

From the *New York Times* bestselling author

WARCRAFT

#1

DAY OF THE DRAGON

RICHARD A. KNAAK

Warcraft Toàn tập

Bộ sách Warcraft Toàn tập được phát hành bởi Pocket Star vào ngày 24 tháng 10 năm 2006. Đây là tập hợp những câu chuyện diễn ra tại vũ trụ Warcraft được viết bởi các tác giả Richard Knaak, Christie Golden, Jeff Grubb và Chris Metzen.

Trong làn sương mờ ảo từ thời quá khứ xa xưa, thế giới Azeroth chứa đầy những sinh vật lạ lùng với rất nhiều chủng loài phong phú. Những tiên thần bí và người lùn cứng cáp sánh bước cùng với những nhóm con người trong một mối quan hệ yên bình hòa hợp – cho tới khi một đạo quân ma quỷ mang tên Quân Đoàn Hủy Diệt xuất hiện tàn phá sự bình yên vốn có của toàn thế giới. Orc, rồng, yêu tinh và troll đua nhau dành dật các vương quốc hỗn loạn và bị chia cắt – khởi đầu cho một âm mưu hiểm ác cực kỳ to lớn sẽ quyết định số phận của toàn thế giới WARCRAFT

Day of the Dragon

Hàng ngũ cao cấp nhất của lực lượng pháp sư trên toàn thế giới đã phát hiện ra một bí mật chấn động, chàng pháp sư vô kỷ luật Rhonin được giao nhiệm vụ hành trình vào vùng đất nguy hiểm Khaz Modan vốn bị lũ Orc kiểm soát lâu nay. Những gì Rhonin tìm được ở đây là cả một âm mưu đen tối khủng khiếp và đầy tham vọng ngoài sức tưởng tượng – mỗi nguy hiểm khiến anh phải mạo hiểm liên kết với những sinh vật phong hỏa cổ xưa nhằm bảo vệ cho thế giới Azeroth khỏi một lần nữa bị sụp đổ.

Lord of the Clans

Nô lệ, Đấu sĩ. Pháp sư, Thống Chiến. Chàng Orc bí ẩn mang tên Thrall mang trên mình cả bốn danh hiệu đó. Được nuôi nấng từ nhỏ bởi những chủ nhân con người độc ác, những kẻ muốn biến anh thành một con tốt đen hoàn hảo, Thrall có được cả sự tàn bạo trong huyết quản lẫn sự khôn ngoan được dạy dỗ để cuối cùng theo đuổi một sứ mạng anh chỉ mới bắt đầu hiểu rõ – nhằm giải phóng cho người dân của anh và tìm lại những giá trị truyền thống từ xa xưa. Giờ là lúc để kể về câu chuyện của anh – một chiến công đầy danh dự, căm thù xen lẫn hi vọng.

The Last Guardian

Những Người Bảo Hộ Tirisfal là đội ngũ những chiến binh có sức mạnh thần thánh, mỗi người đều mang trên mình trọng trách chiến đấu chống lại Quân Đoàn Hủy Diệt. Medivh vốn được định mệnh từ khi sinh ra là sẽ trở thành người vĩ đại và mạnh mẽ nhất trong hàng ngũ ấy. Nhưng ngay từ đầu bóng tối đã bao trùm lấy ông, phá hủy linh hồn và biến sức mạnh đáng nể phải được phục vụ cho cái tốt ấy trở nên xấu xa. Cuộc đấu tranh của

Medivh chống lại tà tâm trong người chính ông giờ đây ảnh hưởng tới chính kết cục của toàn xứ Azeroth... và đã thay đổi thế giới này mãi mãi.

Of Blood and Honor

Hiệp sĩ Tirion Fordring vẫn luôn tin rằng Orc chỉ toàn là lũ hèn hạ và thối nát, nhưng rồi sau một chuỗi những sự kiện diễn ra, một hành động đầy tôn kính và lòng trắc ẩn đã thách thức quan điểm của ông về Orc và khiến ông phải suy xét tới cùng rằng ai là con người... còn ai mới thực sự là quái vật.

[Day of the Dragon](#)

[Day of the Dragon – chapter 1](#)

[Day of the Dragon – chapter 2](#)

[Day of the Dragon – chapter 3](#)

[Day of the Dragon – chapter 4](#)

[Day of the Dragon – chapter 5](#)

[Day of the Dragon – chapter 6](#)

[Day of the Dragon – chapter 7](#)

[Day of the Dragon – chapter 8](#)

[Day of the Dragon – chapter 9](#)

[Day of the Dragon – chapter 10](#)

[Day of the Dragon – chapter 11](#)

[Day of the Dragon – chapter 12](#)

[Day of the Dragon – chapter 13](#)

[Day of the Dragon – chapter 14](#)

[Day of the Dragon – chapter 15](#)

[Day of the Dragon – chapter 16](#)

[Day of the Dragon – chapter 17](#)

[Day of the Dragon – chapter 18](#)

[Day of the Dragon – chapter 19](#)

[Day of the Dragon – chapter 20](#)

[Day of the Dragon – chapter 21 \(end\)](#)

[Lord of the Clans](#)

[The Last Guardian](#)

[Of Blood and Honor](#)

Day of the Dragon

Day of the Dragon (tiếng Việt: Ngày của rồng) là cuốn tiểu thuyết của tác giả Richard A. Knaak được diễn ra trong vũ trụ Warcraft sau Đế Nhị Chiến Tranh. Câu chuyện kể về công cuộc giải thoát cho Nữ Hoàng Rồng Alexstrasza khỏi bộ tộc Hàm Rồng bởi chàng pháp sư Rhonin xứ Dalaran và các bạn của mình.

Miêu tả tại bìa sau:

Trong làn sương mờ ảo từ thời quá khứ xa xưa, thế giới Azeroth chứa đầy những sinh vật lạ lùng với rất nhiều chủng loài phong phú. Những tiên thần bí và người lùn cứng cáp sánh bước cùng với những nhóm con người trong một mối quan hệ yên bình hòa hợp – cho tới khi một đạo quân ma quỷ mang tên Quân Đoàn Hủy Diệt xuất hiện tàn phá sự bình yên vốn có của toàn thế giới. Orc, rồng, yêu tinh và troll đua nhau dành dật các vương quốc hỗn loạn và bị chia cắt – khởi đầu cho một âm mưu hiểm ác cực kỳ to lớn sẽ quyết định số phận của toàn thế giới

WARCRAFT

Hàng ngũ cao cấp nhất của lực lượng pháp sư trên toàn thế giới đã phát hiện ra một bí mật chấn động, chàng pháp sư vô kỷ luật Rhonin được giao nhiệm vụ hành trình vào vùng đất nguy hiểm Khaz Modan vốn bị lũ Orc kiểm soát lâu nay. Những gì Rhonin tìm được ở đây là cả một âm mưu đen tối khủng khiếp và đầy tham vọng ngoài sức tưởng tượng – mỗi nguy hiểm khiến anh phải mạo hiểm liên kết với những sinh vật phong hỏa cổ xưa nhằm bảo vệ cho thế giới Azeroth khỏi một lần nữa bị sụp đổ.

DAY OF THE DRAGON

Câu chuyện về ma thuật, chiến tranh và anh hùng ca được dựa trên trò chơi điện tử ăn khách, vốn dành được nhiều giải thưởng của hãng Blizzard Entertainment.

Miêu tả tại cuối sách:

Nhằm mục đích giải phóng Nữ Hoàng Rồng...

Một nhiệm vụ bất khả thi vớ vẩn và cầm chắc cái chết. Tộc Hàm Rồng có thể sẽ chẳng bao giờ rời bỏ vùng đất Khaz Modan trừ phi Alexstrasza được giải thoát, và khi mà orc còn tiếp tục công việc của Đại Tộc thì chúng vẫn còn kích động cho tinh thần của bọn vẫn còn ở trong vùng kiểm soát.

Một tiếng sấm gầm lên làm đứt đoạn suy tưởng của Rhonin. Anh nhìn lên trời nhưng chỉ thấy vài đám mây trắng.

Một tiếng ầm ầm thứ hai đáng sợ hơn cả lúc trước vang lên giật cả mình mây.

Rhonin vẫn cố lật người lại để nhìn lên trời thì anh thấy một cảnh tượng khủng khiếp.

Một con rồng có màu sắc của một ngọn lửa dữ dội phủ kín bầu trời bên trên. Con quái vật đỏ nuốt gọn phần còn lại của cái xác, cặp mắt đã bắt

đầu để ý đến mấy hình dáng bé nhỏ yếu đuối bên dưới.

Và ngồi trên vai của con thú, một hình thù kỳ quái, da xanh nhợt, có răng nanh lớn và trang bị rìu chiến to gần bằng thân mình chàng pháp sư đang gào lên ra lệnh một cách cục cằn và chỉ thẳng vào Rhonin.

Con rồng nhào xuống anh, miệng há vuốt giương.

Về tác quyền:

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events or locales or persons living or dead is entirely coincidental.

An Original Publication of POCKET BOOKS

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Visit us on the World Wide Web: <http://www.SimonSays.com>

Copyright © 2001 by Blizzard Entertainment

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever. For information address Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-2315-1

POCKET and colophon are registered trademarks of Simon & Schuster, Inc.

Về tác giả:

RICHARD A. KNAAK là tác giả của hơn hai mươi tiểu thuyết kỳ ảo và hơn một tá truyện ngắn, bao gồm cuốn sách bán chạy nhất do New York Times bình chọn THE LEGEND OF HUMA của dòng game Dragonlance. Bên

cạnh công việc với *Dragonlance*, ông cũng được biết tới bởi bộ sách *Dragonrealm*, bộ sách này đã được phát hành dưới dạng bìa mềm. Những tác phẩm khác của ông gồm có vài tác phẩm kỳ ảo độc lập, bao gồm *FROSTWING* và *KING OF THE GREY*, cũng đã được phát hành. Bên cạnh *DAY OF THE DRAGON* cho dòng game *Warcraft*, ông đang viết hai tiểu thuyết dựa trên *Diablo*, cuốn đầu tiên là *LEGACY OF BLOOD*. Ông cũng đang làm việc trên bộ ba tác phẩm chính của *Dragonlance*.

Độc giả muốn tìm hiểu thêm về những dự án của ông có thể xem trên trang web của ông tại <http://www.sff.net/people/knaak>.

Thông tin thêm:

Vẽ bìa: *Samwise Didier*

Phát hành: *Pocket Star (Simon & Schuster)*

Ngày phát hành: Tháng 2 năm 2001

Người dịch: *Asumo*

Tình trạng dịch: đã hoàn tất

Day of the Dragon – chapter 1

MỘT

Chiến tranh.

Với một số thành viên hội đồng phép thuật Kirin Tor cai trị tiểu quốc Dalaran, từng có một thời thế giới Azeroth chỉ toàn những cuộc chém giết đẫm máu suốt ngày đêm. Trước cả khi Liên Minh Lordaeron được

thành lập thì loài người đã phải chiến đấu chống lại bọn troll, và dù cuối cùng họ đã có thể xử lý xong mối nguy hiểm này thì lại đến lượt lũ orc bắt đầu xuất hiện từ một vết nứt khủng khiếp của vũ trụ và mở đợt tấn công đầu tiên khắp mọi nơi. Ban đầu gần như chẳng có gì có thể ngăn cản nổi lũ xâm lược đáng sợ đó, nhưng dần dần cuộc tàn sát kinh khủng đó lâm vào thế bế tắc. Chiến thắng chỉ có thể đạt được nhờ tổn thất. Hai phe thương vong vô số mà chẳng vì lý do tốt đẹp nào cả. Trong nhiều năm Kirin Tor vẫn không thể đoán được khi nào thì nó mới kết thúc.

Nhưng tất cả đã thay đổi. Quân Liên Minh cuối cùng đã có thể đẩy lùi được Đại Tộc, và rồi đánh đuổi chúng hoàn toàn. Kể cả đại tộc trưởng Orgrim Doomhammer huyền thoại của orc cũng không thể ngăn cản bước tiến của đoàn quân và phải đầu hàng. Ngoại trừ một vài bộ tộc còn chống đối, những kẻ xâm lược còn sót lại bị cô lập trong những ấp bị giám sát chặt chẽ bởi những binh đoàn do Hội Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc lãnh đạo. Lần đầu tiên trong rất rất nhiều

năm, hòa bình cuối cùng đã có thể được đảm bảo chứ không còn chỉ là điều ước viễn vông.

Nhưng rồi, hội đồng tối cao Kirin Tor vẫn cảm thấy bất an. Bởi vậy các thành viên tối cao tổ chức cuộc họp tại Phòng Không Trung, gọi như vậy là bởi vì nó là một căn phòng không có tường vách, chỉ có bầu trời rộng lớn với mây mù, ánh sáng và bóng tối luôn đua nhau thay đổi quay vùn quanh các pháp sư trưởng bối như thể là thời gian ở đây nhanh hơn bên ngoài rất nhiều vậy. Chỉ có một vật rắn duy nhất là một nền đá xám với những biểu tượng hình thoi lấp lánh tượng trưng cho bốn nguyên tố.

Hẳn là chính những pháp sư chẳng để tâm tới chuyện đó chút nào, họ trùm kín trong những tấm áo choàng đen che phủ cả mặt mũi lẫn hình dáng, rung rinh theo những chuyển động của bầu trời như thể chính họ cũng chỉ là những ảo ảnh. Mặc dù trong họ có cả nam và nữ nhưng chỉ có thể nhận biết được điều đó khi họ nói, khuôn mặt của họ thấp thoáng hiện ra tuy vẫn rất mờ ảo.

Có sáu người trong cuộc họp, sáu người cấp cao nhất, tuy nhiên không hẳn là những người giỏi nhất. Người lãnh đạo Kirin Tor được chọn trên nhiều tiêu chí trong đó ma thuật chỉ là một phần trong số đó.

“Có chuyện gì đó đang xảy ra ở Khaz Modan, ở gần hoặc ngay trong hang ổ của tộc Hàm Rồng”, người đầu tiên lớn giọng nói, một khuôn mặt râu ria mờ ảo hiện ra. Vô số vì sao trôi nổi xung quanh ông.

“Hãy nói những gì bọn ta chưa biết ấy. Bọn orc ở đây vẫn còn chống cự dù quân của Doomhammer đã đầu hàng còn tên tộc trưởng thì mất tích.” Một người phụ nữ trông nhiều tuổi rồi nhưng vẫn còn minh mẫn bực bội lên tiếng. Ánh trắng tỏa sáng mũ trùm đầu của bà.

Vị pháp sư đầu tiên hẳn là bị xúc phạm, nhưng ông vẫn giữ bình tĩnh khi trả lời. “Được thôi! Chắc tin này sẽ hấp dẫn bà hơn... Ta tin rằng Deathwing lại sắp hành động rồi.”

Tin này khiến những người còn lại kể cả người phụ nữ lớn tuổi phải giật mình. Màn đêm bỗng hóa thành

ngày, nhưng những pháp sư không thêm để ý, đối với họ đây là chuyện thường ở trong căn phòng này.

Những đám mây trôi qua đầu đầu người thứ ba, người rõ ràng không tin vào chuyện này.

“Deathwing đã chết rồi! Hắn đã chìm xuống đáy biển nhiều tháng trước sau khi chính hội đồng này cùng những người mạnh nhất của chúng ta giáng đòn quyết định! Không có bất cứ con rồng nào kể cả hắn có thể chịu đựng được sức mạnh kinh khủng đó!”, người đàn ông to béo thứ ba nói lớn.

Vài người gật đầu, nhưng người đầu tiên nói tiếp.

“VẬY CÁI XÁC ĐÂU? Deathwing không giống những con rồng khác. Kể cả trước khi lũ yêu tinh gia cố những tấm adamantium lên bên ngoài lớp vảy, hắn đã là mối nguy hiểm với tiềm lực mà đến cả Đại Tộc cũng còn chịu thua...”

“Nhưng điều gì khiến ngài tin là hắn còn sống? Bằng chứng đâu?”, một phụ nữ trẻ đang trong tuổi sung mãn lên tiếng. Tuy không có nhiều kinh nghiệm như

những người khác, nhưng vẫn đủ mạnh mẽ để vào được hội đồng.

“Cái chết của hai con rồng đỏ con của Alexstrasza. Bị xé ra từng mảnh theo đúng kiểu của chính chúng – bởi một con có kích thước khổng lồ”

“Còn có những con rồng lớn khác.”

Một cơn bão nổi lên, sấm chớp và mưa trút xuống đầu các pháp sư nhưng không hề chạm đến cả người lẫn sàn nhà. Cơn bão trôi qua nhanh như chớp mắt, mặt trời rực rỡ lại xuất hiện trên đầu. Người đầu tiên hẳn chẳng hề ấn tượng chút nào với màn biểu diễn vừa rồi. “Các ngài hẳn chưa bao giờ thấy tác phẩm của Deathwing chứ nếu không sẽ chẳng bao giờ phát biểu như vậy.”

“Có thể đúng như ngài nói. Và nếu vậy thì đúng là bàn luận đây. Nhưng chúng ta khó mà làm gì được. Nếu Deathwing vẫn còn sống và đang tấn công đồng loại của kẻ thù lớn nhất của hẳn thì điều đó chỉ có lợi cho chúng ta. Tóm lại, Alexstrasza vẫn còn là tù nhân

của tộc Hàm Rồng, và lũ orc đã sử dụng chính con cái của bà để chém giết tàn phá Liên Minh. Chẳng lẽ chúng ta đã quên mất thảm kịch của Hạm Đội Thứ Ba của Kul Tiras rồi sao? Ta đồn rằng Tướng Đô Đốc Daelin Proudmoore sẽ không bao giờ quên đâu. Sau chuyện đó ông ấy đã mất đi người con trai cả và toàn bộ quân trên sáu chiến hạm lớn đó khi lũ quái vật đỏ khổng lồ kia tấn công họ. Proudmoore khéo còn tặng cả huy chương cho Deathwing ấy nếu đúng là gã thú đen đó gây ra hai cái chết kia.”, người thứ năm xen vào, một khuôn mặt tiên xuất hiện rồi biến mất nhanh như cơn bão kia.

Chẳng ai phản bác lại cả, kể cả vị pháp sư đầu tiên. Những gì còn sót lại của những chiến hạm hùng mạnh chỉ là những tấm ván và ít mảnh xác chết còn lại cho thấy sự tàn phá kinh khủng đến mức nào. Nhưng uy tín của Tướng Đô Đốc Proudmoore lại được tăng cường vì ông không hề nao núng mà ngay lập tức ra lệnh đóng những tàu chiến mới để thay thế những chiếc đã bị phá hủy và đẩy mạnh chiến tranh.

“Và như ta đã nói lúc trước, chúng ta khó lòng để tâm được với tình hình này khi mà có quá nhiều vấn đề cần giải quyết trước mắt.”

“Ý ngài muốn nói đến cuộc khủng hoảng Alterac phải không? Tại sao cuộc xung đột giữa Lordaeron và Stromgarde đáng để ta để tâm hơn mỗi nguy từ sự trở lại của Deathwing chứ?”, người có râu to tiếng.

“Bởi vì Gilneas đã can thiệp vào tình hình ấy rồi.”

Tất cả những pháp sư khác một lần nữa lại xôn xao, kể cả người thứ sáu vẫn chưa hề nói gì. Người đàn ông to béo bước một bước về phía người tiên. “Có gì trong cuộc xung đột đất đai của hai vương quốc mà khiến Genn Greymane thấy cần quan tâm vậy?

Gilneas nằm ở tận cuối bán đảo phía nam, là nước xa Alterac hơn tất cả các vương quốc khác thuộc Liên Minh!”

“Ngài còn phải hỏi ư? Greymane đã luôn muốn chiếm quyền lãnh đạo Liên Minh, dù thế ông ta vẫn luôn giữ quân của mình lại tới tận khi orc tấn công biên giới

nước ông. Lý do duy nhất khiến ông ta khuyến khích Vua Terenas xứ Lordaeron tiến quân là để làm suy yếu sức mạnh quân đội của Lordaeron. Bây giờ Terenas vẫn còn giữ được vị trí lãnh đạo Liên Minh chủ yếu là nhờ vào công của chúng ta và sự hỗ trợ của Đô Đốc Proudmoore.

Alterac và Stromgarde là hai vương quốc láng giềng đã có bất hòa ngay từ những ngày đầu chiến tranh. Thoras Trollbane đã dốc toàn lực của Stromgarde cho Liên Minh Lordaeron. Với láng giềng là Khaz Modan, thật liều lĩnh cho vương quốc miền núi này nếu phải tham chiến vì mục đích chung. Không ai có thể trách cứ gì về quyết định của những chiến binh của Trollbane cả. Nếu không có họ thì lũ orc đã áp đảo Liên Minh ngay từ tuần lễ đầu tiên của cuộc chiến, và nếu vậy chắc chắn đã có một kết cục tàn nhẫn khác hẳn bây giờ.

Ngược lại Alterac tuy rất lớn tiếng về sự dũng cảm và đạo đức chính nghĩa thì lại không sẵn sàng gửi quân của mình. Giống Gilneas họ cũng chỉ gửi ít quân hỗ

trợ cho có; nhưng mà nếu Genn Greymane làm thế vì tham vọng của mình thì nghe đồn rằng Chúa Perenolde lại là vì quá sợ hãi. Kể cả Kirin Tor cũng có người từng lo ngại rằng liệu Perenolde có thỏa hiệp với Doomhammer không, liệu Liên Minh có sụp đổ dưới những đợt công kích không ngừng của Đại Tộc hay không.

Nỗi sợ ấy rốt cục đã thành sự thật. Perenolde quả thực đã phản bội Liên Minh, nhưng may thay hành vi đê tiện của lão cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Terenas nghe tin và phái ngay quân Lordaeron tới thiết quân luật tại Alterac. Với cuộc chiến leo thang, chẳng ai phản nản gì về hành động này, nhất là ở Stromgarde. Giờ đây hòa bình đã được lập, vì sự hi sinh đó Thoras Trollbane yêu cầu Stromgarde phải được sáp nhập toàn bộ phần phía đông của nước láng giềng phản bội này.

Terenas không cho là nên. Ông ta vẫn cân nhắc về việc sáp nhập Alterac vào vương quốc của ông hay là lập một vị vua mới biết điều hơn... và hẳn là phải

thân thiết với Lordaeron. Dù sao Stromgarde vẫn còn là đồng minh trung thành kiên định trong chiến đấu và ai cũng biết Thoras Trollbane và Terenas đều kính trọng lẫn nhau. Điều này khiến cho tình hình chính trị giữa cả hai trở nên xấu đi.

Trong khi đó Gilneas chẳng có mối liên hệ nào với những vùng đất đó; nó luôn cách biệt khỏi các vương quốc khác ở thế giới phía tây. Cả Kirin Tor và Vua Terenas đều biết rằng việc Genn Greymane can thiệp vào không chỉ để nâng cao uy thế của mình mà chắc còn để thực hiện giấc mộng bành trướng lãnh thổ. Một trong các cháu trai của Chúa Perenolde đã chạy trốn đến đây sau vụ phản bội, nghe đồn là Greymane ủng hộ quyền thừa kế ngai vàng của cậu ta. Một căn cứ ở Alterac có thể giúp Gilneas tiếp cận những nguồn tài nguyên mà vương quốc phía nam không có được, và cả cái cớ để phái những hạm đội hùng mạnh băng Biển Lớn. Điều này sẽ kéo cả Kul Tiras vào cuộc chơi, quốc gia hải đảo này vẫn luôn luôn cần thận phòng ngự chủ quyền trên biển của mình.

“Chuyện này sẽ khiến Liên Minh tan rã...” vị pháp sư trẻ thì thầm.

“Vẫn chưa đến lúc đâu, nhưng chắc cũng sắp rồi. Vậy nên chúng ta không có thời gian giải quyết lũ rồng đâu. Nếu Deathwing còn sống và quyết định đòi nợ máu với Alexstrasza thì ta sẽ không ngăn cản. Càng ít rồng trên thế giới này thì càng tốt. Dù sao thì thời của chúng đã hết rồi.”, vị pháp sư tiên nêu rõ.

“Ta nghe nói rằng tiên và rồng từng là đồng minh, thậm chí còn là bạn tốt.”, một giọng nói khô khan không rõ giới tính cất lên.

Người tiên quay lại phía pháp sư còn lại, một hình dáng gầy mảnh khảnh mờ nhạt gần bằng chính cái bóng. “Chỉ là chuyện kể mà thôi, ta đảm bảo. Bọn ta sẽ không hạ mình qua lại với lũ quái vật khổng lồ đó đâu.”

Mây và mặt trời lại nhường chỗ cho trăng vào sao. Vị pháp sư thứ sáu khẽ cúi người như để xin lỗi. “Có vẻ ta đã nghe nhầm. Xin thứ lỗi.”

“Ngài đã đúng về tầm quan trọng cần phải ổn định tình hình chính trị này. Và ta đồng ý là nó cần được ưu tiên. Dù vậy chúng ta không thể bỏ qua chuyện xảy ra ở Khaz Modan được! Cho dù chuyện Deathwing có thực hay không, khi mà lũ orc còn đang giam giữ Nữ Hoàng Rong thì chúng vẫn còn là mối nguy hại cho sự ổn định toàn các xứ!” Vị pháp sư có râu nói lớn với người thứ năm.

“Vậy thì chúng ta cần người trinh sát, một ai đó theo dõi tình hình và chỉ báo động cho chúng ta nếu tình hình trở nên nghiêm trọng.” Người phụ nữ lớn tuổi xen vào.

“Nhưng ai? Chúng ta chẳng còn ai trông cậy được!”

“Có một người, đó là Rhonin...”, vị pháp sư thứ sáu bước lên một bước. Khuôn mặt vẫn còn trong bóng tối trong khi chủ nhân nói.

“Rhonin?!?”, vị pháp sư râu ria gầm lên. “Rhonin á! Sau thất bại mới đây của hắn ư? Hắn thậm chí còn

không xứng mặc áo choàng pháp sư! Hẳn ta nguy hiểm hơn là đáng hi vọng!”

“Hẳn rất bất ổn”, người phụ nữ lớn tuổi đồng ý.

“Tên vô kỷ luật”, người to béo thì thầm.

“Không đáng tin...”

“Tội phạm!”

Người thứ sáu chờ mọi người nói xong, rồi từ từ gật đầu. “Và là pháp sư giỏi nhất ta có thể trông chờ vào hoàn cảnh này. Ngoài ra đó chỉ là một nhiệm vụ trình sát đơn giản. Hẳn sẽ chẳng thể gây ra được chuyện gì nghiêm trọng. Nhiệm vụ của hẳn chỉ là giám sát mọi chuyện và báo cáo lại, thế thôi.” Khi không còn ai phản đối, vị pháp sư áo đen nói thêm, “Ta chắc rằng hẳn đã nhận được bài học rồi.”

“Hi vọng thế, tuy hẳn đã hoàn thành nhiệm vụ lần trước, nhưng đồng đội của hẳn cũng đã hi sinh gần hết!” Người phụ nữ lớn tuổi lại lầm bầm.

“Lần này hẳn sẽ đi một mình, chỉ với một người dẫn hẳn tới biên giới kiểm soát của Liên Minh. Thậm chí hẳn sẽ không cần xâm nhập vào Khaz Modan. Một quả cầu nhìn thấu sẽ giúp hẳn theo dõi từ xa.

“Trông đơn giản quá nhỉ, kể cả đối với Rhonin.”, người phụ nữ trẻ trả lời.

Người tiên gật đầu sống sượng. “VẬY thì đồng ý chuyện này và kết thúc chủ đề thôi. Có thể nếu chúng ta gặp may, Deathwing sẽ nuốt chửng Rhonin rồi mắc nghẹn đến chết đi, thế là xong luôn cả hai rắc rối.” Ông nhìn mọi người rồi nói thêm, “Và giờ ta phải yêu cầu chúng ta tập trung vào chuyện Gilneas can thiệp vào tình hình tại Alterac và chúng ta phải làm gì để tác động...”

Anh ta vẫn đứng đó suốt hai giờ qua, cúi đầu, nhắm mắt tập trung. Xung quanh anh chỉ có một luồng sáng mờ mờ không rõ từ đâu soi sáng cả phòng, mà thực ra cũng chẳng có nhiều thứ ở đó mà ngắm. Một cái ghế anh để không bên cạnh, và sau anh, trên bức tường đá

dày treo một tấm thảm được thêu họa tiết hình con mắt vàng trên nền tím. Bên dưới con mắt có ba lưỡi dao găm cũng màu vàng chĩa xuống dưới. Lá cờ và biểu tượng của Dalaran đã luôn giương cao trong cuộc chiến bảo vệ Liên Minh, cho dù không phải tất cả thành viên Kirin Tor đều thực hiện sứ mệnh của mình với niềm tự hào.

“Rhonin...”, một giọng nói khô khan phát ra từ mọi nơi mà cũng chẳng từ đâu cả cất lên trong phòng.

Từ dưới mái tóc dày đỏ rực anh ngược lên nhìn vào bóng tối với đôi mắt xanh sừng sốt. Mũi của anh đã từng bị đập gãy bởi một tên lính mới, tuy với kỹ năng của mình Rhonin vẫn không thềm sửa nó. Tuy nhiên thì anh cũng đến nỗi xấu trai với quai hàm cứng cáp và nét mặt gai góc. Đôi lông mày cong khiến anh có một cái nhìn mỉa mai xen lẫn nghi ngờ từng nhiều lần làm anh gặp rắc rối với cấp trên của mình, và tình hình còn tệ hơn sau đó nhờ vào việc cái thái độ của anh hoàn toàn trùng khớp với vẻ bề ngoài.

Cao gầy, khoác áo choàng tao nhã màu xanh đen, anh trông rất ra dáng kể cả so với các pháp sư khác.

Rhonin trông không hề có vẻ cứng đầu cho dù nhiệm vụ vừa rồi của anh phải trả giá bằng năm sinh mạng người tốt. Anh đứng thẳng và nhìn vào bóng tối, chờ đợi người pháp sư kia nói với anh.

“Ngài cho gọi. Tôi đã chờ nãy giờ rồi,” chàng pháp sư có bím tóc đỏ thì thầm, trông hơi mất kiên nhẫn.

“Đành thế thôi. Chính ta đã phải chờ tới khi có người nhắc đến chuyện đó. Thế đấy.” Một người cao ráo mặc áo choàng trùm mũ xuất hiện từ bóng tối – thành viên thứ sáu của hội đồng kín Kirin Tor.

Lần đầu tiên có chút nôn nóng trong ánh mắt của Rhonin. “Với sự ăn năn của tôi thì liệu tôi đã hết bị quản thúc chưa?”

“Rồi. Anh đã được cho phép trở lại hàng ngũ... với điều kiện ngay bây giờ anh phải đồng ý thực hiện một nhiệm vụ trình sát.”

“Họ vẫn còn tin tưởng tôi thế cơ à? Sau khi gần ấy người đã chết?” Sự cay đắng trở lại trong giọng nói của chàng pháp sư trẻ.

“Anh là người duy nhất mà họ có lúc này.”

“Nghe có vẻ thực tế hơn rồi đấy. Tôi phải biết trước chứ nhỉ.”

“Nhận lấy cái này.” Vị pháp sư trong bóng tối giơ bàn tay mảnh khảnh đeo găng lên. Trên lòng bàn tay bỗng hiện ra từ hư vô hai vật sáng lấp lánh – một quả cầu bằng ngọc lục bảo tí hon và một chiếc nhẫn vàng đính một viên ngọc đen.

Rhonin cũng giơ tay ra thì hai thứ ấy xuất hiện trên tay anh. Anh nắm lấy và xem xét chúng. “Tôi nhận ra quả cầu nhìn thấu này, nhưng cái này thì không. Có vẻ nó rất mạnh mẽ, nhưng tôi đoán không phải là ở khả năng tấn công.”

“Anh sắc sảo lắm, vậy nên ta mới đề nghị anh đầu tiên Rhonin à. Anh đã biết khả năng của quả cầu rồi; còn chiếc nhẫn dùng để bảo vệ. Anh sẽ đi vào vùng

đất nơi bọn phù thủy orc sống. Chiếc nhẫn này sẽ giúp bảo vệ anh khỏi pháp vật cảnh giới của chúng. Không may là nó cũng khiến chúng ta giám sát anh khó khăn hơn.”

“Vậy tôi sẽ đi một mình. Như thế càng có ít khả năng tôi gây ra cái chết cho ai nữa.” Rhonin cười châm biếm với người bảo trợ của mình.

“Về chuyện này thì anh sẽ không phải đi một mình đâu, ít nhất là trong hành trình đi tới cảng. Một tuần du sẽ hộ tống anh.”

Rhonin gật đầu, mặc dù rõ ràng anh chẳng quan tâm tới chuyện hộ tống, đặc biệt là một tuần du. Rhonin và tiên không hợp nhau lắm. “Ngài vẫn chưa nói về nhiệm vụ của tôi.”

Vị pháp sư trong bóng tối ngả ra sau như là đang ngồi vào một cái ghế mà chàng pháp trẻ không thể thấy. Đôi tay đeo găng chụm lại như là đang lựa từ để nói: “Họ vẫn chưa buông tha cho anh đâu Rhonin à. Vài người trong hội đồng thậm chí còn đề nghị trực

xuất vĩnh viễn anh ra khỏi hàng ngũ. Anh phải tìm đường quay trở lại bằng cách làm tròn nhiệm vụ này theo đúng chỉ dẫn.”

“Theo ngài nói có vẻ như không phải là việc dễ dàng gì nhỉ.”

“Chuyện này dính dáng tới rồng... và thứ gì đó họ tin rằng chỉ có *năng lực* của anh mới có thể hoàn thành.”

“Rồng à...” mắt Rhonin mở lớn ngay khi nhắc đến loài quái vật đó, và mặc dù thường xuyên tỏ ra kiêu ngạo, anh biết vừa rồi anh cư xử chẳng khác gì một tay lính mới.

Rồng... Chỉ là nhắc tới thôi cũng khiến hầu hết các pháp sư trẻ kinh hãi.

“Đúng vậy, là rồng. Đừng phạm sai lầm, Rhonin. Không ai khác được biết về nhiệm vụ này ngoài hội đồng và chính anh. Kể cả người tuần du dẫn đường cho anh lẫn thuyền trưởng con tàu Liên Minh sẽ chở anh tới bờ biển Khaz Modan. Nếu bị lộ ra thì toàn bộ kế hoạch sẽ bị lung lay.” Người đảm bảo cúi về trước.

“Nhưng mà đó là gì?” đôi mắt xanh của Rhonin rực sáng. Có thể là một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, nhưng phần thưởng thì đã rõ. Sự trở lại hàng ngũ và hiển nhiên là cả nâng cao uy thế của chính mình. Không thứ gì giúp thăng tiến một pháp sư ở Kirin Tor nhanh hơn uy thế, mặc dù chẳng ai ở hội đồng cấp cao thừa nhận việc đó.

“Anh sẽ tới Khaz Modan,” người kia ngập ngừng nói, “và khi đến đó sẽ từng bước lập kế hoạch cần thiết để giải phóng tù nhân của lũ orc, Nữ Hoàng RỒNG *Alexstraza*...”

Day of the Dragon – chapter 2

HAI

Vereesa không thích chờ đợi. Nhiều người nghĩ rằng tiên thì có được sự kiên nhẫn của một dòng sông băng, nhưng mà những tiên trẻ như cô trong chỉ một năm học nghề tuần du thì đã trở nên thiếu kiên nhẫn chẳng khác gì con người. Đã ba ngày ròng cô phải

chờ đợi một pháp sư mà cô được lệnh phải hộ tống tới một bến cảng phía đông đi ra Biển Lớn. Thường thì cô rất tôn trọng những pháp sư như những tiên khác tôn trọng con người, nhưng người này thì chỉ khiến cô thêm giận dữ.

Vereesa rất muốn được đi săn lùng đến từng tên orc cuối cùng còn phản kháng và xử đẹp lũ quái thú giết người kia cùng với những người anh chị em của mình. Nàng tuần du không ngờ rằng nhiệm vụ đầu tiên của cô lại là làm bảo mẫu cho một lão pháp sư lẩm cẩm già lụ khụ nào đó.

“Thêm một giờ nữa,” cô tự nhủ. “Một giờ nữa thôi và rồi ta sẽ biến.”

Con ngựa cái giống tiên béo tốt màu hạt dẻ của cô khẽ khịt mũi. Nhiều thế hệ lai giống đã tạo ra một giống thú vượt bậc hơn hẳn so với những họ hàng tầm thường của nó, hoặc giả là người tiên bên Vereesa tin là thế. Ngựa và người hiểu ý nhau, chỉ cần một tiếng khịt nhỏ của con ngựa là ngay lập tức nàng tuần du đã tới bên cạnh, tên đã gá lên cung.

Khu rừng xung quanh vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, không chút khả nghi, mà sâu trong vùng đất Liên Minh tại xứ Lordaeron này khó mà nghĩ lại có một cuộc tấn công của orc hay troll. Cô liếc về phía quán trọ nhỏ được chỉ định làm nơi gặp mặt nhưng ngoại trừ một cậu bé phu ngựa đang dỡ cỏ khô, Vereesa chẳng thấy ai cả. Nhưng nàng tiên vẫn chưa hạ cung xuống. Ngựa của cô hiếm khi gây ra tiếng động gì lạ trừ phi thực sự có gì bất ổn. Chắc là cướp?

Nàng tuần du từ từ xoay vòng quanh. Gió thổi nhẹ mảy lọn mái tóc dài trắng bạc phất phơ trước mặt cô, nhưng không đủ che đi ánh mắt sắc bén. Đôi mắt hình quả hạnh với màu của bầu trời trong xanh thăm thẳm nhìn thấu từng chuyển động khẽ nhất của cây lá, và đôi tai dài nhọn vươn lên từ dưới mái tóc dày có thể nghe rõ âm thanh cánh bướm đậu lên một bông hoa gần đó.

Và rồi cô vẫn không thể nào tìm ra nguyên nhân khiến con ngựa báo động.

Có lẽ cô đã khiến cho cái mối đe dọa kia phải sợ mà rút lui rồi. Giống như tất cả các tiên, Vereesa biết rằng cô có ngoại hình rất bắt mắt. Cao hơn phần lớn con người, nàng tuần du đi đôi bốt da ống cao tới gối, quần và áo cánh màu xanh đậm, khoác áo choàng đi đường màu nâu gỗ sồi. Găng tay phủ kín tới tận khuỷu tay vừa bảo vệ bàn tay trong khi vẫn cho phép cô dễ dàng dùng cung hoặc kiếm treo bên hông. Bên ngoài áo cánh cô mặc một tấm giáp ngực cứng ôm vừa với thân người mảnh khảnh có những đường cong mềm mại. Một dân địa phương trong quán trọ đã phạm sai lầm vì cơ thể của cô đã quá hấp dẫn gã mà gã hoàn toàn không để ý tới mấy trang bị quân dụng kia. Bởi vì gã đang say xỉn và hẳn sẽ sẵn sàng rút lại mấy lời thô lỗ kia nên Vereesa cũng chỉ bẻ gãy vài ngón tay của gã để cảnh cáo mà thôi.

Con ngựa lại tiếp tục khụt khịt. Nàng tuần du trừng mắt nhìn con ngựa của mình, miệng thì thầm khiển trách.

“Tôi đoán cô là Vereesa Windrunner,” một giọng nói trầm ấm đột nhiên phát ra từ phía sau cô.

Cô ngay lập tức chĩa mũi tên vào họng của hắn ta ngay trước khi hắn kịp nói gì thêm. Nếu Vereesa mà buông tên thì chắc mũi tên đã bay xuyên thấu cổ kẻ lạ mặt kia.

Kỳ lạ thay hắn ta hoàn toàn bình tĩnh trước tình huống nguy hiểm ấy. Nàng tiên liếc nhìn hắn từ đầu xuống chân – cô tự nhận là hành động đó không phải là quá khiếm nhã – cô chợt nhận ra rằng kẻ xâm phạm bất ngờ này có thể chính là vị pháp sư cô đang chờ gặp mặt. Điều ấy giải thích được hành động kỳ lạ của con ngựa và cả việc cô không thể nhận ra sự hiện diện của hắn ta.

“Anh là Rhonin?” cuối cùng nàng tuần du hỏi.

“Không như cô trông đợi à?” anh ta trả lời với điệu cười châm biếm.

Cô hạ cung xuống, thư giãn. “Họ nói là một pháp sư; có mỗi vậy thôi con người ạ.”

“Và họ chỉ nói với tôi là một tuần du tiên thôi, mỗi vậy. Vậy là ít nhất ta cũng đã tìm thấy nhau.” Anh nhìn cô bằng ánh mắt suýt khiến Vereesa giương lại cung lên.

“Không đơn giản thế đâu. Tôi đã phải chờ ở đây ba ngày đấy! Những ba ngày quý báu đã bị lãng phí!”

“Bất đắc dĩ thôi. Tôi cần phải chuẩn bị chứ.” Vị pháp sư chẳng nói gì hơn.

Vereesa ngừng tranh cãi. Giống như hầu hết con người, người này cũng chẳng quan tâm đến ai khác trừ mình. Cô tự an ủi rằng mình đã may mắn vì không phải chờ đợi lâu hơn nữa. Cô thấy ngạc nhiên khi mà Liên Minh lại có thể thắng được Đại Tộc với hàng ngũ toàn những kẻ như Rhonin thế này.

“Chà, nếu anh muốn tới Khaz Modan thì tốt nhất ta nên đi ngay thôi. Ngựa của anh đâu rồi?” Nàng tiên nhìn về phía sau lưng anh.

Cô hơi mong đợi anh nói là anh ta không có, rằng anh đã sử dụng sức mạnh ghê gớm của mình để dịch

chuyến cả quãng đường xa tới đây... nhưng mà nếu có chuyện đó thì Rhonin đã chẳng cần cô dẫn đường tới chỗ con tàu. Là một pháp sư, dĩ nhiên là anh có những năng lực mạnh mẽ nhưng anh ta cũng phải có giới hạn của mình. Ngoài ra từ chút ít thông tin cô biết được về nhiệm vụ của anh ta, cô ngờ rằng Rhonin sẽ cần dành dụm mọi thứ có thể mới hòng sống sót nổi. Khaz Modan không phải là vùng đất mẫn khách. Cô nghe nói ở đây sọ của các chiến binh dũng cảm được dùng để trang trí cho lều của orc, và rồng thì luôn tuần tra trên trời. Không phải là một nơi kể cả Vereesa có thể đến mà không có quân đội trong tay. Cô không hề nhát gan nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

“Nó được buộc gần máng ăn gần quán trọ chỗ uống nước ấy. Tôi đã phải cưỡi ngựa cả ngày nay rồi thừa tiểu thư.”

Danh hiệu đẹp đẽ anh dùng gọi cô đã làm mát lòng dạ Vereesa, nếu không phải giọng điệu hơi có phần mỉa mai thì cô đã tin rằng anh ta thực sự có ý như vậy. Cỗ

kiềm chế sự khó chịu với loài người, cô quay lại ngựa của mình, cật cung và tên rồi chuẩn bị sẵn sàng để lên đường.

“Ngựa của tôi có thể đi tiếp nếu được nghỉ thêm ít phút, cả tôi cũng vậy.” chàng pháp sư đề nghị.

“Rồi anh sẽ sớm học được cách ngủ trên yên ngựa thôi... và tôi sẽ cố chạy chậm để ngựa của anh hồi lại sức. Chúng tôi đã phải đợi lâu quá rồi. Có rất ít tàu kể cả của Kul Tiras dám đi tới Khaz Modan chỉ vì nhiệm vụ trinh sát của một pháp sư. Nếu anh không tới càng sớm, họ sẽ sớm quyết là họ có chuyện quan trọng và ít mạo hiểm hơn còn phải làm.”

Về điều này Rhonin không thể cãi lại. Thay vì đó với một cái cau mày, anh quay đi và hướng thẳng tới quán trọ. Vereesa nhìn anh bước đi, hi vọng rằng cô sẽ kiềm chế được ham muốn xử luôn hắn trước khi họ chia ra mỗi người một ngả.

Cô tự hỏi về nhiệm vụ của anh ta. Sự thật Khaz Modan vẫn còn là một mối đe dọa bởi vì bọn orc huấn

luyện lũ rồng ở đó, nhưng Liên Minh đã có những người trinh sát giỏi giang khác xung quanh đây.

Vereesa ngờ rằng nhiệm vụ của Rhonin có liên quan đến một vấn đề rất quan trọng, nếu không Kirin Tor sẽ không sắp đặt bảo vệ cẩn thận đến vậy cho tên pháp sư kiêu ngạo này. Dù vậy liệu họ đã cân nhắc đúng tình hình khi chọn hẳn? Chắc hẳn phải có ai đó có khả năng và đáng tin hơn chứ? Tên pháp sư này phải chuẩn bị tinh thần, rằng một chút bất cẩn có thể dẫn tới thảm họa.

Nàng tiên nhún vai bỏ qua nghi ngờ của mình. Kirin Tor đã quyết định như vậy rồi, và tư lệnh Liên Minh rõ ràng cũng đã đồng ý với họ nếu không cô đã không được cử tới dẫn đường cho anh ta. Tốt nhất cô nên gác mối bận tâm sang một bên. Tất cả những gì cô cần làm là đưa anh ta tới con tàu của anh, và sau đó Vereesa có thể tự do tiếp tục công việc của cô. Việc Rhonin có hay không thể làm gì sau khi chia tay chẳng bận tâm cô chút nào.

Suốt bốn ngày đầu trong hành trình, ngoài vài con bọ phiến phức thì chưa hề có mối nguy hiểm nào đe dọa họ. Nếu trong hoàn cảnh khác thì chuyến đi hẳn đã chẳng khác gì một chuyến dã ngoại, nếu không kể đến chuyện Rhonin và người dẫn đường hiểm khi nào trò chuyện với nhau suốt cả quãng đường. Hầu hết thời gian chàng pháp sư chẳng khó chịu lắm về chuyện đó, tâm trí của anh tập trung nghĩ đến nhiệm vụ nguy hiểm phía trước. Một khi tàu Liên Minh đưa anh tới bờ biển Khaz Modan, anh sẽ ở trong vùng không những có bọn orc chạy khắp nơi mà còn bị lũ rồng do chúng kiểm soát tuần tra từ trên cao. Không hề hèn nhát nhưng Rhonin cũng không muốn phải đối mặt với mấy màn tra tấn đau đớn khổ sở và phải chết một cách từ từ chậm rãi. Chỉ vì việc đó, ân nhân của anh ở hội đồng đã cung cấp cho anh thông tin nhất cử nhất động mới nhất của tộc Hàm Rồng. Tộc Hàm Rồng chắc hẳn đang tổ chức canh gác rất nghiêm ngặt, đặc biệt nếu như Rhonin đã được thông báo, gã quái vật đen Deathwing thực sự vẫn còn sống.

Dù nhiệm vụ của chàng pháp sư rõ ràng càng ngày càng nguy hiểm, Rhonin cũng sẽ không quay đầu. Anh được trao cho cơ hội không chỉ để chuộc lại lỗi lầm mà còn giúp anh thăng tiến ở Kirin Tor. Vì thế anh sẽ luôn luôn biết ơn người bảo trợ cho anh, người mà anh chỉ biết dưới cái tên là Krasus. Đây chắc chắn là tên giả, chuyện rất bình thường của những người trong hội đồng điều hành. Những chủ nhân của Dalaron được chọn lựa bí mật, thậm chí cả người thân cũng không được biết chức vụ của họ, chỉ có những người đồng cấp là được biết điều đó. Giọng nói của ân nhân Rhonin chắc cũng chẳng giống gì giọng thực... giả sử như ông ta đúng là đàn ông căn cứ theo giọng nói ấy.

Có thể đoán được nhân dạng của vài người trong vòng nội các, nhưng kể cả với người tay sai khôn ngoan của ông thì Krasus vẫn rất bí ẩn. Thực tế thì giờ Rhonin ít khi còn quan tâm đến danh tính của Krasus nữa, chỉ có duy nhất một thứ anh để tâm là hình ảnh một chàng pháp sư trẻ có thể đạt được giấc mơ của mình.

Nhưng giấc mơ đó vẫn còn xa vời nếu anh không bắt kịp tàu. Chồm người về phía trước trên yên ngựa, anh hỏi, “Còn bao xa nữa mới tới Hasic?”

Không thèm quay sang, Vereesa từ tốn trả lời, “Ít nhất thêm ba ngày nữa. Đừng lo; với tốc độ này thì chúng ta sẽ kịp đến cảng thôi.”

Rhonin ngả người lại. Cuộc hội thoại quá là dài so với lần trước, mà mới là lần thứ hai trong ngày thôi. Thứ duy nhất tệ hơn việc hành trình cùng với một tiên chắc là đi với những gã Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc khắc khổ. Mặc dù luôn tỏ ra lịch sự, những hiệp sĩ thường tỏ rõ quan điểm rằng họ coi ma thuật là một thứ tà đạo mà bình thường họ chẳng bao giờ thèm động đến. Người gần đây nhất mà Rhonin gặp bảo rằng anh ta tin sau khi chết linh hồn của pháp sư sẽ bị kết án phải chung một ngục tối cùng với đám quỷ hư cấu từ thời xa xưa. Rằng điều đó sẽ xảy ra bất kể linh hồn của Rhonin có trong sạch hay không.

Mặt trời chiều tà bắt đầu hạ xuống dưới ngọn cây, tạo ra một vùng tương phản sáng tối trên đám cây.

Rhonin đã hi vọng có thể tới được bìa rừng trước khi trời tối, nhưng rõ ràng là không kịp. Không phải lần đầu anh ta rà soát trong trí óc không chỉ để cố xác định vị trí hiện tại của mình mà còn để xác minh chuyện bạn đồng hành của anh nói về việc sẽ bắt kịp chuyến tàu. Việc anh gặp Vereesa muện không thể tránh khỏi vì cần anh phải tìm kiếm nhu yếu phẩm cần thiết. Anh chỉ hi vọng nó không ảnh hưởng xấu đến cả nhiệm vụ.

Nhằm mục đích giải phóng Nữ Hoàng Rồng...

Một nhiệm vụ bất khả thi vớ vẩn và cầm chắc cái chết. Tuy nhiên trong chiến tranh Rhonin đã quá quen với chuyện đó rồi. Rõ ràng nếu Nữ Hoàng Rồng được giải phóng thì sẽ tước được đi vũ khí mạnh mẽ nhất của lũ orc kia. Tuy nhiên hoàn cảnh thực tế chưa bao giờ tạo điều kiện cho một nhiệm vụ quan trọng như vậy được dễ dàng thực hiện.

Rhonin thừa biết hầu hết hội đồng đều hi vọng anh sẽ thất bại. Loại bỏ được anh họ sẽ xóa đi được vết nhơ trong lịch sử trị vì của họ. Nhiệm vụ này là con dao hai lưỡi; họ sẽ rất sung sướng nếu anh thành công nhưng sẽ rất nhẹ nhõm nếu anh thất bại.

Ít ra anh còn tin tưởng được ở Krasus. Pháp sư đầu tiên đến với anh, đề nghị người đồng sự trẻ tuổi làm một điều phi thường. Tộc Hàm Rồng có thể sẽ chẳng bao giờ rời bỏ vùng đất Khaz Modan trừ phi Alexstrasza được giải thoát, và khi mà orc còn tiếp tục công việc của Đại Tộc thì chúng vẫn còn kích động cho tinh thần của bọn vẫn còn ở trong vùng kiểm soát. Chẳng ai muốn một cuộc chiến mới cả. Liên Minh đã có đủ xung đột trong chính hàng ngũ để mà xử lý rồi.

Một tiếng sấm gầm lên làm đứt đoạn suy tưởng của Rhonin. Anh nhìn lên trời nhưng chỉ thấy vài đám mây trắng. Chàng pháp sư tóc đỏ cau mày quay sang nhìn nàng tiên, định hỏi cô liệu cô có nghe thấy tiếng sấm kia không.

Một tiếng ầm ầm thứ hai đáng sợ hơn cả lúc trước vang lên giật cả mình mây.

Cùng lúc ấy Vereesa nhảy bổ vào người anh, nàng tuần du vì nguyên nhân gì đó đã nhảy khỏi yên ngựa và lao về hướng anh ta.

Một cái bóng khổng lồ bao phủ khắp xung quanh.

Tuần du và pháp sư va vào nhau, sức nặng của bộ giáp tiên kéo cả hai rơi khỏi lưng ngựa của Rhonin.

Tiếng rống chói tai vang lên xung quanh, và sức mạnh giống như một cơn lốc xé toạc cảnh vật. Khi chàng pháp sư đập xuống nền đất cứng, trong cơn đau nhói anh nghe thấy tiếng hí của con ngựa của anh – tiếng hí ngay sau đó ngắt quãng.

“Nằm xuống!” Vereesa kêu lên trong tiếng gió và tiếng rống. “Nằm xuống!”

Rhonin vẫn cố lật người lại để nhìn lên trời thì anh thấy một cảnh tượng khủng khiếp.

Một con rồng có màu sắc của một ngọn lửa dữ dội phủ kín bầu trời bên trên. Trong vuốt chân trước của nó là những gì còn sót lại của con ngựa của anh cùng cả đồng nhu yếu phẩm đáng giá được anh chọn lựa cẩn thận. Con quái vật đỏ nuốt gọn phần còn lại của cái xác, cặp mắt đã bắt đầu để ý đến mấy hình dáng bé nhỏ yếu đuối bên dưới.

Và ngồi trên vai của con thú, một hình thù kỳ quái, da xanh nhợt, có răng nanh lớn và trang bị rìu chiến to gần bằng thân mình chàng pháp sư đang gào lên ra lệnh một cách cực cần và chỉ thẳng vào Rhonin.

Con rồng nhào xuống anh, miệng há vuốt giương.

“Thần xin cảm tạ người lần nữa vì đã dành thời gian cho thần, thưa Bộ Hạ. Có lẽ chúng ta vẫn có thể ngăn chặn cuộc khủng hoảng này khỏi làm tiêu tan mất thành quả của người.” Chàng quý tộc cao ráo tóc đen nói với giọng mạnh mẽ và đầy hiểu biết.

“Nếu vậy,” người đàn ông lớn tuổi để râu khoác áo bào trắng vàng trả lời, “Lordaeron và Liên Minh sẽ phải cảm ơn ngài nhiều, Ngài Prestor ạ. Nhờ có ngài mà giờ ta mới có thể tin Gilneas và Stromgarde sẽ sớm biết được đúng sai.” Mặc dù không hề nhỏ con, Vua Terenas vẫn thấy mình thật nhỏ bé bên cạnh anh bạn to lớn của ông.

Chàng trai trẻ mỉm cười, lộ ra hàm răng đều tăm tắp. Nếu Terenas có thể tìm được một người ra dáng đế vương hơn Ngài Prestor, ông ta chắc phải ngạc nhiên lắm. Với mái tóc đen ngắn chải chuốt gọn gàng, khuôn mặt hình ưng nhẵn nhụi từng khiến bao nhiêu đàn bà con gái trong cung xốn xang, trí óc nhanh nhạy và một phong thái quý phái hơn hẳn mọi vị hoàng tử của Liên Minh, không có gì đáng ngạc nhiên rằng tất cả những ai dính dáng đến tình hình tại Alterac đều cảm thấy mến anh ta, kể cả Genn Greymane. Prestor có điệu bộ lôi cuốn đến mức đã khiến người cai trị Gilneas phải mỉm cười trong dịp hiếm có đó, theo như

những gì các nhà ngoại giao tài giỏi của Terenas bảo lại với ông.

Từ một quý tộc trẻ người mà chưa ai biết đến năm năm trước, vị khách của nhà vua đã tạo dựng được tiếng vang lớn. Prestor đến từ vùng núi xa xôi hẻo lánh nhất của Lordaeron, nhưng mang trong mình huyết thống hoàng gia Alterac. Chút lãnh thổ nhỏ bé của anh ta đã bị phá hủy trong chiến tranh bởi một con rồng và anh ta đành phải cuốc bộ tới thủ đô mà chẳng có đến một người hầu bên cạnh. Hoàn cảnh của anh và những gì anh đã làm được từ khi xuất hiện đã trở thành chuyện kể được lưu truyền rộng rãi. Quan trọng hơn đó là lời khuyên của anh đã giúp đỡ nhà vua rất nhiều, kể cả trong những ngày đen tối khi quốc vương già nua cân nhắc về việc cần làm đối với Chúa Perenolde. Thực ra Prestor mới là kẻ nắm quyền lực trong tay. Anh khuyến khích Terenas tiến công Alterac rồi thiết quân luật ở đó. Stromgarde và những vương quốc khác đã hiểu sự cần thiết phải chống lại kẻ phản bội Perenolde, nhưng không phải là việc

Lordaeron tiếp tục chiếm giữ vương quốc đó vì mục đích của mình sau khi chiến tranh kết thúc. Giờ đây Prestor có lẽ là người có thể giảng giải cho mọi người và thuyết phục họ chấp nhận mọi quyết định.

Điều này khiến cho quốc vương già nua sau đó phải suy nghĩ rất nhiều về một ý tưởng có thể làm sững sốt chính người đàn ông thông minh này trước mặt ông. Terenas từ chối trao Alterac cho cháu trai của Perenolde, người đang được Gilneas hậu thuẫn. Ông cũng không nghĩ là khôn ngoan nếu chia vương quốc thành hai phần cho Lordaeron và Stromgarde. Chuyện đó chắc chắn sẽ khiến không chỉ Gilneas mà cả Kul Tiras phẫn nộ. Chiếm luôn Alterac lại càng không thể.

Sẽ thế nào nếu ông giao vùng đất đó vào bàn tay tài ba của người luôn được mọi người ngưỡng mộ, người mà chỉ mong muốn hòa bình thống nhất? Một người cầm quyền có năng lực theo như Vua Terenas đánh giá, chưa kể đến chuyện ai kia rõ ràng sẽ là một đồng minh và bạn bè thực sự của Lordaeron...

“Không đâu Prestor! Ngài có quyền tự hào... và đáng được ban thưởng hậu hĩnh vì điều đó! Ta sẽ không sớm quên công lao của ngài đâu, hãy tin ta!” Nhà vua tiến tới vỗ vai vị chúa cao lớn hơn hẳn ông. Prestor cao gần bảy bộ[1], tuy hơi mảnh nhưng vẫn chưa đến mức gầy. Prestor bận rất vừa vặn trong bộ đồng phục xanh đen, quá phù hợp với một anh hùng quân sự. Prestor cười rạng rỡ, y như là anh sắp nhận lại được khoảnh đất bé nhỏ đã mất của mình. Terenas quyết định cứ để anh chàng mơ mộng giấc mơ nhỏ bé kia; khi mà người cai trị Lordaeron đề bạt anh là vua Alterac, nét mặt Prestor hẳn sẽ còn thú vị hơn nữa. Không phải ngày nào cũng có một ai đó trở thành vua... tất nhiên không tính chuyện họ được kế thừa vị trí đó.

Vị khách danh giá của Terenas chào ông rồi cúi mình lịch sự, lui ra khỏi đại điện. Người đàn ông già buồn bã sau khi Prestor rời đi, nghĩ rằng những màn lụa, chùm đèn vàng, kể cả nền đá cẩm thạch trắng tinh kia cũng không thể khiến căn phòng sáng sủa trở lại khi

mà anh chàng quý tộc trẻ tuổi rời đi. Ngài Prestor quả thật nổi bật hơn hẳn lũ nhին thần đáng sợ hằng ngày vẫn đến châu trong cung. Đó là con người mà mọi người đều có thể tin tưởng được, một người xứng đáng nhận được lòng tin và kỳ vọng trong tất cả mọi chuyện. Terenas ước gì con trai ông ta có thể giống được như Prestor kia.

Nhà vua vuốt chòm râu cằm. Đúng, chính là người hoàn hảo có thể tái thiết thanh danh vùng đất đó đồng thời phục hồi sự hòa hợp giữa các thành viên Liên Minh. Một dòng máu mới mạnh mẽ.

Xét cho thấu đáo hơn, Terenas nghĩ về Calia con gái mình. Vẫn còn là đứa trẻ nhưng sẽ sớm trở thành một quý tiểu thư xinh đẹp. Có lẽ ngày nào đó nếu mọi chuyện tốt đẹp ông và Prestor có thể tăng cường tình bạn và tình liên minh với nhau bằng một đám cưới hoàng gia chẳng.

Đúng rồi, ông cần phải đi nói chuyện với những cố vấn của mình ngay, nói lên quan điểm về hoàng gia

của mình. Terenas tin chắc rằng họ sẽ đồng ý ngay với ông. Ông chưa từng thấy ai ganh ghét chàng quý tộc ấy cả.

Vua Prestor xứ Alterac. Trong đầu Terenas giờ chỉ còn nghĩ đến khuôn mặt của bạn ông khi anh ta biết được phần thưởng to lớn của mình...

“Trên mặt người ẩn dấu một nụ cười – đã có ai đó chết một cách ghê tởm, kinh khủng và đẫm máu rồi chẳng hời đáng độc ác?”

“Miễn cho ta mấy lời nhận xét dí dỏm ấy đi Kryll,” Ngài Prestor trả lời sau khi đóng cánh cửa sắt lớn phía sau lưng. Bên trên, trong tòa lâu đài lớn được chủ nhà là Vua Terenas ban tặng, những người đầy tớ được Prestor cẩn thận lựa chọn đứng canh giới để đảm bảo rằng không có vị khách không mời nào tới được nơi đây. Chủ nhân của chúng có việc cần làm, và kể cả chẳng có tên đầy tớ nào thực sự biết chuyện gì xảy ra trong căn phòng dưới mặt đất kia chúng cũng đủ biết rằng nếu để hấn bị làm phiền thì chúng sẽ mất mạng.

Prestor không muốn bất kỳ sự quấy rầy nào và tin chắc lũ tay sai sẽ tuân lệnh hắn cho đến chết. Chúng đã được ếm bùa mê, một dạng khác của thứ khiến nhà vua và cả triều đình phải khâm phục người đàn ông tị nạn bánh bao kia, và khiến họ chẳng tin vào bất cứ chuyện gì khác. Hắn đã luôn duy trì hiệu quả của nó suốt thời gian qua.

“Xin cúi mình thứ lỗi, hồi hoàng tử hai mặt!” hình thù nhỏ bé gầy gò kia nghiêng răng kèn kèn. Giọng nói của hắn ẩn giấu sự ranh mãnh và điên cuồng chẳng hề giống người – đừng ngạc nhiên vì tay sai của Prestor là một tên yêu tinh.

Đầu của hắn vừa cao tới thắt lưng tên quý tộc, điều khiến nhiều người lầm tưởng rằng đám sinh vật gầy gò xanh xao này yếu đuối và đơn giản. Hắn nhe răng, lộ ra những cái răng dài sắc nhọn và cả cái lưỡi dẻo quẹo màu đỏ máu. Cặp mắt ti hí vàng khè không thấy con người hấp háy sự hớn hở, nhưng cái sự hớn hở ấy đến từ việc nhổ cánh ruồi hay kéo đứt mấy cánh tay dùng làm thí nghiệm. Chòm lông màu nâu sẫm mọc ra

từ sau cổ tên yêu tinh lên tới trán bệt tạo thành một cái mào bù xù.

“Thực ra vẫn có lý do để ăn mừng đấy.” Căn phòng bên dưới từng được dùng làm kho chứa. Vào thời đấy cái lạnh của lòng đất giữ cho đồng thùng rượu luôn ở đúng nhiệt độ cần thiết. Giờ đây nhờ vào ít tài kỹ thuật của Kryll cả căn phòng giống như được đặt trong lòng núi lửa đang phun trào.

Đối với Ngài Prestor thì đó như là nhà vậy.

“Ăn mừng sao hỡi bậc thầy lường gạt?” Kryll cười khúc khích. Kryll cười rất nhiều, đặc biệt khi làm những chuyện xấu xa. Hai thứ khiến sinh vật màu xanh này đặc biệt say mê là thí nghiệm và tra tấn, và bất cứ khi nào có thể hẳn thường kết hợp cả hai lại. Nửa sau căn phòng chứa đầy bàn ghế, khuôn đúc, thuốc súng, máy móc kỳ lạ và hàng tá thứ kinh khủng khác được tên yêu tinh tha về.

“Đúúúng, ăn mừng, Kryll à.” Prestor rít lên, cặp mắt đen nhìn chăm chăm tên yêu tinh không chớp mắt, nụ

cười và cả vẻ nhạo báng của hắn tắt ngấm. “Người cũng muốn tham gia vào bữa tiệc chứ?”

“Vâng... thưa chủ nhân.”

Tên quý tộc đương mặc đồng phục dừng lại một chút để hít thở bầu không khí ngột ngạt. Nét thư thái lại hiện lên trên khuôn mặt đầy góc cạnh kia. “Chààà ta nhớ nó làm sao...” Mặt hắn răn lại. “Nhưng ta vẫn phải đợi. Chỉ đi khi cần thiết, nhỉ Kryll?”

“Ngài nói đúng, thưa ông chủ.”

Nụ cười lại hiện ra trên mặt Prestor, giờ đây mang đầy vẻ độc ác. “Người đang ngắm nhìn đức vua tương lai của Alterac đấy, người biết chứ.”

Tên yêu tinh cúi rạp thân mình gầy gò nhưng đầy cơ bắp của hắn xuống sát đất. “Đức vua vạn tuế, Đức Vua D-”

Tiếng lọc cọc bất ngờ phát ra khiến cả hai nhìn sang bên phải. Từ một lò sưởi kim loại dẫn tới một lò thông gió cũ xuất hiện một tên yêu tinh nhỏ hơn. Hình

hài tí hon kia nhanh chóng tự kéo mình ra khỏi cửa rồi đi tới bên Kryll. Tên mới đến mang vẻ cực kỳ khoái trá trên khuôn mặt xấu xí, cái vẻ mặt nhanh chóng biến mất trước cái nhìn chăm chăm của Prestor.

Tên yêu tinh thứ hai thì thầm gì đó vào cái tai to nhọn của Kryll. Kryll xì một tiếng rồi vẩy tay lơ đãng đuổi hăn đi. Tên mới đến biến mất trở lại vào lò sưởi đang để mở.

“Chuyện gì thế?” Mặc dù tên quý tộc hỏi rất điềm tĩnh và nhẹ nhàng, điều đó cũng đồng nghĩa với việc hăn đang yêu cầu tên yêu tinh phải trả lời một cách hoàn toàn trung thực.

“Ôiii chao ôi,” Kryll bắt đầu nói, điệu cười điên khùng lại hiện lên trên khuôn mặt cục súc. “Có vẻ như hôm nay may mắn đã mỉm cười với ngài! Chắc hăn ngài nên đi đánh cược đâu đó hôm nay chẳng? Những vì sao hăn sẽ rất-”

“Có chuyện gì?”

“Ai đó... ai đó đang âm mưu giải thoát cho Alexstrasza...”

Prestor nhìn hăn chòng chọc. Hăn ta nhìn rất lâu với cái nhìn dữ dội khiến cho Kryll gần như teo lại trước mặt hăn. Tên yêu tinh cứ tưởng như cái chết đang đến với hăn. Thật đáng tiếc. Có quá nhiều thí nghiệm mà hăn còn muốn làm, quá nhiều chất nổ hăn còn muốn thử...

Vào lúc đấy, hình thù cao lớn đen đúa trước mắt hăn bật cười lớn, một tràng cười thâm hiểm đen tối và cực kỳ bất thường.

“Hoàn hảo...” Ngài Prestor tỏ ra rất vui vẻ. Hăn duỗi tay ra như đang cố bắt vào không khí. Ngón tay bỗng dài bất thường và cứ như mọc cả vuốt. “Quá hoàn hảo!”

Hăn tiếp tục cười, và khi đó tên yêu tinh Kryll bình tĩnh lại, rất kinh ngạc vì chuyện kỳ lạ đó và khẽ lắc đầu.

“Thế mà chúng bảo là ta bị điên,” hăn thì thào trong hơi thở.

[1]. Khoảng 2.13 mét

Day of the Dragon – chapter 3

BA

Cả thế giới như biến thành biển lửa.

Vereesa rửa thầm khi cô và anh pháp sư bị mắc kẹt trong hoàn cảnh kinh hoàng đột nhiên trút lên đầu họ bởi con quái vật khổng lồ màu đỏ kia. Nếu Rhonin không làm trễ hành trình thì chuyện này hẳn sẽ không

xảy ra. Đáng lẽ giờ họ đã tới Hasic rồi, và cô đã chia tay anh bạn này rồi. Bây giờ thì bọn họ còn sắp bị mất mạng đến nơi...

Cô biết rằng lũ orc ở Khaz Modan thỉnh thoảng vẫn cử đám rồng bay đi quần thảo khắp những vùng đất yên bình của kẻ thù, nhưng khốn thay sao cô và anh bạn này lại xui xẻo bị một con phát hiện ra vậy? Ngày nay rồng càng ngày càng ít đi, mà vùng đất Lordaeron lại rộng lớn đến như thế.

Cô nhìn về phía Rhonin giờ đã chạy tít sâu vào trong rừng. Hẳn nhiên rồi. Hẳn chuyện này liên quan tới việc anh bạn của cô là một pháp sư. Rồng có những giác quan nhạy bén hơn hẳn tiên; có người bảo rằng chúng ít nhiều có thể đánh hơi được cả ma thuật. Bởi vậy cái sự xui xẻo này là lỗi của gã pháp sư. Tên orc và con rồng của hắn đến đây là vì anh ta.

Rhonin hẳn cũng nghĩ như vậy, vậy nên anh cố phi càng nhanh càng tốt ra khỏi tầm mắt ngược hướng với cô vào trong rừng. Nàng tuần du khịt mũi. Pháp sư chẳng bao giờ mạnh ở hàng tiên phong cả; thật dễ

dàng tấn công ai đó từ khoảng cách xa hay là từ phía sau nhưng khi họ phải trực tiếp đối mặt với đối thủ thì...

Mà lần này là hẳn một con rồng.

Con rồng quay sang hướng người đang biến mất. Bất kể có nghĩ gì về anh ta đi nữa, Vereesa cũng không muốn thấy anh pháp sư kia phải chết. Nhưng mà nhìn quanh, nàng tuần du tóc bạc chẳng biết làm sao để cô có thể giúp anh ta cả. Ngựa của anh ta lẫn của cô đều đã chết và mang theo cả cây cung ưa thích của cô nữa. Cô chỉ còn lại mỗi thanh kiếm, thứ vũ khí khó có thể chống lại được con quái khổng lồ điên cuồng kia. Vereesa nhìn quanh tìm kiếm thứ gì đó hữu dụng nhưng chẳng có gì cả.

Cô chỉ còn ít sự lựa chọn. Là một tuần du cô không thể để anh pháp sư kia gặp nguy hiểm nếu cô còn có thể giúp. Vereesa quyết định làm việc duy nhất cô có thể nghĩ ra để cứu mạng anh ta.

Nàng tiên nhảy khỏi chỗ trú ẩn, vẫy tay lên cao và hét lớn, “Ở đây! Ở đây này con thần lẩn nhai nhép! Chỗ này này!”

Nhưng mà con rồng chẳng nghe thấy cô, con rồng đực – Vereesa cuối cùng đã nhận ra đó là con đực – đang chú ý tới đám cây cháy bên dưới. Đâu đó trong biển lửa Rhonin đang phải vật lộn để sống sót. Còn con rồng quyết không để anh thoát được.

Vừa chửi thầm, nàng chiến binh tiên vừa nhìn quanh và thấy một tảng đá lớn. Đối với con người cái việc cô nghĩ đến thật không tưởng, nhưng với cô thì hoàn toàn có thể. Vereesa chỉ hi vọng cánh tay cô vẫn còn khỏe như vài năm về trước.

Cô vươn tay ném mạnh tảng đá thẳng vào đầu con quái vật đỏ kia.

Cô căn đúng được khoảng cách, nhưng con rồng đột nhiên di chuyển, trong khoảnh khắc Vereesa đã hi vọng hòn đá ném trượt. Tuy nhiên hòn đạn không trúng đầu mà nó đập vào chóp cánh và nảy ra. Vereesa

không hi vọng có thể đả thương được con quái thú – chỉ là một hòn đá mà đòi chống lại vảy rồng cứng thì đúng là trò đùa – nhưng cái cô muốn là thu hút sự chú ý của con quái vật kia.

Và cô đã thành công.

Con rồng rống lên bực tức vì bị quấy rầy, cái đầu khổng lồ ngay lập tức quay về phía cô. Tên orc hét thứ gì đó khó hiểu với con rồng.

Thân hình khổng lồ có cánh bất ngờ lao về phía cô. Cô đã thu hút thành công sự chú ý của nó khỏi anh pháp sư xui xẻo kia.

Giờ thì làm sao bây giờ? Người tuần du tự trách bản thân.

Nàng tiên quay người và chạy, dù đã biết cô chẳng có chút cơ hội nào chạy thoát được kẻ truy đuổi đáng sợ ấy.

Những ngọn cây trên đầu cô bùng cháy khi con rồng phun lửa khắp xung quanh. Cành cây cháy đổ xuống

trước mặt chặn mất đường thoát của Vereesa. Không chút chần chừ, nàng tuần du tạt sang trái, chui vào giữa đám cây vẫn còn chưa bị chìm trong biển lửa.

Mày sắp chết rồi! Cô tự trách bản thân. Tất cả chỉ vì tên pháp sư vô dụng đó!

Tiếng gầm diếc tai khiến cô ngoái lại nhìn phía sau. Con rồng đỏ đã đuổi kịp cô và bây giờ một bộ vuốt đã vươn ra hòng tóm lấy nàng tuần du đang chạy trốn. Vereesa tưởng tượng ra cái bàn chân của con quái vật khổng lồ ấy đang xé xác cô ra hoặc tệ hơn là cho cô vào cái bộ hàm ghê tởm ấy, chắc chắn cô sẽ bị nhai nát nghiền hoặc bị nuốt chửng.

Nhưng rồi lúc cái chết chỉ còn cách cô gang tấc, con rồng đột nhiên rút móng lại và bắt đầu quẩn quại giữa không trung. Mấy móng vuốt tự cào cấu vào thân trên của nó. Đúng hơn là hai bàn chân trước của nó đang cố cào khắp nơi như thể con quái vật đang bị ngứa đến điên cuồng. Bên trên lưng nó tên orc đang cố lấy

lại điều khiển nhưng giờ hắn cũng chỉ như một con bọ chét đang làm phiền con rồng mà thôi.

Vereesa dừng lại nhìn chòng chọc, chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng nào sừng sốt đến vậy. Con rồng uốn éo vặn vẹo khi nó cố giải tỏa đau đớn, nó hành động càng ngày càng điên cuồng hơn. Tên orc huấn luyện thì khó khăn lắm mới giữ vững được vị trí. Nàng tiên tự hỏi cái gì có thể khiến con quái vật trở nên quá-

Câu trả lời chợt bùng trên môi cô. “Rhonin?”

Và ngay khi nhắc đến tên thì anh ta bỗng xuất hiện như một bóng ma, chàng pháp sư đứng ngay trước mặt cô. Mái tóc đỏ rối xù và áo choàng đen bị lấm bùn rách bươm, nhưng trông anh chẳng hề nao núng vì cái anh đang phải chịu.

“Tôi nghĩ tốt nhất ta nên rời đi ngay khi còn có thể, nhỉ cô tiên?”

Cô không cần anh phải lặp lại. Lần này Rhonin dẫn đường, sử dụng chút kỹ năng, chút ma thuật để dẫn họ

xuyên qua cánh rừng rực cháy. Là một tuần du, Vereesa cũng chẳng thể nào làm tốt hơn thế nữa. Rhonin dẫn cô theo con đường mà nàng tiên cũng không thể phát hiện ra tới khi họ đi theo lối đó.

Trong khi đó con rồng bay vút lên cao, lớp da bị rách toạc. Khi Vereesa nhìn lên thì thấy nó còn chảy cả máu, vết của nó là một trong số ít những thứ có thể xé toạc chính lớp giáp da của nó. Tên orc thì chẳng thấy đâu nữa; có vẻ lúc này tên chiến binh nanh dài đó đã mất cương và rơi xuống. Vereesa chẳng thấy thương hại hẳn chút nào cả.

“Anh đã làm gì con rồng vậy?” cuối cùng cô hỗn hển nói.

Rhonin đang cố gắng tìm đường thoát khỏi ngọn lửa, thậm chí không buồn quay lại phía cô. “Có chuyện không theo đúng như những gì tôi mong muốn! Nó đáng ra phải bị đau đớn hơn thế chứ!”

Anh thực sự bức với chính mình, nhưng nàng tuần du lần đầu tiên cảm thấy ấn tượng bởi anh ta. Anh đã hóa

giải cái chết chắc chắn thành cơ hội để họ thoát thân an toàn.

Phía sau họ, con rồng đang gào thét đau đớn giữa không trung.

“Nó còn bị thế lâu nữa không?”

Cuối cùng anh đã chịu dừng lại nhìn cô, và thứ mà cô nhìn thấy trong cái nhìn chăm chăm ấy khiến cô bối rối. “Không đủ lâu đâu...”

Họ tiếp tục tăng tốc. Lửa bao trùm quanh họ ở khắp nơi, nhưng cuối cùng họ tới được vành đai ngọn lửa, chạy đua với nó và đi vào một nơi chỉ còn có khói độc tấn công họ. Cả hai ngạt thở, vấp ngã dúm dụi và cố tìm đường đi ngược gió, nhờ đó làm chậm ngọn lửa và khói phía sau họ.

Và rồi một tiếng gầm khác làm họ giật mình, nó không còn là tiếng gầm đầy đau đớn nữa mà chứa đầy điên cuồng thù hận. Anh pháp sư và nàng tuần du cùng xoay người lại, nhìn chăm chăm cái bóng đỏ ở phía xa.

“Phép thuật hết tác dụng rồi,” Rhonin nói một cách không cần thiết. Nó chắc chắn đã hết tác dụng và Vereesa có thể thấy con rồng biết chính xác ai phải chịu trách nhiệm cho cơn đau của nó. Với mục tiêu đã được xác định, con rồng lao thẳng về phía họ bằng đôi cánh da khổng lồ, quyết tâm khiến họ trả giá.

“Anh có còn phép thuật nào nữa không?” Vereesa hỏi khi đang chạy.

“Còn! Nhưng tôi nghĩ không nên sử dụng ở đây! Nó có thể ảnh hưởng đến cả chúng ta nữa!”

Cứ làm như con rồng cho họ lựa chọn khác vậy. Nàng tiên mong rằng Rhonin rồi sẽ giải phóng thứ phép thuật chết người đó trước khi họ trở thành bữa ăn tối cho con quái vật khổng lồ kia.

“Còn bao xa-“ Vị pháp sư hỏi hớp hơi. “Bao xa nữa thì tới Hasic?”

“Còn quá xa.”

“Có trại quân nào ở giữa đây và đó không?”

Cô cố nghĩ. Và một nơi hiện ra trong đầu cô nhưng cô không thể nào nhớ ra được tên hay bất cứ điều gì của nó. Chỉ còn mỗi nơi đó nằm cách đây một ngày đi đường. “Có một nơi, nhưng-”

Tiếng gầm của con rồng lại làm họ giật mình. Một cái bóng vụt ngang đầu họ.

“Nếu anh còn có phép thuật nào khác có thể dùng được, tôi đề nghị sử dụng nó ngay.” Vereesa ước gì có cây cung của cô ở đây. Với nó ít ra cô cũng có thể thử cố bắn vào mắt con rồng. Cơn đau đó chắc đủ để đuổi con quái vật đi.

Họ suýt đâm vào nhau khi Rhonin đột ngột dừng bước và quay lại giáp mặt trực tiếp với mối nguy hiểm kia. Anh tóm chặt lấy hai cánh tay cô bằng đôi bàn tay khỏe mạnh hơn hẳn một pháp sư bình thường và đẩy nàng tuần du sang một bên. Hai mắt anh thực sự đang phát sáng, thứ mà Vereesa từng nghe đồn là một pháp sư mạnh mẽ có thể làm như vậy nhưng mà thực ra cô chưa từng chứng kiến bao giờ.

“Hãy cầu nguyện rằng nó sẽ không dội ngược lại phía ta đi,” anh thì thầm.

Hai tay anh giơ thẳng về phía trước, ngón tay chỉ thẳng hướng con rồng đỏ.

Anh lầm bầm trong miệng bằng thứ ngôn ngữ gì đó mà Vereesa không nhận ra nhưng mà nó khiến cô lạnh cả sống lưng.

Rhonin chấp tay lại, tiếp tục khẩn-

Đột nhiên từ đám mây xuất hiện ba hình thù có cánh khác.

Vereesa há hốc miệng còn chàng pháp sư cao kêu dừng khẩn, ngừng thi triển pháp thuật. Trông anh có vẻ sắp tuôn ra một tràng chửi rủa, nhưng rồi nàng tiên nhận ra thứ vừa xuất hiện phía trên đầu kẻ địch của họ.

Bằng sư... những con bằng sư khổng lồ, đầu đại bàng thân sư tử có cánh... cùng với các kỵ sĩ trên lưng.

Cô kéo cánh tay Rhonin. “Đừng làm gì cả!”

Anh nhìn cô, rồi gật đầu. Họ cùng nhìn lên phía con rồng.

Ba con bằng sư đột ngột xuất hiện, đảo xung quanh con rồng, khiến nó bất ngờ. Giờ Vereesa có thể nhận ra được các kỵ sĩ, mà thực ra cũng không cần thiết lắm. Chỉ có thể là người lùn đến từ Đỉnh Tổ Chim xa xôi, một vùng núi hiểm trở xa hơn cả xứ tiên Quel'thalas, mới cưỡi lũ bằng sư hoang dại kia... và chỉ có những chiến binh tinh nhuệ đó cùng thú cưỡi của họ mới có thể giao đấu được với rồng trên không trung.

Dù nhỏ con hơn nhiều so với con quái khổng lồ đỏ tía, lũ bằng sư bù đắp sự chênh lệch kích thước bằng những móng vuốt khổng lồ sắc nhọn có thể xé toạc được cả vảy rồng và những chiếc mỏ có thể đâm sâu vào trong lớp thịt. Ngoài ra chúng còn có thể di chuyển nhanh và dễ dàng hơn trên bầu trời, đổi hướng được những góc mà loài rồng không thể so bì được.

Những người lùn cũng đâu chỉ đơn giản là điều khiển thú cưỡi thôi đâu. Hơi cao và gầy hơn những họ hàng trên mặt đất nhưng người lùn núi không hề yếu hơn chút nào. Dù thứ vũ khí ưa thích của họ khi tuần tra bầu trời là những chiếc Búa Bảo huyền thoại, bộ ba này lại đem theo những chiếc rìu chiến hai lưỡi cỡ lớn với cán dài mà các chiến binh có thể sử dụng dễ dàng. Được làm bởi thứ kim loại gần giống adamantium, những lưỡi rìu này có thể cắm ngập vào cả những cái đầu cứng đầy vảy của lũ quái khổng lồ ấy. Nghe đồn rằng kỵ sĩ bằng sư vĩ đại Kurdran từng đánh gục một con rồng to lớn hơn con này rất nhiều chỉ bằng một cú đánh chuẩn xác từ một cái rìu như thế này.

Ba con thú có cánh bay vòng quanh đối thủ, buộc nó phải liên tục quay người từ bên này sang bên kia để xác định mối nguy hiểm. Bọn orc đã biết sự lợi hại của lũ bằng sư, nhưng không có tên huấn luyện thì mình con quái vật gần như không biết phải làm gì. Những người lùn ngay lập tức tận dụng lợi thế, cho lũ bằng sư lao vào lao ra khiến con rồng càng lúc càng

tức tối. Chòm râu dài tết đuôi ngựa của những người lùn man rợ bay phất phơ trong gió khi họ cười vào mặt con quái khổng lồ. Tiếng cười âm vang chỉ khiến con rồng thêm kích động, và rồi khiến nó phụt lửa tấn công một cách không mấy hiệu quả.

“Họ hoàn toàn khiến nó mất phương hướng rồi,” Vereesa bình luận, cô rất ấn tượng về chiến thuật đó. “Họ biết nó còn non và rồi sự nóng nảy sẽ khiến nó không thể tấn công khôn ngoan được!”

“Đúng là thời cơ tốt để chúng ta chuồn đây,” Rhonin trả lời.

“Họ có thể sẽ cần chúng ta giúp đỡ!”

“Tôi còn nhiệm vụ cần phải hoàn thành. Và họ thì đã khổng chế được tình hình rồi.” Anh ta lo lắng nói.

Đúng thật. Trận chiến ấy thuộc về những kỵ sĩ bằng sư, kể cả khi họ còn chưa bắt đầu tấn công. Bộ ba kia vẫn còn bay lượn lơ xung quanh con rồng đỏ và dần khiến nó hoa mắt. Nó cố gắng tập trung vào một mục tiêu nhưng những con còn lại cứ đánh lạc hướng nó.

Chỉ có nước phun lửa thì mới làm gì nổi mấy đối thủ có cánh đó.

Một người lùn bỗng vung cây rìu vĩ đại lên, lưỡi rìu sáng loáng lên trong ánh chiều tà. Ông cho con bằng sư lượn thêm một vòng quanh con rồng rồi khi họ đến gần sát phía sau gáy con quái vật, con bằng sư đột ngột lao vào.

Móng vuốt cắm ngập vào cổ, cào nát vảy. Ngay khi cơn đau bắt đầu ngập tràn đầu óc con rồng, ông người lùn vung cây rìu vĩ đại lên và bổ mạnh xuống.

Lưỡi dao ngập sâu. Không đủ để giết nó nhưng đủ khiến con rồng phải rống lên đau đớn.

Theo phản xạ, nó quay người. Cánh của nó bất ngờ đập vào ông lùn và con bằng sư, hất họ bay lộn mào và mất kiểm soát. Người kỵ sĩ cố kìm lại, nhưng còn chiếc rìu đã bay ra khỏi tay ông rơi xuống đất.

Theo bản năng Vereesa định lao về phía chiếc rìu, nhưng Rhonin lấy tay chặn cô lại. “Tôi đã nói ta phải đi thôi!”

Cô đã định cãi lại, nhưng nhìn lại về phía trận chiến thì nàng tuân thấy đúng là chẳng giúp gì được. Con rồng bị thương đã bay cao hơn vào khoảng không, vẫn còn bị quấy rối bởi những những kỵ sĩ bằng sư. Kể cả có được chiếc rìu thì Vereesa cũng chỉ có thể vấy nó một cách vô dụng.

“Được thôi,” cuối cùng nàng tiên lâm bầm.

Họ cùng nhau rời đi, dựa vào chút hiểu biết của Vereesa về đích đến. Phía sau, con rồng và lũ bằng sư nhỏ dần thành mấy chấm li ti trên nền trời, một phần là vì trận chiến đã dịch chuyển theo hướng ngược lại.

“Thật kỳ lạ...” cô nghe vị pháp sư thì thầm.

“Cái gì kỳ lạ cơ?”

Anh nói. “Tai cô không chỉ để trưng thôi phải không?”

Vereesa nổi giận trước lời xúc phạm, mặc dù cô từng bị sỉ nhục tồi tệ hơn thế nữa. Con người và người lùn luôn ganh tị với sự ưu việt được ban cho tộc tiên, họ

thường chọn đôi tai dài nhọn để đem ra nhạo báng. Nhiều lúc tai cô còn bị so với tai lừa, lợn và thậm chí là cả yêu tinh. Dù Vereesa chưa từng rút vũ khí ra đe dọa ai chỉ vì mấy lời nói đó, thường thì cô vẫn để họ phải tự hối hận về cách dùng từ của mình.

Đôi mắt biếc của vị pháp sư nheo lại. “Tôi xin lỗi; lại để cô nghĩ đó là lăng mạ. Thực ra không phải ý đó đâu.”

Cô nghi ngờ sự chân thật anh, nhưng rồi phải chấp nhận chút nỗ lực nhằm xin lỗi của anh ta. Cố nén cơn giận, cô lại hỏi, “Anh thắc mắc chuyện gì thế?”

“Con rồng đó xuất hiện quá đúng lúc.”

“Nếu anh nghĩ thế, anh cũng nên hỏi luôn rằng lũ bằng sư đó đến từ đâu. Dù sao thì chính họ đã đuổi nó đi mà.”

Anh lắc đầu. “Ai đó đã thấy nó và rồi báo cáo lại. Những kỵ sĩ đó chỉ thực hiện nhiệm vụ thôi.” Anh cân nhắc thêm. “Tôi biết tộc Hàm Rồng đang rất liêu lĩnh, chúng đang cố tập hợp những bộ tộc nổi loạn khác và

cả những tộc đang bị kiểm soát, nhưng mà đây không phải là cách để thực hiện những việc đó.”

“Ai biết lũ orc ấy nghĩ gì chứ? Rõ ràng chỉ là một vụ tấn công tình cờ. Đây không phải là cuộc tấn công đầu tiên như vậy ở Liên Minh đâu con người ạ.”

“Không, nhưng tôi tự hỏi nếu-” Rhonin không nói gì thêm, đột nhiên họ đều nhận thấy có chuyển động trong rừng... chuyển động đến từ khắp mọi hướng.

Với sự bình tĩnh sau nhiều năm rèn luyện, nàng tuần du rút dao ra khỏi bao. Bên cạnh cô, Rhonin cho tay vào trong túi áo choàng, rõ ràng là đang chuẩn bị thi triển một pháp thuật nào đó. Vereesa không nói gì cả, nhưng cô tự hỏi anh có thể giúp được gì trong cận chiến. Tốt nhất anh ta nên lùi lại và để cô xử lý những kẻ tấn công đầu tiên.

Đã quá muộn. Sáu hình thù khổng lồ cưỡi ngựa đột ngột lao ra khỏi tán rừng, bao vây lấy họ. Ngay cả trong ánh chiều tà, bộ giáp bạc của họ cũng lóe sáng sắc lẹm. Nàng tiên bị một mũi giáo chĩa thẳng vào

ngực. Rhonin không chỉ bị chĩa vào ngực mà còn cả giữa xương bả vai nữa.

Những kẻ bắt được họ đội mũ giáp hình đầu sư tử có mào và che kín mặt. Là một tuần du Vereesa tự hỏi sao bọn họ có thể di chuyển trong khi giáp trụ kín mít như vậy chứ chưa nói đến chuyện đánh nhau, nhưng sáu người họ thao tác trên yên ngựa thoải mái như không hề vướng víu gì cả. Những con ngựa chiến xám to lớn cũng được đội giáp trên đầu, trông hoàn toàn dễ chịu với cái đồng trang bị nặng nề trên lưng.

Những kẻ mới đến chẳng mang theo cờ hiệu gì cả, và nhận diện duy nhất có thể nhận ra là hình ảnh bàn tay cách điệu giơ nắm đấm lên trời được chạm nổi trên giáp ngực. Chỉ nhờ thế là Vereesa biết được ngay họ là ai, nhưng chẳng thoải mái hơn chút nào. Lần cuối cùng nàng tiên gặp những người này, họ mặc áo giáp khác, có sừng trên chóp mũ và biểu tượng ký tự Lordaeron trên cả giáp ngực và khiên.

Và rồi người kỵ sĩ thứ bảy từ từ tiến ra từ trong rừng, người này mặc bộ áo giáp truyền thống mà Vereesa vừa nghĩ đến. Ẩn trong tấm giáp mặt, cô có thể thấy một khuôn mặt lớn mang vẻ danh thép và lớn tuổi – đối với một con người – và khôn ngoan với bộ râu xám gọn gàng. Biểu tượng của Lordaeron và cả thánh hội của họ án ngữ không chỉ trên khiên và giáp ngực mà cả trên mũ của ông. Chiếc khóa thắt lưng hình đầu sư tử bạc gắn với chiếc thắt lưng trên đó treo một chiếc búa chiến mũi nhọn hùng mạnh thường được những người như ông sử dụng.

“Một tiên à,” ông nói khi nhìn cô. “Cánh tay mạnh mẽ của cô luôn được chào mừng.” Người thủ lĩnh nhìn sang Rhonin, rồi nói giọng khinh miệt, “Và một linh hồn bị nguyên rủa. Để tay của người ở chỗ nào bọn ta nhìn thấy nếu không muốn bọn ta phải chặt chúng đi đấy.”

Khi mà Rhonin đang kiểm chế cơn giận, Vereesa thì không biết phải thoải mái hay là bất an nữa. Họ đã bị

bắt bởi những hiệp sĩ của Lordaeron – Những Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc huyền thoại.

Hai người gặp nhau ở một nơi tối tăm, một nơi chỉ có một số ít trong dòng giống bọn họ là tới được. Đó là nơi những giấc mơ từ quá khứ vẫn diễn ra ngày đêm, những hình bóng mờ ảo di chuyển trong màn mờ suốt chiều dài của ký ức. Hai người họ không chỉ biết vùng đất này có bao nhiêu phần thực bao nhiêu phần ảo, mà họ còn biết rằng chẳng ai có thể nghe trộm được ở nơi đây.

Cứ cho là thế đi.

Cả hai đều cao và gầy, mặt che khuất bởi mũ trùm đầu. Một người mà pháp sư Rhonin có thể nhận dạng là Krasus; nhưng người kia ngoài việc mặc áo choàng xám ánh tím khác với ông thì trông cứ như là anh em sinh đôi của vị pháp sư kia vậy. Chỉ khi cất lời thì mới rõ ràng rằng, không giống như những thành viên hội đồng Kirin Tor, người này chắc chắn là đàn ông.

“Ta không biết tại sao ta lại ở đây,” ông ta nói với Krasus.

“Bởi vì người phải tới. Người cần tới.”

Người kia thư giãn bằng một tiếng huýt sáo. “Đúng vậy, nhưng giờ ta đang ở đây, ta muốn đi lúc nào cũng được.”

Krasus giơ một bàn tay đeo găng gầy gò lên. “Ít ra phải nghe ta nói đã.”

“Để làm gì? Để cho người lại lải nhải mấy lời mà người nói đi nói lại mấy lần trước à?”

“Để chỉ cần một lần lời nói của ta thực sự được ghi nhận!” Sự dữ dội bất ngờ của Krasus khiến cả hai phải giật mình.

Người kia lắc đầu. “Người ở bên chúng lâu quá rồi. Mấy lá chắn của người, cả ma thuật lẫn thân phận đều đã bắt đầu rạn nứt rồi. Đến lúc người phải bỏ cái ý định vô vọng này đi... như bọn ta đã làm.”

“Ta không tin là nó vô vọng.” Lần đầu tiên, giọng nói của ông bỗng trở nên nam tính trầm sâu hơn giọng của mọi thành viên vòng nội các Kirin Tor, hẳn giờ mới là giọng thật. “Ta không thể, khi mà nàng còn bị giam cầm.”

“Ta hiểu cô ta rất quan trọng đối với người, Korialstrasz à; nhưng chuyện cô ta rất quan trọng với chúng ta chỉ còn là một ký ức của quá khứ mà thôi.”

“Nếu là quá khứ vậy thì sao người và người của người vẫn còn cố bám trụ vị trí chứ?” Krasus trả miếng, cố kìm nét cảm xúc.

“Bởi vì bọn ta muốn những năm cuối cùng được bình tâm yên ổn...”

“Vậy càng đáng để giúp ta chứ.”

Một lần nữa người kia rít lên. “Korialstrasz, người có bao giờ biết phải đầu hàng số phận vốn được định sẵn không? Kế hoạch của người không hề làm chúng ta – những người đã quá hiểu rõ người – ngạc nhiên đâu! Chúng ta đã thấy con rối nhỏ của người làm cái nhiệm

vụ vô ích của hắn – bộ người nghĩ hắn có thể hoàn thành nổi nhiệm vụ đó sao?”

Krasus khựng lại chút trước khi trả lời: “Anh ta có khả năng... nhưng đó không phải là tất cả những gì ta có. Không, ta biết anh ta sẽ thất bại. Dù vậy ta vẫn hi vọng sự hi sinh của anh ta sẽ góp phần vào thành công của ta... và nếu người tham gia với ta thì thành công đó sẽ càng dễ dàng đạt được.”

“Ta đã đúng.” Người bạn của Krasus nói trong thất vọng. “Vẫn cái giọng thuyết giảng nọ. Vẫn cái giọng biện hộ kia. Ta chỉ đến đây vì liên minh từng rất hùng mạnh giữa hai phe ta, nhưng rõ ràng ta không cần phải tiếc gì chuyện đó nữa. Người không có người ủng hộ, cũng không có sức mạnh. Người chỉ có một mình, và còn phải ẩn mình trong bóng tối-” anh ta ra dấu vào đám sương mù xung quanh “-trong một nơi như thế này chứ không được trưng bộ mặt thật ra.”

“Ta làm những gì ta phải làm... Còn người thì đang làm gì chứ?” Giọng nói của Krasus lại trở nên sắc

bén. “Người còn tồn tại để làm gì vậy hỡi người bạn cũ của ta?”

Người kia giật mình trước câu hỏi sắc sảo kia, rồi bất ngờ quay đi. Ông ta đi được vài bước về phía màn sương dày đặc, rồi dừng lại và quay đầu nhìn vị pháp sư. Người bạn của Krasus chịu thua: “Ta cầu cho người đạt được kết quả tốt nhất, Korialstrasz; thật đấy. Ta – bọn ta – chỉ là không tin rằng có cách nào đó để có thể trở về như thời xưa được. Những ngày đó qua rồi, và chúng ta cũng đành.”

“Nếu đó là lựa chọn của người thì đành vậy.” Họ chuẩn bị chia tay, nhưng Krasus đột nhiên gọi với lại. “Ta có một yêu cầu trước khi người trở về bên bọn họ.”

“Vậy đó là gì?”

Toàn thân vị pháp sư chột trở nên đen tối, rồi ông hét lớn. “Đừng bao giờ gọi ta bằng cái tên đó nữa. Đừng bao giờ. Không được nói ra ngay cả ở đây.”

“Không ai có thể-”

“Ngay cả ở đây.”

Có gì đó trong giọng nói của Krasus khiến cho người kia đành phải gật đầu. Người đó vội vàng rời đi, biến mất vào hư không.

Vị pháp sư nhìn chăm chăm vào nơi mà người kia vừa mới đứng, nghĩ về kết quả của cuộc trò chuyện vô ích này. Giá như họ có thể hiểu thấu vấn đề! Cùng nhau, họ còn có thể hi vọng. Tách ra, họ chẳng thể làm được gì... và rồi sẽ rơi vào tay kẻ thù của họ.

“Tên ngu ngốc..., ngốc đến tận cùng...” Krasus lầm bầm.

Day of the Dragon – chapter 4

BỐN

Các hiệp sĩ dẫn họ tới một pháo đài, nó chính là căn cứ vô danh mà Vereesa từng nghe nói lúc trước.

Rhonin chẳng có chút ấn tượng gì về nó. Một căn cứ đơn sơ được bao bọc bởi những bức tường đá cao nơi những kỵ sĩ thánh chiến, cận vệ cùng một số ít dân địa

phương sống một cách giản dị. Cờ hiệu của tình đồng chí phấp phới bay bên cạnh cờ Liên Minh Lordaeron, hội Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc là những người bảo trợ trung thành nhất của liên minh. Nếu không phải vì ở đây có dân cư thì Rhonin đã bị giải tới đây bằng biện pháp mạnh rồi, vì luật lệ của thánh hội đang kiểm soát hoàn toàn nơi đây.

Những hiệp sĩ đó rất tôn trọng nàng tiên, một số kỵ sĩ trẻ còn tỏ ra quá sức vui mừng mỗi khi được cùng Vereesa trò chuyện, nhưng đối với anh chàng pháp sư thì họ hạn chế tiếp xúc tối đa khi không cần thiết, thậm chí kể cả khi anh chỉ hỏi rằng Hasic còn cách đây bao xa. Vereesa đã phải hỏi lại giúp anh. Mặc dù ban đầu mang danh là bị bắt, cả hai họ không phải là tù nhân, nhưng Rhonin lại cảm thấy anh như là kẻ thừa thãi trong mắt họ. Họ buộc phải tỏ ra lịch sự với anh vì họ đã tuyên thệ với Vua Terenas và ông lệnh cho họ phải thế, nhưng dù sao ở đây anh vẫn chỉ là kẻ hạ đẳng.”

“Chúng ta đã thấy cả con rồng và lũ bằng sư đấy. Vì trách nhiệm và vinh quang chúng ta phải đi xem chúng ta có thể trợ giúp được gì không.” Thủ lĩnh của họ, Duncan Senturus phát biểu.

Sự thật là trận chiến kia diễn ra hoàn toàn trên không và vì vậy hoàn toàn ngoài khả năng can thiệp của họ không những không hề làm nản sự hăng hái của họ mà có khi họ còn chẳng hề bận tâm gì về sự thật đó luôn ấy, Rhonin dợm nghĩ. Họ cùng với nàng tuần du mà hỗ trợ cho nhau thì chắc sẽ tốt hơn đấy. Thật lạ, chàng pháp sư bỗng cảm thấy hơi ích kỷ rằng giờ anh không được đồng hành riêng cùng với Vereesa nữa. Dù gì thì cô ấy được điều làm người dẫn đường riêng cho mình. Cô ấy nên làm tròn bổn phận của mình cho tới khi tới được Hasic.

Không may là Duncan Senturus cũng có ý định tới Hasic. Khi họ xuống ngựa, vị kỵ sĩ cấp cao có bờ vai rộng đề nghị được giúp đỡ nàng tiên. “Hẳn là thế, sẽ thật tắc trách nếu không hộ tống nàng đi theo con đường ngắn nhất và an toàn nhất tới bến cảng. Ta biết

đó là nhiệm vụ giao riêng cho nàng, thừa tiểu thư, nhưng hẳn đấng quyền năng đã sắp đặt cho nàng đến với bọn ta. Bọn ta biết rõ con đường tới Hasic, vậy nên ta sẽ dẫn một tiểu đội đi cùng hai người vào ngày mai.”.

Nàng tuần du hẳn thấy rất vui lòng vì việc này, nhưng Rhonin lại chẳng thấy phần khởi gì cả. Ai trong pháo đài này cũng nhìn anh với ánh mắt như thể anh là yêu tinh hay là orc vậy. Anh đã phải chịu đựng đủ sự khinh bỉ của những pháp sư khác rồi và không cần bọn hiệp sĩ phải làm anh thêm khó chịu hơn nữa.

“Các ngài thật tử tế, nhưng Vereesa là một tuần du giỏi. Chúng tôi sẽ tới Hasic kịp thôi.” Rhonin xen vào sau lưng họ.

Lỗ mũi Senturus nở lớn như thể ông vừa ngửi thấy mùi gì khó ngửi vậy. Vẫn giữ nụ cười, vị hiệp sĩ cấp cao nói với nàng tiên, “Cho phép ta hộ tống riêng nàng tới phòng nghỉ.” Ông liếc mắt nhìn một anh lính. “Meric! Tìm chỗ ở cho ông pháp sư...”

“Lối này,” một kỵ sĩ trẻ to lớn vung về có ria mép rậm cần nhả. Trông anh ta như thể sẵn sàng áp giải Rhonin đi dù có phải bẻ gãy tay chân anh thành từng mảnh. Rhonin hoàn toàn có thể dạy cho anh ta một bài học vì việc đó, nhưng vì nhiệm vụ và cả sự hòa bình giữa các thứ quân của Liên Minh, anh chỉ cố bước nhanh hơn một chút, đi ngang hàng gã dẫn đường và không cần nói gì trong khi đi.

Anh đang nghĩ mình sắp được dẫn vào một nơi ẩm ướt hơi hám nhất họ có thể hào phóng cho anh ngủ qua đêm, nhưng thay vì đó Rhonin được ở trong một căn phòng cũng khá ổn như các phòng của mấy chiến binh khắc khổ đó. Khô ráo, sạch sẽ và bao bọc bởi tường đá kín mọi phía trừ cái lỗ gá cửa ra vào, rõ ràng tốt hơn cái nơi mà anh từng ở trước đây. Có một chiếc giường đơn bằng gỗ được dọn dẹp gọn gàng và một cái bàn nhỏ làm đồ trang trí. Nguồn sáng duy nhất là một chiếc đèn dầu cũ, thậm chí chẳng có một mẫu cửa sổ nào. Rhonin nghĩ ít nhất cũng hãy yêu cầu có một cái cửa sổ, nhưng đồ rằng đám kỵ sĩ này cũng chẳng

còn gì hơn để cho anh. Ngoài ra cũng hay là anh tránh được mấy ánh mắt hiếu kỳ ấy.

“Cũng được đấy,” cuối cùng anh nói vậy, nhưng gã chiến binh trẻ đem Rhonin tới đây đã bắt đầu rời đi, đóng cửa ngay khi bước ra. Vị pháp sư cố với gọi để hỏi rằng liệu ngoài cửa có chốt hay khóa gì không, nhưng mấy hiệp sĩ đó chắc sẽ không đến mức đó đâu. Đối với họ Rhonin có thể có linh hồn bị nguyên rủa, nhưng dù sao anh vẫn là đồng minh của họ. Nghĩ về chuyện những kỵ sĩ vừa rời khó chịu như thế nào làm anh phần chần tinh thần hơn một chút. Anh vẫn luôn tin rằng những Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc vốn chỉ là một lũ mộ đạo.

Những chủ nhà bất đắc dĩ kia để anh yên tới tận bữa tối. Rồi anh bị xếp ngồi cách xa Vereesa, cô lúc nào cũng bị dính với ngài chỉ huy bất kể mong muốn. Trừ nàng tiên ra chẳng ai nói gì với anh pháp sư suốt bữa ăn, và Rhonin chắc đã ăn xong sớm nếu như chủ đề về lũ rồng không được chính Senturus nêu ra.

“Mấy con rồng càng ngày càng xuất hiện nhiều hơn vào mấy tuần gần đây,” ông kỵ sĩ có râu nói với họ. “Thường xuyên và liều lĩnh hơn. Lũ orc biết rằng thời gian của chúng có hạn, vậy nên chúng cố tàn phá bất cứ cái gì có thể trước khi toàn bộ bọn chúng bị tiêu diệt.” Ông làm một ngụm rượu. “Mới ba hôm trước căn cứ Juroon đã bị hai con rồng thiêu rụi, hơn nửa dân số đã chết. Hôm đó lũ quái và chủ chúng đã kịp tẩu thoát trước khi những kỵ sĩ bằng sư đến nơi.”

“Thật kinh hoàng,” Vereesa thì thầm.

Duncam gật đầu, cặp mắt nâu sâu thẳm lóe lên tia sáng giận giữ. “Nhưng rồi mọi thứ sẽ ổn thôi! Chúng ta sẽ tiến quân vào Khaz Modan, đánh vào chính Grim Batol và tiêu diệt mọi tàn dư của Đại Tộc! Máu của orc sẽ chảy!”

“Và người tốt sẽ chết,” Rhonin thở ra.

Hình như ông chỉ huy có thánh giác tốt không thua loài tiên, vì thấy ông quay sang nhìn chăm chăm chàng pháp sư. “Người tốt sẽ chết, đúng! Nhưng

chúng ta đã thề sẽ bảo vệ Lordaeron và những vùng đất khác được an toàn khỏi bị loài orc đe dọa và chúng ta sẽ làm thế, cho dù với cái giá như thế nào!”

Anh pháp sư trả lời vô cảm. “Nhưng đầu tiên các ngài phải làm gì đó với lũ rồng đã chứ nhỉ?”

“Chúng sẽ bị chế ngự, phù thủy à; bị gửi tới thế giới dưới lòng đất nơi chúng thuộc về. Nếu lũ tà ma các người-”

Vereesa chạm nhẹ vào tay viên chỉ huy, mỉm cười với ông khiến cho Rhonin cảm thấy hơi ghen tị. “Ngài đã là hiệp sĩ bao lâu rồi thưa Ngài Senturus?”

Rhonin ngạc nhiên nhìn nàng tuần du lúc này bỗng trở nên quyến rũ mê hoặc lạ thường, hơi giống những người anh đã từng gặp trong hoàng cung Lordaeron. Cô đang quyến rũ Duncan Senturus. Cô trêu đùa chọc ghẹo vị kỵ sĩ già, nghe như nuốt từng lời của ông. Nhân cách của cô thay đổi nhiều đến mức chàng pháp sư kia khó mà tin nổi đó là người phụ nữ từng là người dẫn đường và vệ sĩ cho anh mấy ngày trước.

Duncan bắt đầu kể lễ chi tiết về khởi đầu khiêm tốn mà-không-được-khiêm-tốn-cho-lắm của ông, được cha mình là một vị chúa giàu có chọn thánh hội để làm rạng rỡ thanh danh hộ ông. Mặc dù chắc là những kỵ sĩ khác đã nghe chuyện này trước đó rồi, họ vẫn lắng nghe chăm chú, xem người chỉ huy như một tấm gương sáng cho họ noi theo. Rhonin chợt nhận ra rằng những hiệp sĩ khác rất ít khi chớp mắt, thậm chí nín cả thở như thể đang nuốt cả câu chuyện vậy.

Vereesa xen vào nhiều đoạn của câu chuyện, khiến cho cả những nhiệm vụ bình thường nhất của người đàn ông già trở nên rất bi tráng và oai hùng. Cô tự hạ thấp chiến công của mình xuống khi Ngài Senturus hỏi cô về công chuyện trước đây, mặc dù vị pháp sư thấy rõ ràng rằng trong các kỹ năng, người tuần du của anh đã dễ dàng vượt qua vị chủ nhà của họ.

Ngài hiệp sĩ rất thích cách cư xử của cô và cứ thế nói chuyện mãi, nhưng Rhonin đã chán ngấy. Anh thấy không cần phải gây chú ý cho ai cả – và lặng lẽ ra ngoài hít thở không khí.

Màn đêm buông xuống pháo đài, màn đêm không trăng phủ xuống quanh chàng pháp sư như một tấm chăn dễ chịu. Anh nhìn về phía Hasic và dự tính hành trình đi đến Khaz Modan. Rồi sau đó đám hiệp sĩ, tuần du và những kẻ vô dụng khác sẽ chẳng còn quấy phá được nhiệm vụ của anh nữa. Rhonin làm việc hiệu quả nhất khi làm một mình và anh vốn luôn muốn làm vậy cho tới khi gặp rắc rối kia. Chẳng ai chịu nghe lời anh cả và anh bị buộc phải làm những gì có thể nhằm hoàn thành nhiệm vụ. Những người khác khi thực hiện nhiệm vụ đó chẳng hề để tâm đến cảnh báo của anh hay hiểu sự cần thiết của việc nguy hiểm đó. Lũ vô dụng ấy coi thường và lao thẳng vào hướng đi pháp thuật mạnh mẽ của anh đánh ra... và vì vậy bị mất mạng cùng với mục tiêu thật sự là một nhóm thầy pháp orc đang cố gắng phục sinh kẻ mà chúng tin là một trong những con quỷ trong truyền thuyết.

Rhonin còn thương tiếc cho bọn họ nhiều hơn cả tiếc thương những cấp trên của anh ở Kirin Tor từng ngã xuống. Họ ám ảnh anh, thôi thúc anh làm những

nhiệm vụ liều lĩnh hơn nữa... và có thứ gì có thể liều lĩnh hơn việc đơn độc cố gắng giải phóng Nữ Hoàng Rồng khỏi bị giam cầm? Anh phải làm việc đó một mình, không phải chỉ vì vinh quang nó có thể đem đến cho anh mà Rhonin còn hi vọng có thể giúp linh hồn những đồng đội cũ được siêu thoát, những linh hồn chưa bao giờ để cho anh một phút giây yên bình. Kể cả Krasus cũng không biết chuyện những bóng ma phiền phức đó, kể cũng tốt vì nó có thể khiến ông ta nghi ngờ vào tinh thần và sự xứng đáng của Rhonin để thực hiện nhiệm vụ.

Gió nổi lên khi anh leo lên bức tường thành bao quanh pháo đài. Có vài kỵ sĩ đứng đó làm nhiệm vụ canh gác, nhưng tin anh có mặt của trong căn cứ đã nhanh chóng được lan đi, và khi người lính gác đầu tiên nhận ra anh nhờ vào ngọn đèn lồng, Rhonin lại tiếp tục bị lánh xa. Cũng tốt thôi; họ không quan tâm đến anh, anh cũng chẳng bận tâm đến họ.

Phía bên ngoài pháo đài, hình thù mờ ảo của những ngọn cây khiến khung cảnh âm u trở nên rất ma mị.

Rhonin bỗng muốn bỏ cái nơi ít hiếu khách này mà tìm một gốc sồi mà ngủ. Ít nhất sau đó anh không còn phải nghe thêm mấy lời lẽ độ của Duncan Senturus nữa, trong đầu chàng pháp sư luôn thấy rằng ông mê Vereesa quá mức mà một kỵ sĩ thánh hội nên làm. Quả đúng, cô ta có cặp mắt hút hồn và ăn mặc thì rất bắt mắt-

Rhonin khịt mũi, xua tan hình ảnh của nàng tuần du ra khỏi tâm trí. Việc ở ẩn hồi lỗi đã ảnh hưởng đến anh nhiều hơn những gì anh nhận ra. Ma thuật là chủ nhân của anh, chủ nhân đầu tiên và cũng là lớn nhất, và nếu Rhonin *thực sự* có ý định tìm một phụ nữ làm bạn đồng hành, anh sẽ chọn một người dễ bảo hơn, như là một cô nương trẻ quen được nuông chiều trong cung, hoặc giả là một cô phục vụ yếu đuối nào đó anh tình cờ gặp trong chuyến đi. Hoàn toàn không phải là một tuần du tiên kiêu căng ngạo mạn...

Tốt nhất nên tập trung đến những vấn đề quan trọng hơn. Rhonin đã mất toàn bộ những thứ Krasus đưa cho anh cùng với con ngựa xui xẻo của mình. Anh sẽ

phải rất cố gắng để liên lạc được với vị pháp sư kia, báo tin cho ông biết chuyện gì đã xảy ra. Chàng pháp sư trẻ rất không muốn phải làm thế, nhưng anh nợ Krasus quá nhiều nên đành phải cố. Nhưng như thế không có nghĩa là Rhonin quyết định quay về; điều đó sẽ chấm dứt luôn hi vọng lấy lại được thể diện không chỉ với mọi người mà cả với chính anh ta.

Anh cân nhắc về mọi thứ xung quanh. Với cặp mắt tinh tường anh nhận ra không có ai đang canh gác quanh đó cả. Một bức tường quanh tháp canh che chắn anh khỏi bị người vừa nãy nhìn thấy. Còn nơi nào tốt hơn để làm việc đó? Căn phòng dành cho anh chắc cũng rất phù hợp nhưng Rhonin nghĩ chỗ thoáng đảng này khiến anh đỡ bị rối trí hơn.

Anh lấy ra một viên pha lê đen nhỏ từ trong chiếc túi nhỏ sâu trong áo choàng. Không phải là cách tốt nhất để có thể liên lạc từ xa nhiều dặm nhưng là thứ duy nhất anh có trong tay.

Rhonin giờ cao viên pha lê hướng về phía ngôi sao sáng nhất trong đám sao nhật nhòa trên đầu và bắt đầu lầm rầm đọc thần chú. Một tia sáng lé loi phát ra từ giữa viên đá, tia sáng sáng dần lên khi anh tiếp tục khấn. Miệng anh liên tục nói ra những lời bí ẩn-

Và rồi đúng lúc đó những ngôi sao đột nhiên *biến mất...*

Dừng thi triển pháp thuật, Rhonin ngược lên. Không phải, những ngôi sao kia vẫn chưa biến mất; anh vẫn thấy chúng. Nhưng... nhưng mà rõ ràng trong một khắc chỉ trong nháy mắt, anh thề...

Chắc chỉ là tưởng tượng thôi vì đầu óc anh cũng khá mệt mỏi rồi. Đáng nhẽ sau cả hành trình mệt nhọc, Rhonin nên đi ngủ ngay sau bữa tối, nhưng mà anh lại muốn thử dùng phép. Càng hoàn thành sớm thì càng tốt. Ngày mai anh muốn được phục hồi hoàn toàn sức khỏe, vì đi với Ngài Senturus chắc chắn sẽ vất vả lắm.

Rhonin lại giờ cao viên pha lê và lại lầm rầm khấn. Lần này chuyện hoa mắt chẳng thể-

“Anh đang làm trò gì vậy hả phù thủy?” một giọng nói ồm ồm vang lên.

Rhonin khẽ chửi rửa, bực mình vì lần thứ hai bị gián đoạn. Anh quay về phía người kỵ sĩ vừa tới và quát: “Không có việc gì-”

Một vụ nổ rung chuyển bức tường thành.

Viên pha lê rơi khỏi tay Rhonin. Anh không kịp chụp lại nó khi mà còn phải cố gắng không để bị rơi khỏi thành mà chết.

Người lính gác thì không có hi vọng như vậy. Khi bức tường rung chuyển, anh ta ngã về phía sau, rơi khỏi mặt thành. Tiếng thét của anh ta làm Rhonin bàng hoàng cho tới khi đột ngột tắt ngấm.

Không còn vụ nổ nào nữa nhưng sự tàn phá thì vẫn còn tiếp tục. Khi chàng pháp sư đã có thể đứng vững lại được thì một phần tường bắt đầu sụp vào phía trong. Rhonin nhảy về phía tháp canh, nghĩ chắc ở đó an toàn hơn. Anh tiếp đất gần cửa đi và trượt vào trong – ngay khi tòa tháp bắt đầu nghiêng ngả.

Rhonin cố thoát ra ngoài, nhưng trần cửa sập xuống bẫy anh ở bên trong.

Anh làm phép, nhưng đã quá muộn. Trần nhà sụp xuống đầu anh-

Và rồi thứ gì đó giống như một bàn tay khổng lồ túm lấy chàng pháp sư chặt đến nỗi khiến Rhonin ngạt thở... và anh dần mất ý thức.

Nekros Skullcrusher nghiền ngẫm về chuyện bộ xương kia bỗng nhiên rơi vào tay hắn trước đây. Tên orc tóc hoa râm vuốt cái nanh vàng khi hắn xem xét cái đĩa vàng trong lòng bàn tay cục súc còn lại, tự hỏi sao một kẻ có được sức mạnh lớn như hắn lại phải làm cái việc chăm bẵm và canh gác cho một con đàn bà chữa mà chỉ có mỗi một việc là đẻ rồi lại đẻ. Đành vậy, thứ nhất bả là con rồng mạnh nhất trong những con rồng có thể làm cái việc đó – và thứ hai là chỉ với một chân lành Nekros chẳng có chút hi vọng gì để có được vị trí tộc trưởng bộ tộc cả.

Cái đĩa vàng trông như đang nhạo báng hắn. Nó trông lúc nào cũng chế nhạo hắn ta, nhưng tên orc què quặt chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ném nó đi. Nhờ nó hắn đã đạt được vị trí luôn được đồng đội tôn trọng... kể cả khi hắn đã đánh mất danh dự vào cái ngày mà một kỵ sĩ loài người chặt đứt mất cẳng chân trái của hắn. Nekros đã giết con người kia, nhưng lại không thể xuống tay tự sát trong vinh quang. Thay vì đó, hắn khiến những tên khác phải kéo hắn ra khỏi chiến trường, đốt vết thương và chữa trị cho hắn.

Hắn liếc mắt nhìn cái đầu gối cụt lủn và cái chân gỗ. Không còn những trận chiến vẻ vang, không còn những chiến công đầy máu và chết chóc. Những tên chiến binh khác hắn đã tự sát chỉ vì những vết thương nhẹ hơn thế này nhiều, nhưng Nekros không dám. Chính ý nghĩ đưa lưỡi dao lên kề cổ họng hay lồng ngực khiến hắn phải rùng mình mà rồi chẳng dám nói điều đó với ai. Nekros Skullcrusher vẫn rất muốn sống, bất kể cái giá của việc đó.

Có những kẻ ở tộc Hàm Rồng hẳn đã cho hẳn sang luôn thế giới bên kia mà tha hồ chém giết nếu hẳn không phải là một thầy pháp. Từ lâu tài năng của hẳn đã sớm được phát hiện, và hẳn đã được huấn luyện bởi những kẻ mạnh nhất. Tuy nhiên việc trở thành thầy pháp đã khiến hẳn phải đi theo những con đường Nekros không hề mong muốn, những con đường đen tối không hề phục vụ cho Đại Tộc mà còn nhằm phá hoại nó. Hẳn đã đào thoát khỏi hàng ngũ, trở lại thành chiến binh, nhưng thời gian trôi qua tộc trưởng của hẳn, tên đại Pháp Sư Zuluhed đã yêu cầu hẳn dùng những tài năng kia trong việc mà hầu hết lũ orc đều tin là bất khả năng, là bắt sống Nữ Hoàng Rồng Alexstrasza.

Zuluhed có năng lực sử dụng những nghi thức ma thuật giống như một pháp sư cổ xưa mà rất hiếm có kể từ khi Đại Tộc được thành lập, nhưng để hoàn thành nhiệm vụ này, hẳn cũng cần đến sức mạnh đen tối mà Nekros có được. Thông qua nguồn sức mạnh mà tên orc già nua không bao giờ cho tên tay sai của

mình biết, Zuluhed đã giải ấn một lá bùa cổ xưa có sức mạnh cực kỳ khủng khiếp. Vấn đề duy nhất đó là nó không chịu phản hồi lại thuật của tên tộc trưởng dù hấn cố gắng đến bao nhiêu. Điều đó khiến Zuluhed phải dùng đến tên thầy pháp duy nhất hấn có thể tin tưởng, một chiến binh trung thành với tộc Hàm Rồng.

Và rồi Nekros được trao *Quỷ Hồn*.

Zuluhed đã đặt tên cho cái đĩa vàng chẳng có gì đặc biệt kia như thế, mặc dù ban đầu tên orc nọ chẳng biết tại sao. Nekros lật ngang lật dọc nó, ngạc nhiên mãi trước bề ngoài đơn giản chẳng có gì ấn tượng. Làm toàn bằng vàng ròng, và có hình một đồng xu khổng lồ với mép tròn. Nó lấp lánh cả dưới ánh sáng yếu nhất, và chẳng có gì làm mờ xỉn được nó. Dầu, bùn, máu... mọi thứ đều bị trôi tuột đi khỏi bề mặt.

“Nó còn cổ xưa hơn cả pháp thuật của pháp sư hay của thầy pháp, Nekros à. Ta không thể làm gì với nó, nhưng chắc người có thể...” Zuluhed nói với hấn như thế.

Dù đã được huấn luyện thì tên orc chân gỗ vẫn ngỡ rằng hắc, kẻ đã từ bỏ nghệ thuật hắc ám cũng khó có thể làm tốt hơn tên tù trưởng huyền thoại kia. Tuy nhiên hắc vẫn nhận cái bùa và cố gắng tìm cách sử dụng.

Hai ngày sau, nhờ khả năng đáng ngạc nhiên của hắc và sự hướng dẫn cẩn thận của Zuluhed, chúng đã làm được cái việc không ai, đặc biệt là chính Nữ Hoàng Rồng ngờ nổi.

Nekros lẩm bẩm, từ từ đứng dậy. Đoạn chân cụt nhói đau, hắc càng to béo bao nhiêu thì càng đau đớn bấy nhiêu. Nekros chẳng còn chút ảo tưởng nào có thể đứng lên lãnh đạo kẻ khác. Thậm chí khó khăn lắm hắc mới lết được quanh hang.

Đến lúc gặp bà hoàng rồi. Phải chắc chắn rằng bà ta biết bà có công việc phải làm. Zuluhed và vài tên thủ lĩnh những bộ tộc còn tự do khác vẫn còn nuôi mơ mộng tái thiết lại Đại Tộc, kích động đám bị tên Doomhammer yếu đuối bỏ rơi nổi dậy. Nekros hồ

nghi về mộng tưởng đó, nhưng hẳn là một tên orc trung thành, và một tên orc trung thành phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của tộc trưởng.

Giữ chặt *Quý Hồn* trong tay, tên orc khập khiễng bước vào hành lang ẩm ướt trong hang. Tộc Hàm Rồng đã phải làm việc rất vất vả để mở rộng hệ thống hang vốn đã có từ lâu trong lòng núi. Hệ thống hành lang phức tạp cho phép lũ orc dễ dàng làm cái việc khó khăn là nuôi và huấn luyện lũ rồng phục vụ vinh quang của Đại Tộc. Lũ rồng tốn rất nhiều diện tích và nhiều dụng cụ hỗ trợ khác nhau, vì vậy chúng cần phải đào rất sâu.

Dĩ nhiên là thời nay có ít rồng hơn so với trước đây, điều này khiến Zuluhed và những kẻ khác thúc giục Nekros rất nhiều. Chúng cần rồng để giúp thực hiện thành công mấy chiến dịch liều lĩnh của chúng.

“Mà ta thì làm gì nổi để khiến bà ta có thể dễ dàng hơn chứ?” Nekros lẩm bẩm với chính mình.

Hai tên chiến binh to trẻ bước vào trong. Cao gần bảy bộ[1], mỗi tên to bằng hai lần kẻ thù con người của chúng, những chiến binh nanh dài kia cúi đầu phục tùng hẳn. Những chiếc rìu chiến khổng lồ treo trên giáp phía sau lưng. Cả hai đều những kỵ sĩ rồng mới học việc. Đám kỵ sĩ có tỉ lệ tử vong cao gấp hai lần mấy con rồng, thường là do rơi từ trên cao xuống. Nekros từng nghĩ có khi nào bộ tộc sẽ mất hết chiến binh trước cả khi hết rồng, nhưng hẳn chưa bao giờ dám đề cập chuyện đó với Zuluhed cả.

Tập tễnh bước quanh, tên orc già bắt đầu nghe thấy tiếng của Nữ Hoàng Rồng. Hẳn để ý đến tiếng thở khó nhọc vang vọng khắp nơi như hơi nước từ lòng trái đất đang xì ra. Nekros biết hơi thở đó nghĩa là gì. Hẳn đã đến nơi vừa đúng lúc.

Không có tên lính gác nào đứng gác lối dẫn vào đại sảnh của rồng, nhưng Nekros vẫn dừng lại. Tất cả những kẻ từng cố giải phóng hay giết con rồng đỏ khổng lồ bên trong đó đều đã bị giết chết một cách man rợ. Dĩ nhiên không phải do con rồng, vì bà hẳn

phải biết ớn đảm sát thủ ấy lắm, mà là do năng lực không ngờ của tấm bùa Nekros đang mang.

Tên orc nhìn liếc vào trong nhưng chỉ thấy một hành lang mở toang. “Đến đây!”

Ngay lập tức không khí trong hành lang bỗng bùng cháy. Những quả cầu lửa nhỏ bùng sáng lên rồi ngay lập tức tập hợp lại. Một hình dáng giống như con người bắt đầu hình thành giữa lối đi.

Thứ gì đó trông giống một hộp sọ bốc cháy xuất hiện thay cho cái đầu. Giáp thì giống như một bộ xương bốc lửa có kích thước của một chiến binh khổng lồ to lớn hơn cả những tên orc cỡ lớn. Ngọn lửa kinh khủng kia không làm Nekros thấy nóng, nhưng tên orc biết hắn chỉ cần chạm nhẹ vào sinh vật trước mặt kia thôi, hắn sẽ phải chịu đựng cơn đau mà cả một chiến binh dày dạn cũng chưa từng nếm trải.

Những tên orc khác đồn rằng Nekros Skullcrusher đã triệu hồi một con quỷ từ truyền thuyết. Hắn không thèm dập tắt tin đồn đó, dù chỉ mình Zuluhed biết sự

thật. Sinh vật kinh khủng đang canh gác con rồng kia không hề có ý thức riêng. Trong khi tìm cách khống chế khả năng của cái cổ vật huyền bí, Nekros đã vô tình giải phóng thứ đó. Zuluhed bảo đó là một con golem lửa – chắc là nó mang bản chất sức mạnh của quỷ, nhưng không phải là một con golem như huyền thoại nói đến.

Bỏ qua xuất xứ của nó, con golem quả là một lính canh hoàn hảo. Kể cả những chiến binh hung dữ nhất cũng phải tránh xa nó. Chỉ Nekros có thể ra lệnh cho nó. Zuluhed đã từng thử những thứ cổ vật mà từ đó con golem được tạo ra có vẻ như đã liên kết với tên orc què kia.

“Ta vào đây,” hắn nói với sinh vật hung tợn kia.

Con golem bỗng cứng lại... rồi tan vỡ thành một vô số tàn lửa điên cuồng. Mặc dù đã chứng kiến việc này rất nhiều lần, Nekros vẫn phải lùi lại một chút, không dám tiến lên tới khi những tàn lửa kia biến mất..”

Vào lúc tên orc bước vào trong, một giọng nói phát ra: “Ta... biết... người sẽ... tới đây sớm...”

Giọng nói khinh bỉ của bà rỗng bị xiềng kia chẳng khiến tên cai ngục bận tâm. Hắn từng bị bà ta nói những lời tồi tệ hơn nhiều nhiều năm nay rồi. Tay giữ chặt cổ vật, hắn đi thẳng tới trước mặt bà, đầu bà thì đã bị kẹp chặt lại. Một tên orc từng bị bộ hàm to lớn của bà xơi tái; chúng sẽ không dễ mất thêm ai nữa.

Đáng nhẽ những sợi xích và kẹp sắt kia không thể đủ để giữ được bà quái vật đẹp đẽ kia, nhưng chúng đã được hỗ trợ bởi sức mạnh của chiếc đĩa. Cho dù có vung vẩy hết mức có thể đi nữa thì Alexstrasza cũng không thể tự giải thoát cho chính mình. Nói như thế không có nghĩa là bà chưa từng cố làm vậy.

“Mày có cần gì không?” Nekros không hỏi vì lo lắng cho bà. Hắn chỉ muốn giữ bà sống sót vì mục đích của Đại Tộc.

Những cái vảy rồng đỏ tía lóe sáng lên như kim loại. Những ngày này bà gầy đến giờ xương và giọng nói

của bà càng ngày càng khó nhọc nhưng cả thân mình bà vẫn chiếm trọn diện tích cái hang. Mặc dù ở trong hoàn cảnh kinh khủng như vậy, lòng căm thù ẩn chứa trong đôi mắt vàng to lớn không hề mất đi, và tên orc biết rằng nếu Nữ Hoàng Rồng có thể thoát ra, hẳn sẽ là kẻ đầu tiên bị nướng giòn hoặc làm bữa ăn cho bà. Dĩ nhiên khả năng đó rất rất khó có thể xảy ra, đến cả Nekros què cũng không thêm lo lắng.

“Cái chết chắc là tuyệt lắm...”

Hắn gầm gừ, quay đi không thêm tiếp tục cuộc hội thoại vô nghĩa. Từng có lúc trong khoảng thời gian cầm tù dài đằng đẳng ấy, bà đã tuyệt thực, nhưng chỉ cần đem mớ trứng của bà đến và đập vỡ một quả trước con mắt sợ hãi kia là quá đủ để ngừng ngay việc đó. Mặc dù biết rằng mỗi con non nở ra sẽ được huấn luyện để đe dọa kẻ thù của Đại Tộc và có thể sẽ chết vì điều đó, Alexstrasza vẫn cứ hi vọng rằng ngày nó đó chúng sẽ được tự do. Đập nát từng cái trứng như là đập nát từng tia hi vọng đó. Như vậy lại bớt đi một con rồng có khả năng được tự làm chủ bản thân.

Như hẵn thường làm, Nekros kiểm tra mớ trứng mới của bà. Lần này có năm quả. Con số vừa phải, nhưng hơi ít hơn so với bình thường. Điều này khiến hẵn bực mình. Tên tù trưởng đã chú ý đến mớ quái gầy còm trong lửa mới đây, mặc dù một con rồng còm vẫn cao hơn một tên orc vài lần.

Thả chiếc đĩa vào chiếc túi buộc chặt bên hông, Nekros cúi xuống nhấc một quả trứng lên. Mất đi một chân không khiến tay hẵn yếu đi, vậy nên tên orc to xác này dễ dàng nâng quả trứng trên tay. Hẵn nhận thấy khối lượng cũng khá là nặng. Nếu mấy quả kia cũng nặng như thế này thì sẽ được một lửa khỏe mạnh. Tốt nhất nên đem chúng tới phòng ấp ngay. Để nở được chúng cần ấp ở nhiệt độ của núi lửa có ở đây.

Khi Nekros hạ quả trứng xuống, bà rồng thì thầm: “Vô ích thôi, lũ phàm nhân. Trận chiến bé nhỏ của các người đã kết thúc rồi.”

“Có thể mày nói đúng,” hẵn càu nhàu, thẳng thắn đến mức bà rồng cũng ngạc nhiên. Tên orc tóc hoa râm

quay lại phía tù nhân khổng lồ của hắn. “Nhưng bọn tao vẫn sẽ chiến đấu tới cùng, thần lùn ạ.”.

“Vậy các người sẽ phải làm thế mà không có bọn ta. Quân phu cuối cùng của ta sắp chết, người biết mà. Không có ông ấy thì sẽ không có thêm trứng đâu.” Giọng của bà vốn đã nhỏ sần, giờ càng trở nên khó nghe nổi. Nữ Hoàng Ròng cố gắng nói, cuộc hội thoại đã lấy đi nhiều sức lực vốn đã không còn nhiều của bà.

Hắn liếc nhìn bà, nhìn thẳng vào đôi mắt bò sát đó. Nekros biết rằng quân phu cuối cùng của Alexstrasza đúng là đang sắp chết. Ban đầu họ có ba kẻ, nhưng một kẻ đã chết khi cố gắng trốn ra biển và một kẻ khác chết vì vết thương khi bị gã rồng Deathwing tấn công bất ngờ. Kẻ thứ ba, kẻ già nhất, vẫn còn ở bên cạnh nữ hoàng của ông ta, nhưng ông còn già hơn Alexstrasza cả hàng thế kỷ, và trong nhiều thế kỷ đó, nhiều vết thương gần chí mạng đã khiến ông yếu đi rất nhiều.

“Bọn tao sẽ tìm con khác thế vào sau.”

Cô khịt mũi. Giọng cô nói ra như là huýt gió. “Vậy bằng cách nào... người làm được chuyện đó?”

“Bọn tao sẽ tìm một...” Hắc định trả lời, nhưng Nekros sẽ bị trừng phạt nếu nói cho bà thần lẫn kia. Sự tức tối và cơn giận giữ giấu kín bấy lâu bộc phát ra. Hắc tập tễnh bước lại phía cô. “Và cái này cho người, thần lẫn-”.

Nekros cả gan bước lại gần đầu Nữ Hoàng Rồng vài thước[2], vẫn rất đề phòng, mà nhờ cái cùm được yểm bùa kia bà không thể phun lửa hay ăn thịt được hắc. Và rồi hắc đột nhiên phát hoảng trước cảnh tượng nguyên cái đầu vẫn còn nguyên cùm của Alexstrasza đột nhiên vươn về phía hắc. Cái miệng rồng há rộng, và tên orc hoảng sợ nhìn vào trong họng sinh vật sắp ăn tươi nuốt sống hắc.

Mà chắc chuyện đó đã xảy ra nếu như Nekros không nhanh ý. Tay nắm chặt cái túi chứa *Quỷ Hồn*, tên thầy pháp lẩm bẩm một tiếng, đúng hơn là một mệnh lệnh.

Một tiếng rống đau đớn vang lên rung chuyển cả hang, khiến vài mảng đá rớt xuống từ trên trần. Bà quái vật đỏ tía rứt đầu lại hết cỡ. Cái cùm quanh cổ bà tỏa sáng mạnh mẽ khiến tên orc phải che mắt đi.

Gần đó, tên tay sai rực lửa của cái đĩa hiện ra trong nháy mắt, hổ mắt tối tăm nhìn Nekros chờ mệnh lệnh. Tuy nhiên tên thầy pháp không cần sinh vật đó, chính cổ vật kia đã xử lý xong tình huống nguy hiểm.

“Đi đi”, hăn ra lệnh cho con golem lửa. Khi con quái vật biến mất trong một màn phát nổ, tên orc què lại bước tới trước bà rồng. Khuôn mặt xấu xí của hăn quắc mắt, bực mình khi biết rằng hăn đã bị bà quái vật đó chọc tức đến nỗi chủ quan mà suýt mất mạng.

“Vẫn còn lắm mưu nhĩ thần lẩn?” Hăn nhìn cái cùm đã bị Alexstrasza cố gắng kéo lỏng khỏi tường. Nekros chợt nhận ra bùa chú tác dụng vào cùm của bà không hề tác động đến mấy tảng đá chúng được buộc vào. Sai lầm này suýt nữa đã giết chết hăn.

Vì thất bại trong việc giết hắc nên giờ đây bà phải trả giá. Nekros nhìn chăm chăm vào bà rỗng giờ đã bị thương bằng con mắt có lông mày rậm.

“Mưu kế táo bạo đấy, rất táo bạo, nhưng thật ngu ngốc.” Hắc gầm gừ. Hắc giơ cái đĩa vàng lên trước con mắt mở to của cô. “Zuluhed lệnh cho tao giữ cho mày khỏe mạnh nhất có thể, nhưng tù trưởng cũng cho phép tao trừng phạt mày bất cứ khi nào cần thiết.” Nekros siết chặt cái cổ vật giờ đang tỏa sáng rực rỡ. “Bây giờ là-”

“Rất xin lỗi vì sự làm phiền này, hỡi ông chủ từ bi, nhưng có việc ngài phải lắng nghe, vâng ngài phải lắng nghe!” một giọng nói chói tai vang đến từ trong hang.

Nekros suýt làm rớt cái cổ vật. Tên orc khổng lồ quay ngoắt người lại, nhìn xuống một hình thù bé nhỏ tội nghiệp với đôi tai dơi và bộ răng to sắc có điệu cười điên khùng. Nekros không biết hắc đang tức điên lên vì chuyện nào nhiều hơn, vì chính cái sinh vật kia hay

cái việc tên yêu tinh đã chui vào được hang rồng mà không bị con golem chặn lại.

“Mày! Làm sao mày vào được đây?” Hắc cúi xuống tóm lấy cổ họng sinh vật nhỏ bé và nhấc hắc lên. Tất cả ý định trừng phạt bà rồng kia biến mất. “Làm thế nào hả?”

Mặc dù bị bóp cổ đến gần tắc thở, sinh vật bé nhỏ ghê tởm đó vẫn cười. “C-chỉ việc đi vào thôi, hời ô-ông chủ từ bi! Chỉ việc đ-đi vào thôi mà!”

Nekros nghĩ lại. Tên yêu tinh chắc đã đi vào đúng lúc con golem lửa tới theo lệnh ông chủ của nó. Lũ yêu tinh rất xảo quyệt và thường tìm được đường vào những nơi bảo mật cẩn thận, nhưng thậm chí tên yêu tinh thông minh này cũng chẳng cần phải làm gì mới vào được đây.

Hắc thả con quái rơi xuống sàn. “Được rồi! Sao lại đến đây? Mày mang theo tin tức gì?”

Tên yêu tinh vượt cổ họng. “Chỉ tin quan trọng nhất, chỉ có tin quan trọng nhất thôi, tôi xin đảm bảo với

ngài!” Nụ cười toàn răng lại nở lớn. “Đã bao giờ tôi làm ngài thất vọng chưa, thưa chủ nhân phi thường?”

Mặc dù sự thật trong thâm tâm Nekros cảm thấy lũ yêu tinh có ít sự tôn kính với mọi thứ hơn cả một con sên đất, tên orc vẫn phải thừa nhận rằng tên này chưa bao giờ làm hắn thất vọng. Là đồng minh đáng nghi ngờ nhất, lũ yêu tinh lúc nào cũng chỉ toan tính cho lợi ích của chính chúng, nhưng chúng luôn luôn hoàn thành nhiệm vụ được giao bởi Doomhammer và trước hắn là Blackhand vĩ đại. “Nói đi, và nói ngắn gọn thôi!”

Tên yêu quỷ quái gật đầu vài cái. “Vâng thưa Nekros, vâng! Tôi tới báo cho ngài biết rằng có một kế hoạch, đúng hơn là hơn một, tìm cách giải cứu-” Hắn ngập ngừng, rồi vênh mặt ra dấu về phía Alexstrasza mệt mỏi, “-thứ đó, nhằm để phá hoại mơ mộng của tộc Hàm Rồng!”

Một cảm giác khó chịu chạy dọc xương sống tên orc. “Ý mày là gì?”

Tên yêu tinh một lần nữa vênh mặt về phía con rồng.
“Chắc là nên nói ở chỗ khác, được không thưa ông chủ từ bi?”

Sinh vật nọ có lý đúng. Nekros liếc nhìn tù nhân của hắn có vẻ như đã bị bất tỉnh vì đau đớn và kiệt sức. Dù vậy tốt nhất vẫn nên cảnh giác với bà ta. Nếu gián điệp của hắn đem tới tin tức hắn mong đợi, tên thầy pháp orc hắn không mong muốn Nữ Hoàng Rồng biết được.

“Tốt lắm”, hắn càu nhàu. Nekros tập tễnh bước về phía lối vào hang, vừa đi vừa nghĩ về tin tức kia. Tên yêu tinh nhảy bước bên hắn, miệng ngoác tới tận mang tai. Nekros thấy rất muốn xé toạc cái nụ cười bực mình trên khuôn mặt đó ra, nhưng giờ lại đang cần hắn. Và bằng cái giọng cố ra vẻ nhẹ nhàng... “Tin này phải thật đảm bảo đấy Kryll! Mà y hiều chứ?”

Kryll gật đầu khi hắn cố gắng đuổi kịp, đầu nó gật lên gật xuống như một thứ đồ chơi hỏng. “Tin tôi đi Ông Chủ Nekros! Cứ *tin* tôi đi...”

[1]. Khoảng 2.13 mét

[2]. Một thước bằng khoảng 0.91 mét

Day of the Dragon – chapter 5

NĂM

“Anh ta chẳng việc gì phải gây ra vụ nổ đó cả. Sao anh ta lại làm cái việc đó được chứ?” Vereesa khẳng định.

“Hắn là một phù thủy, chúng không hề quan tâm gì tới tới mạng sống kẻ khác.” Duncan trả lời dứt khoát như

thể điều đó giải thích được tất cả vậy.

Biết quá rõ về thành kiến của thánh hội với ma thuật, Vereesa không cố phân bua làm gì. Là một tiên, cô lớn lên ở nơi chứa đầy ma thuật, thậm chí còn có thể sử dụng được chút ít, nên không kỳ thị Rhonin như các hiệp sĩ kia. Khi Rhonin trách cô là liều lĩnh, cô thấy anh ta chẳng hề độc ác tới mức không quan tâm gì tới mạng sống người khác cả. Chẳng phải anh đã giúp cô chạy thoát khỏi con rồng đó sao? Sao cần phải mạo hiểm thế làm gì? Anh ta vẫn có thể tự mình đi tới Hasic mà.

“Và nếu hắc không có lỗi, thì hắc chạy đi đâu mất rồi? Sao chẳng có chút dấu vết gì của hắc trong đồng đồ nát? Nếu hắc vô tội, xác hắc đã phải ở đây cùng với hai người anh em của bọn ta, những người đã bị chết vì phép thuật của hắc...” Ngài Senturus tiếp tục. Ông vuốt râu. “Không, cái việc bắn thiêu này là do hắc làm, ta đảm bảo.”

Và rồi ông có thể đường đường chính chính săn lùng anh ta như săn một con thú, cô nghĩ bụng. Còn

nguyên nhân gì khác khiến Duncan phải gọi đến mười người trong số những người giỏi nhất để cùng họ tìm kiếm anh pháp sư mất tích kia chứ? Từ một nhiệm vụ giải cứu Vereesa thấy nó đã biến tướng thành ra như vậy. Khi cô và những người khác nghe thấy vụ nổ, rồi nhìn thấy đồng đồ nát, nàng tiên đã thấy nhói trong tim. Không chỉ vì cô đã thất bại trong việc đảm bảo cho người đồng hành sống sót mà cả anh và hai người khác đã chết một cách vô ích. Tuy nhiên Duncan ngay lập tức đã nhìn nhận vấn đề theo chiều hướng ngược lại, đặc biệt khi họ không hề tìm ra xác của Rhonin trong đồng đồ nát.

Đầu tiên cô nghĩ là do lũ yêu tinh công binh làm, chúng rất giỏi trong việc lẫn vào trong một pháo đài và gài một đồng bẫy phá nguy hiểm, nhưng vị hiệp sĩ cấp cao đã khẳng định rằng vùng của ông đã hoàn toàn sạch bóng Đại Tộc, đặc biệt là lũ yêu tinh. Đúng là mấy sinh vật nhỏ bé đó đã làm ra một thứ máy bay hiện đại và kỳ khôi, nhưng thực tế vẫn chưa hề có ai thấy nó cả. Ngoài ra, thứ tàu bay như thế phải bay

nhANH NHƯ chớp mỚi trÁnh đượC bị phÁt hiệN, mà mỘt thiếT bị nẶng nề NHƯ vẬY KHÓ LÒNG làm nổi.

Vì vậy dĩ nhiên Rhonin trở thành nghi can lớn nhất cho vụ phá hủy ấy.

Vereesa không tin đó là do anh, đặc biệt là vì anh luôn tỏ ra rất tận tụy để hoàn thành nhiệm vụ của mình. Cô chỉ hi vọng nếu họ tìm ra anh pháp sư trẻ kia cô có thể cản được Duncan và bọn họ lại trước khi họ có thể tìm ra sự thật.

Họ đã lùng sục khắp những vùng đất xung quanh và giờ đang hướng thẳng về phía Hasic. Mặc dù một vài trong số những kỵ sĩ trẻ đã đặt ra giả thiết rằng Rhonin có thể đã sử dụng ma thuật để dịch chuyển tới đích đến, Duncan Senturus lại nghĩ rằng ma thuật của pháp sư không đủ khả năng để có thể làm được việc đó. Ông hoàn toàn tin rằng họ có thể theo dấu anh chàng pháp sư đơn độc kia và đưa anh ra trước công lý.

Khi ngày gần tàn và mặt trời bắt đầu lặn xuống, kể cả Vereesa cũng bắt đầu nghi ngờ về sự vô tội của Rhonin. *Liệu* anh có thực sự gây ra thảm họa ấy, rồi chạy trốn khỏi tội danh giết người không?

“Chúng ta sắp đến lúc phải dừng hạ trại rồi,” không lâu sau đó Ngài Senturus thông báo. Ông chú ý đến rừng cây càng ngày càng dày. “Vì ta không muốn có rắc rối, sẽ chẳng khá hơn là mấy nếu cứ tiếp tục đi trong bóng tối, rồi để mất dấu mục tiêu vì chính vết chân của chúng ta.”

Con mắt tinh tường của cô ưu việt hơn nhiều so với mấy người đi cùng cô, Vereesa định tự mình đi tiếp, nhưng rồi lại nghĩ lại. Nếu những Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc tìm ra Rhonin mà không có cô, anh chàng pháp sư kia khó mà có cơ hội sống sót.

Họ đi thêm một đoạn nữa, nhưng chẳng thấy gì cả. Mặt trời lặn xuống dưới đường chân trời, chỉ còn lại chút ánh sáng nhạt nhòa khiến con đường trở nên mờ ảo. Như ông đã nói, Duncan miễn cưỡng tạm dừng tìm kiếm, lệnh cho các kỵ sĩ hạ trại. Vereesa xuống

ngựa, nhưng mắt cô tiếp tục đảo quanh mọi hướng, lại hi vọng chàng pháp sư tóc đỏ kia sớm lộ mặt ra.

“Hắn không ở quanh đây đâu, Tiểu Thư Vereesa à.”

Cô quay sang nhìn vị hiệp sĩ chỉ huy, người duy nhất trong đoàn tìm kiếm đủ cao khiến cô phải ngước lên nhìn. “Tôi chẳng giúp được gì, thưa ngài.”

“Chúng ta sẽ sớm tìm được tên vô lại kia thôi.”

“Ta nên lắng nghe anh ta trước, thưa Ngài Senturus. Làm vậy thì mới chắc chắn được.”

Người đàn ông mặc giáp nhún vai như kiểu chẳng ảnh hưởng gì tới ông ta. “Dĩ nhiên, hắn sẽ được trao cơ hội để mà hối hận.”

Như vậy họ hoặc sẽ đưa Rhonin vào tù hoặc xét xử anh ngay tại chỗ. Hội Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc có thể là một thánh hội, nhưng họ cũng rất thủ đoạn khi thực thi công lý.

Vereesa cáo lỗi và rời xa khỏi vị hiệp sĩ cấp cao, không tự tin thái quá vào chính mình kéo lại choker cho

ông ta phát điên lên. Cô dẫn con ngựa tới một gốc cây ở ven khu hạ trại, rồi lén vào rừng. Phía sau cô, âm thanh từ khu trại lắng dần khi nàng tiên di chuyển ra xa hơn vào thế giới quen thuộc của cô.

Một lần nữa cô lại cảm thấy muốn tiếp tục cuộc tìm kiếm một mình. Bởi vì cô rất dễ dàng di chuyển xuyên qua rừng, tìm kiếm những khe hở và tán lá dày có thể che dấu một cái xác.

“Lúc nào cũng vội vàng tìm cách xử lý mọi chuyện theo cách riêng của mình nhỉ Vereesa?” người thầy đầu tiên của cô từng hỏi cô như vậy ít ngày trước khi cô được chọn vào khóa huấn luyện tuần du. Chỉ có những người giỏi nhất mới được chọn vào đơn vị đó. *“Với tính kiên nhẫn đó con chắc phải là con người rồi. Cứ như thế đi rồi con sẽ không ở trong đội tuần du được lâu đâu...”*

Mặc dù bị nhiều người thầy hướng dẫn hoài nghi, Vereesa đã vượt lên một cách thuyết phục và là một trong những người giỏi nhất trong đội. Cô sẽ không lãng phí những luyện tập ngày đó chỉ vì liều lĩnh đâu.

Tự hứa với bản thân rằng sẽ quay trở lại với mọi người sau ít phút thư giãn trong rừng, nàng tuần du tóc bạc tựa người vào một cái cây và thả lỏng. Đúng là nhiệm vụ đơn giản, thế mà đã suýt thất bại không chỉ một mà những hai lần. Nếu họ không tìm được Rhonin cô sẽ phải bịa ra gì đó để báo cáo với các cấp trên mà không cần nhắc đến Tirin Tor xứ Dalaran. Việc này không phải lỗi của cô, nhưng mà-

Một luồng gió bất chợt suýt thổi bay Vereesa khỏi cái cây. Nàng tiên vừa định dựa lưng trở lại, thì từ xa cô nghe được tiếng gọi bất lực của các kỵ sĩ và tiếng va chạm ồn ào của đồ vật.

Nhanh như gió, tiếng động đột nhiên biến mất.

Vereesa hất mái tóc rối bời ra khỏi mặt và chạy nhanh trở về trại, sợ rằng Duncan và những người khác đã bị tấn công bởi một đội quân đáng sợ nào đó giống như con rồng hôm trước. May sao khi cô xuất hiện, nàng tuần du nghe được tiếng các hiệp sĩ đang bàn cãi việc sửa lại khu trại, và khi cô bước vào, Vereesa nhìn thấy ngoài mớ giường đã chiến và những thứ khác nằm rải

rác xung quanh, không ai tỏ ra là có chuyện gì bất ổn cả.

Ngài Senturus sai bước về phía cô, mắt đầy vẻ quan tâm. “Nàng ổn chứ thưa tiểu thư? Có chuyện gì nguy hiểm xảy ra với nàng không?”

“Không có gì. Cơn gió làm tôi giật mình, chỉ có vậy.”

“Mọi người đều giật mình.” Ông vuốt cái cằm đầy râu, nhìn chăm chăm vào khu rừng tối om. “Có vẻ không giống một cơn gió bình thường...” Ông quay sang một người. “Roland! Tăng cường canh gác! Chắc cơn bão kỳ lạ này chưa kết thúc đâu!”

“Rõ thưa ngài!” một kỵ sĩ gầy tái nhợt trả lời.

“Chrisoff! Jakob! Lấy-”

Anh bất ngờ dừng nói khiến cả Duncan, lúc này đã quay lại phía nàng tiên, và Vereesa nhìn sang xem liệu anh ta có bị trúng mũi tên nào không. Rồi họ thấy anh đang nhìn chăm chăm vào một cái bích đen thui nằm ở giữa đồng giường dã chiến, cái bích đen thui với

mấy chân duỗi dài và tay đặt chéo trước ngực, giống như là đã chết.

Cái bịch đen thui đó hóa ra chính là Rhonin.

Vereesa và các kỵ sĩ tập trung quanh anh ta, một người cầm theo một bó đuốc. Nàng tiên cúi xuống kiểm tra thân thể anh. Trong ánh sáng bập bùng của ngọn đuốc, Rhonin trông tái nhợt và bất động, và thoát đầu cô còn chẳng biết anh còn thở nữa không. Vereesa chạm vào má anh ta-

Và rồi đôi mắt anh pháp sư mở ra khiến mọi người sửng sốt.

“Cô tuần du... thật vui... khi được gặp lại cô...”

Rồi sau đó Rhonin nhắm mắt lại và lăn ra ngủ.

“Tên phù thủy ngu ngốc!” Duncan Senturus quát lớn.

“Người biến mất sau khi người của ta chết, rồi nghĩ rằng có thể dễ dàng xuất hiện giữa chúng ta và lăn ra ngủ ư!” Ông định chụp lấy tay chàng pháp sư rồi lắc cho Rhonin tỉnh lại, nhưng lại giật mình kêu lên lúc

mấy ngón tay chạm vào bộ quần áo đen. Ông hiệp sĩ nhìn chăm chăm bàn tay đeo găng đó như thể ông vừa bị cắn, rồi gầm gừ. “Có ngọn lửa tà ma nào đó không thấy được đang bao quanh hẳn! Kể cả đeo găng tay nhưng vẫn có cảm giác như đang chạm vào than hồng!”

Dù ông ta đã cảnh báo, Vereesa vẫn phải tự kiểm tra lại. Đúng là cô thấy không dễ chịu lắm khi ngón tay cô chạm vào quần áo của Rhonin, nhưng không giống như cảm giác Ngài Senturus đã miêu tả. Tuy nhiên nàng tuần du vẫn rút tay lại và gật đầu đồng ý. Cô chẳng cần phải cho vị hiệp sĩ cấp cao kia biết về chuyện đó.

Vereesa nghe thấy tiếng kim loại được rút ra khỏi vỏ sau lưng cô. Cô nhanh chóng liếc sang Duncan, người đã bắt đầu lắc đầu với người kỵ sĩ nọ. “Không, Wexford, một Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc sẽ không giết bất cứ kẻ nào không còn khả năng chống cự. Vết nhơ này quá lớn với lời tuyên thệ của chúng ta. Ta nghĩ chúng ta nên canh gác cả đêm, rồi để xem có chuyện gì sẽ

xảy ra với tên phù thủy này vào sáng mai.” Nét mặt từng kinh qua sương gió của Ngài Senturus lóe lên vẻ tàn nhẫn. “Và, dù bằng cách này hay cách khác, công lý sẽ được thực thi khi hắc tinh dậy.”

“Tôi sẽ ở lại với anh ta. Không ai khác phải làm thế nữa cả.” Vereesa xen vào.

“Thứ lỗi cho ta, thưa quý cô, nhưng vì nàng có liên quan với-”

Cô đứng thẳng người, nhìn chăm chăm vị hiệp sĩ.

“Ngài nghi ngờ lời nói của một tuần du ư thừa Ngài Senturus? Ngài nghi ngờ lời tôi ư? Có phải ngài cho rằng tôi sẽ giúp anh ta trốn thoát lần nữa không?”

“Dĩ nhiên là không rồi!” Duncan đành nhún vai. “Nếu nàng muốn thế, thì nàng sẽ được làm điều đó. Nàng được sự cho phép của ta. Nhưng mà làm thế cả đêm mà không thay gác thì-”

“Đó là lựa chọn của tôi. Liệu ngài có thể để lại ít hơn một người thôi không?”

Vereesa nắm được thóp ông ta rồi. Ngài Senturus đành lắc đầu rồi quay về phía các chiến binh khác và bắt đầu ra lệnh. Ít giây sau, nàng tuần du và anh pháp sư bị bỏ lại một mình giữa khu trại. Rhonin được đặt trên hai cái giường dã chiến, mấy kỵ sĩ không biết làm thế nào để lấy chúng đi mà không bị thiêu đốt.

Cô cố gắng kiểm tra cái anh chàng đang ngủ kia mà không động vào người anh. Áo choàng của Rhonin trông rách rưới và khuôn mặt thì đầy những vết sẹo và vết thâm nhỏ, nhưng mặt khác trông anh không bị tổn thương gì nặng cả. Vẻ mặt anh trông kiệt quệ, chắc là vì anh đã quá kiệt sức.

Có lẽ vì trời quá tối lúc cô kiểm tra cho anh, nhưng Vereesa vẫn nghĩ rằng chàng pháp sư trông yếu đuối hơn hẳn trước kia, thậm chí cô còn tỏ ra rất thông cảm. Cô cũng phải thừa nhận rằng trông anh rất bảnh trai, tuy nhiên nàng tiên nhanh chóng ngừng ngay mạch cảm xúc về chuyện đó. Vereesa cố tìm cách di chuyển vị trí của chàng pháp sư bất tỉnh này cho anh thấy thoải mái, nhưng để làm vậy cô phải chạm vào

mình anh ta. Điều này hẳn đã khiến Ngài Senturus dùng cô để đảm bảo cho việc canh gác Rhonin, đi ngược lại với mối ràng buộc giữa nàng tiên và anh chàng pháp sư.

Chẳng còn cách nào khác, Vereesa đành ngồi xuống cạnh cơ thể sống soài kia và nhìn quanh, cảnh giác bất cứ mối nguy hiểm nào. Cô vẫn thấy sự tái xuất bất ngờ của Rhonin là rất khó hiểu, và có vẻ cả Duncan cũng nghĩ vậy, dù ông ít nói về chuyện đó. Rhonin khó có thể dịch chuyển tức thời chính mình tới ngay giữa bãi hạ trại. Thực vậy, chỉ có như thế mới giải thích được tại sao giờ anh lại nằm bất tỉnh ngay đó, nhưng vẫn có vẻ không hợp lý. Hơn nữa Vereesa có cảm giác là anh vừa mới bị bắt cóc, rồi bị thả ra sau khi lũ bắt cóc đã đạt được mục đích của chúng.

Câu hỏi duy nhất còn lại đó là ai có thể làm cái việc phi thường đó... và vì điều gì?

Anh tỉnh dậy và biết rằng họ đều đang chống lại anh.

Chà, chắc không phải là tất cả. Rhonin không biết anh với nàng tuần du tiên đang đứng ở đâu – giả sử anh có thể đứng dậy được. Theo luật, lời tuyên thệ đưa anh tới Hasic an toàn đồng nghĩa với việc cô sẽ bảo vệ anh kể cả trước những kỵ sĩ ngoan đạo kia, nhưng anh đâu có biết. Từng có một tiên cùng làm nhiệm vụ mới nhất với anh, một tuần du lớn tuổi khá giống Vereesa. Tuy nhiên giống như Duncan Senturus, người tuần du đó cũng đã coi khinh chàng pháp sư, mà thậm chí còn không có được tài xử trí của vị hiệp sĩ già.

Rhonin thở ra nhẹ nhàng để tránh việc khiến cho mọi người nhận ra anh đã tỉnh giấc. Anh chỉ có một cách duy nhất để biết được anh đang đứng với mọi người ở đâu, nhưng anh cần suy nghĩ một chút. Những câu hỏi đầu tiên anh muốn hỏi là về tai họa kia và chuyện gì đã xảy ra với anh sau đó. Chàng pháp sư mệt mỏi có thể hiểu được một nửa trong số những chuyện đó. Và nửa còn lại chắc họ cũng chẳng biết hơn gì anh.

Anh không thể chần chừ thêm nữa. Rhonin hít thêm một hơi nữa, rồi vươn vai như là vừa mới tỉnh dậy.

Bên cạnh, anh nghe thấy tiếng chuyển động nhẹ nhàng.

Với sự cầu thả đã dự định sẵn, chàng pháp sư mở mắt ra nhìn xung quanh. Đáp lại sự thoải mái dễ chịu của anh, anh chỉ nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Vereesa. Nàng tuần du cúi về trước, đôi mắt xanh đẹp để nhìn anh. Đôi mắt ấy thật hợp với cô, anh thoáng nghĩ... rồi nhanh chóng gạt đi ý nghĩ đó khi tiếng kim loại va chạm báo cho anh biết những người khác đã biết anh đã thức dậy.

“Hắn sống lại rồi phải không?” Ngài Senturus nói to.
“Chúng ta sẽ xem còn được bao lâu-”

Nàng tiên mảnh mai ngay lập tức nhảy bật lên, chặn đường vị hiệp sĩ. “Anh ta chỉ mới mở mắt ra thôi! Ít nhất hãy cho anh ta thời gian phục hồi và ăn uống trước khi chất vấn anh ta chứ!”

“Ta không từ chối nhu cầu cơ bản của hắc đầu, thừa tiểu thư, nhưng hắc phải trả lời câu hỏi của ta ngay trong lúc hắc được ăn sáng, không phải là sau đó.”

Rhonin tì vào khủy tay gượng dậy đủ để thấy vẻ mặt giận dữ của Duncan, và biết rằng những Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc nghĩ anh là kẻ phản bội, thậm chí có thể là tên sát nhân. Chàng pháp sư yếu đuối nghĩ đến người lính gác kém may mắn đã rớt xuống chết kia và ngờ rằng còn có nhiều nạn nhân khác. Hắc có ai đã báo cáo chuyện Rhonin có mặt trên tường thành, và như thường lệ, thành kiến vốn có của thánh hội đã thêm mắm thêm muối vào và đi đến kết luận sai.

Anh không muốn chống lại họ, có khi anh còn chẳng thể thi triển nổi một hai thần chú đơn giản, nhưng nếu họ cố kết tội anh về chuyện xảy ra ở pháo đài thì Rhonin sẽ chống cự tới cùng.

“Tôi sẽ trả lời những gì tôi có thể. Nhưng chỉ khi được ăn chút thức ăn và nước uống.” Chàng pháp sư

trả lời, từ chối mọi sự giúp đỡ của Vereesa nhằm giúp anh đứng dậy.

Chỗ thực phẩm bình thường của mấy kỵ sĩ trông rất ngon lành đối với Rhonin. Thậm chí nước ấm từ một cái bình ngon chẳng kém gì rượu. Rhonin đột nhiên nhận ra rằng cơ thể anh trông như đã bị bỏ đói gần cả tuần nay. Anh ăn ngẫu nhiên ngon lành, chẳng quan tâm gì đến tác phong cả. Vài kỵ sĩ nhìn anh đầy thích thú, vài người khác đặc biệt là Duncan thì rất chán ghét.

Khi mà cơn đói khát của anh đã nguôi ngoai dần, việc xét hỏi bắt đầu. Ngài Senturus ngồi xuống ngay trước mặt anh, ánh mắt sẫm soi chàng pháp sư và găm giữ. “Đến lúc thú tội rồi Rhonin Redhair! Người đã tổng đủ thức ăn rồi, giờ là lúc giải thoát cho gánh nặng tội lỗi khỏi linh hồn người! Nói cho bọn ta biết sự thật về tội ác của người trên đoạn tường thành pháo đài...”

Vereesa đứng bên cạnh chàng pháp sư giờ đã hồi phục, tay đặt lên cán kiếm. Hẳn cô đang trong tư thế

sẵn sàng bảo vệ anh trong phiên tòa không chính thức này, và ngoài ra như Rhonin nghĩ, đơn giản là vì lời tuyên thệ của cô. Rõ ràng sau chuyện của họ với con rồng, cô là người hiểu anh hơn đám ngu ngốc kia.

“Tôi sẽ nói cho các vị biết những gì mà tôi biết, mà thực ra cũng không có nhiều lắm đâu, thưa ngài. Tôi đứng trên đỉnh tường thành pháo đài, nhưng vụ phá hoại không phải do tôi gây ra. Tôi nghe thấy một tiếng nổ, bức tường rung lên, và một trong số chiến binh của ngài không may bị rơi xuống, việc này tôi rất lấy làm tiếc-”

Duncan lúc này chưa đội mũ giáp vào nên giờ ông thọc một tay vào mớ tóc xám thừa thớt. Trông ông như đang cố gắng kiểm soát cơn giận của mình. “Câu chuyện của người rõ ràng là có lỗ hổng to như cái hố đen trong tim người vậy phù thủy à, thế mà người vẫn dám nói ra! Vẫn còn những người sống bất chấp cố gắng của người, những người đã thấy người thi triển ma thuật ngay trước khi vụ tàn phá xảy ra! Lời nói dối của người đã kết tội người!”

“Không, ngài mới là kẻ kết tội tôi, như ngài quy kết tất cả những người giống tôi,” Rhonin nhẹ nhàng trả lời. Anh cắn một miếng bánh quy cứng, rồi nói thêm. “Vâng thưa ngài, tôi dùng phép, nhưng chỉ là loại dùng để liên lạc từ xa. Tôi tìm kiếm sự hỗ trợ từ một trong số những cấp trên của tôi để tìm cách tiếp tục nhiệm vụ được giao bởi quyền lực tối cao của Liên Minh... như cô tuần du đáng tôn kính đang đứng ngay đây sẽ làm chứng, tôi tin là vậy.”

Vereesa nói ngay khi cặp mắt của vị kỵ sĩ nhìn cô: “Lời nói của anh ta là sự thật thưa ngài Duncan. Tôi thấy chẳng có lý do gì để anh ta phải phá phách như thế-” Cô giơ một tay lên khi người chiến binh già bắt đầu phản đối, hằn là lại để nhấn mạnh cái quan điểm rằng tất cả phù thủy đều bị nguyên rửa linh hồn vào ngay cái thời điểm mà họ theo đuổi món nghệ thuật đó. “-và tôi sẽ chiến đấu chống lại bất cứ ai kể cả ngài nếu điều đó là cần thiết để phục hồi lẽ phải và sự tự do cho anh ta.”

Ngài Senturus có vẽ bức mình về chuyện có thể sẽ phải đối đầu với nàng tiên. Ông trừng mắt nhìn Rhonin, rồi gật đầu chậm chậm. “Hay lắm. Người có một vệ sĩ đáng tin cậy đẩy phù thủy à, và vì lời của nàng ta sẽ chấp nhận cho người được miễn trách nhiệm với những gì đã xảy ra.” Vào lúc mà ông tuyên bố xong, vị hiệp sĩ chỉ một ngón tay vào chàng pháp sư. “Nhưng ta muốn nghe nhiều hơn về mấy chuyện của người trong lúc ấy, và nếu người có thể vét thêm được điều gì trong trí nhớ, làm thế nào người có thể nhảy vào giữa chúng ta như thể cái lá rơi xuống từ ngọn cây cao vậy...”

Rhonin thở dài, biết rằng anh không thể thoát chuyện này. “Như ngài muốn. Tôi sẽ nói ra tất cả những gì tôi biết.”

Cũng không nhiều hơn là mấy so với chuyện anh đã đề cập lúc trước. Một lần nữa chàng pháp sư mệt mỏi nói cho họ về đoạn đường anh đi tới bức tường, về quyết định cố liên lạc với người bảo trợ, và về vụ nổ bất chợt đã phá tan cả khu vực.

“Người có chắc về những gì người đã nghe thấy không?” Duncan Senturus ngay lập tức hỏi.

“Vâng. Tôi không biết chính xác đó là gì nhưng tiếng đó giống như tiếng bộc phá phát nổ.”

Một vụ nổ không có nghĩa là lũ yêu tinh có dính líu, nhưng dĩ nhiên nhiều năm chiến tranh đã in sâu vào đầu chàng phù thủy ý nghĩ ấy. Chưa có ai từng trông thấy yêu tinh xuất hiện ở chỗ này ngay giữa Lordaeron, nhưng Vereesa có một giả thiết. “Thưa ngài Duncan, có thể con rồng đã đuổi theo chúng tôi lần trước đã đem theo một hai con yêu tinh. Chúng nhỏ nhắn và dẻo dai, và hoàn toàn có khả năng ẩn náu một hai ngày. Điều đó có thể giải thích được nhiều điều.”

“Có thể lắm,” ông miễn cưỡng đồng ý. “Và nếu vậy ta phải cảnh giác gấp đôi. Lũ yêu tinh chỉ biết tiêu khiển bằng phá hoại và tàn phá. Chúng chắc chắn sẽ tấn công tiếp.”

Rhonin tiếp tục câu chuyện, kể tiếp làm sao anh chạy tới được tòa tháp, rồi sau đó nó lại đổ sập lên người anh. Đến đây, anh ngập ngừng, biết rõ rằng kiểu gì Senturus cũng sẽ khó lòng tin nổi vào câu nói tiếp theo của anh.

“Và rồi – *có thứ gì đó* – tóm lấy tôi, thưa ngài. Tôi không biết đó là gì, nhưng nó tóm lấy tôi như thể tôi chỉ là một thứ đồ chơi và kéo tôi ra khỏi đông đồ nát. Không may là tôi không thể thở được vì tôi bị bóp quá chặt, và khi tôi mở được mắt ra-” Vị pháp sư nhìn Vereesa: “Đó là lúc tôi thấy khuôn mặt của cô ấy.” Duncan chờ đợi câu chuyện tiếp tục, nhưng đúng là chờ đợi vô ích, ông vỗ một tay vào giáp gối và nói lớn. “Chỉ thế thôi à? Đó là tất cả những gì người biết?”

“Đó là tất cả.”

“Ôi linh hồn của Alonsus Faol ơi!” vị hiệp sĩ gào lên, gọi tên của ông tổng giáp mục, người đã cho học trò của ông – Uther Lightbringer – kế thừa di sản mà lập

nên thánh hội. “Người chẳng nói gì, *chẳng có gì* đáng giá cả! Nếu ta nghĩ kỹ thêm một chút- ” Cử động nhỏ của Vereesa khiến ông dừng lại. “Nhưng ta nói lời rồi thì phải giữ lời. Ta sẽ giữ nguyên quyết định vừa rồi của ta.” Ông đứng dậy, hẳn không còn hứng thú gì chuyện ở lại với anh phù thủy nữa. “Ta cũng sẽ quyết định thêm một chuyện khác ở đây ngay bây giờ.

Chúng ta đã đang trên đường tới Hasic. Ta thấy chẳng có lý do gì để không tiếp tục đi nhanh hết mức có thể và đưa người tới tàu của người. Cứ để họ giúp người nếu họ có thể! Chúng ta sẽ lên đường sau một tiếng nữa. Chuẩn bị đi phù thủy!”

Rồi Ngài Duncan Senturus quay đầu và rời đi, những kỵ sĩ trung thành của ông đi theo ngay sau ông.

Rhonin giờ đã được an toàn một mình nhờ công của nàng tuần du, người đã tới bên anh và ngồi xuống.

Mắt cô nhìn vào mắt anh. “Anh còn đủ khỏe để lên đường chứ?”

“Ngoài việc bị kiệt sức và vài vết thâm ra, tôi vẫn còn toàn thân đây này cô tiên ạ.” Rhonin nhận thấy câu

nói của anh có hơi sắc bén hơn anh dự định. “Tôi xin lỗi. Vâng tôi còn đủ sức để lên đường. Tôi cần mọi thứ để tới được cảng đúng giờ.”

Cô lại đứng dậy. “Tôi sẽ chuẩn bị lũ ngựa. Duncan đem theo một con dự phòng trong trường hợp chúng tôi tìm thấy anh. Tôi sẽ đi kiểm tra để nó sẵn sàng khi anh xong xuôi.”

Khi nàng tuần du quay đi, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng chàng pháp sư mệt mỏi. “Cảm ơn cô, Vereesa Windrunner.”

Vereesa ngoái nhìn lại. “Chăm sóc lũ ngựa là một phần nhiệm vụ làm người dẫn đường của anh.”

“Ý tôi là chuyện đứng cạnh tôi trong khi tôi bị thẩm vấn.”

“*Cái đó* cũng là trách nhiệm của tôi. Tôi đã tuyên thệ với cấp trên rằng tôi sẽ hộ tống anh tới nơi tới chốn.” Ngược lại với lời nói đó, khóe miệng cô nhếch nhẹ lên trong một khoảnh khắc trông như đang cười. “Tốt nhất là chuẩn bị tinh thần đi, Thầy Rhonin. Sẽ không

phải là đi nước kiệu đâu. Vẫn còn nhiều thời gian chuẩn bị đấy.”

Cô để anh ở lại một mình. Rhonin nhìn chăm chăm vào đồng lửa tàn, nghĩ về tất cả những chuyện xảy ra. Vereesa đâu biết rằng lời nói đơn giản của cô có đúng như những gì cô thực bụng nghĩ hay không. Hành trình tới Hasic sẽ là cả chặng phi nước đại mệt mỏi, nhưng không phải vì vấn đề thời gian.

Anh không hoàn toàn tin tưởng họ, kể cả nàng tiên. Sự thật là Rhonin không kể hết tất cả mọi chuyện, nhưng cũng đã nói ra vài suy đoán của anh. Anh thấy mình chẳng hề có lỗi gì về chuyện mà mấy hiệp sĩ đang bận tâm, nhưng với sự hy sinh của Vereesa cho hành trình của họ và sự an toàn của anh khiến anh thấy đôi chút có lỗi.

Rhonin không biết kẻ nào đã đặt khối bộc phá đó. Có thể là yêu tinh. Anh thực sự không quan tâm. Giờ cái mà anh bận tâm là anh đã bị chậm trễ quá lâu, thậm chí còn bị chệch hướng. Khi anh nói về chuyện bị lôi ra khỏi tòa tháp sụp đổ, anh không nói với họ rằng

anh cảm giác đó là bàn tay khổng lồ hoặc cái gì đó tương tự. Họ chắc sẽ không tin anh, hoặc với Senturus thì sẽ vin vào đó mà nói rằng anh liên hợp với quỷ dữ.

Một bàn tay khổng lồ đã cứu Rhonin mà không phải là một con người. Chỉ cần chút khoảnh khắc còn ý thức ít ỏi cũng đủ cho anh nhận ra lớp da đầy vảy, những chiếc vuốt cong kinh khủng còn dài hơn cả cơ thể anh.

Một *con rồng* đã cứu chàng pháp sư khỏi cái chết... và Rhonin chẳng biết là tại sao.

Day of the Dragon – chapter 6

SÁU

“VẬY anh ta đâu rồi? Ta không có nhiều thời gian rảnh rồi để đi loanh quanh khắp tòa lâu đài lụp xụp này đâu!”

Như hằng bao nhiêu lần khác, Vua Terenas yên lặng đếm đến mười trước khi phản ứng lại cơn giận dữ của

Genn Greymane. “Ngài Prestor sẽ tới đây sớm thôi ngài Genn à. Ngài biết rằng ngài ấy rất muốn gặp mặt tất cả chúng ta vì chuyện này mà.”

“Sao lại có cái thể loại như thế này chứ,” người đàn ông to lớn trong bộ giáp đen xám gầm lên. Genn Greymane là một vị vua bề ngoài trông giống như một con gấu biết mặc quần áo, mặc dù hơi có cầu thả. Trông ông ta như thể sắp sửa ép tung bộ áo giáp ra đến nơi, và nếu người cai trị xứ Gilneas này mà nốc thêm một vò rượu ngon nữa hoặc xơi tái thêm một cái bánh Lordaeron dày nữa mà đầu bếp của Terenas đã chuẩn bị thì chắc chuyện ấy sẽ xảy ra thật.

Bất kể Greymane có hình dáng như một con gấu và có thói thẳng thừng ngạo mạn đó, nhà vua cũng không hề đánh giá thấp chiến binh đến từ phương nam này. Nói không ngoa thì tài chính trị của Greymane đã trở thành huyền thoại. Cách mà ông ta cho Gilneas can thiệp vào tình hình mà đáng nhẽ không hề can hệ đến vương quốc xa xôi kia làm cho Terenas phải sửng sốt.

“Tốt nhất ngài nên bảo gió ngừng hú luôn đi. Ông sẽ dễ dàng làm việc hơn nếu khiến cho lũ sinh vật đó im lặng đi ít lâu đấy!” thêm một giọng nói ra vẻ giáo điều từ góc đối diện đại sảnh.

Tất cả bọn họ đều đồng ý họp mặt trong đại sảnh hoàng gia, nơi mà trước đây hiệp ước quan trọng nhất xứ Lordaeron đã được đồng ý và thông qua. Cùng với bề dày lịch sử cổ kính và được trang hoàng uy nghiêm, đại sảnh toát lên uy quyền đối với mọi cuộc thảo luận diễn ra ở đây... và rõ ràng vấn đề Alterac có ảnh hưởng quan trọng đối với sự tồn vong của Liên Minh.

“Nếu ngài không thích giọng của ta, Tướng Đô Đốc à, thì thép tốt có thể khiến ngài không còn phải nghe thấy nó hoặc bất cứ thứ gì khác nữa đâu.” Greymane gầm gừ.

Tướng Đô Đốc Daelin Proudmoore đứng thẳng lên bằng một động tác nhẹ nhàng thuần thục. Người thủy thủ gầy gò sương gió với tay tới thanh kiếm thường

treo ở bên hông bộ đồng phục hải quân xanh lục của ông, nhưng cái vỏ lách cách rỗng không. Cả vỏ kiếm của Genn Greymane cũng vậy. Có một điều bắt buộc ngay từ đầu là không nguyên thủ quốc gia nào được mang vũ khí tới cuộc thảo luận cả. Họ đều phải đồng ý – kể cả *Genn Greymane* – phải để cho những lính gác được tuyển chọn từ Hội Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc khám người – đơn vị quân đội duy nhất được tất cả tin tưởng dù bề ngoài nó chỉ trung thành với Terenas. Dĩ nhiên Prestor là nguyên nhân giúp cho cuộc họp lạ thường này diễn ra được kể cả trong hoàn cảnh này. Hiếm khi các quốc vương những vùng đất lớn tập hợp cùng với nhau. Thường thì họ liên lạc thông qua thư từ và các nhà ngoại giao, và thỉnh thoảng cũng có vài cuộc viếng thăm. Chỉ có Prestor đáng kinh ngạc kia mới có thể thuyết phục được các đồng minh khó tính của Terenas bỏ vũ khí và vệ sĩ của mình ở ngoài và cùng nhau đối mặt để thảo luận.

Giờ giá như chàng quý tộc trẻ tuổi kịp thời xuất hiện...

“Thôi nào các ngài! Các quý ngài!” Vị vua tuyệt vọng quay sang tìm kiếm sự giúp đỡ, có một người nghiêm nghị đang đứng cạnh cửa sổ, ông ta khoác chiếc áo da lông dày dù thời tiết ở đó đang rất ấm áp. Terenas chỉ có chút ấn tượng với bộ râu dữ tợn và chiếc mũi nhọn trên khuôn mặt cục cằn của Thoras Trollbane, nhưng ông biết rằng dù Thoras trông như chỉ quan tâm về cảnh vật ngoài kia, vị chúa tể xứ Stromgarde rất chú ý đến từng ngôn từ lẫn thái độ của các đồng sự. Việc ông chẳng thêm giúp đỡ Terenas trong cuộc khủng hoảng này chỉ nhằm mục đích nhắc nhở ông rằng khoảng cách giữa họ đã dần xa cách kể từ khi tình trạng điên khùng này diễn ra.

Đồ Chúa Perenolde khốn kiếp! vị vua xứ Lordaeron nghĩ bụng. *Giá mà ông ta đừng ép chúng ta vào tình cảnh này!*

Mặc dù có những kỵ sĩ thánh lệnh đứng gần đó để đề phòng vị vua nào đó ngửa tay ngửa chân, Terenas không sợ bạo lực mà ông chỉ sợ hy vọng giữ cho các vương quốc con người liên minh với nhau lại tiêu tan.

Chưa bao giờ ông nghĩ rằng mối đe dọa từ lũ orc đã vĩnh viễn bị loại trừ. Con người phải liên kết lại vào chính lúc quyết định này. Ông mong rằng Anduin Lothar, quan nhiếp chính của dân tị nạn của những vương quốc sụp đổ toàn Azeroth có thể đến đây, nhưng ông ta không đến, và nếu không có Lothar thì chỉ còn lại-

“Thưa các ngài! Mời các ngài đến đây! Cư xử như vậy không hay ho cho lắm đâu!”

“Prestor!” Terenas thở phào. “Hay lắm!”

Mọi người quay sang nhìn một bóng người cao ráo thanh lịch đang bước vào đại sảnh. *Anh ta có ảnh hưởng thật đặc biệt đối với các tiền bối kia, vị vua nghĩ bụng. Anh ta bước vào một căn phòng và chế trách không ngừng! Các đối thủ hạ vũ khí và cùng nhau nói chuyện trong hòa bình!*

Đúng là lựa chọn sáng giá thay thế cho Perenolde.

Terenas nhìn bạn ông bước vào phòng, chào hỏi từng vị vua một cứ như họ đều là bạn tốt của hắn vậy. Đối

với họ Prestor không hề tỏ ra ngạo mạn chút nào cả. Dù đối đầu với Thoras thô lỗ hay Greymane thâm hiểm, Prestor đều biết cách nói chuyện với từng người. Những người duy nhất hẳn chưa từng tiếp xúc là các phù thủy xứ Dalaran, nhưng mà dù sao họ cũng chỉ là những phù thủy mà thôi.

“Xin thứ lỗi vì sự có mặt chậm trễ của tôi. Tôi du hành ra vùng nông thôn sáng nay và không ngờ rằng lại tốn nhiều thời gian như vậy để quay về.” Tên quý tộc trẻ bắt đầu.

“Không cần phải xin lỗi đâu,” Thoras Trollbane tử tế đáp lại.

Lại thêm một ví dụ cho mảnh ma thuật của Prestor. Là một người bạn và đồng minh được kính trọng, Thoras Trollbane chẳng bao giờ nói chuyện tử tế với bất kỳ ai như thế cả. Ông ta thường nói những câu ngắn ngủi được chọn lọc kỹ rồi lại im lặng. Im lặng không phải có ý xúc phạm như Terenas vốn từng nghĩ. Thay vào đó sự thật là Thoras đơn giản chỉ là không thấy thoải

mái với những câu thoại dài. Sinh ra ở xứ Stromgarde lạnh lẽo nằm trên núi, ông thích hành động hơn là nói.

Điều này khiến cho nhà vua xứ Lordaeron còn cảm thấy dễ chịu hơn nữa sau khi Prestor đã xuất hiện.

Prestor nhìn khắp phòng, chạm mắt từng người ít chốc trước khi nói. “Thật tốt khi lại được gặp tất cả các ngài! Tôi hi vọng lần này chúng ta có thể hóa giải sự khác biệt giữa chúng ta để những lần gặp mặt trong tương lai ta sẽ như những người bạn tốt và các đồng chí...”

Greymane phấn khởi gật đầu. Trông Proudmore lại hài lòng như thể sự có mặt của tên quý tộc chính là câu trả lời cho lời khẩn cầu của ông. Terenas không nói gì, để cho người bạn tài giỏi của ông điều khiển cuộc họp. Người ta càng xem trọng Prestor thì vị vua càng dễ dàng đưa ra đề xuất của mình.

Họ tập trung xung quanh cái bàn bằng gỗ được chạm trổ công phu mà các chư hầu phương bắc đã tặng cho ông nội của Terenas làm quà sau vụ đàm phán thành

công của ông với tộc tiên xứ Quel'Thalas ở biên giới xứ ấy. Như ông thường làm, vị vua đặt nhẹ nhàng hai tay lên mặt bàn, tìm kiếm sự chỉ dẫn của tổ tiên.

Ngang qua bàn, ánh mắt Prestor đọng mắt ông trong phút chốc. Nhìn vào hai con mắt đen như gỗ mun đầy mạnh mẽ ấy, vị vua trong tấm áo choàng thư giãn.

Prestor có thể kiểm soát mọi vấn đề được đem ra bàn luận.

Và rồi cuộc nói chuyện bắt đầu, đầu tiên bằng những lời mào đầu cứng rắn, rồi nóng dần lên với những lời thách thức. Nhưng với sự lèo lái của Prestor chẳng có xung đột nào có thể xảy ra. Hơn một lần hấn nắm thóp được người ta và kéo họ ra nói chuyện riêng tư, nhưng mỗi lần cuộc hội thoại thân mật kia kết thúc với nụ cười trên khuôn mặt hình ưng của Prestor là một lần sự phục hồi của Liên Minh được thúc đẩy.

Khi cuộc họp sắp đến hồi kết thúc, chính Terenas cũng được tham gia vào một trong các cuộc thỏa thuận riêng đó. Trong khi Greymane, Thoras và Tướng Đô Đốc Proudmoore uống những vại rượu

mạnh ngon nhất của nhà vua, Prestor và nhà vua đứng cùng nhau gần cửa sổ nhìn về phía thành phố. Terenas thường thưởng ngoạn góc nhìn này, từ đó ông có thể thấy được tình trạng của nhân dân. Kể cả bây giờ lúc cuộc họp vẫn đang diễn ra, ông vẫn luôn suy nghĩ về trách nhiệm và tính mạng của họ. Niềm tin của họ với ông nâng đỡ cho tinh thần mệt mỏi của ông, và ông biết rằng họ sẽ hiểu quyết định ông đưa ra ngày hôm nay.

“Ta không biết làm sao mà ngài làm được thế, chàng trai của ta. Ngài khiến người khác thấy được sự thật và những điều cần thiết! Họ thật sự đã ngồi trong căn phòng này và cư xử nhã nhặn không chỉ với người khác mà còn cả với ta! Ta từng nghĩ Genn và Thoras đã mong muốn lấy mạng ta biết nhường nào!”. Ông thì thầm với bạn ông.

“Thần chỉ làm những gì thần có thể để khuyên giải họ thôi thưa bệ hạ, nhưng thần xin cảm ơn những lời nói tốt đẹp của ngài.”

Terenas lắc đầu. “Lời nói tốt đẹp à? Không đâu! Prestor, chàng trai của ta, ngài đã một tay giữ cho Liên Minh khỏi bị sụp đổ! Ngài đã nói gì với họ vậy?”

Một vẻ mặt bí ẩn thoáng hiện lên trên khuôn mặt điển trai của bạn ông. Hắn nghiêng người về phía vị vua, mắt nhìn thẳng Terenas. “Một chút thế này, một chút thế nọ. Hứa với đô đốc về chủ quyền trên biển của ông ta, kể cả nếu phải gửi cả quân đến đánh chiếm Gilneas; với Greymane là về thuộc địa ven biển trong tương lai gần biên giới ven biển xứ Alterac; và Thoras Trollbane nghĩ rằng ông ta sẽ được nhượng lại nửa phía đông của xứ ấy... tất cả khi thần trở thành người cai trị hợp pháp của nó.”

Trong một thoáng vị vua há hốc miệng, không chắc là ông đã nghe đúng. Ông nhìn chăm chăm vào đôi mắt mê hoặc của Prestor, chờ anh thú nhận rằng đó chỉ là lời nói đùa mà thôi. Nhưng khi điều đó không xảy ra, Terenas thốt lên bằng giọng trầm thì. “Bộ ngài mất trí

rồi sao chàng trai của ta? Thậm chí nói đùa về chuyện này cũng quá táo bạo và-”

“Và ông sẽ không nhớ chút gì về nó đâu, ông biết mà.” Ngài Prestor cúi về trước, mắt kẹp chặt cái nhìn chăm chăm của Terenas và không hề thả ra. “Không có ai trong bọn họ sẽ nhớ được những gì ta nói với họ đâu. Tất cả những gì ông cần nhớ hỡi vị vua bù nhìn bé nhỏ rỗng tuếch của ta, đó là ta đã đảm bảo lợi thế chính trị cho ông, nhưng để chuyện đó được thành công tôi cần được bổ nhiệm vào vị trí cai trị Alterac. Ông đã hiểu chưa?”

Terenas chỉ hiểu nổi có vậy. Prestor phải được chọn là vị vua mới của vùng đất tàn tạ đó. Sự an toàn của Lordaeron và sự ổn định của Liên Minh phụ thuộc vào điều đó.

“Ta thấy ông đã hiểu rồi. Tốt lắm. Giờ ông hãy trở về và khi hội nghị sắp kết thúc, ông sẽ ra một quyết định. Biết rằng Greymane sẽ là kẻ dè dặt nhất, nhưng trong vài ngày ông ta sẽ đồng ý thôi. Proudmoore sẽ theo

lệnh ông và sau khi phân tích tình hình một chút, Thoras Trollbane sẽ ưng thuận về sự đăng quang của ta thôi.”

Có thứ gì đó tác động vào trí nhớ của nhà vua mặc áo choàng, một vấn đề ông phải nói ra. “Không... không có vị vua nào được chọn mà không có... không có sự đồng ý của Dalaran và Kirin Tor...” Ông ngập ngừng nói. “Họ cũng là thành viên của Liên Minh...”

“Ai mà tin được lũ phù thủy chứ?” Prestor nhắc nhở ông. “Ai biết chúng đang bàn luận cái gì? Đó là lý do vì sao ta khiến ông không đoái hoài đến chúng trong chuyện này này ngay từ đầu đúng chưa? Phù thủy không thể tin tưởng được... và cuối cùng cần phải đối phó với chúng.”

“Đối phó... dĩ nhiên là ngài đúng rồi.”

Nụ cười của Prestor nở lớn, lộ ra nhiều răng hơn bình thường. “Ta luôn thế mà.” Hắn khoác vai Terenas.

“Giờ là lúc chúng ta quay lại với mọi người. Ông sẽ rất thỏa mãn về sự đăng quang của ta. Trong vài phút

nữa ông sẽ nói ra quyết định... và rồi chúng ta sẽ tiếp tục từ đó.”

“Đúng vậy...”

Người đàn ông gầy gò bẻ lái dẫn nhà vua trở lại chỗ những vị vua khác, và khi hấn làm thế trí óc của Terenas đã trở lại công việc. Phát biểu kinh hoàng của Prestor giờ nằm sâu trong tiềm thức của nhà vua, nơi tên quý tộc áo đen giấu chúng.

“Đang thưởng thức rượu mạnh hả các bạn của ta?” Terenas hỏi họ. Sau khi họ gật đầu, ông cười và nói, “Một thùng sẽ được gửi về cho mỗi vị làm quà cho chuyến viếng thăm của các ngài.”

“Một biểu hiện tốt đẹp của tình bạn, các ngài cũng thấy vậy phải không?” Prestor thuyết phục những đồng sự của Terenas.

Họ gật đầu, Proudmoore thậm chí còn nâng chén lên với vị vua xứ Lordaeron.

Terenas vỗ tay. “Và nhờ có người bạn trẻ tuổi của chúng ta ở đây, ta nghĩ giờ con tim chúng ta đã trở nên gần gũi với nhau hơn cả trước đây.”

“Chúng ta chưa hề ký một giao kèo nào cả. Chúng ta còn chưa đồng ý với nhau phải làm gì trong hoàn cảnh này.” Genn Greymane nhắc ông.

Terenas nháy mắt. Một mở đầu hoàn hảo. Tại sao lại phải chờ lâu hơn nữa để đưa ra đề nghị quan trọng này?

“Vì điều đó, các bạn của ta. Ta nghĩ ta vừa có một giải pháp rất hấp dẫn cho chúng ta...” Vị vua nói, nắm lấy cánh tay Ngài Prestor và dẫn hắn tới đầu bàn.

Vua Terenas xứ Lordaeron cười nhẹ với người bạn trẻ của ông, kẻ đang tỏ ra chẳng biết gì về món quà lớn hắn sắp được nhận. Đúng là người hoàn hảo cho vị trí đó. Với Prestor trông nom Alterac, tương lai của Liên Minh sẽ được đảm bảo.

Và rồi họ có thể bắt đầu đối phó với những phù thủy xảo trá xứ Dalaran...

* * *

“Không thể nào!” vị pháp sư to béo thốt lên. “Họ chẳng có lý do gì mà lại cho chúng ta ra rìa thế này!”

“Không, họ không có. Mà họ phải.” người phụ nữ lớn tuổi trả lời.

Những pháp sư từng mới họp mặt ở Phòng Không Trung giờ lại gặp nhau, nhưng lần này chỉ có năm người. Người mà Rhonin biết tên là Krasus lần này không có mặt, nhưng những người khác đã quá lo lắng về chuyện ngoài kia nên không thể chờ đợi được. Máy chúa tể bất tài đó đã gặp mặt riêng, thảo luận về vấn đề chung mà không thêm đến sự chỉ đạo của Kirin Tor. Trong khi đa số hội đồng đều kính trọng Vua Terenas và một vài vị vua khác, thứ làm họ lo lắng là vua xứ Lordaeron lại triệu tập một cuộc họp vô tiền khoáng hậu như vậy. Một thành viên hội đồng cấp cao Kirin Tor cũng từng có mặt trong một sự kiện như vậy trong quá khứ. Rất dễ hiểu vì Dalaran luôn đứng hàng đầu trong hàng phòng thủ của Liên Minh.

Thời thế đã thay đổi.

“Tình hình ở Alterac đáng lẽ đã phải giải quyết từ lâu rồi. Chúng ta đáng lẽ nên kiên quyết xử lý hơn nữa.”
Vị pháp sư tiên nói.

“Để rồi thêm một rắc rối khác à? Ngài liệu có nhận ra rằng những xứ khác đã xa lánh chúng ta như thế nào không? Cứ như là họ sợ chúng ta như sợ lũ orc mà đã bị đẩy tới Grim Batol ấy!” người đàn ông có râu oang oang đáp lại.

“Buồn cười! Lũ bất tài luôn luôn nghi ngờ ma thuật, nhưng chúng ta luôn tin vào đại nghĩa mà đâu cần suy nghĩ!”

Người phụ nữ lớn tuổi lắc đầu. “Từ khi nào nào bọn họ sợ năng lực của chúng ta như vậy? Giờ khi mà lũ orc đã bị đánh bại, người ta bắt đầu nhận ra rằng chúng ta không giống họ; rằng chúng ta siêu việt hơn về mọi thứ...”

“Cách nghĩ đó rất nguy hiểm, kể cả với chúng ta đấy,”
Krasus nói bằng giọng bình tĩnh. Vị pháp sư vô diện

đã đứng ở chỗ của mình.

“Ngài đến đúng lúc thật đấy!” Vị pháp sư có râu quay về phía người mới đến. “Ngài có phát hiện ra điều gì không?”

“Rất ít. Cuộc họp không được che chắn... nhưng tất cả những gì chúng ta có thể biết chỉ là bề nổi thôi. Họ chẳng nói chút nào về những gì ta chưa biết cả. Ta đã phải dùng đến cách khác để có thể thu được chút thành công.”

Người phụ nữ trẻ lên tiếng. “Họ có quyết định gì không?”

Krasus ngáp ngừng rồi giơ một bàn tay đeo găng lên. “Nhìn đây...”

Ở chính giữa căn phòng, ngay phía trên những ký tự khắc trên nền hiện ra một hình người cao lớn. Nhìn thế nào trông anh ta cũng rất thật, ít ra cũng thật hơn những vị pháp sư kia. Dáng đứng đường bệ, mặc đồ đen thanh lịch với nét mặt điển trai hình chim, hẳn khiến cho cả sáu người yên lặng.

“Hắn là ai?” người phụ nữ đó hỏi.

Krasus nhìn người vừa hỏi trước khi trả lời, “Đức vua mới của Alterac vạn tuế, Vua Prestor Đệ Nhất.”

“Cái gì cơ?”

“Thật là xúc phạm!”

“Họ không thể làm thế mà không có chúng ta chứ?”

“Prestor là ai?”

Người bảo trợ của Rhonin nhún vai. “Một quý tộc nhỏ từ phương bắc, bị trục xuất không chút tài sản. Có vẻ hắn được không chỉ Terenas mà cả những người khác mến mộ, kể cả Genn Greymane.”

“Nhưng mà cho hắn làm vua ư?” vị pháp sư có râu cau có.

“Bên ngoài thì trông có vẻ không phải là lựa chọn tồi. Nó biến Alterac trở lại thành một vương quốc độc lập. Những quốc vương khác rất tôn trọng hắn theo như ta

biết. Có vẻ như hấn dùng một tay cũng có thể giữ cho Liên Minh khỏi bị tan vỡ.”

“Vậy ra ngài chấp nhận hấn?” người phụ nữ lớn tuổi hỏi.

Để trả lời, Krasus nói thêm, “Ngoài ra hấn cũng chẳng có tiền sử gì, hình như đó là lý do chúng ta không được mời đến cuộc họp, và lạ nhất là khi ta kiểm tra bằng ma thuật thì hấn chỉ còn là hư không.”

Những người kia xì xầm với nhau về tin lạ lùng này. Sau đó vị pháp sư tiên, rõ ràng là cũng bối rối như những người còn lại, hỏi rằng, “Ngài có ý gì với câu vừa rồi?”

“Ý ta là mọi cố gắng thăm dò hấn ta bằng ma thuật chẳng cho thấy bất cứ điều gì. Hoàn toàn không. Cứ như là Ngài Prestor không hề tồn tại... và đáng nhẽ ra hấn có tồn tại. Chấp nhận hấn ấy à? Ta nghĩ là ta sợ hấn ấy chứ.”

Lời nói của người lão làng nhất trong nhóm phù thủy khiến mọi lời bàn tán nín lặng. Trong khoảng một lát

những đám mây bay qua đầu, bão tố nổi lên, rồi ngày biến thành đêm, nhưng những chủ nhân của Kirin Tor chỉ đứng đó trong im lặng mà suy nghĩ.

Người đàn ông trẻ phá vỡ sự yên lặng. “Liệu hãn có phải là pháp sư không?”

“Điều này có vẻ hợp lý nhất.” Krasus trả lời, gật nhẹ đầu để nhấn mạnh sự đồng ý.

“Một kẻ rất mạnh,” vị tiên lầm bầm.

“Rất hợp lý.”

“Nếu vậy thì là ai? Một trong chúng ta à? Một kẻ phản bội? Hãn một pháp sư với khả năng này thì chúng ta phải biết đến chứ!” vị pháp sư tiên tiếp tục.

Người phụ nữ trẻ nghiêng người về phía ảo ảnh kia.

“Ta không nhận ra hãn.”

“Chẳng có gì ngạc nhiên. Mỗi chúng ta đều có thể mang cả ngàn khuôn mặt...” người phụ nữ già vắn vẹo.

Chớp chối lòa đánh qua người Krasus nhưng ông chẳng hề để ý. “Lời công bố chính thức sẽ có trong hai tuần nữa. Sau đó trừ khi một trong các vị vua thay đổi ý định nếu không Ngài Prestor này sẽ được trao vương quyền một tháng sau đó.”

“Chúng ta nên đưa ra lời phản đối.”

“Bắt đầu là thế. Tuy nhiên thứ chúng ta thực sự cần làm, tôi nghĩ đó là tìm ra sự thật về cái Ngài Prestor này, tìm mọi kẻ hờ và khám phá ra thân phận thật sự, tên gọi thực sự của hắn. Chúng ta không nên đối đầu với hắn tới lúc đó, chắc hắn hãnh có sự ủng hộ của mọi thành viên trong Liên Minh trừ chúng ta.”

Người phụ nữ lớn tuổi gật đầu. “Và kể cả chúng ta cũng không thể đương đầu với sự hùng mạnh của liên minh các vương quốc kia, họ rồi sẽ thấy chúng ta quá phiến toái.”

“Không, chúng ta không thể.”

Krasus xua đi hình ảnh của Prestor với một cái vẫy tay, nhưng vẻ mặt của tên quý tộc trẻ đã hằn sâu trong

tâm trí mỗi thành viên Kirin Tor. Dù im lặng, họ đều đồng ý với tầm quan trọng của nhiệm vụ này.

“Ta lại phải đi rồi,” Krasus nói. “Ta đề nghị tất cả các ngài làm như ta và suy nghĩ cẩn thận về chuyện này. Theo mọi dấu vết bất kể nó vô nghĩa hay là bất khả thi, cứ theo chúng ngay lập tức. Nếu ngài vàng xứ Alterac bị chiếm bởi kẻ bí ẩn này ta ngờ rằng Liên Minh sẽ không còn bền vững lâu đâu.” Ông thở dài. “Và ta sợ rằng Dalaran có thể sẽ sụp đổ cùng với các nước còn lại còn lại nếu điều đó xảy ra.”

“Chỉ vì kẻ này?” vị pháp sư có râu phun phì phì.

“Bởi vì hắn, đúng.”

Những người còn lại suy nghĩ về lời của ông, còn Krasus thì lại biến mất-

-để rồi xuất hiện tại phòng riêng của mình, vẫn còn bị rung động bởi những gì vừa khám phá ra. Tội lỗi ngập tràn ông vì Krasus đã không hoàn toàn nói thật với các đồng sự. Ông biết – hoặc đúng hơn là nghi ngờ –

nhieu về cái Ngài Prestor bí ẩn này hơn so với những gì ông nói với họ. Ông ước gì mình đã có thể nói cho họ mọi thứ, nhưng rồi họ sẽ nghi ngờ sự tỉnh táo của ông, mà kể cả nếu họ tin ông, điều đó sẽ phát giác quá nhiều về chính ông và cách làm của ông.

Ông không thể làm thế trong cái tình hình tuyệt vọng này.

Hi vọng họ làm như ta hi vọng. Cuối cùng khi đã ở trong căn phòng tối thui của mình, Krasus mới dám bỏ mũ trùm của mình. Một tia sáng mờ không rõ nguồn gốc là ánh sáng duy nhất trong phòng, quầng sáng nhẹ đó chiếu sáng một người đàn ông đẹp trai với khuôn mặt góc cạnh xanh xao tái nhợt như xác chết. Trên khuôn mặt chỉ duy đôi mắt đen sáng là trông đầy sự từng trải và mệt mỏi. Ba vết sẹo dài chạy dọc má phải, những vết sẹo bất kể tuổi tác thỉnh thoảng vẫn còn nhói đau.

Vị phù thủy trưởng bối lật ngửa bàn tay trái đeo găng ra. Trên lòng bàn tay bỗng xuất hiện một quả cầu màu

xanh nhạt. Krasus đặt bàn tay kia lên quả cầu và ngay lập tức một hình ảnh được tạo thành bên trong nó. Ông ngả người ra để theo dõi, một chiếc ghế đá cao trượt đến ngay sau lưng ông.

Krasu lại theo dõi cung Vua Terenas. Kiến trúc đá của hoàng cung đã phục vụ cho các vị vua xứ này trong nhiều thế hệ. Hai tháp pháo mọc thành các góc bên mạn công trình chính, một kết cấu màu xám uy nghi như một pháo đài thu nhỏ. Cờ hiệu Lordaeron bay phấp phới không chỉ trên hai tháp pháo mà cả trên cổng vào. Binh sĩ mặc đồng phục Vệ Binh Nhà Vua đứng gác bên ngoài cổng với vài thành viên hội Kỳ Sĩ Bàn Tay Bạc đang làm nhiệm vụ. Trong hoàn cảnh bình thường, những hiệp sĩ kia không phải tham gia vào lực lượng bảo vệ cung, nhưng với vài vấn đề nhỏ còn phải được bàn luận bởi các quốc vương đang ở đây, rõ ràng họ cần đến các chiến binh đáng tin cậy này.

Vị phù thủy lại đặt bàn tay kia lên quả cầu. Hình ảnh một căn phòng bên trong tràn vào quả cầu từ bên trái.

Nhìn vào đó, vị pháp sư cho quả cầu chiếu một góc nhìn rõ hơn của căn phòng.

Terenas và chàng trai trẻ được ông bảo hộ đang ở đó. Vậy là dù đã kết thúc cuộc họp và các vị vua khác sắp sửa khởi hành, Ngài Prestor vẫn còn ở lại với nhà vua. Krasus rất muốn thử đọc tâm trí của tên quý tộc áo đen kia, nhưng nghĩ lại tốt hơn hết đừng làm vậy. Hãy để người khác làm cái việc vô tác dụng ấy thì hơn. Một kẻ như Prestor hẳn sẽ không lạ gì mấy trò xâm nhập này và sẽ dễ dàng đối phó với chúng. Krasus chưa muốn để lộ bàn tay ra sớm.

Tuy nhiên nếu ông không thể thử thăm dò ý nghĩ của hắn, ít nhất ông có thể tìm hiểu về nơi ở của hắn... và còn nơi nào tốt hơn để bắt đầu hơn tòa lâu đài nơi tên tị nạn hoàng tộc kia trú ngụ dưới sự bảo vệ của nhà vua? Krasus vẫy một tay trên quả cầu và một hình ảnh mới hình thành, đó là tòa nhà nói trên nhìn từ phía xa. Vị phù thủy ngấm nhìn nó trong giây lát, chẳng thấy hay phát hiện cái gì hay ho cả, rồi cho quả cầu nhìn lại gần.

Ngay khi quả cầu lại gần bức tường cao bao quanh tòa nhà, một pháp thuật nhỏ, nhỏ hơn ông nghĩ nhiều, đã chặn đường vào của ông. Krasus dễ dàng qua mặt pháp thuật đó mà không cần phá hủy nó. Giờ góc nhìn của ông đang nhìn thẳng vào bên trong tòa nhà, một nơi bệnh hoạn đối lập với vẻ bề ngoài quý phái. Hiển nhiên Prestor muốn giữ cho tòa nhà thật gọn gàng, nhưng không cần phải là một căn nhà thoải mái. Vị pháp sư chẳng thấy chút ngạc nhiên nào.

Cuộc tìm kiếm nhanh chóng tìm ra một phép thuật phòng thủ khác, cái này phức tạp hơn nhưng vẫn chẳng đủ để khiến Krasus không vượt qua được. Với động tác khéo léo, ông ấy sẽ qua mặt được cái trò này của Prestor. Một chút nữa thôi và Krasus sẽ vào được bên trong, nơi ông có thể-

Quả cầu bỗng biến thành màu đen.

Bóng đen từ quả cầu tỏa ra các phía.

Bóng đen lan đến chỗ vị phù thủy.

Krasus ném mình ra khỏi ghế. Các xúc tu có màu màn đêm đen kịt bao phủ lấy ghế đá, bọc kín nó như thể chúng đã tóm được vị pháp sư. Khi Krasus tiếp đất, ông nhìn những xúc tu kia co rút lại, chẳng để lại dấu vết gì của cái ghế nữa.

Ngay từ lúc những xúc tu đầu tiên vươn về phía ông, nhiều mầm khác cũng đồng thời mọc ra từ cái từng là quả cầu ma thuật. Vị pháp sư bật lùi lại, hiếm có khi nào mà ông lại giật mình sững sốt như thế. Sau đó khi đã lấy lại được tinh thần, Krasus lẩm bẩm những lời chưa từng được nghe bởi bất cứ linh hồn nào trong suốt nhiều kiếp, những lời mà chính ông còn chưa bao giờ nói ra mà chỉ mới đọc biết về nó với bao sự say mê.

Một đám mây lấp lánh sống động xuất hiện trước mặt ông, một đám mây dày như bông. Nó ngay lập tức trôi về phía những xúc tu ngoe nguẩy kia, chạm vào chúng giữa không trung.

Những xúc tu đầu tiên chạm vào đám mây mềm bồng
vỡ vụn, biến thành tro rồi biến mất ngay khi chạm vào
sàn. Krasus nhẹ nhõm cả người, rồi lại nhìn trong ghê
sợ khi đám xúc tu thứ hai phủ kín lời phản nguyên
của ông.

“Không thể nào...” ông lẩm bẩm, mắt nở lớn. “Không
thể nào!”

Như chuyện đã xảy ra với cái ghế, những cành cây
đen thui kia bao phủ lấy đám mây rồi hấp thụ, nuốt
chửng nó.

Krasus biết thứ ông vừa đối mặt. Chỉ có Cơn Đói Vô
Tận, một loại cấm thuật mới có thể làm thế. Ông chưa
từng chứng kiến nó bao giờ, nhưng bất cứ ai từng học
pháp thuật như ông cũng có thể nhận ra sự tồn tại kinh
hoàng của nó. Nhưng có thứ gì đó đã được thay đổi,
lời phản nguyên ông dùng đáng lẽ đã phải chấm dứt
mối đe dọa kia. Trong một chốc tưởng chừng nó đã
làm được... và rồi một sự biến hình kinh khủng xảy
ra, sự biến đổi bản chất của tà thuật đó. Giờ đây đám

xúc tu thứ hai vươn tới ông, và Krasus ngay lúc ấy không biết phải làm gì để cản chúng biến ông thành bữa ăn của nó.

Ông nghĩ đến chuyện thoát khỏi căn phòng, nhưng rồi nghĩ rằng thứ kinh dị kia sẽ dễ dàng đuổi theo ông tới bất cứ nơi nào trên thế giới này Krasus có thể lẩn trốn. Cơn Đói Vô Tận có thể gây ra nỗi kinh hoàng đặc biệt đến vậy; nó tàn nhẫn đuổi theo nạn nhân tới khi nạn nhân từ bỏ.

Không được, Krasus phải chấm dứt nó ngay tại đây và ngay bây giờ.

Còn một thần chú có khả năng làm được điều đó. Nó có thể rút kiệt sức ông, khiến ông bất hoạt trong nhiều ngày liền, nhưng chỉ có nó là có khả năng giải cứu cho Krasus khỏi cái mối đe dọa đáng sợ này.

Dĩ nhiên là nó cũng có thể giết chết ông như chính cái bẫy của Ngài Prestor sắp làm.

Ông ném mình sang một bên khi một cái xúc tu lan đến nơi. Không còn thời gian cân nhắc nữa. Krasus

chỉ còn có vài giây để thi triển phép thuật. Kể cả hiện tại, Cơn Đói vẫn đang cố vươn tới để đánh chén ông, để nuốt chửng ông.

Những lời vị pháp sư già thốt lên đối với người thường nghe giống như nhại tiếng Lordaeron, với từng âm tiết được nhấn mạnh. Krasus cẩn thận phát âm từng chữ một, biết rằng chỉ một chút nhầm lẫn thôi là trở thành tai họa cho ông. Ông giơ tay trái về phía bóng đen đang lan đến, cố tập trung vào chính giữa nỗi kinh hoàng đang lan ra kia.

Bóng đen kia di chuyển nhanh hơn ông nghĩ. Ngay khi lời cuối cùng thoát ra khỏi đầu lưỡi, Cơn Đói bắt được ông. Một xúc tu mảnh quấn mình quanh ngón giữa và ngón đeo nhẫn của bàn tay vươn ra. Krasus ban đầu không thấy đau gì cả, nhưng ngay trước mắt ông những ngón tay đột nhiên biến mất, để lại một vết cắt đang chảy máu.

Ông thốt ra âm cuối cùng ngay khi cơn đau choán lấy cơ thể ông.

Như có mặt trời phát nổ trong căn phòng tí hon của ông.

Những xúc tu tan chảy ngay như băng bị nung trong lò. Ánh sáng chói lòa khắp mọi nơi làm lóa mắt Krasus kể cả khi mắt ông đã nhắm. Vị pháp sư thờ hồn hèn ngã xuống sàn, nắm chặt bàn tay bị thương.

Một tiếng rít chói tai khiến cho mạch đập của ông vốn đã cao lại càng thêm dồn dập. Nóng, cực nóng, nó thiêu đốt da ông. Krasus bỗng thấy chính mình đang cầu mong cho cái chết đến nhanh chóng.

Tiếng rít trở thành tiếng gầm và tăng dần cường độ, cứ như là núi lửa phun trào sắp xảy ra ngay chính giữa căn phòng. Krasus cố nhìn, nhưng ánh sáng vẫn còn quá mạnh. Ông co mình lại và chuẩn bị tinh thần.

Và rồi... ánh sáng biến mất khiến căn phòng trở lại tối đen..

Vị pháp sư trưởng bối ban đầu không thể di chuyển nổi. Nếu Cơn Đói lại tiến đến ông bây giờ thì ông chẳng còn chút khả năng kháng cự nào. Ông nằm đó

trong vài phút, cố lấy lại cảm giác, và khi cuối cùng ông đã cảm giác được lại, ông cảm nhận được dòng máu đang chảy từ vết thương nghiêm trọng của ông.

Krasus dùng bàn tay khỏe nắm lấy bàn tay bị thương, bịt kín miệng vết thương đang chảy máu. Ông không thể chữa lành vết thương được. Không thứ gì chạm vào tà thuật mà có thể phục hồi nổi.

Cuối cùng ông đánh liều mở mắt. Thậm chí căn phòng tối cũng có vẻ quá sáng với ông, nhưng dần dần mắt ông điều tiết được. Krasus nhận ra được hai cái bóng, ông nghĩ đó là đồ trang trí, ngoài ra không còn gì.

“Ánh sáng...” vị pháp sư tàn tạ thì thầm.

Một quả cầu xanh lục bùng lên gần trần phòng, tỏa ánh sáng nhẹ khắp căn phòng. Krasus nhìn xung quanh. Gần chuẩn, hai hình thù mà ông thấy là những gì còn lại của đồ trang trí. Chỉ có chiếc ghế là không còn. Cơn Đói đã hoàn toàn bị xóa sạch. Cái giá phải trả rất lớn, nhưng Krasus đã chiến thắng..

Hoặc có thể không. Quá nhiều tai biến trong một khoảng thời gian quá ngắn, và ông thậm chí còn chưa tìm thấy gì đáng giá cả. Nỗ lực thăm dò căn phòng của Ngài Prestor đã kết thúc thảm bại.

Chưa... chưa đâu...

Krasus gượng đứng dậy, gọi lên một cái ghế mới giống hệt cái đầu tiên. Ông ngã xuống ghế, thở hổn hển. Sau khi xem xét vết thương để chắc rằng vết thương đã ngừng chảy máu, vị phù thủy gọi lên một khối pha lê xanh để lại tiếp tục theo dõi nơi ở của tên quý tộc kia. Một ý nghĩ kinh khủng lóe lên trong ông, thứ mà sau những gì đã xảy ra ông tin rằng giờ ông có thể xác nhận bằng việc kiểm tra sơ qua một cách an toàn.

Đây rồi! Dấu vết phép thuật thật rõ ràng. Krasus theo dấu đó xa hơn, theo dõi sự liên kết của chúng. Ông cần phải cẩn thận, e sợ lại đánh thức nỗi kinh hoàng ông vừa mới thoát khỏi.

Cuối cùng cũng xác minh được. Cách mà Cơn Đói Vô Tận được thi triển, sự phức tạp mà nhờ đó bản chất của nó đã được biến đổi để khiến lời phản nguyên đầu tiên của ông thất bại – tất cả đều cho thấy sự hiểu biết và kỹ thuật vượt xa các khả năng mà pháp sư con người và kể cả tiên trong hội Kirin Tor có thể làm được.

Nhưng vẫn còn một chủng tộc có sức mạnh ma thuật mạnh mẽ hơn cả tộc tiên.

“Ta biết ngươi là ai rồi...” Krasus thở dốc, cho hiện lên hình ảnh đáng tự hào của Prestor. “Ta nhận ra ngươi rồi, bất kể hình thù ngươi đang mang!” Ông ho, cổ hóp lấy hơi. Sự thử thách đã lấy mất nhiều sức của Krasus, nhưng việc nhận ra kẻ mang trong mình sức mạnh ông vừa phải đối mặt khiến ông kinh hoàng hơn bất cứ phép thuật nào có thể gây ra. “Ta biết là ngươi rồi – Deathwing!”

Day of the Dragon – chapter 7

BẦY

Duncan kìm cương ngựa lại. “Có thứ gì đó không ổn ở đây.”

Rhonin cũng có cảm giác như vậy, và cùng với chuyện đã xảy ra với anh ở pháo đài, anh không thể

không thắc mắc rằng liệu vấn đề họ đang nhận thấy kia có liên quan đến hành trình của anh không.

Hasic nằm ở đằng kia, nhưng là một Hasic yên tĩnh trầm lặng. Chàng phù thủy chẳng nghe thấy gì cả, không chút âm thanh của bất kỳ hoạt động nào. Một khu cảng như thế thường phải đầy tiếng ồn đủ lớn để vọng đến chỗ anh. Vậy mà ngoài tiếng vài con chim anh chẳng nghe thấy chút âm thanh của sự sống nào. “Chúng ta không hề nhận được tin báo có vấn đề nào cả. Nếu có chúng ta đã đến đây ngay rồi.” Vị hiệp sĩ trưởng nói với Vereesa.

“Có thể do chúng ta quá lo lắng về chuyến đi.” Kể cả nàng tuần du cũng nói nhỏ cảnh giác.

Họ ngồi đấy lâu đến nỗi cuối cùng Rhonin định tự đi tìm hiểu một mình. Để làm bọn họ bất ngờ, anh thúc ngựa lên, quyết định đi tới Hasic mà không cần những người khác.

Vereesa nhanh chóng theo sau, và Ngài Senturus cũng tự nhiên đuổi theo cô. Rhonin thúc ngựa nhanh lên

nhằm tránh những Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc chiếm vị trí dẫn đầu của anh. Anh chỉ có thể chịu được tính kiêu ngạo vênh váo của họ trong một lát nữa thôi. Bằng cách này hay cách khác, chàng pháp sư và những người đồng hành khó ưa kia phải chia tay nhau tại cảng.

Nếu mà... cái cảng vẫn còn nằm ở đó.

Kể cả ngựa của họ cũng phản ứng lại với sự im lặng, càng ngày càng lồng lên. Có lúc Rhonin phải thúc mạnh lắm thì con thú mới chịu tiến lên. Chẳng có kỵ sĩ nào có thể chế giễu anh cả.

Khi đoàn người tới gần hơn, họ bắt đầu nghe thấy chút âm thanh của sự sống từ hướng cảng. Tiếng búa. Vài tiếng nói to dần lên. Tiếng xe goòng di chuyển. Không nhiều lắm nhưng ít nhất cũng cho thấy Hasic vẫn chưa trở thành nơi ma ám.

Họ vẫn còn giữ cảnh giác, sợ rằng thứ gì đó vẫn còn ẩn mình. Vereesa và những kỵ sĩ đặt một tay lên đốc kiếm, trong khi Rhonin bắt đầu soát lại các câu thần

chú trong đầu. Chẳng ai biết đó là thứ gì, nhưng họ đều muốn biết đó là gì.

Và khi họ vừa thấy được cổng trấn, Rhonin nhìn thấy ba hình thù hung gở bay trên bầu trời.

Con ngựa của anh pháp sư lồng lên. Vereesa tóm lấy dây cương của Rhonin và kìm con thú xuống. Vài kỵ sĩ bắt đầu rút kiếm ra nhưng Duncan ra hiệu cho họ cho vũ khí lại vào vỏ.

Ít lâu sau, ba con bằng sư khổng lồ hạ cánh xuống trước cả nhóm, hai con đậu trên ngọn những cái cây khổng lồ, con thứ ba hạ xuống ngay trước đường họ đi.

“Kẻ nào dám tới Hasic?” người kỵ sĩ nói, đó là một chiến binh có râu da màu đồng, người còn không cao tới vai anh pháp sư, nhưng khéo có thể nhắc được không chỉ anh mà còn cả con ngựa của anh cùng một lúc.

Duncan ngay lập tức tiến tới trước. “Hỡi người anh em, kỵ sĩ bằng sư! Ta là Ngài Duncan Senturus từ hội

Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc, và ta đang dẫn đoàn này tới cảng! Nếu ngài cho phép hỏi, liệu đã có gì không may xảy ra với Hasic ư?”

Ông lùn bỗng bật cười thô lỗ. Ông trông không hề nặng nề chút nào so với những họ hàng sống trên mặt đất của mình, thay vào đó là giống như một chiến binh man rợ đã bị đánh bại bởi một con rồng và bị thu nhỏ chỉ còn một nửa. Người này có đôi vai rộng hơn cả những kỵ sĩ khỏe mạnh nhất và có cơ bắp đáng nể kể cả so với chính họ. Bờm tóc hoang dại bay phấp phới phía sau khuôn mặt rắn rỏi chắc nịch.

“Nếu ngài có thể gọi hai con rồng là chuyện không may, thì đúng rồi, Hasic đúng là đã gặp chuyện không may! Chúng đến ba ngày trước, phá tan tàn骸 và đốt rụi mọi thứ có thể! Nếu không phải do đội bay của bọn ta đến đây đúng vào buổi sáng hôm đó thì các người sẽ không còn được chiêm ngưỡng cái cảng đẹp đẽ của các người nữa đâu con người ạ! Chúng chỉ vừa mới bắt đầu khi bọn ta tấn công chúng trên bầu trời! Một trận chiến vẻ vang đã xảy ra, dù hôm đó chúng ta

đã mất Glodin!” Những người lùn vỗ nắm đấm vào ngực trái. “Cầu cho linh hồn anh chiến đấu trong vinh dự mãi mãi!”

“Chúng tôi nhìn thấy một con rồng,” Rhonin xen vào, sợ rằng chốc nữa thôi bộ ba kia sẽ nổ ra một tràng những bài anh hùng ca buồn thảm mà anh từng được nghe nói tới trước đây. “Vào lúc đó. Cùng với một tên orc trên lưng. Ba người như các ngài đến rồi đánh nhau với nó-”

Ông kỵ sĩ đội trưởng cau có nhìn anh ngay khi miệng anh bắt đầu mở, nhưng rồi sau khi được nhắc tới về vụ đụng độ kia, mắt của ông lùn này sáng lên và khuôn mặt nở một nụ cười lớn. “Đúng, đó chính là chúng ta, con người ạ! Theo dấu con thằn lằn hèn nhát kia và xử nó trên trời! Đó cũng là một trận chiến nguy hiểm và đầy kiêu hãnh! Molok ở trên kia-” Ông ra dấu chỉ một người lùn to con đầu hơi hói trên đỉnh cái cây bên phải Rhonin. “-mất mất một cây rìu tốt, nhưng ít ra anh ta vẫn còn chiếc búa, nhỉ Molok?”

“Thà cạo hết râu ta đi còn hơn mất mất cây búa, Falstad à!”

“Đúng, chính là mấy cái búa mới là thứ gây ấn tượng với mấy quý cô nhất nhỉ?” Falstad cười khùng khục trả lời. Ông lùn nọ có vẻ như chỉ vừa mới để ý thấy Vereesa. Cặp mắt nâu tỏa ánh rực rỡ. “Và ở đây cũng có một nàng tiên xinh đẹp!” Ông ta vụng về cúi chào trong khi vẫn ngồi trên lưng bằng sư. “Falstad Dragonreaver xin hôn hạnh phúc vụ, thưa nàng tiên!”

Rhonin bỗng nhớ ra rằng tộc tiên xứ Quel-‘Thalas là những người duy nhất được người lùn man rợ ở đỉnh Tổ Chim thực sự tin tưởng. Mà như vậy cũng chưa đủ giải thích lý do tại sao Falstad lại đắm đuối nhìn Vereesa như vậy; giống như Senturus, ông kỵ sĩ bằng sư này đã thích cô mất rồi.

“Rất hôn hạnh, thưa ngài Falstad. Và xin gửi lời chúc mừng tới chiến thắng vẻ vang kia. Hai con rồng đúng là quá sức cho bất cứ đội bay nào.” Nàng tuần du tóc bạc long trọng trả lời.

“Chỉ là một nhiệm vụ trong ngày của ta thôi, một nhiệm vụ trong ngày!” Ông ta cố nhào người về phía trước. “Chúng ta chưa từng gặp bất cứ ai thuộc chủng tộc của nàng trong vùng này, đặc biệt là một quý cô xinh đẹp như nàng! Làm thế nào để kẻ chiến binh tầm thường này phục vụ cho nàng đây?”

Rhonin thấy tóc sau gáy anh dựng đứng hết cả lên. Giọng của ông lùn kia mang nhiều hàm ý hơn chỉ là một lời đề nghị giúp đỡ. Máy thứ này đáng ra đã không làm vị pháp sư lo lắng, nhưng vì lý do gì đó mà bây giờ anh đang lo lắng rồi đây.

Chắc hẳn Duncan Senturus cũng thấy như vậy vì ông trả lời ngay trước khi ai kịp nói. “Lời đề nghị giúp đỡ của các ngài thật cảm kích, nhưng bây giờ thì có vẻ như chưa cần thiết. Chúng ta phải tới chỗ con tàu đang chờ vị pháp sư này để anh ta có thể khởi hành ra biển.”

Câu trả lời của ông hiệp sĩ nghe như kiểu Rhonin bị đẩy khỏi Lordaeron vậy. Nghiến chặt răng, anh pháp

sự khó chịu nói thêm, “Tôi đang làm nhiệm vụ trinh sát cho Liên Minh.”

Falstad tỏ vẻ không chút ấn tượng. “Chúng ta chẳng có lý do gì để chặn các người vào Hasic để tìm con tàu kia cả con người ạ, nhưng các người rồi sẽ thấy chẳng còn mấy thứ nguyên vẹn sau vụ tấn công của mấy con rồng đâu. Có khi con tàu đó còn đang còn trôi lềnh bềnh trên mặt biển ấy!”

Điều này Rhonin cũng từng nghĩ đến, nhưng nghe ông lùn kia nói khiến anh nản chí thấy rõ. Tuy nhiên anh không thể nào từ bỏ sớm thế này được. “Tôi cần phải xem đã.”

“Vậy thì bọn ta sẽ tránh đường cho các người.”

Falstad thúc thú tiến lên. Ông ta liếc nhìn Vereesa thêm một lần nữa và nhẹ nhàng. “Thật là một vinh hạnh, nàng tiên của ta à!”

Khi ông kỵ sĩ gật đầu, cả người lùn và bằng sư bay thẳng lên trời. Đôi cánh khổng lồ tạo ra một luồng gió thổi bay bụi vào mắt đoàn người, và việc con bằng sư

bỗng áp sát bất ngờ khi nó rời mặt đất khiến con ngựa cứng rắn nhất cũng phải lui bước. Máy kỵ sĩ còn lại bay theo Falstad, ba con bằng sư nhanh chóng thu nhỏ lại trên bầu trời. Rhonin dõi theo mấy bóng hình mờ nhạt queo về phía Hasic, rồi bắt đầu bay nhanh với tốc độ kinh khủng.

Duncan nhổ một mồm bụi; qua thái độ đó hẳn ông nghĩ người lùn cũng chẳng khá hơn gì so với pháp sư. “Ta đi tiếp nào. Hi vọng chúng ta còn chút may mắn.”

Chẳng cần thêm lời nào nữa, họ phi thẳng tới cảng. Chẳng mất nhiều thời gian sau họ đã thấy được rằng Hasic bị thiệt hại còn ghê gớm hơn cả những gì Falstad kể. Dây nhà đầu tiên họ đi qua còn khá nguyên vẹn, nhưng rồi càng đi thì sự phá hoại càng tăng lên. Cánh đồng ở vùng ngoài đã bị thiêu đốt, nơi ở của chủ đất bị phá thành từng mảnh. Những tòa nhà kiên cố hơn bằng đá có thể chống chịu được khá hơn, nhưng họ thấy một cái cũng đã bị sụp đổ hoàn toàn như là một con rồng đã đáp xuống đó.

Các giác quan đang cảnh giác của chàng pháp sư nhận ra mùi cháy khét. Không phải mọi thứ hai con quái vật kia thiêu trụi đều làm từ gỗ. Bao nhiêu cư dân Hasic đã vong mạng trong cuộc tấn công kinh khủng này? Một mặt Rhonin có thể hiểu rõ sự liều lĩnh của lũ orc, những kẻ thừa biết rằng cơ hội chiến thắng cuộc chiến của chúng đã trở thành con số không, nhưng mặt khác... chúng phải trả giá cho những cái chết này.

Lạ thay, vài khu vực gần chính khu cảng lại hoàn toàn nguyên vẹn. Trong tình huống tồi tệ nhất, hẳn Rhonin đã không mong được như vậy, nhưng ngoài vẻ mặt buồn thảm của những người lao động họ gặp, mọi thứ ở đây cứ trông như là Hasic chưa bao giờ bị tấn công vậy.

“Có thể con tàu vẫn còn nguyên vẹn,” anh thì thầm với Vereesa.

“Tôi không nghĩ vậy. Nhìn cái kia kìa.”

Anh nhìn vào chính khu cảng, nhìn thẳng chỗ mà nàng tuần du chỉ. Chàng pháp sư nheo mắt, cố nhìn xem anh đang nhìn thấy cái gì.”

“Cột buồm của một con tàu phù thủy ạ. Thứ còn sót lại của con tàu và đoàn thủy thủ dũng cảm chắc đã nằm dưới đáy nước rồi.” Duncan thô lỗ nói với anh.

Rhonin thầm nguyên rủa. Dạo quanh cảng, giờ anh thấy các mảnh vụn gỗ và nhiều vật liệu khác nằm rải rác trên mặt nước, tàn tích của hơn một tá tàu bè, chàng pháp sư ước chừng. Giờ anh nhận ra rằng tại sao chính cái cảng vẫn còn nguyên; lũ orc hẳn đã cho lũ rồng tấn công đám tàu của Liên Minh trước, không để họ thoát. Nhưng nó không giải thích được tại sao vùng ngoài Hasic lại bị tàn phá khủng khiếp hơn bên trong, chắc là hầu hết thiệt hại được gây ra khi những kỵ sĩ băng sư xuất hiện. Không phải lần đầu một khu dân cư bị kẹt giữa một trận chiến điên cuồng và bị vạ lây. Dù vậy sự phá hoại ắt phải tệ hơn rất nhiều nếu những người lùn không đến. Lũ orc sẽ cho lũ rồng san bằng khu cảng và giết tất cả những người chúng thấy.

Suy cho cùng có một vấn đề rằng chẳng còn con tàu nào chở anh đến Khaz Modan nữa cả.

“Nhiệm vụ của người kết thúc rồi, phù thủy à. Người đã thất bại.” Ngài Senturus thông báo mà Rhonin cũng thừa biết rằng ông không hề có chút thành ý.

“Có thể còn cái thuyền nào đấy. Tôi có đủ tiền để thuê một cái-”

“Và rồi ai sẽ đi tới Khaz Modan vì mấy đồng bạc của người? Những người khốn khổ kia đã phải chịu đựng quá đủ rồi. Liệu người trông chờ ai trong số họ sẽ tới một vùng đất vẫn còn bị chiếm bởi chính lũ orc đã làm cái việc này?”

“Tôi chỉ còn cách cố thử thôi. Tôi cảm ơn ngài vì đã bỏ thời gian cho tôi, thưa ngài, và cầu cho ngài mọi sự tốt lành.” Quay về phía nàng tiên, Rhonin nói tiếp, “Và cả cô nữa, quý cô Vereesa. Tôi mang ơn cô rất nhiều.”

Cô giật mình. “Tôi chưa bỏ anh đâu.”

“Nhưng nhiệm vụ của cô-”

“Vẫn chưa hoàn thành. Lương tâm tôi không cho phép để anh lại đây mà còn chẳng biết đi đâu. Nếu anh vẫn còn tìm đường tới Khaz Modan, tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp anh, Rhonin à.”

Duncan đột nhiên ngồi thẳng lưng trên yên ngựa. “Và ắt chúng ta cũng không thể dễ yên như thế được! Vì danh dự, nếu người tin nhiệm vụ này vẫn còn đáng để tiếp tục thì ta và đồng đội sẽ làm những gì có thể để tìm phương tiện vận chuyển giúp người!”

Quyết định ở lại của Vereesa đã làm vui lòng Rhonin, nhưng anh chẳng thể vui vẻ với đám Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc được. “Tôi cảm ơn, thưa ngài, nhưng ở đây có nhiều người cần sự giúp đỡ hơn tôi. Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu lệnh ngài giúp đỡ những người tốt xứ Hasic này sửa sang lại ư?”

Vì chút không gian để thở, hẳn anh đã nghĩ anh đã tự giải thoát được mình khỏi người chiến binh già kia, nhưng sau chút cân nhắc, cuối cùng Duncan nói,

“Người nói cũng có lý đấy, phù thủy à, và ta nghĩ ta có thể sắp xếp giúp cả nhiệm vụ của người và Hasic sẽ được hưởng lợi nhờ sự có mặt của bọn ta. Người của ta sẽ giúp dân cư phục hồi hậu quả và đích thân ta sẽ xem xem chúng ta có thể tìm được cái tàu bè nào không! Vấn đề được giải quyết rồi nhỉ?”

Rhonin chỉ biết gật đầu trong thất vọng. Bên cạnh anh, Vereesa phản ứng nhã nhặn hơn. “Sự giúp đỡ của ngài đúng là vô giá, thưa ngài Duncan. Cảm ơn ngài.”

Sau khi vị hiệp sĩ cấp cao cử những kỵ sĩ khác đi làm nhiệm vụ, ông, Rhonin và nàng tuần du cùng thảo luận về việc họ sẽ tìm kiếm như thế nào. Họ sớm thống nhất rằng chia thành nhiều hướng thì sẽ tìm được nhiều hơn, rồi cả ba bọn họ sẽ trở về vào bữa ăn tối để cùng bàn luận mọi giải pháp. Ngài Senturus ngờ rằng chẳng có ai trong bọn họ sẽ thành công, nhưng vì trách nhiệm với Lordaeron và Liên Minh – và có thể là cả sự mê đắm với Vereesa – khiến ông làm thế.

Rhonin lùng sục vùng phía bắc cảng, tìm kiếm bất cứ tàu bè nào to hơn một cái xuồng. Lũ rồng đã rất cẩn thận, và đến khi ngày tàn anh vẫn chưa tìm thấy gì hữu ích. Dần dần đến lúc anh không còn chắc chắn cái gì làm anh phiền lòng hơn – không thể tìm thấy phương tiện vận chuyển, hay sợ rằng ngài kỵ sĩ rất-là-cao-quý kia sẽ là người xác nhận mối lo ngại của Rhonin.

Có nhiều cách để một pháp sư có thể di chuyển qua một khoảng cách xa như vậy, nhưng chỉ có những người như Medivh huyền thoại bị nguyên rủa mới dám sử dụng chúng. Kể cả nếu Rhonin thi triển thành công, rủi ro không chỉ là anh có thể bị phát hiện bởi bất cứ tên thầy pháp orc nào ở đó mà còn là sự thay đổi điểm đến không lường trước được vì áp khí từ Cánh Cổng Bóng Tối phát ra. Rhonin không muốn mình dịch chuyển đến ngay bên trên một miệng núi lửa đang hoạt động. Nhưng bằng cách nào khác anh có thể đi tiếp được?

Khi anh cố gắng tìm câu trả lời, công cuộc khôi phục Hasic diễn ra xung quanh anh. Phụ nữ và trẻ em thu nhặt những mảnh vụn trôi nổi khắp khu cảng, dọn hết mọi thứ trông còn dùng được và chất đồng số còn lại một bên để vứt đi. Một đơn vị đặc biệt các lính gác trấn đi dọc bờ biển, tìm kiếm những cái xác chìm trong nước của các thủy thủ đã chìm cùng với tàu của họ. Vài người nhìn chăm chăm chàng pháp sư khoác áo choàng đen ủ rũ khi anh đi ngang qua họ, vài bậc cha mẹ kéo con cái vào lòng khi anh đi qua. Rhonin nhìn thấy được cái nhìn ẩn chứa sự trách móc, như là anh phải chịu trách nhiệm vì vụ tấn công kinh hoàng này. Kể cả trong hoàn cảnh tang thương này những cư dân kia cũng không thể quên được thành kiến và nỗi sợ hãi với các phù thủy.

Trên đầu anh, hai con bằng sư bay ngang qua, những người lùn vẫn miệt mài canh gác đề phòng bất cứ đợt tấn công nào. Rhonin ngờ rằng biết bao giờ nơi đây mới bị rỗng tấn công tiếp khi mà đợt tấn công cuối cùng đã khiến lũ orc phải trả giá rất đắt. Falstad và

đồng đội hẳn đã có thể giúp ích cho khu cảng nhiều hơn bằng cách hạ xuống đất và giúp đỡ mọi người, nhưng chàng pháp sư cảnh giác đồ rằng những người lùn kia – không phải là đồng minh thân thiện gì cho lắm của Lordaeron – quyết định ở tít trên cao kia luôn. Dù với bất cứ lý do gì thì hẳn họ thà bỏ rơi Hasic còn hơn-

Lý do nào khác à?

“Đúng rồi...” Rhonin lẩm bẩm. Anh nhìn hai sinh vật kia lao về hướng tây nam. Có ai ngoài mấy người lùn thấy hấp dẫn với lời đề nghị của anh? Có ai đủ điên khùng hơn?

Bất chấp cái trò hề có thể anh sắp tự rước vào mình, Rhonin đuổi theo mấy hình dáng đang thu nhỏ kia.

Vereesa rời khỏi biên giới phía nam bến tàu trong tâm trạng chán ngán. Không chỉ vì cô chẳng gặt hái được gì, mà còn bởi mấy khu định cư của con người mà cô đi qua, Hasic đứng hàng đầu về mùi hôi thối. Không hẳn là vì thảm họa kia mà thậm chí cũng không phải

mùi cá. Chỉ đơn giản là Hasic rất hôi thối. Giác quan của hầu hết con người đều rất kém nhạy cảm về mùi; mà chắc mấy con người ở đây còn chẳng ngửi thấy gì ấy chứ.

Nàng tuần du chỉ muốn thoát khỏi nơi này, trở về với đồng loại của mình nơi cô có thể được bổ nhiệm vào vị trí quan trọng hơn, nhưng chưa tới khi Vereesa tự hài lòng với bản thân rằng cô đã làm tất cả những gì có thể cho Rhonin thì lương tâm cô không cho phép cô rời đi được. Nhưng trông có vẻ chẳng còn cách nào để vị pháp sư tiếp tục hành trình của mình, cái này cô khẳng định chắc chắn chứ không chỉ là nhận xét đơn thuần. Rhonin đã quá kiên quyết chỉ để theo đuổi một nhiệm vụ nhỏ như vậy. Không phải, anh ta hẳn có ý nghĩ gì khác.

Nếu cô biết được đó là gì...

Thời gian tới bữa tối nhanh chóng đến. Chẳng chút hi vọng nào, nàng tuần du hướng về phía đất liền, theo những lối đi thẳng nhất có thể bất kể nhiều nơi có mùi

hôi thối nồng nặc. Hasic vẫn còn đó những tuyến đường nối với các vùng xung quanh, đặc biệt là những vùng trọng điểm Đồi Đình và Hồ Nam. Mặc dù mất tới hơn một tuần để tới mấy nơi đó nhưng chắc chỉ còn mỗi cách đó thôi.

“Chà... nàng tiên xinh đẹp của ta!”

Thoạt đầu cô nhìn nhầm hướng, nghĩ rằng một con người nào đó vừa nói với cô, nhưng rồi Vereesa nhớ ra ai là người vừa mới dùng cách nói đó. Người tuần du quay sang phải và hướng cái nhìn xuống thấp... và thấy Falstad đứng đó với niềm kiêu hãnh đong đầy trong kích thước bằng nửa người thường kia, cặp mắt của ông người lùn man rợ nọ rực sáng và miệng ông mở lớn, nhe cả răng. Ông mang một cái bao tải trên một vai và vác cái búa lớn trên vai còn lại. Trọng lượng của mỗi cái có thể khiến bất cứ tiên hay con người nào thấy kinh hãi, nhưng Falstad mang cả hai một cách dễ dàng như mọi người khác thuộc chủng tộc của ông.

“Thầy Falstad. Xin chào ngài.”

“Thôi nào! Bạn bè ta chỉ cần gọi ta là Falstad thôi! Ta chẳng là bậc thầy gì cả ngoài việc giữ lấy cái mạng to này thôi!”

“Và bạn bè tôi cũng chỉ cần gọi tôi là Vereesa thôi.”

Mặc dù ông lùn có vẻ rất tự mãn về bản thân, ông có thái độ khó có ai mà không thích ông ta cho được, mặc dù không nhiều như Falstad mong muốn. Ông ta không thèm che dấu sự mê mẩn với cô, thậm chí còn đưa mắt nhìn thơ thẩn đâu đó phía dưới mặt cô. Nàng tuần du quyết định phải chấm dứt chuyện này ngay.

“Và họ vẫn còn là bạn của tôi chỉ khi họ còn tôn trọng tôi như chính tôi tôn trọng họ.”

Hai con mắt đen kia nhìn vào mắt cô, nhưng mặt khác Falstad tỏ ra vô tội. “Nhiệm vụ giúp gã phù thủy kia di chuyển băng mặt nước ra sao rồi, nàng tiên của ta? Không tốt, ta phải nói là không tốt chút nào!”

“Chà, đúng là không tốt. Có vẻ như những con tàu thoát được khỏi vụ tàn phá đã ra đến biển ngay khi có

thể rồi. Hasic giờ đã là một khu cảng vô dụng...”

“Thật đáng tiếc, đáng tiếc! Chúng ta nên thảo luận thêm về việc này với một bình rượu ngon để lấy lại tinh thần! Ý nàng sao?”

Cô cố nén một cái mỉm cười vì lời khuấy động vui vẻ của ông ta. “Đành phải để lần khác vậy. Tôi vẫn còn công việc phải hoàn thành và ngài-” Vereesa ra dấu với cái bao tải “-cũng có vẻ có việc phải làm.”

“Cái túi nhỏ này à?” Ông quay vòng cái bao tải nặng trĩu kia một cách dễ dàng. “Một ít đồ tiếp tế thôi, đủ để giúp bọn ta sống tới khi bọn ta rời khỏi khu của con người này. Tất cả những gì ta cần làm là đưa nó cho Molok là ta và nàng có thể tự do đi-”

Chút phép lịch sự nàng tuần du đang cố nặn trên môi biến mất ngay khi có tiếng kêu giận dữ của một con bằng sư ở gần đó – sau đó là tiếng cãi nhau lớn dần lên – khiến cả cô và Falstad đều cảnh giác cao độ. Không nói một lời ông lùn quay ngược lại phía cô, vứt bao tải xuống đất và cầm cây búa bảo trên tay.

Ông di chuyển bằng sự nhanh lẹ lạ thường với một người có kích thước như ông mà thậm chí dù Vereesa đã ngay lập tức chạy theo sau, Falstad đã đi được nửa chặng trên đường.

Vereesa rút vũ khí ra, bắt đầu tăng tốc. Những giọng nói kia càng ngày càng lớn hơn, chói tai hơn, và cô có một cảm giác khó chịu rằng một trong số đó là của Rhonin.

Con đường nhanh chóng dẫn tới một khu vực rộng lớn bị cày nát. Ở đấy có vài kỵ sĩ bằng sư đang chờ người đội trưởng của họ, và có cả anh pháp sư hình như đang định chào hỏi họ với lý do nào đó. Phù thủy thường bị gọi là điên khùng, nhưng chắc hẳn Rhonin phải là kẻ điên cuồng nhất nếu anh nghĩ anh được bình an nếu dám đi tranh cãi với những người lùn man rợ kia.

Và thực tế là một trong số họ đã túm chặt lấy áo choàng anh và nhấc con người kia cao hơn hẳn một bộ[1] khỏi mặt đất.

“Ta đã nói là để bọn ta yên, tên ngu ngốc! Nếu tai người có vấn đề thì ta sẽ xẻ chúng ra đấy!”

“Molok! Tên phù thủy đó làm gì mà làm anh giận giữ vậy?” Falstad hét lên.

Vẫn còn giữ Rhonin trên không, người lùn kia, ắt hẳn là anh em sinh đôi với Falstad trừ một vết sẹo ngang mũi và vì vậy mà trông ít hài hước hơn, quay về phía đội trưởng của ông ta. “Kẻ này bám theo Tupan và những người khác, đầu tiên tới khu cắm trại, rồi kể cả sau khi Tupan đuổi hắn đi và bay khỏi đó, hắn lại đến đây, chỗ mà chúng ta đã hẹn! Ba lần đuổi hắn đi, nhưng con người này trông không biết điều gì cả! Chắc hắn sẽ hiểu chuyện hơn nếu ta treo hắn lên cao để mà ngâm nghĩ!”

“Phù thủy...” ông đội trưởng đội bay lẩm bẩm. “Nàng có được sự đồng cảm của ta, nàng tiên của ta à!”

“Bảo đồng đội của ngài hạ anh ta xuống ngay, hoặc tôi sẽ phải cho ông ta thấy sự ưu việt của một thanh kiếm tiên so với cây búa của ông ta đấy.”

Falstad quay sang, nhấp nháy mắt. Ông nhìn nàng tuần du như là mới chỉ nhìn thấy cô lần đầu tiên. Ông nhìn sang thanh gươm sáng bóng rồi nhìn lại vào đôi mắt nhỏ đầy quyết tâm kia.

“Nàng sẽ làm thế phải không? Nàng sẽ bảo vệ sinh vật này khỏi những người đã là bạn tốt của người dân của nàng từ khi lũ người này còn chưa tồn tại!”

“Cô không cần bảo vệ tôi,” Rhonin nói. Anh chàng pháp sư bị treo lưng lửng kia thay vì sợ hãi lại cảm thấy khó chịu về tình cảnh của chính mình. Chắc hẳn anh không nhận ra rằng Molok có thể dễ dàng bẻ gãy đôi lưng của anh. “Đến giờ tôi vẫn cố giữ bình tĩnh, nhưng-”

Bất kể thứ gì anh nói lúc này chắc sẽ chỉ gây ra một trận chiến. Vereesa nhanh chóng di chuyển, vẫy tay ra hiệu cho Rhonin im lặng và đứng vào giữa Falstad và Molok. “Thật là đáng trách! Đại Tộc còn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, thế mà chúng ta đã chĩa gươm vào hòng nhau rồi. Những đồng minh của nhau mà làm

chuyện này ư? Bảo chiến binh của ngài thả anh ta ra, Falstad, và chúng ta sẽ tìm cách giải quyết chuyện này, đừng nóng giận.”

“Chỉ là một tên phù thủy thôi mà...” ông kỵ sĩ bằng sư đội trưởng lẩm bẩm, nhưng dù sao ông cũng gật đầu, ra dấu cho Molok thả Rhonin ra.

Ông lùn kia đành miễn cưỡng phải làm theo. Rhonin vượt phẳng áo choàng và chỉnh lại tóc tai, tỏ ra thận trọng. Vereesa mong rằng anh có thể giữ được bình tĩnh.

“Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?” cô hỏi anh.

“Tôi đến gặp họ cùng một thỉnh cầu đơn giản, chỉ có vậy. Còn họ phản ứng theo cái cách hết sức man rợ-”

“Hắn muốn bọn ta chở hắn bay tới Khaz Modan!”
Molok chen ngang.

“Những kỵ sĩ bằng sư á?” Vereesa quá đỗi khâm phục cái sự táo bạo của Rhonin, dù rất là liều lĩnh. Bay qua biển trên lưng những con thú – mà lại chưa bao giờ

học cách cười chúng, nhưng phải có ai đó thuyết phục những người lùn kia chứ? Thực ra nhiệm vụ của Rhonin phải quan trọng hơn hẳn những gì anh nói ra thì mới khiến anh phù thủy phải cố gắng thuyết phục Molok và những người kia làm thế! Cũng dễ hiểu khi họ nghĩ là anh bị điên.

“Tôi nghĩ là họ có thể và đủ liều lĩnh... nhưng rõ ràng tôi đã nhầm.”

Falstad cảm thấy bị xỉ nhục. “Nếu lời nói của người ám chỉ chúng ta là lũ chết nhất, con người kia, ta sẽ làm cái việc mà ta đã cản Molok làm với người! Chẳng có ai to khỏe hơn, không chiến binh nào hùng mạnh hơn những người lùn đến từ Đỉnh Tổ Chim! Không phải là chúng ta sợ lũ orc hay bày rồng ở Grim Batol; bọn ta chỉ không thêm tiếp xúc với loại như các người nhiều hơn mức cần thiết!”

Vereesa hẳn đã nghĩ anh sẽ rất tức giận, nhưng Rhonin chỉ mím môi, như là anh đã nghĩ Falstad sẽ nói thế. Nghĩ về những gì cô từng nghĩ và nhận xét về

chàng pháp sư, nàng tuần du nhận ra rằng Rhonin chắc đã phải sống hầu hết cuộc đời trong sự chỉ trích.

“Tôi đang làm nhiệm vụ cho Lordaeron. Chỉ có điều đó là thực sự quan trọng... nhưng tôi thấy giờ nó không còn quan trọng nữa rồi.” Chàng pháp sư trả lời. Anh quay lưng lại phía những người lùn và bước đi.

Vẫn còn nắm chặt kiếm, Vereesa có một quyết định nhanh chóng và liều lĩnh nảy sinh từ mỗi nghi ngờ của cô về nhiệm vụ được-gọi-là trinh sát của Rhonin.

“Chờ đã anh pháp sư!” Anh dừng lại, hẳn rất ngạc nhiên vì tiếng gọi bất ngờ của cô. Tuy nhiên nàng tuần du không nói với anh, mà thay vì đó giáp mặt với người kỵ sĩ bằng sư đội trưởng. “Falstad, chẳng lẽ không thể trông mong gì về việc ngài có thể đưa chúng tôi tới gần Grim Batol nhất có thể sao? Nếu không thì nhiệm vụ của Rhonin và tôi chắc chắn sẽ thất bại!”

Nét mặt của ông lùn chợt trở nên bồn chồn. “Ta cứ nghĩ tên pháp sư sẽ đi một mình.”

Cô nhìn ông với cái nhìn đầy ẩn ý, hi vọng rằng Rhonin người vốn luôn dõi theo cô rất cẩn thận sẽ không hiểu nhầm. “Và rồi anh ta làm sao sống sót nổi nếu đụng độ phải một tay rìu khỏe của orc chứ? Anh ta có thể chống trả lại một hai tên bằng phép thuật, nhưng nếu chúng đến quá gần, anh ta sẽ cần một tay kiếm tốt.”

Falstad nhìn cô vung kiếm, nét bồn chồn giảm dần. “Đúng, và một cánh tay tốt, cho dù có cầm kiếm hay không!” Ông lùn liếc nhìn Rhonin, rồi nhìn sang người của mình. Ông giật mạnh chùm râu dài, rồi nhìn Vereesa. “Vì hănn, ta chẳng muốn làm gì cả, nhưng vì nàng – và dĩ nhiên là cả Liên Minh Lordaeron nữa – ta sẽ làm tốt hơn cả những gì họ muốn. Molok!”

“Falstad! Anh đang nghiêm túc đấy chứ-”

Ông lùn đội trưởng tới bên cạnh người bạn của mình, đặt cánh tay thân thiện lên vai một Molok đang nản chí. “Điều này là vì cuộc chiến, người anh em ạ! Hãy

nghĩ về sự táo bạo anh vẫn luôn tự hào! Chúng ta có thể được giết một hai con rồng dọc đường để thêm vào vinh quang của chúng ta mà phải không?”

Chỉ khuây khỏa đi một chút, cuối cùng Molok gật đầu, lẩm bẩm, “Và tôi đồ rằng anh sẽ mang cô gái kia sau lưng chứ gì?”

“Người tiên là đồng mình xa xưa nhất của chúng ta và ta là đội trưởng đội bay, đúng là như vậy! Cấp bậc của ta đủ cao để được làm thế chứ người anh em?”

Lần này Molok chỉ gật đầu. Cái trừng mắt của ông nói lên tất cả.

“Tuyệt vời!” Falstad nói to. Ông quay về phía Vereesa. “Một lần nữa những người lùn của Đỉnh Tổ Chim đến để giải cứu! Vì thế hãy gọi đồ uống, một hay hai vò rượu bây giờ nhỉ?”

Những người lùn khác, kể cả Molok đều rạng ngời với lời đề nghị này. Nàng tuần du cho rằng Rhonin hẳn nên rời đi vào ngay lúc này, nhưng quyết định không nói ra. Vereesa đã tìm được cho anh phương

tiện đi tới bờ biển Khaz Modan, và thậm chí có thể tới gần Grim Batol, vì vậy hẳn anh nên cảm thấy biết ơn vì mọi thứ. Đúng vậy, Falstad và đồng đội hẳn sẽ rất vui mừng nếu được giải thoát khỏi Rhonin, nhưng Vereesa thầm biết ơn rằng cô sẽ có ai đó ngoài mấy kỵ sĩ bằng sư để nói chuyện.

“Chúng tôi rất vui vì được tham gia cùng các ngài. Có phải vậy không Rhonin?” Cuối cùng cô trả lời.

“Đúng như vậy.” Lời nói của anh thốt lên bằng tất cả sự hăng hái của kẻ vừa mới khám phá ra thứ gì đó có mùi thơm trong chiếc giày anh vừa xỏ vào.

“Tuyệt vời!” Falstad thậm chí còn không thềm nhìn chàng pháp sư. Ông nói với Vereesa, “Quán Lợn Biển vẫn còn nguyên vẹn và rất đánh giá cao việc kinh doanh trước đây với chúng tôi! Họ hẳn có thể cung cấp vài thùng rượu đấy! Đi nào!”

Ông ta cứ khăng khăng đòi hộ tống cô, nhưng nàng tuần du dễ dàng tránh ra xa khỏi tầm với của ông.

Falstad hiện giờ chắc mê rượu hơn là tiên, chẳng để ý

gì đến chuyện đó. Ông vẫy gọi người của mình, dẫn họ thẳng hướng tới quán trọ yêu thích.

Rhonin đi cùng với cô, nhưng khi cô định đi theo mấy người lùn, anh đột nhiên kéo cô lại, về mặt u ám.

“Cô đang nghĩ gì vậy? Chỉ có tôi đi tới Khaz Modan thôi!” Chàng pháp sư tóc đỏ thì thầm.

“Và anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội tới đó nếu tôi không bảo họ là tôi đi với anh. Anh đã thấy mấy người lùn đó phản ứng lúc trước rồi đó.”

“Cô không biết cô đang dính líu vào chuyện gì đâu Vereesa!”

Cô ghé mặt lại sát mặt anh, thách thức. “Vậy nó là gì? Không chỉ là một nhiệm vụ trinh sát Grim Batol. Anh đang dự tính gì đó phải không?”

Rhonin suýt nữa đã trả lời cô, nhưng vào ngay lúc ấy có một người nào đó gọi to. Họ nhìn lại phía sau thì thấy Duncan Senturus đang đi về phía họ.

Nàng tiên bỗng giật mình. Cô đã quên mất ông hiệp sĩ khi cô thuyết phục Falstad mang Rhonin và cô băng qua biển. Biết quá rõ ông kỵ sĩ này rồi, Vereesa có cảm giác khó chịu rằng ông ta sẽ đòi đi cùng họ.

Có vẻ chàng pháp sư chưa nghĩ đến điều đó, anh vẫn còn đang bực bội với nàng tuần du. “Chúng ta sẽ nói chuyện này ở chỗ riêng tư hơn, Vereesa à, nhưng hãy nhớ – khi chúng ta tới bờ biển Khaz Modan, tôi và chỉ một mình tôi sẽ đi tiếp! Cô sẽ trở về cùng với ông bạn tốt Falstad... và nếu cô còn nghĩ đến việc đi xa hơn-”

Mắt anh sáng rực. Sáng rực theo đúng nghĩa đen. Kể cả nàng tiên can đảm cũng phải bật ngửa ra ngạc nhiên.

“-chính tôi sẽ tự tay đưa cô về đây!”

[1]. Một bộ băng khoảng 30cm

Day of the Dragon – chapter 8

TÁM

Chúng đang đến gần Grim Batol.

Nekros biết ngày này rồi sẽ tới. Từ lúc Doomhammer đại bại và việc Đại Tộc bị đưa vào vòng kiểm soát hắn đã bắt đầu đếm tới ngày lũ người đặc thẳng kia và đồng minh của chúng hành quân tiến đánh khu tàn

quân orc tại Khaz Modan. Đúng vậy, Liên Minh Lordaeron đã phải chiến đấu với từng cái nanh vuốt suốt cả chặng đường, nhưng cuối cùng chúng cũng làm được. Nekros đã có thể hình dung ra cảnh quân đội tập trung ngoài biên giới kia.

Nhưng trước khi những đội quân đó tấn công, chúng muốn loài orc trở nên yếu hơn nữa. Nếu hãn có thể tin lời Kryll, kẻ lần này chẳng có lý do gì để mà nói dối, thì có một kế hoạch đã được tiến hành nhằm giải phóng hoặc tiêu diệt Nữ Hoàng Rồng. Chính xác bao nhiêu tên đã được gửi đi thì con yêu tinh không thể nói, nhưng Nekros đã mừng tượng ra cảnh đó, cùng với những báo cáo rằng hoạt động quân sự đang gia tăng ở vùng tây bắc, có đến cả một trung đoàn kỵ sĩ và tuần du được tuyển chọn. Chắc chắn phải có cả những phù thủy, những kẻ rất mạnh là đằng khác.

Tên orc nhắc cái bùa của hãn lên. Kể cả *Quý Hồn* cũng không đủ khả năng để cho hãn bảo vệ cả cái hang, và hãn thì không thể trông chờ sự trợ giúp của tên tộc trưởng vào lúc này. Zuluhed và tay chân

đang chuẩn bị cho đợt tấn công sắp diễn ra ở phía bắc. Vài tên thầy tu cấp thấp hơn đang canh gác biên giới phía nam và tây, nhưng Nekros chỉ tin vào chúng như tin vào cái sự ổn định tâm thần của Kryll. Không, như thường lệ, mọi thứ đều bị ảnh hưởng bởi chính tên orc tàn tật và quyết định của hắn.

Hắn tập tễnh đi dọc hành lang đá tới khi tới nơi nghỉ ngơi của bọn kỵ sĩ rồng. Vẫn còn đó vài tên lính kỳ cựu, nhưng kẻ mà Nekros tin tưởng nhất vẫn còn bay ngoài kia, sẵn sàng chiến đấu.

Hầu hết lũ chiến binh to lớn đều đang tập trung quanh cái bàn ở giữa phòng, nơi chúng thảo luận chiến thuật, ăn uống và chơi xúc xắc. Dựa vào tiếng huyên náo của đám đông kia, chắc có kẻ nào đó đang có một ván ngon lành. Lũ kỵ sĩ hắn sẽ rất khó chịu khi hắn xen ngang vào, nhưng Nekros chẳng còn cách nào khác.

“Torgus! Torgus đâu rồi?”

Vài tên chiến binh nhìn về phía hắn, nhiều tiếng cầu nhàu tức giận cảnh báo hắn rằng hắn nên biết điều mà

im lặng đi. Tên orc chân gỗ nhe răng, lông mày rậm nhíu lại. Kể cả mất đi một chân thì hắn cũng là thủ lĩnh ở đây và không kẻ nào kể cả lũ kỵ sĩ rồng được coi thường hắn.

“Sao? Kẻ nào đó lên tiếng đi hoặc ta sẽ xẻ thịt các người cho Nữ Hoàng Rồng ăn đấy!”

“Tao ở đây Nekros...” Một tên to lớn xuất hiện trong đám đông, cao dần lên tới khi hắn đứng cao hơn một cái đầu so với tất cả những tên orc khác. Một vẻ mặt xấu xí hơn cả bình thường đang nhìn lại Nekros. Một chiếc nanh đã bị gãy và nhiều vết sẹo nổi lên trên khuôn mặt to như gấu. Hai vai to rộng gấp rưỡi so với tên chiến binh già kia và nối với hai cánh tay cơ bắp to bằng nguyên cái chân lành của Nekros. “Tao đây...”

Torgus đi về phía cấp trên của hắn, những tên kỵ sĩ khác nhanh chóng lễ phép tránh đường cho hắn đi. Torgus đi bằng dáng điệu vênh váo của một nhà vô địch orc, dưới sự điều khiển của hắn con rồng của hắn

đã tàn phá nhiều hơn, giết nhiều kỵ sĩ bằng sư hơn và đánh bại nhiều lực lượng con người hơn bất cứ anh em nào của hắn. Bùa dấu và huy hiệu của Doomhammer và Blackhand, chưa kể đến nhiều chỉ huy bộ tộc như Zuluhed, đựng đưa trên đai đeo rìu quanh ngực hắn.

“Mày muốn gì, ông già? Thêm một con bầy nữa là tao ù rồi! Mày liệu hồn đấy!”

“Là việc mày được huấn luyện để làm!” Nekros đáp trả, quyết không để bị làm nhục bởi tên này. “Hay là mày được huấn luyện để chơi mấy trò đánh cược này thôi?”

Vài tên kỵ sĩ khác thì thầm, nhưng Torgus có vẻ ngạc nhiên. “Một nhiệm vụ đặc biệt à? Hay hơn cái trò thiêu cháy vài tên nông dân con người vô dụng chứ?”

“Vài thứ có thể có cả những chiến sĩ và một hai tên pháp sư! Thấy hứng thú chơi đùa rồi chứ?”

Hai con mắt đỏ hung ác nheo lại. “Nói tiếp tao xem, ông già...”

Rhonin đã có phương tiện đi tới Khaz Modan. Ý nghĩ này làm anh thoải mái hơn rất nhiều, nhưng cái giá cho phương tiện này có vẻ quá cao đối với anh chàng pháp sư. Quá tệ rằng anh phải đi cùng với đám người lùn, những kẻ rõ ràng chẳng ưa gì anh như chính anh ưa họ, nhưng yêu sách của Vereesa rằng cô cũng sẽ đi cùng – giả dụ là điều cần thiết nhằm đối lấy sự đồng ý của Falstad – đã khiến cho kế hoạch của anh bị đảo lộn. Điều tối quan trọng rằng anh phải đi tới Grim Batol một mình – không cần bất cứ tên đồng đội vô dụng nào, không mạo hiểm cho một tai họa thứ hai.

Không còn ai phải chết nữa.

Và như để làm tình hình tệ hơn, anh vừa mới phát hiện ra rằng Ngài Duncan Senturus bằng cách nào đó cũng đã thuyết phục được Falstad khó lay chuyển kia đưa ông theo.

“Thật là điên rồ!” Rhonin lặp lại không phải lần đầu.

“Đã bảo là không cần thêm bất kỳ ai nữa cả!”

Tuy nhiên thậm chí đến lúc mấy kỵ sĩ bằng sư chuẩn bị chở họ tới phía bên kia biển, chẳng ai thèm lắng nghe gì nữa cả. Không ai thèm nghe lời của anh. Thậm chí anh còn ngờ rằng nếu anh phản đối thêm nữa Rhonin hẳn rồi sẽ thành người duy nhất không đi, thật là nực cười. Điều đó khiến cho Falstad cứ nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ...

Duncan gặp người của mình, ra lệnh cho Roland và trao quyền chỉ huy của mình. Người kỵ sĩ có râu đưa cho anh ta, người lớn tuổi nhất trong các cấp dưới của ông, thứ gì đó giống như là một huân chương hoặc tương tự thế. Rhonin chẳng thèm để ý đến nó – Hội Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc hẳn có hàng ngàn nghi thức khác nhau dành cho mỗi một công việc dù bé tí ti – nhưng Vereesa đã tới và thì thầm vào tai anh, “Duncan đã đưa cho Roland lệnh bài của ông ta. Nếu có chuyện xảy ra với ông hiệp sĩ, Roland sẽ được thăng luôn lên chức của ông. Hội Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc không thể can thiệp được gì.”

Anh quay sang định hỏi cô, nhưng cô đã lại bước đi. Cô đã trở nên câu nệ hơn trước nhiều kể từ khi anh đe dọa cô. Rhonin không muốn phải dùng vũ lực để ép nàng tuân du ở lại, nhưng anh cũng không muốn cô gặp nguy hiểm vì nhiệm vụ của anh. Anh thậm chí cũng không muốn Duncan Senturus xảy ra chuyện gì, mặc dù có vẻ như ông hiệp sĩ sẽ dễ dàng sống sót ở giữa xứ Khaz Modan hơn hẳn chính Rhonin.

“Đến lúc bay rồi! Mặt trời đã mọc và kể cả mấy ông già cũng đã thức dậy bắt đầu dọn dẹp rồi! Chúng ta đều đã sẵn sàng chưa nhỉ?” Falstad nói lớn.

“Ta đã sẵn sàng,” Duncan trang trọng trả lời một cách máy móc.

“Tôi cũng vậy,” chàng pháp sư lo lắng nhanh chóng trả lời theo, không muốn để ai lại nghĩ rằng anh có lý do để trì hoãn. Nếu anh được đi một mình, hẳn anh và một kỵ sĩ khác đã rời đi vào ngay đêm qua, nhưng Falstad nhấn mạnh rằng lũ thú cần nghỉ ngơi nguyên

cả đêm sau khi đã hoạt động cả ngày... và những gì Falstad nói là mệnh lệnh đối với các người lùn khác.

“VẬY ta trèo lên nào!” Ông lùn vui vẻ cười với Vereesa rồi giơ tay ra. “Nàng tiên của ta?”

Vừa cười cô vừa theo ông leo lên lưng con bằng sư. Rhonin cố gắng duy trì vẻ mặt thờ ơ. Anh thấy thà cô đi cùng những người lùn khác còn hơn là đi với Falstad, nhưng nếu nhận xét thẳng thắn vậy chỉ khiến anh trông cực kỳ ngốc nghếch. Bên cạnh đó chẳng lẽ chuyện nàng tuần du đi cùng ai khiến anh bận tâm vậy ư?

“Nhanh lên phù thủy!” Molok càu nhàu. “Ta phải sớm bắt đầu hành trình thôi!”

Duncan mặc một bộ đồ nhẹ nhàng hơn, ông ngồi sau lưng kỵ sĩ còn lại. Là một chiến binh đồng chí, những người lùn không hẳn là thích mà là rất kính trọng vị hiệp sĩ. Họ biết sức mạnh của thánh hội trong chiến đấu mà hẳn là lý do tại sao Ngài Senturus lại dễ dàng thuyết phục họ về việc nên đưa ông đi cùng.

“Giữ chặt! Nếu không người sẽ biến thành mồi cá dọc đường đấy!” Molok ra lệnh cho Rhonin.

Rồi sau đó ông lùn thúc con bằng sự tiến lên... và bay lên trời. Anh phù thủy bám chặt nhất có thể, cảm giác kỳ cục là tim mình nhảy lên tới tận cổ khiến anh chẳng tin nổi vào sự an toàn của chuyến đi. Rhonin chưa từng cưỡi bằng sư bao giờ, và khi đôi cánh khổng lồ của con thú đập lên đập xuống, anh sớm quyết rằng nếu anh còn sống mà trở về thì anh sẽ không bao giờ làm vậy nữa. Cùng với từng cái đập cánh mạnh của sinh vật nửa chim nửa sư tử kia, bụng dạ anh phù thủy lắc lên xuống. Nếu có cách khác hẳn anh đã chẳng dẫn đo mà chọn nó rồi.

Anh phải thừa nhận rằng những sinh vật này bay với tốc độ nhanh kinh khủng. Trong vài phút, cả nhóm đã bay xa đến mức không những không thấy Hasic nữa mà là cả vùng bờ biển. Chắc lũ rồng cũng không thể đuổi kịp tốc độ của chúng, dù có thể cuộc đua cũng khá là sát nút. Rhonin nhớ lại làm thế nào mà mấy con thú nhỏ hơn này có thể quay quanh đầu con quái

vật đỏ ấy. Thật là một ngón đòn nguy hiểm kể cả đối với lũ bằng sư, và có vẻ chỉ có vài loài động vật khác là có khả năng làm được như vậy.

Bên dưới biển động dữ dội, sóng trời lên cao nguy hiểm rồi ngụp xuống rất rất thấp. Gió xé mặt Rhonin, bụi nước khiến anh phải kéo chặt mũ trùm áo choàng để ít ra cũng bảo vệ được một phần cơ thể. Molok có vẻ không bị ảnh hưởng bởi khí hậu khắc nghiệt này, thậm chí có vẻ còn thấy hân hoan nữa.

“Còn-còn bao lâu nữa thì ta sẽ đến Khaz Modan?”

Ông lùn nhún vai. “Vài tiếng con người ạ! Không còn tin nào tốt hơn đâu!”

Giữ cái ý nghĩ ảm đạm đó cho riêng mình, anh phù thủy co người lại và cố phớt lờ chuyến hành trình. Ý nghĩ rằng có quá nhiều nước bên dưới kia khiến Rhonin bận tâm hơn cả như anh nghĩ. Giữa Hasic và bờ biển Khaz Modan chỉ có quốc đảo bị tàn phá Tol Barad là có thể dùng để dừng chân, và Falstad ngụ ý ngay từ đầu là cả đoàn sẽ không hạ cánh ở đó. Bị

chôn vùi ngay từ đầu cuộc chiến bởi lũ orc, không có sự sống nào phức tạp hơn vài cây cỏ và côn trùng dai sức còn sống sót sau chiến thắng đẫm máu của Đại Tộc. Tử khí vẫn còn bao trùm khắp hòn đảo, mạnh mẽ đến nỗi kể cả anh phù thủy cũng không phản đối về quyết định của ông lùn.

Họ cứ thế bay. Rhonin thỉnh thoảng cũng nhìn lướt về phía những người đồng hành. Dĩ nhiên Duncan vẫn can đảm đối mặt với khí hậu khắc nghiệt, hiển nhiên không để ý đến chuyện hơi ẩm tấp vào khuôn mặt đầy râu của ông. Ít ra còn Vereesa cũng tỏ ra bị ảnh hưởng của chuyến đi bão tấp này. Giống anh pháp sư, cô cúi thấp đầu, mái tóc bạc dài của cô thu gọn trong mũ trùm của cái áo choàng đi đường. Cô cúi sát Falstad, kẻ mà Rhonin thấy đang rất khoái trá vì sự không thoải mái của cô.

Bụng dạ anh cuối cùng cũng đã dần làm quen được. Rhonin nhìn mặt trời, tính toán rằng giờ họ đã ở trên không được năm tiếng hoặc hơn rồi. Với tốc độ di chuyển của mấy con băng sư này họ chắc đã đi quá

nửa đường rồi. Cuối cùng anh phá vỡ sự im lặng giữa Molok và anh, hỏi liệu anh có đoán đúng không.

“Nửa đường à?” Ông lùn cười lớn. “Hai tiếng nữa là ta nghĩ chúng ta sẽ thấy được vách núi tây Khaz Modan từ xa! Nửa đường thôi à? Hà!”

Tin tức này chứ không phải cái khiêu hài hước bất ngờ của người đồng hành đã khiến Rhonin mỉm cười. Anh đã sống sót qua gần ba phần tư chặng đường. Chỉ khoảng hơn hai tiếng nữa thôi thì chân anh sẽ lại được đứng trên mặt đất. Lần này nhiệm vụ đã thực sự đã có tiến triển mà không bị một tai họa thảm khốc nào cản đường.

“Ông có biết nơi nào để hạ cánh khi ta đến đây rồi không?”

“Nhiều nơi lắm phù thủy ạ! Đừng sợ! Chúng ta sẽ sớm được giải thoát khỏi người thôi! Cứ hi vọng rằng đừng có mưa to trước khi ta đến được đó!”

Nhìn lên trời, Rhonin nhìn mấy đám mây mới tạo thành trong suốt nửa tiếng qua. Có thể là mây đông,

nhưng anh nghĩ cả đoàn vẫn có thể kịp tới nơi trước khi trời mưa. Tất cả những gì anh cần phải lo lắng là anh tới Grim Batol bằng cách nào khi những người kia đã trở lại Lordaeron.

Rhonin thừa biết kế hoạch của anh trông táo bạo như thế nào đối với bọn họ nếu họ biết được sự thật. Anh lại nghĩ về những bóng ma ám ảnh anh, những hồn ma của quá khứ. Họ chính là những người bạn đồng hành đích thực của anh trong nhiệm vụ điên khùng này, những cơn giận dữ đã nhận chìm anh. Họ sẽ theo dõi anh thành công hoặc là cố gắng tới chết.

Cố gắng tới chết. Không phải lần đầu kể từ lúc bọn họ chết tới giờ anh thắc mắc rằng liệu điều đó chính là cái kết tốt nhất cho tất cả mọi chuyện. Khi đó Rhonin có thể chuộc lại mọi tội lỗi theo cách của mình, ít nhiều trả lại cho những bóng ma trong trí tưởng tượng của anh.

Nhưng đầu tiên anh phải tới được Grim Batol.

“Nhìn kìa phù thủy!”

Anh giật mình, không nhận ra rằng anh đã quên mất hiện tại trước mắt. Rhonin nhìn qua vai Molok về hướng ông lùn đang chỉ. Đầu tiên anh phù thủy chẳng thấy gì, sương biển vẫn choán đầy mắt anh. Dụi mắt, anh nhìn thấy hai đốm đen trên đường chân trời. Hai đốm cố định. “Đất liền à?”

“Đúng phù thủy à! Dấu hiệu đầu tiên của Khaz Modan!”

Gần quá! Sự sống và nhiệt huyết trào dâng trong lòng Rhonin khi anh nhận ra rằng anh sắp được nghỉ bù vào chặng còn lại của chuyến bay. Khaz Modan! Mặc kệ sự nguy hiểm của chuyến hành trình bắt đầu từ đây, ít nhất anh cũng đã tới được đó. Với tốc độ bay của lũ bằng sư hản sẽ còn chút thời gian nữa thôi trước khi họ hạ cánh xuống-

Có hai chấm đen mới hiện ra khiến anh phải chú ý, hai chấm trên bầu trời đang di chuyển, càng ngày càng lớn hơn khi chúng tới gần cả đoàn.

“Đó là gì thế? Cái gì đang hướng về phía chúng ta kia?”

Molok nhoài người về trước, chăm chú nhìn. “Hỡi những vách núi băng sắc nhọn xứ Northron ời! Rỗng! Hai con rỗng!”

Rỗng...

“Màu đỏ à?”

“Màu sắc của bầu trời thì ảnh hưởng gì chứ hả phù thủy? Một con rỗng thì là một con rỗng, và hỡi bộ râu của ta ời, chúng đang phóng rất nhanh về phía ta!”

Nhìn lướt về phía những kỵ sĩ băng sư khác, Rhonin thấy rằng Falstad và những người còn lại cũng đã nhìn thấy lũ rỗng. Những người lùn ngay lập tức chỉnh đốn đội hình, tản ra để tạo thành các mục tiêu nhỏ khó tấn công hơn. Anh phù thủy để ý rằng Falstad lái nhẹ về phía sau, có vẻ như vì Vereesa đang đi cùng ông ta. Mặt khác con băng sư mà Duncan Senturus đang cười bay lên phía trước, bay nhanh hơn số còn lại.

Những con rồng cũng di chuyển cùng với chiến thuật riêng của chúng. Con lớn hơn trong hai con bay lên cao hơn rồi tách ra khỏi đồng bọn của nó. Rhonin ngay lập tức nhận ra rằng hai con quái vật này định ép lũ bằng sư vào giữa chúng, nơi chúng có lợi thế dễ dàng hạ gục những sinh vật nhỏ hơn kia và kị sĩ của chúng.

Những hình thù to lớn trên lưng mỗi con rồng dần được nhận dạng là hai tên to lớn nhất cực súc nhất trong lũ orc mà anh pháp sư từng thấy. Tên trên lưng con quái to hơn chắc là tên chỉ huy. Hắn vẩy chiếc rìu về phía tên orc còn lại, khiến con thú ngay lập tức xoay chiều về phía đối diện.

“Trông lũ kị sĩ này cũng giỏi đấy! Cần phải hạ con bên phải trước tiên! Sẽ là một trận kinh hoàng đây!” Molok nói lớn bằng giọng quá ư hăm dọa.

Còn con mà Rhonin đang cười hắn sẽ rất dễ mất mạng, chỉ vì chút cơ hội cho anh thực hiện tiếp nhiệm

vụ. “Ta không thể đánh chúng được! Tôi cần phải tới bờ biển!”

Anh nghe Molok cầu nhau bức mình. “Chỗ của ta là trong chiến đấu phù thủy à!”

“Nhiệm vụ của tôi phải được ưu tiên trước!”

Trong một khắc anh nghĩ rằng ông lùn hăn đã ném anh khỏi chỗ ngồi. Rồi bằng sự miễn cưỡng, Molok gật đầu rồi nói, “Ta sẽ làm tất cả những gì ta có thể phù thủy à! Nếu có kẻ hờ chúng ta sẽ cố thoát ra mà tới bãi biển! Ta sẽ thả người xuống rồi việc giữa chúng ta đã xong!”

“Đồng ý!”

Họ chẳng nói gì thêm nữa, vào lúc đó hai bên lực lượng va vào nhau.

Lũ bằng sự nhanh nhẹn hơn lượn xà quần quanh lũ rồng, nhanh chóng quấy rối con nhỏ hơn. Tuy nhiên vì phải chở nhiều người hơn nên lũ thú chở Rhonin và những người khác không thể vận động nhanh như

bình thường được. Một bàn chân khổng lồ với vuốt sắc suýt tóm được Falstad và Vereesa, và một cái cánh suýt quật ngã Duncan và người lùn chở ông. Ông hiệp sĩ và người đồng hành tiếp tục bay gần hơn nữa như thể họ cố hạ con rồng bằng một lối đánh cận chiến kỳ lạ nào đấy.

Bằng sự cố gắng Molok tháo cây búa bão ra, vẩy nó và hét lên như một người bị lửa bén vào tóc. Rhonin hi vọng rằng ông lùn sẽ không quên lời hứa của mình ngay lúc lâm trận.

Con rồng thứ hai phóng tới, không may lại chọn Falstad và Vereesa làm mục tiêu chính. Falstad thúc con bằng sự tiến tới, nhưng việc chở thêm nàng tiên khiến nó không thể đập cánh đủ nhanh được. Tên orc khổng lồ thúc con thần lùn bằng tiếng hét man rợ và vẩy điên cuồng cây rìu chiến khổng lồ của hắn.

Rhonin nghiêng rằng. Anh không thể để họ chết được đặc biệt là nàng tuần du.

“Molok! Bám theo con lớn hơn ấy! Chúng ta phải giúp họ!”

Thay vì háo hức vì điều đó, ông lùn có sẹo nhớ lại yêu cầu lúc trước của Rhonin. “Thế còn về nhiệm vụ của người?”

“Cứ đi đi!”

Molok nhe răng cười. Ông hét lên một tiếng lớn khiến cho mọi dây thần kinh trong người anh pháp sư giật nảy lên, rồi lái con bằng sư hướng thẳng phía con rồng.

Phía sau Rhonin đã sẵn sàng một câu thần chú. Họ chỉ có chút thời gian trước khi con quái vật đỏ kia tới được chỗ Vereesa...

Falstad lái thú bay vòng đột ngột khiến tên kỵ sĩ rồng giật mình. Con quái vật không lơ bay vút lên, không thể theo kịp độ cơ động của đối thủ nhỏ bé.

“Giữ chặt, phù thủy!”

Con bằng sư của Molok lao xuống gần như thẳng đứng. Cố gắng không để nỗi sợ choán lấy mình, Rhonin nhắm xong đoạn cuối câu thần chú. Giờ anh chỉ cần hít một hơi để thi triển-

Ông lùn hét lên một tiếng gầm xung trận gây sự chú ý của lũ orc. Với một cái nhú mày, hình thù kỳ cục kia quay ngược lại để giáp mặt với đối thủ mới.

Cây búa bão va chạm với cây rìu chiến.

Tia lửa tóe lên suýt khiến cho anh phù thủy tuột tay. Con bằng sư rít lên tiếng kêu đau đớn xen lẫn ngạc nhiên. Molok suýt ngã ra khỏi chỗ ngồi.

Con thú phản xạ nhanh nhất có thể, bay cao lên bầu trời, gần như tới những đám mây dày bên trên. Molok chỉnh lại chỗ ngồi. “Hỡi Đỉnh Tổ Chim ời! Người có thấy không? Có vài thứ vũ khí của chúng có thể chống lại cây búa bão! Đây sẽ là một trận hay ho đây!”

“Để tôi thử một thứ trước đã!”

Nét mặt ông lùn trở nên u ám. “Ma thuật à? Làm gì còn chút vinh quang và dũng cảm nào nữa chứ?”

“Làm sao ông có thể đánh lại lũ orc nếu lũ rồng không để ông lại gần chúng? May mà các ngài còn có tôi đây!”

“Được rồi! Miễn là người đừng có giành mất trận chiến của ta!”

Rhonin chẳng hứa gì cả, chủ yếu bởi vì anh rất muốn làm thế. Anh nhìn chăm chăm con rồng khi mà nó đang nhanh chóng theo sau họ, thì thầm những lời chứa đầy sức mạnh. Cuối cùng, anh phù thủy nhìn lên những đám mây bên trên.

Một tia chớp đánh xuống, đánh vào con quái vật khổng lồ đang truy đuổi.

Nó đánh thẳng vào con rồng, nhưng tác dụng không như Rhonin mong muốn. Cả cơ thể con quái vật tỏa sáng từ đầu cánh này tới đầu cánh kia và con thú hét lên đầy giận giữ, nhưng nó không rơi thẳng xuống. Thực tế kể cả tên orc kẻ ắt không thể chịu được đòn

đó cũng chẳng bị gì ngoài việc bị đổ sập xuống chỗ ngồi của hắn.

Thất vọng, anh phù thủy tự an ủi bản thân rằng ít nhất anh cũng đã làm con quái vật khổng lồ kia phải choáng váng. Anh cũng nghĩ rằng giờ anh lẫn Vereesa đều không gặp phải nguy hiểm nào ngay bây giờ nữa. Con rồng đang vùng vẫy chỉ để giữ bản thân bay được trên không.

Rhonin đặt bàn tay lên vai Molok. “Tới bờ biển! Nhanh!”

“Người mất trí à phù thủy? Còn trận chiến người vừa bảo ta-”

“Đi ngay đi!”

Nhiều khả năng vì ông ta muốn giải thoát khỏi mớ hàng hóa khó chịu này hơn là vì uy quyền mà anh pháp sư có được, Molok lại miễn cưỡng thúc con bằng sự quay lại.

Nhìn xung quanh, anh phù thủy lo lắng tìm kiếm dấu vết của Vereesa. Anh không thể tìm thấy cô lần Falstad. Rhonin nghĩ về việc hủy lệnh của mình một lần nữa, nhưng anh biết anh phải tới Khaz Modan. Chắc chắn những người lùn có thể xử lý hai con quái vật này...

Dĩ nhiên họ có thể.

Con bằng sư của Molok đã bắt đầu tách họ ra xa khỏi đối thủ cũ. Rhonin lại dự định quay trở lại.

Một bóng đen lớn bao trùm lấy họ.

Cả anh người và người lùn ngạc nhiên và kinh hoàng nhìn lên.

Con rồng thứ hai đã lao đến khi họ không chú ý.

Con bằng sư cố cúi xuống thoát khỏi tầm với của con rồng. Con thú can đảm suýt làm được điều đó, nhưng nó bị những móng vuốt kia xé toạc mất cánh bên phải. Con thú sư tử rống lên đau đớn và cố liều mạng bay trên không. Rhonin nhìn lên thì thấy hàm con rồng

đang mở lớn. Một nỗi sợ hãi kinh hoàng rằng họ sẽ bị nuốt sống.

Một con bằng sư thứ hai vút lên từ phía sau con rồng, đó là Duncan và ông lùn đi cùng ông. Ông hiệp sĩ đang ở tư thế rất nguy hiểm và có vẻ như đang cố chỉ đạo cho ông lùn làm gì đó. Rhonin không biết ông kỵ sĩ đang định làm gì, nếu con rồng mà ở gần anh phù thủy và Molok thêm chút nữa thì anh đã có thể thi triển một phép thuật nào đó rồi.

Duncan Senturus nhảy.

“Quý thần ơi!” Molok hét lên, lần đầu những người lùn man rợ tỏ ra kinh ngạc trước sự dũng cảm và điên rồ của một giống loài khác.

Rất muộn màng Rhonin cũng đã hiểu ý định của ông hiệp sĩ. Bằng động tác có thể khiến bất cứ ai khác rớt xuống mà chết, ông kỵ sĩ tài giỏi đáp cực kỳ chính xác ngay trên cổ con rồng. Ông chộp lấy cái cổ lớn và lựa thế ngồi trong khi con thú và tên orc chỉ vừa mới nhận ra chuyện gì vừa xảy ra.

Tên orc giờ rìu lên và cố gắng chém vào lưng Ngài Senturus, nhưng bị hụt. Duncan nhìn hấn rồi có vẻ như quên luôn đối thủ đó. Thay vì đó ông lần bò về trước, tránh sự cố gắng vụng về của con rồng nhằm tấp ông.

“Ông ta điên rồi!” Rhonin hét lên.

“Không phải, phù thủy à – ông ta là một chiến binh.”

Rhonin không hiểu nổi sự kính nể của ông lùn tới khi anh nhìn thấy Duncan, chân và một tay bám chặt quanh cổ con thằn lằn, rút thanh kiếm sáng chói ra. Phía sau ông hiệp sĩ, tên orc chậm chạp trườn tới, ánh mắt đỏ ngầu chết người.

“Chúng ta phải làm gì đó! Đưa tôi tới gần hơn!”

Rhonin yêu cầu.

“Quá muộn rồi con người ạ! Sẽ có thêm vài thiên anh hùng ca dành cho ông ấy...”

Con rồng không lắc cho Duncan rớt xuống, chắc là tránh cho tên orc khỏi rớt theo. Hấn di chuyển tự tin

hơn ông kỵ sĩ, nhanh chóng tiến đến sát.

Duncan ngồi xuống ngay phía sau đầu con thú. Ông giơ thanh kiếm dài ra, định đâm ngay vào đó, nơi xương sống đi vào sọ.

Tên orc đã vung rìu trước.

Chiếc rìu chém vào lưng Ngài Senturus, cắt xuyên qua lớp giáp xích mỏng mà ông đã chọn cho cuộc hành trình. Duncan không hề hét lên mà ông ngã về trước, suýt rơi mất kiếm. Ông đã kịp thời giữ lại được thanh kiếm. Ông kỵ sĩ vẫn định làm theo kế hoạch, nhưng sức lực của ông đã bắt đầu suy giảm.

Tên orc lại giơ rìu lên.

Rhonin thi triển ngay câu thần chú đầu tiên anh có thể nghĩ ra.

Một ánh sáng chói lòa như ánh mặt trời tỏa ra trước mắt tên orc. Hắn thét lên, giật mình lùi lại, rơi cả vũ khí và tuột khỏi chỗ ngồi. Tên chiến binh liều mạng

dò dẫm tìm chỗ bám nhưng không được, hấn ngã ra một bên cổ con rồng, thét lớn.

Anh phù thủy lo lắng nhìn ông hiệp sĩ, người đang nhìn lại anh với cái nhìn mà Rhonin nghĩ là vừa biết ơn vừa kính trọng. Trên lưng ông một vết đỏ đậm đang loang dần, Duncan quyết ngồi thẳng dậy, nhắc kiếm lên cao nhất có thể.

Cuối cùng con rồng nhận ra rằng nó chẳng còn lý do gì để mà chờ đợi và bắt đầu lao xuống.

Ngài Duncan Senturus đâm thanh kiếm sâu vào vùng thịt mềm giữa cổ và sọ nó, thọc thanh kiếm vào ngáp đến nửa thanh.

Con thú đỏ co quắp mất kiểm soát. Mủ vàng phun ra khỏi miệng vết thương, nó nóng đến độ làm bỏng người ông hiệp sĩ. Ông trượt về sau, mất chỗ bám.

“Cứu ông ấy, khốn nạn!” Rhonin gào vào tai Molok.
“Cứu ông ấy!”

Ông lùn nghe theo, nhưng Rhonin biết rằng họ sẽ không thể bắt kịp Duncan. Từ phía xa anh thấy một con bằng sư nữa lao đến. Falstad và Vereesa. Kể cả đã phải chở khối lượng rất lớn, ông kỵ sĩ đội trưởng vẫn hi vọng có thể cứu được ông hiệp sĩ.

Trong một khắc có vẻ như họ đã làm được. Con bằng sư của Falstad tới sát được người chiến binh. Duncan nhìn lên, đầu tiên là nhìn Rhonin rồi sau là Falstad và Vereesa.

Ông lắc đầu... rồi đổ về trước, lăn ra khỏi mình con rồng đang gào thét.

“Không!” Rhonin vươn một tay về phía hình hài phía xa. Anh biết rằng Ngài Senturus đã chết rồi, đó chỉ là một cái xác đang rơi tự do, nhưng cái nhìn đó khuấy động tất cả mối lo âu và sự thất bại trong nhiệm vụ cuối của anh phù thủy lên. Nỗi sợ của anh đã lại xảy ra; giờ đây anh đã mất đi một người đồng hành, cho dù chính Duncan đã tự mình đi theo.

Lời cảnh báo đột ngột của Molok lôi anh ra khỏi mộng tưởng. Anh nhìn lên thấy con rồng vẫn còn ở trên không bất kể nó đang gãy chết, xoay vòng điên cuồng trên ấy. Đôi cánh khổng lồ vẫy đập khắp nơi, quạt bừa bãi. Falstad vừa cho con thú của mình tránh được một cú đập, và Rhonin muộn màng nhận ra rằng lần này anh và Molok sẽ không thoát được cú đập cánh thứ hai.

“Bay lên con thú trời đánh này!” Molok hét lớn.

“Bay-”

Chiếc cánh đập mạnh vào họ, đánh bật anh pháp sư ra khỏi chỗ ngồi. Anh nghe tiếng hét của ông lùn và tiếng rít của con bằng sư. Choáng váng, Rhonin bỗng nhận ra rằng trong một khắc anh đã bay cao lên trời. Rồi trọng lực dần tác dụng và anh phù thủy choáng váng bắt đầu rơi xuống... nhanh điên cuồng

Anh cần thi triển một phép thuật ngay. Một phép thuật nào đấy. Cố hết sức tuy nhiên Rhonin không thể tập

trung đủ để thốt lên dù chỉ một từ. Một phần trong anh biết rằng lần này anh chắc chắn sẽ chết.

Bóng tối bủa vây lấy anh, nhưng là một bóng tối không bình thường. Rhonin tự hỏi liệu anh đã biết mất. Tuy nhiên trong bóng tối đột nhiên có một giọng nói lớn, giọng nói đập vào ký ức của anh.

“Ta lại bắt được ngươi rồi, anh chàng bé nhỏ! Đừng sợ, đừng sợ!”

Một bàn tay thăn lằn lớn đến độ Rhonin còn không nắm trọn bàn tay đang nắm lấy chàng phù thủy.

Day of the Dragon – chapter 9

CHÍN

“Duncan!”

“Muộn quá rồi nàng tiên của ta ạ! Ông ấy đã chết rồi, nhưng vẫn còn đó một câu chuyện vẻ vang!” Falstad nói.

Vereesa chẳng cần quan tâm gì đến những câu chuyện vẻ vang hay là những lời tung hô quá mức mà cô từng dành cho Ngài Senturus hơn những gì cô thật sự nghĩ. Tất cả những gì quan trọng đối với cô giờ này là một người đàn ông dũng cảm cô mới quen chưa lâu đã chết. Đúng thế, như Falstad, nàng tiên ngay lập tức nhận ra rằng chỉ còn thân xác của Duncan là đang rơi xuống đất kia, nhưng nỗi kinh hoàng về cái chết thảm thương của ông vẫn còn rúc sâu thẳm trong lòng cô. Tuy thế Vereesa vẫn được an ủi đôi chút khi biết rằng Duncan đã làm được điều gần như không thể. Con rồng đã bị dính đòn chí mạng, thứ khiến cho nó giờ vẫn còn giãy chết ngoài kia. Con quái vật sắp chết kia đang cố kéo thanh kiếm ra khỏi sọ nó nhưng sự cố gắng trở nên yếu dần. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi con quái khổng lồ đi theo kẻ giết nó chìm sâu trong làn nước đại dương.

Tuy nhiên kể cả khi giãy chết con rồng vẫn còn rất nguy hiểm. Một cái cánh suýt nữa đập trúng ông lùn và cô. Falstad đã cho con bằng sư bay xuống để tránh

những chuyển động điên cuồng của con quái vật. Vereesa bám chặt hông giữ lấy mạng sống, không còn có thể bận tâm tới số phận của Duncan nữa.

Với con rồng thứ hai, nó vẫn đang đe dọa mấy con bằng sư. Falstad thúc thú bay lên cao trên con quái vật kia để tránh bị tóm bởi mấy cái móng kinh khủng kia. Thêm một kỵ sĩ nữa thoát mấy cái móng vuốt đó trong gang tấc.

Họ không nên ở lại đây nữa. Tên orc đang điều khiển con thú thứ hai này có vẻ như có nhiều kinh nghiệm không chiến với bằng sư. Sớm hay muộn thì con rồng của hắn cũng sẽ bắt được một người lùn. Vereesa không muốn ai phải chết thêm nữa. “Falstad! Chúng ta phải đi thôi!”

“Vì nàng ta sẽ làm thế, nàng tiên của ta, nhưng con thú đầy vảy kia và kẻ huấn luyện nó không muốn thế đâu!”

Rất đúng, con rồng giờ đây có vẻ như chỉ tập trung vào Vereesa và người đồng hành, chắc là do chỉ thị

của tên orc. Có lẽ hắn đã để ý đến người ngồi sau lưng và nghĩ cô là người quan trọng. Thực ra sự có mặt của hai con quái vật đỏ này đem đến nhiều nghi vấn cho nàng tuần du, đặc biệt là liệu chúng có đến vì nhiệm vụ của Rhonin hay không. Nếu vậy thì anh ta mới chính là mục tiêu của chúng...

Vậy Rhonin đâu rồi? Khi Falstad thúc con bằng sư bay nhanh hơn và con rồng thì bay sát phía sau họ, nàng tiên nhanh chóng nhìn xung quanh, nhưng cũng chẳng thấy anh đâu. Cô bối rối nhìn thêm một lần nữa. Vereesa không chỉ không nhìn thấy anh pháp sư mà cô cũng không thể thấy con bằng sư mà anh đang cưỡi.

“Falstad! Tôi không nhìn thấy Rhonin-”

“Gác lo lắng ấy đi đã! Tốt nhất nàng nên bám cho chặt vào!”

Cô nghe theo... và vừa đúng lúc. Đột nhiên con bằng sư quay vòng rất gấp mà nếu như Vereesa còn ngập ngừng cô hẳn đã bị hất văng ra rồi.

Móng vuốt xẻ vào ngay vị trí cô và ông lùn vừa mới ở đó. Con rồng rống lên tức tối và liệng theo.

“Sẵn sàng chiến đấu đi nàng tiên của ta! Có vẻ như chúng ta không có sự lựa chọn nào đâu!”

Khi ông vung cây búa bão của mình lên, Vereesa lại thầm nguyện rửa chuyện cô mất mất cây cung. Đúng là cô có một thanh kiếm, nhưng không giống Duncan, nàng tuần du không thể liều mình hi sinh như vậy được. Bên cạnh đó cô vẫn cần phải tìm ra chuyện gì đã xảy ra với Rhonin, người là ưu tiên số một của cô.

Tên orc đã giơ cây rìu chiến dài lên, và giờ hấn vẩy nó quanh đầu, hét lên tiếng thét xung trận man rợ. Falstad thét trả lại, trông rất hăm hở tham chiến dù vừa mới tỏ ra quan tâm tới Vereesa. Chẳng còn gì để mà làm nữa, nàng tuần du giữ chặt, hi vọng quyết định của ông lùn kia sẽ chính xác.

Một cái bóng khổng lồ đen thui phủ lên những đấu sĩ, bao trùm lên con rồng đỏ và khiến cả lũ thú lẫn người điều khiển trở nên rối loạn.

“Nhân danh-” là tất cả những gì Falstad có thể thốt lên.

Nàng tiên á khẩu.

Đôi cánh đen dài gấp đôi cánh con rồng đỏ choán lấy ánh mắt của Vereesa, ánh kim loại từ đôi cánh kia khiến cô lóa mắt. Tiếng rống kinh khủng giật tung không gian như là tiếng sấm, khiến lũ bằng sư hoảng loạn.

Một con rồng với kích thước khổng lồ đang tợp con rồng đỏ nhỏ hơn. Cặp mắt đen ti hí nhìn con quái nhỏ với vẻ khinh thường. Con rồng của tên orc rống lên, nhưng rõ ràng không có tác dụng như tiếng rống của con kia.

“Chúng ta tiêu đời rồi nàng tiên của ta ơi! Con khi này chưa là gì với con đen này cả!”

Con quái đen khổng lồ sai rộng cánh ra, đôi hàm đồ sộ phát ra âm thanh khiến Vereesa liên tưởng đến tiếng cười chế giễu khó nghe. Lại một lần nữa cô nhận ra kim loại – những tấm kim loại – trải rộng ra

khắp cơ thể con mới đến này. Lớp giáp bình thường của một con rồng đã rất khó để chọc qua rồi; thứ kim loại gì mà một con quái vật cỡ này lại cần để bảo vệ lớp vảy cứng của nó chứ?

Câu trả lời chợt xuất hiện. Adamantium. Chỉ có nó mới cứng hơn cả những lớp vảy gần như bất khả xâm phạm kia... và chỉ có một con quái vật khổng lồ từng chịu đau đớn đến thế nhằm nhân danh sức mạnh và cái tôi của hãn.

“Deathwing...” cô thì thầm. “Là Deathwing...”

Đối với người tiên, có một câu chuyện kể từ xưa rằng từng có năm con rồng lớn, năm quái vật tượng trưng cho những nguồn sức mạnh tự nhiên và bí ẩn. Vài người cho rằng rồng đỏ Alexstrasza tượng trưng cho chính sự sống. Những con khác ít được người ta biết đến, cho tới tận trước khi con người xuất hiện, loài rồng vẫn còn sống cuộc sống ẩn dật và ít khi ra mặt. Người tiên đã cảm nhận được uy lực của họ, thậm chí còn có nhiều cơ hội giao du với họ, nhưng những sinh

vật già cả kia chưa bao giờ thực sự cho biết bí mật của họ.

Tuy vậy trong những con rồng đó, có một kẻ đã được tất cả những người khác biết đến, kẻ từng nhắc nhở thế giới rằng với các chủng tộc khác, loài rồng luôn chiếm quyền thống trị. Mặc dù từng mang một cái tên khác, hắc tử lâu đã tự chọn cho mình cái tên

Deathwing, cách tốt nhất để thể hiện sự khinh thường và dã tâm của hắc tử với các sinh vật bé nhỏ xung quanh hắc tử. Kể cả những bậc lão làng trong tộc của Vereesa cũng không thể biết được thứ gì đã tiêm nhiễm sự xấu xa cho gã quái vật khổng lồ màu đen đỏ, nhưng những năm tháng mà hắc tử cố làm tất cả những gì có thể để phá hủy thế giới được xây dựng bởi tiên, người lùn và con người đã qua rồi.

Người tiên gọi hắc tử bằng cái tên khác, chỉ thầm thì khi nói và chỉ còn là thứ cổ ngữ gần như bị lãng quên.

Xaxas. Một danh hiệu ngắn với nhiều nghĩa, và đều có nghĩa rất kinh khủng. Hỗn loạn. Thịnh nộ. Hiện thân của yếu tố thịnh nộ, chẳng hạn như núi lửa phun

trào hay động đất nứt nẻ. Nếu Alexstrasza biểu tượng cho yếu tố sự sống kết nối cả thế giới lại với nhau thì Deathwing biểu tượng cho sức mạnh phá hủy luôn muốn xé toạc nó ra.

Giờ hắn đang bay ngay trên đầu họ, trông như đang cố bảo vệ họ khỏi chính con rồng kia. Dĩ nhiên là Deathwing không giống một kẻ như thế. Đây là con rồng có màu vảy đỏ, màu sắc của đối thủ lớn nhất của hắn. Deathwing ghét loài rồng bất kể màu sắc và luôn cố gắng giết chết tất cả những ai hắn đối mặt, nhưng những kẻ mang biểu tượng của Alexstrasza thì bị gã quái đen khinh miệt nhất.

“Đúng là góc nhìn có một không hai nhỉ? Giờ ta nghĩ con quái vật xấu xí kia sắp chết rồi!” Falstad khẽ thì thầm.

Nàng tuần du cũng nghĩ vậy. Hội Kirin Tor đã kết hợp sức mạnh của những người giỏi nhất trong số những phù thủy con người với những đối tác người tiên để cuối cùng họ cũng có thể làm được cái việc là kết liễu

mối đe dọa từ cơn thịnh nộ đen kia. Kể cả những tấm kim loại từ lâu Deathwing đã thuyết phục lũ yêu tinh điên đóng lên người hắn cũng không thể bảo vệ hắn khỏi đòn tấn công siêu cường đó. Hắn đã rơi, rơi mãi...

Nhưng giờ hắn đã lại bay trong đặc thắng.

Chiến tranh với loài orc đột nhiên trở thành một thứ rất vụn vặt. Còn có thứ tàn dư nào của Đại Tộc ở Khaz Modan đáng so sánh với một mình gã quái vật không lồ độc ác này?

Con rồng nhỏ hơn, cũng là một con đực, đớp điên cuồng vào Deathwing. Cái mõm đến đủ gần để gã thú đen có thể tát vào nó bằng chân trái trước của hắn, nhưng vì lý do gì đó Deathwing càng ép chân lại gần người hắn hơn. Thay vào đó hắn vung đuôi vào kẻ địch, đẩy con rồng đỏ ra xa. Khi con rồng đen di chuyển, dưới những tấm kim loại trông như có rất nhiều mạch nhỏ đầy kim loại nóng chảy trải dài khắp cổ và thân trên hắn, sáng lòa với từng tiếng gầm của

gã quái khổng lồ. Truyền thuyết kể lại rằng ai chạm vào những mạch lửa ấy có thể bị thiêu cháy. Có người lại bảo đó là vì loài rồng dự trữ axit trong người, nhưng những câu chuyện khác lại cho rằng đó chỉ là ngọn lửa bình thường.

Dù thế nào nó cũng đều có nghĩa là cái chết.

“Tên orc hản phải rất dũng cảm, hoặc rất ngu ngốc, hay là mất kiểm soát con thú rồi! Kể cả ta cũng không dám đánh lộn như vậy nếu không có cách nào thắng!” Falstad lắc đầu.

Những con bằng sư khác bay lại gần. Đưa mắt khỏi lũ rồng, Vereesa nhìn về phía những người mới đến, nhưng không thấy cả Molok lẫn Rhonin. Thực tế là nhóm nhỏ của họ giờ chỉ còn có cô và bốn người lùn.

“Anh phù thủy đâu rồi?” cô hỏi những người kia.

“Anh ta đâu?”

“Molok chết rồi. Thú cưỡi của ông ấy đang trôi trên biển!” Một người trong số họ nói với Falstad.

Người lùn có lượng cơ bắp rất lớn nằm trong một vóc người nhỏ, cơ thể họ rất đặc chắc và vì vậy họ khó mà nổi được. Falstad và những người còn lại cho rằng tìm lấy con bằng sư đã chết là đủ chứng minh cho số phận của người chiến binh kia.

Nhưng Rhonin là con người, và bởi vậy dù chết hay sống thì vẫn có thể còn nổi trên mặt nước được một lát. Vereesa cố bám lấy hi vọng mong manh ấy. “Thế còn anh pháp sư? Các ngài có thấy anh pháp sư chứ?”

“Ta nghĩ đã quá rõ rồi nàng tiên của ta à,” Falstad liếc nhìn cô và trả lời.

Cô cố giữ im lặng, biết rằng ông đang nói sự thật. Với tai nạn ở pháo đài thì có khá nhiều nghi vấn. Tuy nhiên ở đây mọi chuyện có vẻ như đã chấm dứt. Kể cả phép thuật của Rhonin cũng không thể cứu anh khỏi rơi từ cái độ cao này rồi đập xuống mặt nước bên dưới giống như đập xuống mặt đá cứng...

Không thể không nhìn xuống, Vereesa nhìn thấy cái xác dập dềnh trên biển của con rồng đỏ còn lại. Cái

chết hẳn đã đến với Rhonin và Molok trong khi con quái vật đó xoay vòng điên cuồng trong cơn giãy chết. Cô chỉ hi vọng một kết cục nhanh gọn cho cả hai.

“Ta làm gì bây giờ Falstad?” Một người lùn khác lên tiếng.

Ông vuốt cằm. “Deathwing không phải là bạn bè của chiến binh đâu! Hẳn chắc chắn sẽ đuổi theo chúng ta sau khi hẳn xử lý xong con thú nhỏ bé kia! Đối đầu với hẳn không phải là trận chiến cân sức đâu! Phải mất hàng trăm cây búa bão mới có thể làm mẻ được da của hẳn! Tốt nhất ta nên quay lại báo cho mọi người biết về những gì ta đã thấy!”

Những người lùn khác đồng ý về điều đó, nhưng Vereesa không thể từ bỏ dễ dàng bất kể sự thật có rõ ràng như vậy. “Ngài Falstad! Rhonin là một phù thủy! Anh ta có vẻ như đã chết, nhưng nếu anh ta vẫn còn sống, nếu anh ta vẫn còn trôi nổi dưới kia, anh ta có thể vẫn cần chúng ta giúp!”

“Nàng mất trí rồi, xin nàng thứ lỗi cho ta vì nói vậy, nàng tiên của ta! Không ai có thể sống sót sau cú rơi như vậy, kể cả một phù thủy!”

“Làm ơn! Chỉ đảo qua một vòng mặt nước thôi rồi chúng ta có thể rời đi mà!” Rõ ràng rằng nếu sau đó họ không tìm thấy gì thì trách nhiệm của cô với anh pháp sư và nhiệm vụ không thể hoàn thành của anh sẽ chấm dứt. Cảm giác tội lỗi sẽ còn đeo bám cô tuần du lâu dài mà cô chẳng thể tránh được.

Falstad cau mày. Các chiến binh đang nhìn ông như thể ông hẳn bị điên rồi mới dành nhiều thời gian vậy ở nơi gần Deathwing.

“Được thôi! Nhưng chỉ vì nàng thôi đấy, chỉ vì nàng thôi!” Ông cầu nhàu. Falstad ra lệnh với những người khác, “Cứ đi đi, đừng chờ bọn ta! Bọn ta sẽ theo ngay sau mọi người, nhưng nếu vì lý do gì mà bọn ta không trở lại, hãy chắc chắn rằng có người biết được sự hiện diện của con rồng đen kia! Đi đi!”

Khi những người lùn kia thúc thú bay về hướng tây, Falstad cho con thú lượn xuống. Tuy nhiên khi họ bay nhanh xuống phía biển, hai tiếng gầm man rợ thét lên khiến cả nàng tiên và ông lùn phải nhìn lên lo lắng.

Deathwing và con rồng đỏ rồng trả liên tục, mỗi tiếng rồng đều lớn dần lên và man rợ hơn trước. Cả hai con thú giương móng ra và quấy đuôi điên cuồng. Những vằn đỏ thẫm của Deathwing khiến cho hắn có cái vẻ rất đáng sợ và siêu nhiên như thể hắn là một con quỷ từ truyền thuyết vậy.

“Chúng đe dọa nhau chán rồi. Chúng sắp đánh nhau! Không biết tên orc ấy nghĩ gì nữa nhỉ?” Người bạn của Vereesa giải thích.

Vereesa chẳng hề lo lắng cho tên orc. Cô lại tiếp tục tập trung tìm Rhonin. Khi con bằng sư bay là là vài thước trên mặt nước, cô tìm kiếm trong vô ích dấu vết của anh người. Phải có dấu vết nào của anh ta chứ! Nàng tuần du liệu lĩnh bắt đầu tìm xung quanh cái xác chết của con thú cách họ không xa. Dù sống hay chết

anh phù thủy phải ở đâu đó gần đây, trừ khi chẳng lẽ anh đã thực sự đã dùng phép thuật để dịch chuyển ra xa khỏi nguy hiểm?

Falstad cầu nhàu, hẳn đang quyết định rằng họ đang lãng phí thời gian ở đây. “Không còn gì ở đây đâu!”

“Chờ một chút nữa thôi!”

Lại thêm những tiếng gầm man rợ khiến họ phải chú ý lên trời. Trận chiến đã thực sự bắt đầu. Con rồng đỏ cố cắn vào Deathwing, nhưng bị gã thú lớn cản trở dữ dội. Chỉ riêng đôi cánh màng cũng đã trở thành một bức tường mà con rồng nhỏ không thể vượt qua. Nó cố phun lửa đốt nhưng Deathwing quạt bay ngọn lửa ngay, chưa kể chuyện lửa gần như chẳng làm gì được hắn.

Trong khi cố gắng đốt cháy kẻ địch, đối thủ của Deathwing để lộ sơ hở. Gã quái vật đen khổng lồ đã có thể dễ dàng xé toạc cánh của con thú đỏ, nhưng lại một nửa bàn chân trái phía trước vẫn cụp vào và giữ chặt bên ngực. Thay vì đó hắn tiếp tục quất đuôi về

phía con quái vật kia, khiến con rồng đỏ lại phải lui về.

Deathwing trông không bị thương, nhưng vì sao hẳn lại nường tay?

“Đủ rồi! Không cần tìm kiếm thêm nữa! Anh chàng phù thủy của nàng đang ở dưới đáy biển rồi, ta rất tiếc phải nói vậy! Chúng ta phải đi thôi trước khi ta cũng đi theo anh ta luôn đấy!” Falstad nói lớn.

Thoạt đầu nàng tiên phớt lờ ông ta mà nhìn về phía gã rồng đen, cố tìm hiểu về cách chiến đấu quái lạ của hắn. Deathwing dùng đuôi, đôi cánh và tất cả các chi trừ chân trái phía trước. Hắn chỉ cử động nhẹ nó đủ để nhận ra rằng nó vẫn còn khỏe, nhưng luôn giữ nó bên cạnh mình.

“Tại sao?” cô thì thầm. “Sao lại làm thế?”

Falstad tưởng rằng cô nói với ông. “Bởi vì chúng ta chẳng làm được tích sự gì ở đây ngoài việc bị đe dọa tính mạng, và dù Falstad này không sợ chết thì ta chỉ

chấp nhận nó theo cách của ta chứ không phải vì gã quái áo giáp ghê tởm kia!”

Vào lúc đó, dù với một chân bất động, Deathwing chop được kẻ địch của hắn. Đôi cánh khổng lồ bọc lấy con rồng đỏ nhỏ và chiếc đuôi dài quấn lấy đôi chân sau. Với ba cái chân còn lại, gã quái vật đen xé toạc nhiều vết sâu dọc thân trên kẻ địch gồm cả một vết ở gần cuống họng.

“Bay lên nào đồ trời đánh! Mà sẽ phải chờ ít lâu nữa mới được nghỉ! Đưa bọn ta ra khỏi đây đã!” Falstad ra lệnh cho con bằng sự mệt mỏi.

Khi con thú lông bay lên trời cao nhanh nhất nó có thể, Vereesa nhìn theo Deathwing lúc đó đang xé thêm nhiều vết sâu nữa vào ngực đối thủ của hắn. Một cơn mưa tí hon phun ra bên dưới con rồng đỏ, dịch sống của con quái vật tưới đầm vùng biển bên dưới.

Bằng sự cố gắng đáng nể, con thú nhỏ cố gắng tự giải thoát mình. Lão đảo, nó bị đẩy ra khỏi người

Deathwing rồi ngập ngừng như thể nó bị thứ gì đó làm sao nhãng.

Trước sự ngạc nhiên của Vereesa, con rồng đỏ đột nhiên quay đầu và bay đi, ngẫu nhiên lại bay đúng hướng Khaz Modan.

Trận chiến diễn ra trong vòng một hai phút, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó Deathwing suýt nữa đã giết chết kẻ địch của hắn.

Lạ là gã quái vật đen khổng lồ không hề đuổi theo. Thay vì đó hắn nhìn vào bàn chân đang kẹp sát bên ngực như là đang nhìn thứ gì đó trong mấy ngón chân co lại kia.

Thứ gì đó... hoặc là ai đó?

Rhonin đã kể cho Duncan và cô ấy về thứ gì đã cứu thoát anh khỏi tòa tháp đang sập đó? Tôi không biết đó là gì, nhưng nó nhắc tôi lên như thể tôi chỉ là một thứ đồ chơi và mang tôi ra khỏi đồng đồ nát. Có sinh vật nào khác có thể dễ dàng tóm lấy một người đàn ông trưởng thành và mang anh ta đi không khác gì

mang một thứ đồ chơi? Hẳn là anh chàng phù thủy đã không nói ra hết về những chuyện kỳ quái đó nên nàng tuần du mới không đoán ra nổi. Một con rồng đã mang anh pháp sư đến nơi an toàn!

Nhưng mà... là Deathwing ư?

Gã rồng đen đột nhiên bay về phía Khaz Modan, nhưng không cùng hướng với con rồng đỏ. Khi hẳn bay xa khỏi họ, Vereesa để ý rằng hẳn vẫn giữ một bàn tay nắm chặt như thể là hẳn đang bảo vệ một món hàng quý giá.

“Falstad! Chúng ta phải đuổi theo hẳn!”

Ông lùn nhìn cô như thể cô vừa yêu cầu ông ta bay vào chính miệng quái vật vậy. “Ta quả là chiến binh dũng cảm nhất trong các chiến binh, nàng tiên của ta à, nhưng đề nghị của nàng thì điên rồ quá!”

“Deathwing bắt được Rhonin rồi! Rhonin là lý do tại sao con rồng đó không thềm dùng một trong hai chân trước của hẳn!”

“Vậy thì tên phù thủy đó chết chắc rồi, con quái đen đó cần gì ở hăn ngoài một bữa lót dạ nào?”

“Nếu đúng là lý do đó thì Deathwing đã ăn thịt anh ta từ trước rồi. Không phải. Rõ ràng hăn cần Rhonin vì mục đích gì đó.”

Falstad nhăn mặt. “Nàng đòi hỏi nhiều quá! Con bằng sư đuổi sức rồi và cần phải hạ cánh sớm!”

“Làm ơn! Hãy đi xa nhất mà ngài có thể! Tôi không thể bỏ mặc anh ta như thế được! Tôi có một lời tuyên thệ phải thực hiện!”

“Chẳng lời tuyên thệ nào buộc nàng phải theo nó tới cùng thế này,” ông ký sĩ bằng sư cầu nhàu, nhưng dù sao ông cũng quay đầu về phía Khaz Modan. Con vật kêu lên phản kháng nhưng cũng phải nghe theo.

Vereesa không nói thêm gì nữa, biết rằng Falstad có lý do chính đáng của ông. Lúc này vì vài lý do cô chưa biết, cô không thể bỏ mặc Rhonin cho số phận như vậy được.

Thay vì cố bóp trán suy nghĩ, nàng tuần du lại nghĩ về cái hình bóng đang nhỏ lại của Deathwing. Hẳn đã có Rhonin. Điều này khiến cô bận tâm hơn cả.

Nhưng điều gì khiến Deathwing – kẻ ghét tất cả các sinh vật khác, kẻ cố tiêu diệt tất cả orc, tiên, người lùn và con người – lại muốn một pháp sư?

Cô nhớ lại về quan điểm của Duncan Senturus về phù thủy, thứ định kiến không chỉ của các thành viên Hội Kỵ Sĩ Bàn Tay Bạc mà là của hầu hết các tộc người khác. Duncan từng gọi anh là một linh hồn bị nguyên rủa. Kẻ sẵn sàng từ người tốt trở thành kẻ xấu. Kẻ có thể liên hiệp với con quái vật độc ác nhất trong tất cả các sinh vật ư?

Liệu ông hiệp sĩ có nói quá lên về anh hơn cả những gì ông ta biết? Liệu Vereesa có thể giải cứu được một người đã bán đứng linh hồn cho Deathwing?

“Hẳn muốn gì ở anh vậy Rhonin?” cô thì thầm. “Hẳn muốn gì ở anh chứ?”

Xương Krasus vẫn còn đau, cơn đau thỉnh thoảng còn nhói khắp người ông, nhưng ít nhất ông cũng có thể tự chữa trị được tạm ổn. Tuy nhiên ông không dám nói với cả hội đồng chuyện đã xảy ra dù thông tin này rất quý báu cho nhiệm vụ của chính họ. Giờ đây trong hội Kirin Tor, chỉ có mình ông là biết lối người của Deathwing mà thôi. Sự thành bại của kế hoạch kia của Krasus gần như phụ thuộc vào nó.

Gã rồng muốn thành vua xứ Alterac! Nghe có vẻ rất vô lý và bất khả thi; nhưng những gì Krasus biết về Deathwing cho thấy gã rồng đen này có tâm địa rất thâm hiểm và xảo trá. Ngài Prestor bề ngoài thì tưởng như sẽ thúc đẩy tiến trình hòa bình giữa các thành viên Liên Minh, nhưng Deathwing thực ra chỉ thèm khát máu và sự hỗn loạn... đồng nghĩa với việc hòa bình tạo bởi sự đăng quang của hắn lên cái ngai vàng bé nhỏ kia chỉ là bước đầu tiên tới một thế giới hỗn loạn hơn sau đó. Đúng vậy, hòa bình hôm nay có nghĩa là chiến tranh vào ngày mai.

Nếu ông không nói cho hội Kirin Tor thì vẫn còn những người khác Krasus có thể thông báo. Ông đã bị họ từ chối hết lần này qua lần khác, nhưng chắc là lần này người đó sẽ lắng nghe. Có lẽ sai lầm của ông pháp sư đã khiến họ cử tay sai đến chỗ ông. Có lẽ họ sẽ lắng nghe nếu ông nói lên nỗi khiếp sợ đó tại chính thánh đường của họ.

Đúng rồi... rồi họ sẽ phải lắng nghe.

Đứng giữa căn phòng tối của ông, trùm mũ che kín hoàn toàn khuôn mặt, Krasus đọc thần chú đưa ông tới chỗ ở của một trong những kẻ ông mong muốn nhận được nhiều sự giúp đỡ nhất. Căn phòng tối trở nên mờ mịt, nhạt dần...

Rồi đột nhiên vị pháp sư đứng trong một cái hang chứa toàn băng tuyết.

Krasus nhìn xung quanh trong kinh sợ, cảnh tượng nơi đây đã ám ảnh ông từ những lần ông viếng thăm cách đây rất lâu rồi. Ông biết nơi ông đang đứng đây thuộc về ai, và biết rằng kẻ mà ông đang tìm kiếm sự

hỗ trợ này hẳn sẽ cảm thấy rất bị khinh thường vì bị xâm nhập trơ tráo như vậy. Kể cả Deathwing cũng phải tôn trọng chủ nhân của hang động băng giá này. Rất ít kẻ từng tới thánh đường này trong màn băng giá lạnh ở xứ Northrend khắc nghiệt này, và chẳng còn mấy ai còn sống mà thoát ra khỏi đó.

Những nhũ băng lớn trông như làm từ pha lê tinh khiết treo trên trần băng, vài cái còn cao gấp hai thậm chí ba lần chiều cao vị pháp sư. Ngoài ra có những mảng đá nhô lên xuyên qua lớp tuyết dày không chỉ phủ kín nền hang mà còn cả trên tường. Từ mấy hành lang phía trong ánh sáng chiếu vào hang, tạo ra những hình thù lộng lẫy. Cầu vồng nhảy múa trên từng khóm nhũ băng nhờ những cơn gió nhẹ thổi từ vùng đất lạnh lẽo hoang vu phía trên nơi ma mị này, bằng cách nào đó chúng đã lọt được vào hang.

Tuy vậy, ẩn sau vẻ đẹp của khung cảnh lạnh lẽo này là một cảnh tượng khác rùng rợn hơn nhiều. Bên trong lớp nền tuyết được yếm bùa, Krasus tìm thấy những hình thù băng tuyết, thậm chí cả những chân tay đã bị

chặt rời. Nhiều trong đó ông biết là thuộc về vài loài vật to lớn mạnh mẽ sống quanh đây, và hai con, đặc biệt là một tay của một con quặp vào rất đáng sợ cho thấy số phận những kẻ từng dám xâm phạm nơi đây.

Nhiều dấu vết đáng sợ về kết cục của tất cả những kẻ xâm lăng có thể được tìm thấy trong mớ băng kỳ lạ này, và còn lũng lảng vài cái xác đóng băng của những vị khách không mời trước đây. Krasus để ý thấy một số lượng lớn troll băng – những sinh vật khổng lồ man rợ với nước da xám và to hơn gấp đôi so với họ hàng phương nam của chúng. Cái chết đến với chúng một cách không dễ chịu gì, tên nào cũng đều mang một vẻ mặt đau đớn.

Đi xa hơn nữa, vị pháp sư thấy hai tên người thú hung ác được gọi là wendigo. Chúng cũng đã chết và bị đóng băng, nhưng trong khi mặt lũ troll thấy rõ sự sợ hãi trước cái chết thì lũ wendigo này mang vẻ mặt trơ tráo như thể chẳng ai tin được rằng chúng đã gặp nguy hiểm như thế nào.

Krasus đi sâu vào hang băng, nhìn chăm chú bộ sưu tập kỳ quái kia. Ông phát hiện ra có thêm một tiên và hai tên orc kể từ lần gần đây nhất ông đến đây, dấu hiệu cho thấy cuộc chiến đã lan tới tận nơi hẻo lánh này. Có vẻ một trong hai tên orc đã bị đóng băng mà không kịp nhận ra số phận hẩm đã kết thúc.

Bên cạnh lũ orc Krasus phát hiện ra một cái xác làm cho ông cũng phải giật mình. Mới đầu có vẻ như đó là một con rắn khổng lồ, một con quái vật đủ kỳ dị để có thể tìm thấy trong một địa ngục băng như thế này, nhưng phần trên cơ thể cuộn tròn đó lại hoàn toàn khác hẳn, nửa dưới là một thân hình trụ gắn với một thân trên gần giống người – mặc dù là một nửa người phủ đầy vảy nhỏ. Hai cánh tay lớn vươn ra như thể muốn mời mọc vị pháp sư cùng tham gia với sinh vật nọ.

Khuôn mặt y trông giống tiên nhưng lại có một cái mũi dẹt, một cái miệng mỏng, còn răng thì sắc như răng rồng nhe ra chào những kẻ mới đến. Cặp mắt mờ ảo không có con ngươi với cái nhìn đe dọa. Trong

bóng tối và với nửa dưới ẩn hiện của y, sinh vật này hẳn đã biến hình từ tiên hoặc con người, nhưng Krasus biết y là thứ gì, hoặc đã từng là gì. Cái tên đó bất giác được thốt lên trên đầu lưỡi vị phù thủy như là bị những nạn nhân độc ác bị đóng băng nơi đây bắt ông nói ra.

“Na-” Krasus bắt đầu.

“Người chẳng, chẳng, chẳng có gì khác ngoài cái mặt rất dàyyy,” một giọng the thé thốt lên như rít vào trong đầu óc.

Vị phù thủy vô diện quay lại thì thấy mảnh băng trên tường dịch chuyển và biến thành một thứ gần giống người. Tuy thế đôi chân thì bé nhỏ và cong queo quá sức vụng về, cơ thể thì giống với một con bọ. Cái đầu thì chỉ hao hao giống đầu người, và dù có đủ mắt mũi miệng thì chúng trông như là có ông thợ nào đó vừa mới bắt đầu điêu khắc trên tuyết rồi lại bỏ đó ngay khi dung mạo chỉ mới thành hình.

Một tấm áo choàng lung linh bao bọc lấy hình thù kì dị đó, cái áo không có mũ nhưng có một cái cổ dựng đứng thành nhiều gai phía sau.

“Malygos... Người khỏe chứ?” Krasus thì thầm.

“Ta thấy thoải mái, thoải mái, thoải mái – khi mà ta cóóó được sự riêng tư.”

“Ta sẽ không đến đây nếu ta còn sự lựa chọn nào khác.”

“Luôn cóóó sự lựa chọn khác, người có thể đi, đi đi! Ta sẽ được ở một mình!”

Vị pháp sư nghĩ không nên nản chí với vị chủ nhân cái hang này. “Và liệu người đã quên tại sao người lại phải trú ngụ trong căn lạng và cô độc ở nơi đây chứ Malygos? Người đã quên nhanh thế ư? Sau tất cả mọi chuyện, chỉ mới có vài thế kỷ từ khi-”

Sinh vật băng kia dạo xung quanh hang, mắt gắn chặt vào người mới đến. “Ta chưa quên bất cứ, bất cứ, bất

cứ thứ gì! Ta chỉ quên đi những ngày tháng tối tăm mà thôi...” Hăn rít lên một cách khó nghe.

Krasus từ từ quay người để luôn giáp mặt với Malygos. Ông biết kẻ kia chẳng có lý do gì để tấn công ông cả, nhưng Malygos, kẻ già nhất trong số bọn họ mà vẫn còn sống, có thể trở nên điên khùng hơn thế.

Đôi chân gầy như sậy bước đi dễ dàng trên băng tuyết, móng vuốt găm sâu xuống nền. Điều này làm Krasus nhớ đến những người vùng cực sống ở xứ băng giá này thường di chuyển bằng ván trượt.

Malygos không phải lúc nào cũng trông như vậy, và ông ta cũng không bị bắt buộc phải mang hình dáng ấy. Malygos thường mang hình dáng này vì sâu trong tâm trí ông ta thích nó hơn cả hình dáng nguyên thủy của mình.

“Vậy là người còn nhớ những gì kẻ tự gọi là Deathwing làm với chính người và những gì thuộc về người.”

Khuôn mặt kỳ dị nhăn nhó, những móng vuốt cong lại. Malygos thốt lên như huyết gió.

“Ta nhớ chứ...”

Cái hang đột nhiên trở nên hẹp lại. Krasus cố đứng vững, biết rằng thứ đang giày vò cả thế giới của Malygos cũng có thể đổ lên chính ông.

“Ta nhớ!”

Những nhũ băng vỡ tan, tạo thành một âm thanh lúc đầu thì giống như tiếng một quả chuông nhỏ, rồi sau đó to dần lên nhanh chóng thành một tiếng gào chói tai. Malygos tiến thẳng về phía vị pháp sư, vết rách tạo thành miệng mở lớn dần lên và trông độc ác hơn. Lỗ trũng sâu bên dưới cái trán nhợt nhạt không có lông mày.

Băng tuyết tỏa ra, to dần lên, càng lúc càng choán đầy căn phòng. Xung quanh Krasus, lớp tuyết cuộn mình mọc lên, trở thành một sinh vật thần thoại khổng lồ kỳ quái như bóng ma, con rồng mùa đông, con rồng hồn ma.

“Ta vẫn còn nhớ lời hứa. Ta rút lại giao kèo giữa chúng ta! Không cần phải chết vì kẻ khác! Thế giới sẽ bảo vệ mãi mãi!” Hình thù kỳ dị kia huýt gió.

Vị pháp sư gật đầu, mặc dù Malygos không thể thấy được vì cái mũ trùm. “Tới khi bị phản bội.”

Con rồng tuyết dang rộng cánh. Hơi ít so với thực tế, hơi nhiều so với ảo ảnh, nó di chuyển theo cảm xúc của chúa tể hang này. Thậm chí cả đôi hàm răng cũng há ra ngậm lại như là một hình nộm ma quái đang nói.

“Tới khi bị phản bội, bị phản bội, bị phản bội...”

Con rồng tuyết phun ra một luồng hơi băng, băng rắn chết người xé toạc cả bức tường đá. “Tới khi Deathwing!”

Krasus dấu một tay không để Malygos thấy, đề phòng bất cứ lúc nào cũng có thể dùng để nhanh chóng làm phép.

Tuy nhiên sinh vật khổng lồ đó lại dừng lại. Ông ta lắc đầu – Con rồng tuyết lặp đi lặp lại điệu bộ đó – và nói thêm bằng giọng hợp lý hơn, “Nhưng thời của

gã rồng đó đã qua rồi, không ai trong chúng ta, không ai trong chúng ta, còn phải sợ hăn nữa! Chuyện hăn là một gã rồng đại diện của thế giới chỉ còn là quá khứ mà thôi, đây đâu còn là cái nhà hỗn loạn của hăn nữa! Tóm lại thời của hăn đã đến và ra đi mãi mãi rồi!”

Krasus nhảy bật lại phía sau khi nền đá dưới chân ông rung lên. Ban đầu ông nghĩ rằng Malygos đang cố bắt thành linh bắt lấy ông, nhưng thay vì một đòn tấn công, nền hang chỉ dâng cao lên và tạo thành một con rồng khác, con này được làm từ đất đá.

“Hăn nói là vì tương lai,” Malygos tiếp tục. “Hăn nói là vì cái lúc thế giới chỉ còn có con người, tiên và người lùn trông coi cho nó! Hãy để tất cả các phe, tất cả các loài rồng bay, tất cả các đại long – các đại diện – đến với nhau và tái tạo lại những mảnh ghép sai lầm, và chúng ta là chìa khóa bảo vệ thế giới mãi mãi kể cả tới cái ngày tất cả chúng ta đã ra đi!” Ông ta nhìn lên hai ảo ảnh ông vừa mới tạo ra. “Và ta, ta, ta... ta là Malygos, sẽ đứng cạnh hăn và cùng thuyết phục những kẻ còn lại!”

Hai con rồng cuộn vào nhau, nhập vào nhau, hòa trộn vào nhau. Krasus liếc nhìn chúng, tự nhắc mình rằng dù kẻ đứng trước mặt anh hẳn khinh miệt Deathwing hơn hẳn tất cả các sinh vật khác, điều đó không có nghĩa rằng Malygos sẽ hỗ trợ cho ông... hoặc thậm chí để cho ông ra khỏi hang động băng giá này.

“Và vậy, mỗi con rồng, đặc biệt là các đại diện, yểm bùa nó với một chút của chính mình, trói buộc chính họ, chung một cảm giác, với nó-” vị pháp sư vô diện xen vào.

“Luôn luôn đặt bản thân dưới quyền của nó!”

Krasus gật đầu. “Luôn luôn đảm bảo rằng nó phải là một thứ có sức mạnh trên cả bọn họ, mặc dù họ không biết về nó.” Ông giơ một bàn tay đeo găng lên và tạo ra một ảo ảnh, ảo ảnh của thứ mà họ đang nói đến.

“Người còn nhớ nó trông đáng khinh thế nào không? Người còn nhớ nó là một thứ tầm thường như thế nào chứ?”

Vào lúc hình ảnh đó hiện ra, Malygos thở dốc và co rúm lại. Hai con rồng kia đổ sụp xuống, tuyết và đá đổ tung tóe khắp nơi nhưng không hề chạm đến vị pháp sư lẫn ông chủ nhà. Tiếng ồn ào vang vọng khắp các hành lang trống trơn, thậm chí còn vọng lên đến cả vùng đất hoang dã trống trải và rộng lớn bên trên.

“Vứt nó đi, vứt nó đi, vứt nó đi!” Malygos van nài, gần như rên rỉ. Những bàn tay có vuốt cố gắng che đi cặp mắt mờ ảo. “Đừng cho ta xem thứ ấy nữa!”

Nhưng Krasus không dừng lại. “Nhìn nó đi, bạn của ta! Nhìn vào cái sự suy đồi của chủng tộc già cỗi nhất trong các chủng tộc! Nhìn vào cái được tất cả biết với cái tên *Quý Hồn*!”

Cái đĩa sáng đơn điệu kia xoay vòng trên lòng bàn tay của vị pháp sư. Một phần thưởng sáng giá đã được chuyển từ tay kẻ này sang kẻ khác mà chúng không hề nhận ra được tiềm năng của nó. Chỉ có một ảo ảnh ở đây thế mà cũng có thể gây ra bao kinh hãi trong trái tim Malygos, khiến ông mất khá nhiều thời gian

mới có thể bình tâm mà cố gắng tập trung nhìn vào nó.

“Được rèn bởi ma thuật từng là bản chất của chính loài rồng, ban đầu được tạo ra nhằm chống lại những con quỷ của Quân Đoàn Hủy Diệt và nhất chính sức mạnh ma thuật của chúng bên trong!” Vị pháp sư trù mĩ bước tới Malygos. “Và được sử dụng bởi Deathwing nhằm phản bội tất cả loài rồng ngay khi cuộc chiến vừa kết thúc! Được sử dụng bởi hắn nhằm chống lại chính những đồng minh-”

“Thôi ngay! *Quý Hồn* đã mất, mất, mất rồi và kẻ hắc ám đã chết, bị giết bởi lũ pháp sư con người và tiên rồi!”

“Chết ư?” Krasus bước lên trên đồng tàn tích của hai ảo ảnh, ông xóa tan hình ảnh của cổ vật kia và tạo ra một ảo ảnh khác. Một con người, một người đàn ông mặc đồ đen. Một tên quý tộc trẻ tự tin với cặp mắt trông già dặn hơn hắn vẻ bề ngoài.

Ngài Prestor.

“Người này, kẻ phàm trần này sẽ thành vua mới của Alterac, Alterac ở ngay trung tâm Liên Minh Lordaeron ấy Malygos à. Người có thấy thứ gì đó quen thuộc ở hắn không? Đặc biệt là người?”

Sinh vật băng kia di chuyển lại gần, nhìn chăm chú cái hình thù xoay vòng của tên quý tộc giả danh kia. Malygos xem xét Prestor một cách cẩn thận... và rồi bỗng trở nên kinh hoàng.

“Đây không phải là con người!”

“Nói đi Malygos. Nói tên kẻ mà người thấy đi.”

Cặp mắt kỳ dị nhìn vào mắt Krasus. “Người biết rõ đây! Đó là Deathwing!” Sinh vật kỳ quái thốt lên một tiếng huýt gió lúc trước từng tạo ra hình thù một con rồng to lớn ban nãy. “Deathwing...”

“Deathwing, chính hắn,” Krasus trả lời một cách vô cảm. “Deathwing kẻ tưởng như đã chết hai lần. Deathwing, kẻ mang *Quý Hồn* và vĩnh viễn chấm dứt mọi hi vọng trở về Thời Đại Của Loài Rồng.

Deathwing... kẻ tìm cách lôi kéo các chủng tộc non trẻ khác cùng làm cái hành động bội bạc ấy như hắc.”

“Hắc sẽ khiến họ gây chiến với nhau...”

“Đúng vậy Malygos à. Hắc sẽ khiến họ gây chiến với nhau tới khi chỉ còn vài kẻ sống sót... rồi đến lúc đó Deathwing sẽ kết liễu luôn bọn họ. Người biết thế giới hắc thêm muốn như thế nào mà. Ở đó sẽ chỉ có hắc và những tay sai được hắc lựa chọn. Vương quốc được thanh lọc của Deathwing... thậm chí còn không có chỗ cho chính những con rồng cùng giống với hắc.”

“Khôôông...”

Hình hài của Malygos đột nhiên nở rộng theo tất cả mọi phía, da của ông ta lột ra một lớp vỏ như da thằn lằn. Màu sắc của lớp da cũng thay đổi, từ màu trắng tuyết trở thành màu xanh bạc đen tối và lạnh lẽo. Tay chân ông to lên và khuôn mặt dài ra, càng ngày càng giống rồng hơn. Malygos vẫn chưa hoàn thành việc biến hình, nhưng ông ta dừng lại thành một hình dáng

kỳ dị lai giữa rồng và bọ, một sinh vật đầy ác mộng.

“Ta từng là đồng minh với hăn, vì điều đó khiến loài rồng bay của ta sụp đổ. Ta là tất cả những gì ta còn lại! *Quý Hồn* lấy đi mất con cháu ta, các vợ ta. Ta chỉ sống nhờ hiểu biết rằng hăn, kẻ đã phản bội tất cả đã bỏ mạng, và rằng cái đĩa đáng nguyên rủa kia đã mãi mãi bị xóa sổ-”

“Chúng ta đều vậy cả Malygos à.”

“Nhưng hăn còn sống! Hăn vẫn còn sống!”

Cơn thịnh nộ bất ngờ của con rồng khiến cả cái hang rung động. Nhũ băng rơi xuống đâm vào nền tuyết, tạo thêm nhiều chấn động ảnh hưởng đến cả Krasus.

“Đúng rồi, hăn vẫn còn sống, Malygos à, hăn vẫn còn sống bất kể bao hi sinh của người...”

Con quái vật khủng khiếp nhìn sát mặt ông. “Ta đã mất nhiều thứ – rất nhiều thứ! Nhưng người, người tự gọi mình là Krasus, người cũng từng mang hình dáng của loài rồng, người cũng đã mất tất cả!”

Hình ảnh của nữ hoàng trong lòng Krasus lướt ngang qua tâm trí ông. Hình ảnh của những ngày loài rồng đỏ của Alexstrasza còn thịnh vượng choán lấy ông...

Ông là đệ nhị quân phu của cô ấy – nhưng lại đứng đầu về tình yêu và lòng trung nghĩa.

Vị pháp sư lắc đầu, gạt đi những ký ức đau đớn đó. Khao khát được bay trên bầu trời một lần nữa dâng lên. Tới khi mọi thứ thay đổi, ông phải giữ nguyên là con người, giữ nguyên là Krasus – không phải là Korialstrasz rồng đỏ.

“Đúng vậy... ta đã mất rất nhiều,” Krasus trả lời, cuối cùng đã lấy được kiểm soát. “Nhưng ta hi vọng vẫn lấy lại được vài thứ... vài thứ cho tất cả chúng ta.”

“Bằng cách nào?”

“Ta sẽ giải phóng Alexstrasza.”

Malygos rống lên tiếng cười điên khùng. Ông ta cứ rống mãi và không kìm được, hơn cả những gì cơn điên của ông ta có thể gây ra. Ông ta rống lên chế

nhạo tất cả những gì vị pháp sư muốn đạt được.

“Cũng có lợi cho người đấy – miễn là người có thể đạt được mục tiêu bất khả thi đó! Nhưng điều đó thì có lợi gì cho ta? Người sẽ cho ta điều gì hả kẻ nhỏ bé kia?”

“Người biết nàng ấy là Đại Diện của gì mà. Người thừa biết nàng ấy có thể làm gì cho người chứ.”

Tiếng cười im bật. Malygos ngáp ngừng, hẳn không muốn tin, nhưng lại mong muốn điều đó đến tuyệt vọng. “Cô ta không thể – đúng chứ?”

“Ta tin điều đó là có thể. Ta tin rằng có cơ hội đáng để nhận được sự giúp sức của người. Bên cạnh đó, còn tương lai nào chờ người nữa chứ?”

Hình rồng kia bỗng trở nên to lớn hơn một cách nhanh chóng. Rồi một con thú có kích thước gấp năm, mười, rồi hai mươi lần kích cỡ của Krasus đang đứng trước mặt ông, gần như tất cả dấu vết của sinh vật khủng khiếp ban nãy Malygos từng là biến mất. Một con rồng đứng ngay trước mặt Krasus, một con rồng

chưa từng được trông thấy từ cái ngày trước cả khi con người xuất hiện.

Và cùng với hình dáng nguyên thủy, có vẻ như một vài mối lo âu của Malygos cũng quay trở lại, ông hỏi một câu mà Krasus vừa lo lắng và mong chờ nó. “Lũ orc. Làm thế nào lũ orc giữ được cô ta chứ? Điều đó đã khiến ta cứ thắc mắc, thắc mắc, thắc mắc mãi...”

“Người biết cách duy nhất để chúng có thể giữ nàng ấy làm tù nhân mà bạn của ta.”

Gã rồng ngẩng cao cái đầu bạc sáng lập lòe và huýt gió. “Là *Quý Hồn* à? Lũ sinh vật tầm thường đó mà có được *Quý Hồn* sao? Đó là lý do tại sao người cứ lập lòe cái hình ảnh bản thủ đó trước mặt ta à?”

“Đúng thế Malygos à, chúng có được *Quý Hồn* và dù vậy ta cũng không nghĩ chúng thực sự biết chúng có được thứ gì, chúng chỉ đủ biết để kiểm soát Alexstrasza thôi... nhưng đó không phải là điều tồi tệ nhất.”

“Còn điều gì có thể tồi tệ hơn chứ?”

Krasus biết rằng ông đã kéo được gã quái vật già cả này đến gần mức có thể đồng ý giúp giải cứu Nữ Hoàng Rồng rồi, nhưng những gì ông sắp nói với Malygos có thể sẽ khiến toàn bộ cố gắng bị phá sản. Tuy nhiên, vì mục đích của không chỉ của nữ hoàng ông yêu, ông rồng kẻ đã giả dạng làm một trong những pháp sư Kirin Tor phải nói với kẻ có triển vọng trở thành đồng minh với ông sự thật. “Ta tin rằng Deathwing đã biết những gì ta đang làm... và sẽ không dừng lại tới khi cả cái đĩa bị nghiền và Alexstrasza lọt vào tay hắn.”

Day of the Dragon – chapter 10

MƯỜI

Lần thứ hai chỉ trong vài ngày, Rhonin thức dậy giữa rừng cây. Tuy nhiên lần này anh không thấy Vereesa đâu cả, điều này khiến anh cảm thấy đôi chút thất vọng. Thay vào đó anh thức dậy dưới bầu trời tối đen với sự tĩnh lặng hoàn toàn. Không có tiếng chim hót

trong rừng, không có con thú nào dạo bước trên nền lá rụng.

Linh tính cảnh báo anh pháp sư. Từ từ, cảnh giác, anh nhấc đầu lên nhìn quanh. Rhonin nhìn thấy cây cối xung quanh nhưng ngoài ra không còn gì. Không có con rồng nào cả, hẳn rồi, đặc biệt là kẻ to lớn và hiểm ác như-

“Chààà, cuối cùng người cũng đã tỉnh rồi...”

Deathwing?

Rhonin nhìn sang trái – chỗ mà nãy anh đã lướt qua rồi – và bối rối nhìn một mảng tối quanh anh tách ra, rồi hợp lại thành một dáng người trùm mũ giống một người mà anh biết.

“Krasus?” anh thì thầm sau khi nhận ra đây có thể chính là người bảo trợ vô diện của anh. Cái thứ đang di chuyển trước mặt anh khoác màu đen kiêu hãnh của bóng tối, gần như hòa nhập vào đó.

Không phải, ý đầu tiên của anh mới đúng. Là Deathwing. Hình dáng ấy trông giống con người,

nhưng nếu loài rồng cũng có thể mang hình dáng ấy, thì đây chỉ có thể là gã thú đen đó.

Một khuôn mặt xuất hiện bên dưới mũ trùm, một người đàn ông với nét mặt hình chim đẹp trai nhưng đầy hắc ám. Một khuôn mặt quý phái... ít nhất là nhìn bề ngoài. “Người ổn chứ?”

“Tôi vẫn còn nguyên vẹn, cảm ơn ngài.”

Cái miệng mỏng nhếch nhẹ mép lên trông như đang cười. “Người biết ta là ai chứ con người kia?”

“Ngài là... ngài là Deathwing Kẻ Hủy Diệt.”

Bóng tối xung quanh hình hài kia di chuyển, mờ nhạt đi đôi chút. Khuôn mặt nửa giống người, nửa giống tiên hiện ra rõ ràng. Khóe miệng hằn nhếch lên thêm chút nữa. “Một trong số các danh hiệu của ta phù thủy à, chính xác và không chính xác như tất cả những cái tên khác.” Hắn vênh mặt về một phía. “Ta biết ta chọn đúng người mà; người thậm chí còn không thèm ngạc nhiên khi ta xuất hiện trước mặt người.”

“Giọng ngài vẫn như thế. Tôi không bao giờ quên được.”

“Khá sắc sảo đấy, người bạn phạm nhân của ta à. Có nhiều kẻ thậm chí còn chẳng biết ta là ai kể cả khi ta hiện nguyên hình ngay trước mắt bọn chúng!” Hắc cười khoái trá. “Nếu người muốn bằng chứng, ta có thể làm điều đó ngay bây giờ!”

“Cảm ơn ngài – nhưng không cần đâu.” Chút ánh ngày cuối cùng bắt đầu khuất sau lưng kẻ giải cứu hung gở của anh phù thủy. Rhonin tự hỏi anh đã bất tỉnh bao lâu rồi và Deathwing đã đưa anh đến đâu. Hơn hết anh thắc mắc tại sao anh vẫn còn sống.

“Ngài muốn gì ở tôi vậy?”

“Ta không muốn gì ở người cả, Pháp Sư Rhonin. Hơn thế, ta muốn giúp người hoàn thành nhiệm vụ của mình.”

“Nhiệm vụ của tôi?” Trừ Krasus và hội đồng cấp cao Kirin Tor ra không ai biết về nhiệm vụ thực sự của anh, và Rhonin bắt đầu thắc mắc liệu tất cả mọi người

đã biết chưa. Các pháp sư trưởng thường rất biết giữ bí mật, đặc biệt là những thảo luận kín luôn được ưu tiên trên đầu. Rõ ràng là ông bạn đang đứng trước mặt anh đây hẳn là không thể nắm được những chuyện như vậy.

“Ồ đúng rồi, Rhonin à, nhiệm vụ của người.” Khóe miệng Deathwing bỗng kéo dài tới mức không còn giống người nữa, và những chiếc răng sắc nhọn lộ ra. “Để giải phóng Nữ Hoàng Rồng vĩ đại, Alexstrasza phi thường!”

Rhonin phản ứng theo bản năng, không biết làm thế nào mà gã quái vật có thể biết được sự thật về nhiệm vụ của anh nhưng vẫn chắc rằng Deathwing không hề có ý ám chỉ rằng hẳn đã phát hiện ra điều đó.

Deathwing xem thường tất cả các giống loài, bao gồm cả những con rồng không cùng loại với hẳn. Trong lịch sử không có đoạn nào nhắc đến liệu có tình yêu giữa gã thú vật to lớn này và nữ hoàng đỏ hay không.

Phép thuật mà anh pháp sư vừa mới sử dụng đã từng hỗ trợ cho anh rất nhiều trong chiến tranh. Nó đã kết liễu một tên orc tấn công bằng máu của sáu kỵ sĩ và một phù thủy đồng đội trên chính bàn tay trần trụi của hắn, và với dạng đơn giản hơn nó đã có thể đổi chọi lại một tên thầy pháp orc nhằm tạo thời cơ cho anh chuẩn bị phép thuật tối thượng của mình. Tuy nhiên chống lại rồng thì anh hoàn toàn không có kinh nghiệm nào cả. Những cuộn giấy đã nhấn mạnh rằng nó đặc biệt có tác dụng trong việc trói buộc những con quái vật cổ xưa đó...

Những vòng vàng xuất hiện quanh người Deathwing -và rồi hình thù đen đúa đó vẫn tiếp tục bước xuyên qua chúng.

“Chà, liệu việc này có thực sự cần thiết không?” Deathwing giơ một tay ra khỏi áo choàng. Hắn chỉ ngón tay.

Một hòn đá nằm bên cạnh Rhonin chọt sỏi bọt điên cuồng... rồi sau đó tan chảy ngay trước mắt anh. Đá

nóng chảy nhỏ giọt xuống nền đất, thấm qua từng khe nứt, biến mất không một dấu vết nhanh chóng như cái cách mà nó bị nung chảy. Tất cả xảy ra chỉ trong vài giây.

“Đây là thứ ta có thể làm với người phù thủy à, nếu như ta muốn thế. Người nợ ta hai mạng; có muốn ta làm lần ba và cũng là lần cuối không?”

Rhonin lắc đầu khôn ngoan.

“Cuối cùng cũng biết điều.” Deathwing đến gần, trở nên hữu hình hơn khi hắn bước đến. Hắn lại chỉ tay vào bên cạnh anh pháp sư. “Uống đi. Người sẽ thấy khỏe khoắn hơn nhiều.”

Rhonin nhìn xuống một bịch rượu đang nằm trên bãi cỏ. Mặc kệ chuyện nó chỉ mới xuất hiện cách đây ít giây, anh không do dự mà nhấc ngay nó lên mà tu.

Anh uống không chỉ để thỏa mãn cơn khát điên cuồng của anh mà còn là vì con rồng đó sẽ xem sự từ chối này là một hành động thách thức khác. Lúc này

Rhonin chẳng thể làm gì khác ngoài hợp tác... và hi vọng.

Ông bạn khoác áo choàng đen kia lại di chuyển, dần trở nên mờ ảo đến mức gần như biến mất. Tên Deathwing này, giống như bao con rồng khác, có thể mang lột người mà đe dọa anh pháp sư. Ai biết rằng một sinh vật như thế này có thể làm những gì với những người như Rhonin? Và làm thế nào để anh biết được Deathwing liệu đã bao trùm bóng tối lên tất cả mọi thứ bằng cách này chưa?

Và nếu vậy, sao giờ hắn lại nói ra một bí mật như vậy với Rhonin – trừ khi hắn định bịt miệng anh phù thủy?

“Người biết quá ít về chúng ta.”

Mắt Rhonin mở lớn. Liệu Deathwing có khả năng đọc được tâm trí kẻ khác không?

Con rồng ngồi xuống bên trái anh người, trông như ngồi lên một cái ghế hoặc một tảng đá lớn nào đó. Rhonin không thể thấy phía sau đuôi áo choàng. Bên

trong khoảng hở dưới cái mũ trùm đen, con mắt sắc bén không chớp mắt của hắn đánh bại cái nhìn của Rhonin.

Khi anh pháp sư nhìn đi chỗ khác, Deathwing lặp lại phát biểu ban nãy của hắn. “Người biết quá ít về chúng ta.”

“Có-có không nhiều lắm tài liệu về loài rồng. Hầu hết những nhà nghiên cứu đều đã bị ăn thịt.”

Với chút cố gắng tỏ ra hài hước yếu ớt của Rhonin, Deathwing lại thấy rất là buồn cười. Hắn cười. Cười lớn. Cười một cách điên khùng.

“Ta đã quên mất loài người các người thú vị như thế nào, anh bạn bé nhỏ của ta à! Thật là thú vị!” Điều cười quá lớn, quá ngon lành trở lại vẻ độc ác vốn có. “Đúng rồi, chuyện đó cũng có vài phần sự thật.”

Không còn thoải mái khi nằm ngay trước mặt mối đe dọa đó, Rhonin ngồi thẳng dậy. Hắn anh đã đứng thẳng dậy nếu Deathwing không lờm một cái để

cảnh báo là làm điều đó sẽ không được khôn ngoan cho lắm.

“Ngài muốn gì ở tôi?” Rhonin lại hỏi. “Tôi là gì đối với ngài?”

“Người là phương tiện giúp đưa đến hồi kết, là cách để đạt được một mục tiêu vượt quá tầm với – một hành động liều lĩnh của một sinh vật liều lĩnh...”

Lúc đầu Rhonin không hiểu lắm. Rồi sau đó anh thấy vẻ mặt thất vọng của gã rồng. “Ngài – liều lĩnh ư?”

Deathwing lại đứng dậy, dang rộng cánh tay như thể muốn bay lên. “Người thấy gì hả con người?”

“Một người trong trang phục đen. Rồng Deathwing trong một lớp vỏ khác.”

“Trả lời rõ ràng lắm, nhưng người có nhìn thấy nổi thứ gì khác không, người bạn bé nhỏ của ta? Người có thấy nổi những quân đoàn rồng trung thành của ta không? Người có thấy những con rồng đen – hoặc những con rồng đỏ, những kẻ từng bay đầy trên bầu

trời rất lâu trước khi con người hay cả tiên còn chưa xuất hiện?”

Không chắc Deathwing định đưa anh đến tận đâu, Rhonin chỉ lắc đầu. Có một điều anh ta đã chắc chắn. Sự ôn hòa không bao giờ ổn định được lâu trong đầu sinh vật này.

“Người không thấy được chúng,” hăn bắt đầu, hình thù và cả lớp da càng lúc càng trở nên giống thằn lằn. Cặp mắt co hẹp và răng mọc dài ra, sắc nhọn. Thậm chí nguyên cả thân mình cũng lớn lên, và trông như có một đôi cánh sắp vươn ra từ dưới lớp áo choàng. Deathwing càng trở nên tối đen hơn cả cảnh vật xung quanh, một sinh vật ma quái bị kẹt lại ngay giữa quá trình biến hình.

“Người không thấy được chúng,” hăn lại nhắc lại, mắt nhắm. Đôi cánh, cặp mắt, hàm răng – tất cả trở lại như cách đây một chốc. Deathwing lấy lại hình dáng và tính người, ít nhất là qua vẻ bề ngoài. “...bởi vì chúng không còn tồn tại nữa.”

Hắn ngồi xuống, rồi giơ ra một bàn tay ngửa ra. Trên đó một hình ảnh đột nhiên sống dậy. Những hình rồng tí hon đang bay khắp thế giới đầy một màu xanh vẻ vang. Chính những con rồng đập cánh tạo ra mọi màu sắc cầu vồng. Một cảm giác vui mừng tột độ tràn đầy không gian, thậm chí cả Rhonin cũng cảm thấy.

“Thế giới là của chúng ta và chúng ta chăm sóc nó. Ma thuật là của chúng ta và chúng ta bảo vệ nó. Cuộc sống là của chúng là... và chúng ta tận hưởng nó.”

Nhưng rồi một thứ xuất hiện trong bức tranh đó. Mất vài giây để anh pháp sư đa nghi nhận ra hình thù tí hon đó là loài tiên, nhưng không phải loài tiên như Vereesa. Những người tiên đó rất đẹp theo cách của họ, nhưng là một vẻ đẹp lạnh lẽo kiêu kỳ, thứ khiến cho anh cảm thấy khó chịu.

“Nhưng những kẻ khác tới, hình dáng bé nhỏ, vòng đời ngắn ngủi. Vội vàng cầu thả, chúng nhúng sâu vào cái mà bọn ta biết là quá liều lĩnh.” Giọng của Deathwing bỗng trở nên lạnh lẽo như vẻ đẹp của

những tiên đêm kia. “Và với hành động của chúng, chúng đem những con quỷ tới với bọn ta.”

Rhonin cúi người về trước mà không thềm suy nghĩ. Tất cả các phù thủy đều được học về huyền thoại về bảy quỷ, chúng được gọi là Quân Đoàn Hủy Diệt, nhưng nếu như những sinh vật độc ác đó có từng tồn tại, chính anh cũng không thể tìm ra bằng chứng nào cả. Hầu hết những người từng chạm trán chúng đều đã bị ảnh hưởng tâm trí đến mức không thể tin nổi.

Ngay khi anh pháp sư cố tìm kiếm hình ảnh của một trong những con quỷ, Deathwing bất ngờ nắm tay lại, khiến cho hình ảnh biến mất.

“Nếu không có loài rồng, thế giới này sẽ không thể tồn tại nổi. Kể cả cả ngàn bảy orc cũng không thể so sánh với thứ bọn ta đã phải giáp mặt, với thứ bọn ta phải hi sinh vì nó! Vào thời ấy, chúng ta chiến đấu như là một! Máu bọn ta trộn lẫn giữa chiến trường khi bọn ta đuổi lũ quỷ ra khỏi thế giới này...” Hình thù đen tối đó lại nhắm mắt lại. “...và trong lúc đó,

bọn ta mất kiểm soát mọi thứ bọn ta cố bảo vệ. Thời của giống loài bọn ta đã qua đi. Loài tiên, rồi người lùn, và cuối cùng là con người đều gắng giành giật lấy tương lai. Số lượng của bọn ta giảm đi và, tệ nhất, bọn ta đánh đấm lẫn nhau. Giết lẫn nhau.”

Điều này Rhonin biết. Ai cũng biết về lòng căm hận giữa năm chủng loài rồng bay còn tồn tại, đặc biệt là rồng đen và rồng đỏ. Xuất phát điểm của tình trạng thù hằn này đã mờ nhạt từ xưa, nhưng chắc giờ này anh pháp sư đã có thể hiểu được sự thật tồi tệ.

“Nhưng tại sao lại đánh lẫn nhau như thế sau khi đã hi sinh quá nhiều cùng nhau?”

“Những ý kiến sai lầm, mất sự thống nhất... quá nhiều yếu tố mà người không thể hiểu được hết kể cả nếu ta có thời gian diễn giải chúng.” Deathwing thở dài. “Và vì những yếu tố đó, số lượng chúng ta đã giảm đi còn rất ít.” Cặp mắt hằn trở nên dữ dội hơn. Cái nhìn như xoáy vào mắt Rhonin. “Nhưng đó chỉ còn là quá khứ! Ta sẽ đền bù lại những gì đã xảy ra...”

thông qua những việc ta phải làm, con người ạ. Ta sẽ giúp người giải phóng Nữ Hoàng Rồng Alexstrasza.”

Rhonin chần chừ chưa trả lời. Bất chấp thái độ dễ dãi, bất chấp cái lốt hăn mang, anh vẫn đang ngồi ngay trước con rồng kinh khủng nhất trong số những con rồng. Deathwing có thể mong muốn làm bạn hữu, là thân thiết, nhưng một từ không đúng thôi là có thể kết án Rhonin với một cái kết tồi tệ.

“Nhưng mà-” anh cố lựa lời cẩn thận, “-ngài và bà ta là kẻ thù cơ mà.”

“Cũng là một lý do vớ vẩn đã khiến bọn ta đánh nhau lâu nay. Có những lỗi lầm, con người ạ, nhưng ta sẽ sửa sai cho chúng.” Cặp mắt hăn thu hút cái nhìn của anh pháp sư. “Alexstrasza và ta không nên là kẻ thù.”

Rhonin phải đồng ý với điều đó. “Dĩ nhiên rồi.”

“Rồi chúng ta sẽ là những đồng minh, những người bạn lớn nhất, và điều đó có thể xảy ra, người có dám không đồng ý?”

Anh pháp sư không thể rời mắt khỏi cặp mắt sắc bén đó. “Tôi đồng ý.”

“Và người đang làm nhiệm vụ giải cứu cô ta.”

Có một cảm giác khuấy động Rhonin, và đột nhiên anh cảm thấy không thoải mái với cái nhìn của Deathwing. “Làm thế nào – làm thế nào ngài biết về điều đó?”

“Điều đó không quan trọng phải không?” Cặp mắt tiếp tục cảm dỗ anh người.

Cảm giác khó chịu qua đi. Mọi thứ bị lu mờ dưới cái nhìn mãnh liệt của con rồng. “Không, tôi cho là không.”

“Một mình người, người sẽ thất bại. Điều đó là chắc chắn. Sao người vẫn còn cố gắng đi tiếp chứ, kể cả ta cũng không thể! Giờ, nghỉ đi, bây giờ với sự trợ giúp của ta, người có thể làm được điều không thể, bạn của ta. Người sẽ giải cứu Nữ Hoàng Rồng!”

Với đó, Deathwing mở bàn tay ra, trên đó có một huân chương nhỏ bằng bạc. Những ngón tay của Rhonin vươn tới bất kể sự kháng cự của chủ nhân, cầm lấy cái huân chương và đưa lại gần. Anh nhìn nó, đọc hàng chữ rune khắc quanh mép, rồi viên pha lê đen ở chính giữa. Có vài ký tự rune anh có thể đọc hiểu được, nhưng nhiều chữ khác anh chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng anh pháp sư cũng có thể cảm nhận được sức mạnh của chúng.

“Người có thể giải cứu Alexstrasza, bù nhìn bé nhỏ đẹp đẽ của ta à,” nụ cười của hắn ngoác rộng hết cỡ. “Bởi vì với nó, ta sẽ ở đó dẫn đường đi cho người...”

Làm thế nào mà lại để lạc mất dấu một con rồng?

Câu hỏi đó cứ trở nên nhức nhối mãi, và cả Vereesa và ông bạn cô đều không có được một câu trả lời thỏa đáng. Màn đêm cùng cái ác đã bắt đầu buông xuống Khaz Modan, và con bằng sư kiệt sức hẳn không thể nào đi được xa hơn nữa.

Deathwing vẫn còn trong tầm mắt suốt cả chặng đường, chỉ là từ rất rất xa mà thôi. Kể cả mắt của Falstad, không thể nào sắc bén bằng mắt của nàng tiên, cũng có thể nhận ra hình thù khổng lồ đó đang bay vào sâu trong đất liền. Chỉ thỉnh thoảng Deathwing mới tạm thời biến mất khi hẩn bay vào một đám mây nào đó, nhưng cũng chỉ trong vòng vài tích tắc mà thôi.

Cho tới một tiếng trước.

Gã thú vật khổng lồ cùng gánh hàng của hẩn bay vào đám mây cuối cùng, giống nhau bao lần trước. Falstad vẫn lái bằng sự bay theo hướng ấy và cả Vereesa và ông lùn chờ đợi sự xuất hiện trở lại của gã quái vật. Đám mây ấy trôi biệt lập, cách đám mây gần nhất vài dặm^[1] về phía nam. Nàng tuần du và người đồng hành có thể nhìn thấy gần như toàn bộ nó. Họ không thể mất dấu khi Deathwing bay ra được. Nhưng không có con rồng nào xuất hiện.

Họ theo dõi và chờ đợi, rồi khi họ không thể chờ lâu hơn được nữa, Falstad bay lên đám mây, mạo hiểm tìm kiếm Deathwing đang ẩn náu bên trong. Tuy nhiên không thấy kẻ hắc ám đó đâu cả. Con rồng lớn nhất và độc ác nhất trong tất cả các con rồng đã hoàn toàn biến mất.

“Vô ích thôi nàng tiên của ta à. Chúng ta phải hạ cánh thôi! Chúng ta và con thú tội nghiệp của chúng ta không thể đi xa được hơn nữa!” Cuối cùng ông kỵ sĩ bằng sư nói.

Cô đành phải đồng ý, mặc dù một phần cô vẫn muốn tiếp tục cuộc săn. “Được thôi!” Nàng tuần du nhìn xuống cảnh vật bên dưới. Bãi biển và khu rừng từ lâu đã nhường chỗ cho một vùng đất nhiều đá sỏi và ít thân thiện hơn mà cô biết rằng nó sẽ dẫn tới thành vách của Grim Batol. Vẫn có những khu vực nhiều cây cối, nhưng nhìn chung chúng rất thưa thớt. Họ nên trốn vào dãy đồi nhằm có vật che chắn để tránh bị lũ orc trên lưng rồng phát hiện ra. “Vùng đất dưới kia thì có ổn không?”

Falstad nhìn theo chỉ tay của cô. “Dây đồi gồ ghề trông giống như râu của bà ta kia ấy hả? Được đấy, đúng là lựa chọn hợp lý! Chúng ta sẽ hạ xuống đấy!”

Con bằng sư mệt mỏi rất biết ơn mà nghe theo tín hiệu hạ cánh. Falstad dẫn nó tới dây đồi lớn nhất, đến một thung lung bé xíu nằm giữa chúng. Vereesa bám chặt khi con thú hạ cánh, mắt vẫn luôn cảnh giác bất cứ mối đe dọa nào. Nơi này nằm sâu trong Khaz Modan, lũ orc hẳn phải có tiền đồn ở gần đó.

“Đỉnh Tổ Chim phù hộ!” ông lùn nói lớn khi họ hạ cánh. “Mặc dù ta rất thích được tự do bay lượn trên bầu trời thì vẫn là quá lâu khi phải ngồi trên thứ gì đó!” Ông gãi và cái bờm sư tử của con bằng sư.

“Nhưng mà là con thú ngoan, xứng đáng được thưởng nước và đồ ăn!”

“Tôi nhìn thấy một dòng suối gần đây. Ở đấy có thể có cả cá nữa.” Vereesa đề nghị.

“Vậy thì nó sẽ bắt được nếu nó muốn.” Falstad tháo cương và những thứ khác trên người con thú. “Và tự

nó sẽ đi tìm.” Ông vỗ mông con bằng sư và con thú nhảy lên không trung, bỗng tràn đầy sức sống khi gánh nặng đã được trút bỏ.

“Việc đó liệu có khôn ngoan chứ?”

“Nàng tiên yêu quý của ta, cá không nhất thiết phải là bữa ăn cho nó! Tốt nhất cứ để nó tự đi săn tìm thứ phù hợp. Nó sẽ trở về sau khi đã ăn no nê, và nếu có ai đó nhìn thấy nó... chà, kể cả ở Khaz Modan cũng có một số băng sư hoang dã còn lại.” Khi cô cảm thấy không chắc lắm, Falstad nói thêm, “Nó sẽ chỉ đi một lát thôi. Vừa đủ để chúng ta ăn uống.”

Họ có đem theo một ít lương thực, ông lùn ngay lập tức chia ra. Với dòng suối gần đó, họ không cần lo lắng mà cứ uống cạn bịch nước đã vơi đi nhiều của họ. Một đồng lửa thì không được hay ho cho lắm khi ở sâu trong thuộc địa của orc này, nhưng may thay màn đêm cũng không lạnh lắm.

Đúng thật, con băng sư đã nhanh chóng trở về, bụng đã no nê. Con thú nằm xuống cạnh Falstad, ông đặt

nhẹ bàn tay lên đầu con thú khi ông ăn xong.

“Ta không nhìn thấy gì từ trên không cả, nhưng chúng ta không thể chủ quan việc lũ orc không ở gần đây.”
Cuối cùng ông nói.

“Liệu ta có nên cắt gác?”

“Điều này là tối cần thiết. Ta sẽ gác trước hay là nàng đây?”

Cảm thấy khó ngủ, Vereesa tình nguyện gác trước. Falstad không phản đối, và bất kể tình cảnh hiện giờ của họ, ông ngay lập tức nằm xuống và ngủ ngay sau vài giây. Vereesa khâm phục khả năng đó của ông lùn, ước gì cô cũng có thể làm được như ông.

Đêm đen sụp xuống quanh cô quá tĩnh lặng như những cánh rừng tuổi thơ cô, nhưng cô tự nhủ rằng vùng đất sỏi đá này vốn bị lũ orc chiếm đoạt đã rất nhiều năm rồi. Đúng là cuộc sống hoang dã vẫn còn tồn tại ở đây – bằng chứng ở cái bụng no của con bằng sư – nhưng hầu hết sinh vật ở Khaz Modan đều

trông cảnh giác hơn hẳn ở Quel'Thalas. Cả orc và lũ rồng của chúng đều cần rất nhiều thịt tươi.

Vài ngôi sao điểm trên bầu trời, nhưng nếu không nhờ khả năng nhìn ban đêm của chủng tộc mình thì Vereesa giờ cũng chẳng nhìn thấy gì. Cô thắc mắc làm sao Rhonin có thể đi nổi trong bóng tối như này, giả như anh vẫn còn sống. Liệu anh có đi lang thang khắp vùng đất hoang giữa đây và Grim Batol không, hay liệu Deathwing có mang anh đi xa tít ngoài kia, thậm chí tới một nơi mà nàng tuần du hoàn toàn không biết đến?

Cô phủ nhận việc phải tin rằng bằng cách nào đó anh đã liên hiệp với kẻ hắc ám kia, nhưng nếu không phải vậy thì Deathwing định làm gì với anh? Vấn đề là, liệu cô và Falstad có tham gia vào một vụ truy lùng rồng mà thậm chí Rhonin còn không phải là món hàng mà gã quái vật mặc giáp kia đó mang?

Có quá nhiều thắc mắc mà không thể trả lời. Chán nản, nàng tuần du bước xa ra khỏi chỗ ông lùn và con

thú nằm, thử tuần tra ngọn đồi và khu rừng bao quanh đó. Kể cả với thị giác ưu việt của cô, mọi thứ cũng đều trông như những hình khối đen thui. Điều này chỉ khiến mọi thứ quanh cô trở nên ngột ngạt và nguy hiểm, thậm chí kể cả khi không có tên orc nào cách đó cả dặm.

Cây kiếm của cô vẫn nằm trong vỏ, Vereesa liềm lĩnh đi tiếp. Cô đến đứng dưới hai cái cây xương xẩu, chỉ còn sống lay lắt. Chạm vào chúng, cô có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của chúng, sẵn sàng đến với cái chết. Cô cũng có thể cảm nhận được chút ít về lịch sử của chúng, trở về xa xôi trước cả sự xuất hiện của nỗi khiếp sợ Bộ Lạc. Từng một thời Khaz Modan là một vùng đất khỏe mạnh, nơi mà Vereesa biết là nơi những người lùn đồi và nhiều giống loài khác đã chọn làm nhà. Tuy nhiên người lùn đã chạy trốn khỏi những cuộc tấn công tàn khốc của lũ orc, thề rằng một ngày nào đó sẽ quay trở lại.

Nhưng những cái cây thì không thể chạy trốn được.

Với những người lùn đồi, nàng tiên nghĩ cái ngày họ được trở về có thể sẽ đến, nhưng lúc đó thì đã quá muộn cho những cái cây này và nhiều thứ khác. Khaz Modan là vùng đất cần rất rất nhiều thời gian để phục hồi – nếu nó có thể.

“Can đảm lên. Một Mùa Xuân mới sẽ tới, tao hứa với mày.” Cô thì thầm với hai cái cây. Trong ngôn ngữ của loài cây, của thực vật, Mùa Xuân không chỉ có nghĩa là một mùa mà còn có nghĩa là hi vọng cho một cuộc sống tái sinh.

Khi nàng tiên lùi lại, hai cái cây trông có vẻ thẳng hơn một chút, cao hơn một chút. Tác dụng của lời nói lên chúng khiến Vereesa mỉm cười. Những loài thực vật lớn có khả năng liên lạc với nhau mà điều đó vượt quá tầm hiểu biết của loài tiên. Có lẽ lời khích lệ của cô sẽ được truyền đi. Có lẽ sẽ có vài trong số chúng sống sót sau tất cả mọi chuyện. Cô chỉ có thể hi vọng thế.

Giao thiệp đơn giản với những cái cây làm cho gánh nặng trong tâm trí và trái tim cô được giảm bớt. Dây

đôi đá không còn mang lại cảm giác hung gở nữa.

Nàng tiên đi tiếp trong sự vui vẻ, hẳn là mọi thứ sẽ trở nên tươi đẹp hơn, kể cả đối với Rhonin.

Điểm cuối của cuộc thăm dò đến nhanh hơn so với cô nghĩ. Vereesa đã định để Falstad ngủ lâu hơn chút nữa – tiếng ngáy của ông cho thấy ông đang ngủ rất say – nhưng cô cũng biết rằng cô phải ngủ một chút nếu không muốn trở thành gánh nặng vì không thể chiến đấu nổi. Bằng sự miễn cưỡng, nàng tiên quay lại phía ông bạn-

-và rồi dừng lại khi có một tiếng càn khôn gầy nhỏ tới mức gần như không nghe thấy được báo hiệu thứ gì đó hoặc ai đó đang ở gần.

Không dám đánh thức Falstad dậy vì sợ sẽ đánh mất yếu tố bất ngờ, Vereesa bước ngang qua chỗ người kỵ sĩ bằng sự say ngủ và con thú, giả vờ chú ý đến mặt đất đen ngòm bên dưới. Cô nghe thấy thêm nhiều tiếng di chuyển nhẹ nhàng cũng từ phía đó. Có lẽ chỉ là một kẻ xâm nhập? Có thể đúng, có thể không.

Tiếng động có thể nhằm mục đích kéo sự chú ý của cô về phía đó, cách tốt nhất nhằm tránh việc Vereesa phát hiện ra nhiều kẻ địch khác đang chờ đợi trong im lặng.

Lại một tiếng động di chuyển nhỏ nữa – theo sau là một tiếng rít man rợ và một hình thù khổng lồ nhảy đến từ bên cạnh cô.

Vereesa rút vũ khí kể cả khi cô nhận ra rằng đó là con bằng sư của Falstad đã phản ứng chứ không phải sinh vật kỳ quái nào đó trong rừng. Con thú cũng nghe thấy tiếng động nhẹ nhàng đó giống như cô, nhưng không như nàng tiên, con bằng sư không cần dẫn đo. Nó đã phản xạ lại theo bản năng tuyệt vời của giống loài nó.

“Cái gì thế?” Falstad càu nhàu, nhảy đến gần một cách quá nhẹ nhàng so với một người lùn. Ông đã cầm sẵn cây búa bão chuẩn bị chiến đấu.

“Có thứ gì đó trong khu rừng già đó! Một thứ mà con thú của ngài đang đuổi theo!”

“Chà, hi vọng nó không ăn thịt thứ đó trước khi chúng ta kịp xem xem đó là gì!”

Trong bóng tối, Vereesa chỉ có thể nhìn thấy hình thù mờ ảo của con bằng sư, nhưng không thấy kẻ địch của nó đâu. Tuy nhiên nàng tuần du có thể nghe thấy những tiếng kêu khác không phải của con thú có cánh títt đằng kia, một tiếng kêu không hề giống như một lời thách thức.

“Không! Không! Biến đi! Biến đi! Tha cho tao! Tao không phải đồ ăn đâu!”

Cả hai nhanh chóng chạy tới phía tiếng gọi điên cuồng đó. Thứ bị con bằng sư tấn công đang kêu la theo cách không giống một mối đe dọa cho lắm. Giọng nói đó khiến nàng tiên nhớ tới một người, nhưng ai thì cô không thể nhớ được.

“Lui lại!” Falstad gọi con thú. “Tao bảo lui lại! Nghe mau!”

Thoạt đầu con chim lai sư tử không muốn nghe lệnh, có vẻ như nó nghĩ thứ nó bắt được phải thuộc về nó

hoặc cũng không được trả tự do. Có tiếng rên rỉ trong bóng tối ngay bên dưới cái mỏ khoằm. Tiếng rên rỉ thút thít.

Liệu có đứa trẻ nào đang đi dạo một mình quanh đây giữa vùng đất Khaz Modan không? Chắc là không rồi. Lũ orc đã chiếm giữ thuộc địa này suốt nhiều năm! Làm sao một đứa trẻ có thể đến được đây chứ?

“Làm ơn, ôi làm ơn, làm ơn mà! Hãy cứu lấy kẻ khốn khổ tầm thường này khỏi con quái vật này – Kinh quá! Mùi gì hôi quá!”

Nàng tiên lặng người. Chẳng có đứa trẻ nào nói như thế cả.

“Lui lại, đồ trời đánh!” Falstad vỗ mạnh vào hông con thú. Con vật dang cánh ra, kêu lên một tiếng rồi lùi xa con mồi của nó.

Một hình thù nhỏ bé nhanh nhẹn nhảy bật lên và ngay lập tức chạy theo hướng ngược lại. Tuy nhiên nàng tiên đã nhanh hơn, cô chạy về phía trước và đánh bật

kẻ xâm phạm đó, và rồi Vereesa nhận ra một cái tai dài.

“Á! Làm ơn đừng hại tôi! Làm ơn mà!”

“Nàng bắt được gì rồi?” Ông kỵ sĩ bằng sư cầu nhàu bước đến. “Ta chưa bao giờ nghe tiếng kêu the thé nào như thế! Bắt nó im mồm đi hoặc là ta sẽ làm thế thay nàng! Nó sẽ kéo lũ orc gần đây tới mất!”

“Người nghe ông ta nói gì rồi đấy. Im lặng!” Nàng tiên thất vọng nói với hình thù vằn vện kia.

Anh bạn khó ưa của họ đành nín lặng.

Falstad với tay lấy cái túi. “Ta có vài thứ có thể tạo ra ít ánh sáng, nàng tiên của ta à, nhưng ta nghĩ ta đã biết chúng ta vừa bắt được thứ súc sinh gì rồi!”

Ông lấy ra một vật nhỏ, sau khi đặt chiếc búa xuống bên cạnh, ông chà nó giữa hai bàn tay. Khi đó vật đó bắt đầu tỏa ra ánh sáng le lói. Thêm vài giây nữa, ánh sáng được tăng cường, cuối cùng đủ sáng để thấy rõ rằng đó là một loại pha lê nào đấy.

“Món quà của một đồng đội đã mất,” Falstad giải thích. Ông giơ viên pha lê phát sáng về phía tù nhân của họ. “Giờ hãy xem ta có đoán đúng không – chà, quá chuẩn!”

Vereesa cũng đoán ra được. Cô và ông lùn đã bắt được một trong những sinh vật không đáng tin nhất còn tồn tại. Một tên yêu tinh.

“Người đang đi do thám phải không?” Người bạn của nàng tuần du gầm lên. “Chắc bọn ta nên xử người luôn bây giờ cho chắc ăn!”

“Không! Không! Làm ơn! Kẻ đáng hổ thẹn này không phải là gián điệp! Tôi cũng không phải là bạn của orc! Tôi chỉ nghe theo lệnh thôi!”

“Vậy thì người đang làm gì ở đây vậy?”

“Ăn náu! Đang ăn náu! Nhìn thấy một con rồng như màn đêm! Lũ rồng muốn ăn thịt yêu tinh, các ngài biết mà!” Sinh vật xấu xí màu xanh thốt lên như thể mọi người cần biết điều đó.

Một con rồng như màn đêm? “Ý người là một con rồng đen?” Vereesa kéo tên yêu tinh lại gần. “Người nhìn thấy à? Khi nào?”

“Chưa lâu! Ngay trước khi trời tối!”

“Trên trời hay dưới đất?”

“Dưới đất! Hẳn-”

Falstad nhìn cô. “Nàng không thể tin lời của một tên yêu tinh được nàng tiên của ta à! Chúng đâu biết ý nghĩa của sự chân thật!”

“Tôi sẽ tin hẳn nếu hẳn có thể trả lời được một câu hỏi. Yêu tinh, con rồng này có đi một mình không, và nếu có, hẳn đi với ai?”

“Không muốn nhắc đến lũ rồng-ăn-thịt-yêu-tinh!” hẳn nói, nhưng chỉ cần Vereesa chìa mũi kiếm là bắt đầu tuôn ra một tràng. “Không một mình! Không ở một mình! Hẳn có đi với kẻ khác! Có thể để ăn, nhưng trước tiên là để nói chuyện! Không nghe! Chỉ muốn

trốn thoát thôi! Không thích rỗng và không thích phù thủy-”

“Phù thủy à?” cả nàng tiên và Falstad cùng thốt lên. Vereesa vẫn tiếp tục kiểm tra trong hi vọng. “Anh ta trông ổn chứ, anh chàng phù thủy ấy? Không bị thương chứ?”

“Có-”

“Miêu tả anh ta đi.”

Tên yêu tinh tỏ ra lúng túng, vầy vầy mấy tay chân bé tí. Nàng tuần du biết không nên coi thường mấy khúc chân tay trông có vẻ mảnh khảnh ấy. Lũ yêu tinh có thể là những chiến binh nguy hiểm chết người, với sức mạnh và trí khôn cực kỳ ấn tượng so với thân hình nhỏ bé.

“Bờm đỏ và đầy kiêu ngạo! Cao và mặc áo xanh thẫm! Không biết tên! Không nghe thấy tên!”

Lời miêu tả không có nhiều, nhưng đã quá đủ. Có bao nhiêu phù thủy cao tóc đỏ mà lại mặc áo choàng xanh

thăm chứ, đặc biệt là đi cùng với Deathwing?

“Nghe giống bạn của nàng đấy. Có vẻ như nàng nói đúng.” Falstad trả lời với một cái khịt mũi.

“Chúng ta phải đuổi theo anh ta.”

“Trong bóng tối à? Thứ nhất, nàng tiên của ta à, nàng chưa ngủ tí nào, và thứ hai, có thể bóng tối che chắn rất tốt cho chúng ta, nó cũng khiến chúng ta khó mà nhìn ra thứ gì – thậm chí cả một con rồng!”

Dù cô rất muốn đi truy tìm ngay lập tức, Vereesa cũng phải công nhận rằng ông lùn nói rất đúng. Nhưng cô không thể đợi đến sáng mai được. Thời gian quý báu đang trôi đi. “Tôi chỉ cần một vài giờ thôi ngài Falstad. Cho tôi từng ấy thời gian và rồi chúng ta có thể đi tiếp.”

“Trời vẫn còn tối... và, nếu nàng quên rồi, dù Deathwing rất to thì hăn vẫn đen thui như màn đêm vậy!”

“Chúng ta cũng đâu cần phải tìm kiếm chi khó nhọc đâu.” Cô mỉm cười. “Ít nhất chúng ta cũng đã biết anh ta hạ cánh ở đâu rồi – hoặc ít nhất một trong chúng ta biết.”

Cả hai nhìn vào tên yêu tinh, kẻ rõ ràng không muốn đến đó chút nào.

“Sao ta tin được hắc chứ? Ai cũng biết lũ trộm cắp xanh lè nhỏ xíu này là lũ lừa lọc trứ danh!”

Nàng tuần du chĩa mũi kiếm sắc nhọn vào cổ họng tên yêu tinh. “Vì hắc không còn sự lựa chọn nào khác. Hoặc là hắc dẫn chúng ta tới nơi Deathwing và Rhonin hạ cánh, hoặc tôi sẽ xẻ hắc ra làm mồi nhử rồng.”

Falstad mỉm cười khoái trá. “Nàng nghĩ Deathwing nuốt trôi nổi cái giống này ư?”

Tên tù nhân thấp bé của họ run lên, và hai con mắt vàng lo lắng không có con người mở lớn sợ hãi. Bất kể mũi kiếm đang chĩa sát họng, tên yêu tinh bắt đầu nhảy chồm chồm lên xuống điên cuồng. “Rất vui lòng

chỉ cho các ngài! Thật sự vui lòng mà! Không sợ rỗng đâu! Sẽ dẫn đường cho các ngài tới chỗ bạn của các ngài!”

“Đứng im, người!” Nàng tuần du túm chặt con sinh vật quý quýệt đó. “Hay là muốn ta cắt họng người luôn?”

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Kẻ đồng hành mới của họ lẩm bẩm. Con yêu tinh nhỏ tiếng lại. “Đừng hại kẻ khốn khổ này...”

“Xì! Đúng là lời xin lỗi thô thiển kể cả với lũ yêu tinh!”

“Chỉ khi hăn còn chỉ đường cho chúng ta thôi.”

“Kẻ hèn hạ này sẽ dẫn đường cho người thật tốt, thưa bà! Thật tốt!”

Vereesa cân nhắc. “Chúng ta sẽ phải trói hăn lại thôi-”

“Ta sẽ buộc hăn vào con thú của ta. Con chuột hôi hám này sẽ được kiểm soát tốt.”

Tên yêu tinh có vẻ trông còn buồn thảm hơn nữa khi có lời đề nghị như vậy, đến mức mà nàng tuần du tóc bạc cũng bắt đầu thấy chút thương cảm với sinh vật xanh lè này. “Được thôi, nhưng hãy chắc rằng con thú của ngài sẽ không hại hăn.”

“Chỉ khi hăn biết cách cư xử thôi.” Falstad nhìn tên tù nhân.

“Kẻ có lỗi tội nghiệp này sẽ biết cách cư xử, thật thà và chân thành...”

Rút mũi kiếm thôi không chĩa vào họng hăn nữa, Vereesa cố xoa dịu tên yêu tinh một chút. Có lẽ bằng chút lịch sự, họ có thể moi được nhiều thứ hơn từ sinh vật hung gở này. “Dẫn bọn ta tới nơi bọn ta muốn, và bọn ta sẽ thả người ra trước khi con rồng có thể ăn thịt được người. Người có được lời hứa của ta.” Cô dừng lại. “Người có tên chứ hả yêu tinh?”

“Có thưa bà, có!” Cái đầu quá cỡ của hăn gật lên gật xuống. “Tên tôi là Kryll thưa bà, Kryll!”

“Vậy thì Kryll, làm như ta bảo và mọi thứ sẽ ổn thôi, hiểu không?”

Tên yêu tinh bật lên bật xuống. “Vâng hiểu hiểu, tôi hiểu thưa bà! Tôi đảm bảo với bà, kẻ khốn khổ này sẽ dẫn hai người tới đúng nơi hai người muốn!” Hắn nhe răng. “Tôi xin hứa...”

[1]. Một dặm bằng khoảng 1.6km

Day of the Dragon – chapter 11

MƯỜI MỘT

Nekros tay mân mê *Quỷ Hồn*, nghĩ về hành động tiếp theo của hắn. Tên chỉ huy orc đã gần như không ngủ được suốt cả đêm, nhiệm vụ thất bại của Torgus cứ hiện về gặm nhấm ý thức của tên chiến binh già. Hắn thất bại rồi ư? Hai con rồng đã chết ư? Nếu vậy thì thứ thế lực nào mà bọn người đã cử đi để giải cứu Alexstrasza? Một đội quân kỵ sĩ băng sư với lũ phù thủy dẫn đường ư? Hắn cả Liên Minh cũng không thể gửi đi một đội quân mạnh mẽ

như vậy với cái chiến tranh trên mạn bắc và cả nội bộ đang lục đục như vậy...

Hắn cố liên lạc với Zuluhed để thông báo mối lo ngại của mình, nhưng tên pháp sư không trả lời hắn. Tên orc biết điều đó nghĩa là gì; vấn đề đã trở nên tồi tệ ở đâu đó và Zuluhed không còn thời gian để tâm tới nỗi sợ hãi vớ vẩn của tay chân hắn. Tên pháp sư muốn Nekros hành động như mọi chiến binh orc khác, với đầy kiên quyết và tự tin... khác nào chẳng bảo ban gì hắn cả.

Quý Hồn ban cho hắn sức mạnh rất lớn, nhưng Nekros biết hắn chẳng hề hiểu được một chút xíu tiềm năng nào của nó. Thực ra biết rằng hắn không biết gì lại khiến tên orc càng không chắc chắn rằng hắn có nên sử dụng cái cổ vật này nhiều hơn hiện tại không. Zuluhed vẫn không nhận ra hắn đã đưa cho tên tay chân của hắn thứ gì. Từ chút xíu mà Nekros tự khám phá ra, *Quý Hồn* ẩn chứa sức mạnh kinh khủng mà nếu biết cách sử dụng, nó có thể xóa sạch toàn bộ quân Liên Minh mà tên orc chỉ huy biết rằng chúng đang hội quân gần vùng bắc Khaz Modan.

Vấn đề đó là nếu không cẩn thận, cái đĩa cũng có thể xóa sổ toàn bộ Grim Batol.

“Cho tao một cây rìu tốt và hai đôi chân khỏe và rồi tao sẽ ném ngay mày vào ngọn núi lửa gần nhất...” hắn thì thầm với cái cổ vật bằng vàng.

Vào lúc đó, một tên chiến binh mệt mỏi bước vào chỗ hắn, không thềm để ý đến cái nhìn của tên chỉ huy. “Torgus về rồi!”

Cuối cùng cũng có tin tốt lành! Tên chỉ huy thở phào nhẹ nhõm. Nếu Torgus đã trở về thì ít nhất một mối đe dọa đã bị tiêu diệt. Nekros bật nhẹ trên chiếc ghế. Hi vọng Torgus có thể đem về ít nhất một tên tù nhân; Zuluhed hắn sẽ mong chờ lắm. Với chút tra tấn là tên người yếu đuối đó sẽ phải nói cho

chúng mọi thứ chúng cần biết về cuộc tấn công sắp tới trên mạn bắc. “Cuối cùng! Còn bao xa nữa?”

“Vài phút. Không hơn.” Tên orc kia có cái vẻ mặt lo âu trên khuôn mặt xấu xí, nhưng Nekros không thèm để ý đến điều đó, hào hứng muốn đón chào tên kỵ sĩ rồng hùng mạnh. Ít nhất Torgus cũng không để bị hạ.

Hắn cất *Quy Hồn* đi và đi nhanh nhất có thể và đi tới cái hang lớn nơi bọn kỵ sĩ rồng dùng để cất hạ cánh. Tên chiến binh đem tin đến cũng đang đi sát theo sau, im lặng một cách hiếu kỳ. Tuy nhiên Nekros lần này thấy dễ chịu về sự im lặng đó. Giọng nói duy nhất hắn muốn nghe giờ này là của Torgus, kể lại chiến thắng vẻ vang của hắn trước những kẻ xâm nhập.

Vài tên orc khác có cả nhiều tên kỵ sĩ còn sống cũng đang chờ Torgus trước cửa hang lớn. Nekros có vẻ không bằng lòng với sự thành thối đó, nhưng hắn biết rằng, như hắn, chúng cũng đang hăm hở chờ đợi chiến thắng của nhà vô địch.

“Tránh đường! Tránh đường!” Đẩy bọn chúng sang một bên, hắn nhìn về phía ánh sáng nhợt nhạt buổi rạng đông. Ban đầu hắn chẳng thể nhìn thấy con quái nào cả; tên lính canh đã nhìn thấy nó hắn phải có con mắt tinh tường nhất trong đám orc. Rồi... rồi sau đó, từ từ, Nekros nhận ra một hình thù đen thui phía xa, nó to dần khi tới gần.

Chỉ một à? Tên orc chân gỗ càu nhàu. Lại thêm một thất bại lớn nữa, nhưng chỉ cần một kẻ sống sót cũng đồng nghĩa với việc mối đe dọa đã được loại trừ. Nekros không biết con rồng nào trở lại, nhưng như những kẻ khác, hắn nghĩ rằng đó là con vật của Torgus. Không ai có thể đánh bại nhà vô địch vĩ đại nhất của Grim Batol được.

Và rồi... và rồi... khi con rồng hiện ra rõ ràng, Nekros để ý rằng nó đang bay rất loạn choạng, đôi cánh bị rách toạc và đuôi thì cúp xuống èo oặt. Hắn lác mắt nhận ra rằng tên kỵ sĩ thực sự có điều khiển con thú, nhưng hắn không ngồi vững được trên yên, như là hắn đang thiếu tỉnh táo.

Một cảm giác khó chịu chạy dọc sống lưng tên chỉ huy.

“Tản ra!” Hắn hét lớn. “Tản ra! Hắn cần nhiều chỗ để hạ cánh!”

Đúng thật, ngay khi Nekros lui lại, hắn nhận ra rằng con thú của Torgus phải cần toàn bộ chỗ trống trong cái hang lớn đó. Con rồng càng lại gần, càng thấy rõ cái dáng bay loạn choạng của nó. Trong một khắc, Nekros đã nghĩ con quái đó sắp đâm vào vách núi với cái kiểu di chuyển đó. Chỉ vào lúc cuối, chắc nhờ vào tên điều khiển thúc vào thì con quái vật đỏ đó mới có thể bay vào đúng chỗ được.

Với một tiếng động lớn, con rồng hạ cánh giữa bọn chúng.

Lũ orc hò hét trong ngạc nhiên và kinh hoàng khi con thú bị thương trượt về trước, không thể hãm được. Một tên chiến binh bị một cái cánh quật bay. Đuôi nó quật qua quật lại, đập vào tường và khiến một mớ đá rơi khỏi trần. Nekros đứng yên trước một đoạn tường và vuốt nanh. Bụi bay khắp nơi.

Một thoáng im lặng khắp căn phòng, im lặng khi mà tên chỉ huy què và những kẻ kịp thoát khỏi đường rơi của con rồng bắt đầu nhận ra rằng sinh vật khổng lồ trước mặt chúng đã quay về được ồ... chỉ để chết.

Tuy nhiên tên kỵ sĩ vẫn còn đó. Một hình người đứng lên khỏi đám bụi với kích thước ấn tượng mặc dù vẫn còn hơi loạn choạng, hắn tuột khỏi cái xác khổng lồ và trượt xuống bên hông, suýt khụy xuống gối khi chạm đến mặt đất. Hắn nhổ máu và bụi khỏi mồm và nhìn quanh, tìm kiếm... tìm kiếm...

Tìm Nekros.

“Bọn tao thua rồi!” Kẻ mạnh mẽ và gan góc trong những kỵ sĩ rồng rồng lên.

“Bọn tao thua mất rồi, Nekros!”

Vẻ kiêu căng của Torgus bị cái gì đó chặn đi, thứ gì đó tên chỉ huy mãi mới nhận ra rằng đó là sự nhục nhã. Torgus, kẻ luôn luôn thề sẽ chiến đấu tới chết, giờ trông cực kỳ thảm bại.

Không! Không phải hăn! Tên orc già tập tễnh bước nhanh tới bên nhà vô địch của hăn, vẻ mặt tối tăm. “Im mồm! Tao không thèm nghe mấy lời đó! Mà làm cả bộ lạc phải hổ thẹn! Mà làm chính mà phải hổ thẹn!”

Torgus cúi người về phía xác con thú. “Hổ thẹn à? Tao chẳng có gì phải hổ thẹn cả ông già ạ! Tao vừa thấy sự thật – sự thật rằng chúng ta chẳng còn hi vọng gì nữa đâu! Không phải ở đây!”

Không thèm để ý đến chuyện tên orc kia to cao lớn xác hơn hăn hăn, Nekros túm lấy vai tên kỵ sĩ và lắc. “Nói ngay! Thứ gì khiến mà phun ra lời phản trắc như vậy?”

“Nhìn tao đi, Nekros! Nhìn con thú của tao xem! Mà biết cái gì làm ra chuyện này chứ? Mà biết bọn tao phải chống lại cái thứ gì chứ?”

“Một phi đội băng sư à? Một binh đoàn phù thủy à?”

Mấy huy hiệu vẽ vang bám đầy máu vẫn còn găm trước ngực Torgus. Tên kỵ sĩ rồng cố cười, nhưng bị cơn ho đau đớn ngắt ngang. Nekros mất kiên nhẫn chờ đợi.

“Vậy – vậy thì đó đã là một trận công bằng hơn rồi, tao bảo vậy đấy! Không, bọn tao chỉ thấy một nhóm băng sư thôi – chắc chỉ là mời nhử! Phải rồi! Quá

ít cho một lực lượng xài được-”

“Kệ nó đi! Thứ gì khiến mày ra nông nổi này?”

“Thứ gì à?” Torgus nhìn qua đầu tên chỉ huy, nhìn những tên chiến binh đồng chí. “Chính là cái chết – cái chết trong hình thù một con rồng!”

Lũ orc bàng hoàng sửng sốt. Nekros cứng họng nói. “Deathwing á?”

“Và chiến đấu cho lũ người! Đến từ những đám mây khi tao đang đánh một con bằng sư! May mà bọn tao còn thoát được!”

Không thể nào... nhưng mà... chuyện đó đã xảy ra. Torgus không thể bịa ra chuyện lớn như thế được. Nếu hắn nói Deathwing gây ra chuyện này – và rõ ràng là những vết cào xé trên mình cái xác khổng lồ kia càng củng cố niềm tin vào lời của hắn – thì Deathwing thực sự đã làm vậy.

“Nói cho tao! Kể hết mọi thứ!”

Bất kể tình trạng của bản thân, tên kỵ sĩ vẫn cứ kể, kể về chuyện hắn và tên orc kia bắt đầu tấn công cái nhóm trông có vẻ bình thường kia. Chắc là trinh sát. Torgus nhìn thấy vài người lùn, một tiên và ít nhất một phù thủy. Có một sự hi sinh không ngờ tới của một chiến binh con người, kẻ bằng cách nào đó một tay mà giết được con rồng kia.

Thậm chí sau đó Torgus vẫn còn mong thêm chút ít rắc rối nữa. Tên phù thủy cũng là một tên khó chịu, nhưng hắn biến mất giữa trận chiến, có vẻ như đã rơi xuống chết. Tên orc đã lao vào cả đoàn bọn chúng, sắp kết liễu chúng.

Đó là lúc Deathwing tấn công. Hắn chỉ chơi đùa với con thú của Torgus, ban đầu nó đã không thèm nghe lệnh của tên huấn luyện mà cứ lao vào trận đấu.

Tuy không hèn nhát, Torgus cũng thừa biết chống lại con quái vật mặc giáp kia là vô ích. Nhiều lần hắn ra lệnh cho con thú quay đầu lại. Cuối cùng chỉ khi con rồng đỏ đã phải chịu rất nhiều vết thương thì nó mới nghe lệnh mà thoái lui.

Khi câu chuyện kể xong, Nekros nhận ra tất cả những ác mộng tồi tệ nhất của hắn đã thành sự thật. Tên yêu tinh Kryll đã đúng khi thông báo cho hắn rằng Liên Minh sẽ cố giải cứu Nữ Hoàng Rồng khỏi tay lũ orc, nhưng sinh vật nhỏ bé xấu xa đó không biết hoặc không thèm nói cho chủ hắn về lực lượng tham gia nhiệm vụ đó. Bằng cách nào đó con người đã làm được điều không tưởng – một nhóm có cả sinh vật mà cả hai phe đều kính nể và sợ hãi.

“Deathwing...” hắn thì thầm.

Nhưng mà sao chúng lại dùng gã quái áo giáp đó chỉ cho một nhiệm vụ nhỏ như vậy? Hắn Torgus đã đúng khi hắn nói rằng nhóm đầu tiên hắn thấy là trinh sát hoặc là mồi nhử. Rồi một sức mạnh kinh khủng theo sát ngay sau.

Và đột ngột Nekros bừng tỉnh.

Hắn quay mặt về phía lũ orc, cố giữ cho giọng không bị run. “Cuộc xâm lược đã bắt đầu, nhưng không phải từ hướng bắc! Lũ người và đồng minh của chúng đang nhắm tới chúng ta trước!”

Lũ chiến binh nhìn nhau một cách sợ hãi, hắn mới nhận ra rằng chúng phải đối mặt với nhiều mối nguy hiểm hơn so với những gì Đại Tộc từng tưởng tượng ra. Chiến đấu dũng cảm cho đến chết là một chuyện, nhưng chưa rõ kẻ thù của mình lại là chuyện hoàn toàn khác.

Những gì Nekros dự đoán trở nên quá hoàn hảo. Di chuyển bất thành linh từ hướng tây, chiếm vùng phía nam Khaz Modan, giải cứu hoặc giết Nữ Hoàng

Rồng – khiến cho quân Đại Tộc tại phía bắc gần Dun Algaz mất đi lực lượng hỗ trợ chính – rồi di chuyển tới Grim Batol. Bị kẹt giữa hai thế lực từ hướng nam và hướng Dun Modr, hi vọng cuối cùng của tộc orc sẽ bị đập tan, những kẻ còn sống sót sẽ bị gửi tới các ấp bị con người canh gác.

Zuluhed để lại cho hãn gánh nặng về ngọn núi và lũ rồng tù nhân. Tên pháp sư thấy không cần trả lời, bởi vậy hãn mới làm ra vẻ rằng hãn tin Nekros sẽ làm những gì hãn phải làm. Tốt lắm, vậy thì Nekros sẽ làm thế.

“Torgus! Mày đi chữa thương và đi ngủ đi! Tao sẽ cần mày sau!”

“Nekros-”

“Đi ngay!”

Cơn giận dấy lên trong mắt hãn khiến cho cả tên chiến binh vô địch cũng phải lùi lại. Torgus gật đầu và cùng với sự trợ giúp của một tên khác, hãn rời đi. Nekros hướng sự chú ý về những kẻ khác. “Lấy tất cả những thứ quan trọng và chất lên xe hàng! Cho đám trứng vào thùng chèn cỏ khô – và giữ chúng ấm!” Hãn dừng lại nghĩ một chút. “Cứ giết bất cứ con rồng con nào quá hung dữ chưa thể thuần hóa được!”

Nghe đến đây Torgus dừng lại. Hãn và những tên kỵ sĩ khác nhìn tên chỉ huy đầy kinh sợ. “Giết lũ rồng con? Chúng ta cần-”

“Chúng ta cần mọi thứ để di chuyển nhanh nhất có thể – để đề phòng!”

Tên orc cao lớn nhìn hãn. “Đề phòng cái gì?”

“Đề phòng tao không thể làm gì được Deathwing...”

Giờ bọn chúng nhìn hắn như thể hắn vừa mọc ra một cái đầu thứ hai và đã biến thành một tên khổng lồ.

“Làm gì Deathwing ư?” Một tên kỵ sĩ khác gầm gừ.

Nekros đưa mắt tìm tên trợ thủ của hắn, tên orc đã trợ giúp hắn khi hắn xử lý Nữ Hoàng Rồng. “Mày! Đi với tao! Chúng ta phải tìm cách di chuyển con rồng mẹ đi!”

Cuối cùng Torgus cũng biết chuyện gì đang xảy ra. “Mày định rời bỏ Grim Batol! Mày đang đưa mọi thứ tới tiền chiến phía bắc!”

“Đúng...”

“Chúng sẽ đuổi theo! Deathwing sẽ đuổi theo!”

Tên orc chân gỗ khịt mũi. “Mày nghe mệnh lệnh dành cho mày rồi đấy... hay là quanh tao toàn là lũ lính thợ chết nhất chứ không phải những chiến binh hùng mạnh?”

Lời nói đó đã động chạm tới chúng. Torgus và những tên khác đứng thẳng dậy. Nekros có thể tàn tật, nhưng hắn vẫn là chỉ huy. Chúng chỉ có thể nghe lệnh mà thôi, bất kể kế hoạch của hắn có điên khùng tới mức nào.

Hắn thúc giục tên chiến binh vô địch bị thương kia di chuyển, đầu óc thì căng ra. Đúng rồi, cần phải di chuyển Nữ Hoàng Rồng tới nơi thoáng đãng, ít nhất là tới cửa chính cái hang này. Điều này sẽ thuận lợi cho việc sau đó.

Hắn phải làm như bọn người đã làm. Đặt mồi nhử – dẫn cho hắn có thất bại, đám trứng ấy ít nhất cũng tới được chỗ Zuluhed. Nếu chúng còn sống thì điều đó có thể giúp đỡ cho Đại Tộc... và nếu Nekros có thể thành công, bất kể giá nào kể cả cái mạng hắn, lũ orc vẫn còn có cơ hội.

Bàn tay to bè vươn tới cái túi chứa *Quỷ Hồn*. Nekros Skullcrusher thắc mắc về giới hạn của cái bùa thần bí – giờ đây là cơ hội cho hắn tìm ra.

Ánh sáng nhạt nhạt buổi rạng đông đánh thức Rhonin dậy khỏi giấc ngủ sâu nhất mà anh từng có. Anh phù thủy gượng dậy và nhìn quanh, cố gắng xác định phương hướng. Một khu rừng, không phải quán trọ mà anh mơ thấy. Không phải quán trọ nơi mà anh và Vereesa ngồi và nói chuyện về-

Người dậy rồi... tốt lắm...

Âm thanh bất chợt vang lên trong đầu anh, suýt khiến anh bị sốc. Rhonin bật nhảy tại chỗ, quay vòng tròn xung quanh trước khi nhận ra nơi phát ra âm thanh đó.

Anh chớp lấy cái mẽ đay nhỏ treo quanh cổ anh, nó đã được Deathwing đưa cho anh vào đêm trước.

Ánh sáng nhạt phát ra từ viên pha lê đen mờ ở chính giữa, và khi Rhonin nhìn nó, nó gợi lại ký ức về chuyện đêm qua, gồm cả lời hứa con quái vật đen đã hứa. Ta sẽ ở đây hướng dẫn người toàn bộ mọi thứ, con rồng đã nói.

“Ngài ở đâu?” anh pháp sư hỏi.

Ở một nơi khác, Deathwing trả lời. Nhưng ta cũng ở bên người...

Ý nghĩ đó khiến Rhonin rùng mình, và anh thắc mắc làm sao mà anh lại có thể đồng ý với đề nghị của con rồng được. Cứ như là anh không còn sự lựa chọn nào khác.

“Bây giờ tôi phải làm gì?”

Mặt trời mọc rồi. Người phải tiếp tục đi tiếp...

Quay vòng quanh, anh pháp sư cảnh giác nhìn về phía đông. Rừng cây nhường đường cho một nơi toàn đá đầy vẻ hung gở nhờ bản đồ mà anh biết là sẽ dẫn tới Grim Batol và ngọn núi lửa orc giam Nữ Hoàng Rồng. Rhonin ước lượng Deathwing đã giúp anh tiết kiệm được vài ngày bằng cách đưa anh đi xa đến thế này. Grim Batol chỉ còn cách hai ba ngày đường trước mặt, nếu như Rhonin đi đủ nhanh.

Anh rời mắt khỏi hướng đó – Deathwing vừa mới nói tiếp.

Đó không phải là hướng người nên đi.

“Tại sao? Nó dẫn thẳng tới ngọn núi mà.”

Và vào thẳng nanh vuốt của orc đẩy con người ạ. Người ngu ngốc đến vậy ư?

Rhonin cố kìm chế trước lời xúc phạm đó, không vắn vẹo. Thay vì đó anh hỏi, “Vậy thì tới đâu?”

Nhìn đi...

Và rồi trong đầu anh pháp sư hiện lên hình ảnh mọi thứ xung quanh anh. Rhonin chưa kịp nhìn rõ hình ảnh ấn tượng đó thì nó đã bắt đầu *di chuyển*. Ban đầu chậm chạp, rồi sau đó nhanh dần dần, hình ảnh đi theo một đường đi phức tạp, đi qua khu rừng tới một nơi toàn sỏi đá. Từ đó nó uốn khúc và rẽ hướng, những hình ảnh lại tiếp tục tăng tốc một cách chóng mặt. Vách núi và thung lũng lui về sau, cây lùi lại nhanh tới mức không còn nhìn rõ. Rhonin phải bám lấy thân cây gần đó để không bị quá choáng ngợp trước hình ảnh trong đầu.

Đồi lên cao dần, càng trở nên hăm dọa hơn, cuối cùng trở thành dãy núi đầu tiên. Thậm chí sau đó hình ảnh cũng không hề chậm đi, cho tới tận khi nó nhắm tới một đỉnh núi, đỉnh núi đó thu hút sự chú ý một cách dè dặt của anh pháp sư.

Ở ngay dưới chân đỉnh núi đó, tầm nhìn của Rhonin bất ngờ di chuyển lên trên khiến anh gần như mất toàn bộ cảm giác thăng bằng. Hình ảnh di chuyển lên đỉnh núi lớn, anh pháp sư nhận ra ở đó có cả những rìa đá và chỗ bám tay. Cứ lên và lên mãi, tới khi cuối cùng nó tới một miệng hang hẹp - và rồi dừng lại bất ngờ như khi nó bắt đầu, để lại một Rhonin choáng váng đứng giữa đám lá cây.

Đó là đường đi, đường đi duy nhất cho phép người đạt được mục tiêu...

“Nhưng đi đường đó sẽ lâu hơn rất nhiều, và đi qua nhiều vùng đất nguy hiểm!” Anh cũng không muốn phải leo lên từ hướng núi dốc đó. Một con đường đơn giản với một con rồng lại quá khó khăn cho một con người, kể cả một người được ban cho sức mạnh ma thuật.

Người sẽ được giúp sức. Ta không hề nói người phải đi bộ toàn bộ quãng đường...

“Nhưng mà-”

Đến lúc người phải đi rồi, giọng nói nhấn mạnh.

Rhonin bắt đầu đi... hoặc đúng hơn là chân Rhonin bắt đầu bước đi.

Hiệu lực chỉ tác động trong vài giây, nhưng nó vẫn đủ để thúc anh phù thủy đi tiếp. Khi đôi chân đã lấy lại được tự chủ, Rhonin bước tiếp, không muốn lại phải nhận thêm một bài học thứ hai nữa. Deathwing đã dễ dàng cho thấy kết nối giữa cả hai mạnh mẽ như thế nào.

Gã rồng không tiếp tục nói nữa, nhưng Rhonin biết rằng Deathwing rúc đầu đó sâu trong trí óc anh. Nhưng với tất cả sức mạnh của gã quái vật đen, có vẻ hăn vẫn chưa thể kiểm soát hoàn toàn Rhonin. Ít nhất ý nghĩ của Rhonin vẫn còn chưa bị gã rồng đồng lõa này đọc thấu. Mặt khác, Deathwing sẽ không

hài lòng với anh phù thủy vì việc Rhonin vẫn luôn tìm cách giải thoát chính mình khỏi ảnh hưởng của gã rồng kia.

Kỳ lạ. Đêm qua anh đã tin hầu hết lời nói của Deathwing, kể cả chuyện tên hắc ám này muốn giải cứu Alexstrasza. Tuy nhiên bây giờ cảm giác hiện thực đã quay về. Chắc chắn trong tất cả các sinh vật Deathwing là kẻ không muốn kẻ thù lớn nhất của hắn được tự do nhất. Chẳng lẽ hắn muốn sức mạnh tàn phá của loài rồng cô ta trong chiến tranh ư?

Nhưng rồi anh nhớ lại rằng Deathwing đã trả lời câu hỏi ấy rồi, vào cuối cuộc nói chuyện hôm qua.

“Con cái của Alexstrasza đã luôn được lũ orc huấn luyện, con người ạ. Chúng bị dùng để chống lại tất cả các loài khác. Sự tự do của cô ta sẽ không thay đổi được những gì chúng đã trở thành. Chúng sẽ vẫn phục vụ chủ nhân chúng. Ta giết chúng vì không còn sự lựa chọn nào khác – người hiểu chứ? Và Rhonin vào lúc đó đã hiểu. Mọi thứ gã rồng nói với anh đêm trước có vẻ rất đúng – nhưng giờ dưới ánh sáng ban ngày anh pháp sư lại tự hỏi về sự thật tận sâu trong đó. Có thể Deathwing có ý đúng như những gì hắn nói, nhưng nó không có nghĩa là hắn không hề có lý do nào khác nữa, những nguyên nhân đen tối.

Rhonin định tháo cái mẽ day ra và ném nó đi. Nhưng nếu làm vậy sẽ khiến tên đồng bọn không mong đợi đó chú ý, và Deathwing sẽ rất dễ dàng tìm ra anh. Gã rồng đã chứng tỏ hắn nhanh tới mức nào. Rhonin cũng ngờ rằng, nếu Deathwing muốn đến thì gã quái vật mặc giáp này sẽ đến.

Giờ đây tất cả những gì anh có thể làm là tiếp tục con đường đã chọn. Điều Rhonin bận tâm bây giờ là anh chẳng đem theo đồ tiếp tế gì cả, thậm chí cả một bịch nước, tất cả những thứ đó giờ đang nằm ngoài biển với Molok xui xẻo và con băng sư của ông. Deathwing không thấy cần phải cho anh thêm

thứ gì, thức ăn và nước uống gã rồng đưa cho anh lúc tối hẳn là thứ duy nhất anh pháp sư được nhận.

Không hề nao núng, Rhonin cứ đi. Deathwing muốn anh tới ngọn núi, và anh pháp sư đã đồng ý. Bằng cách nào đó Rhonin sẽ tới được đó.

Trong khi anh đang leo lên những địa hình hiểm trở hơn, ý nghĩ của anh lại hướng về Vereesa. Nàng tiên đã cống hiến hết mình cho nhiệm vụ của cô, nhưng hẳn giờ cô đã quay trở về... nếu như cô vẫn còn sống sau cuộc tấn công. Ý nghĩ rằng nàng tuần du không còn sống sót khiến cổ họng Rhonin nghẹn lại và khiến anh vấp chân. Không, chắc chắn cô ấy còn sống, và đã nghe theo tiếng gọi mà trở về Lordaeron với tộc của mình.

Chắc là vậy...

Rhonin dừng lại, bỗng nhiên thấy muốn nhìn xung quanh. Anh cảm thấy rất nghi ngờ chuyện Vereesa không theo lẽ thói bình thường, mà lại quyết định đi tiếp, bằng cách nào đó đã thuyết phục được một Falstad không thể thuyết phục đưa cô tới Grim Batol. Có khi bây giờ, giả sử không có chuyện gì xảy ra với cô, Vereesa hẳn đã đi theo đường của anh, từ từ bám sát ngay phía sau.

Anh phù thủy bước thêm một bước về hướng tây-

Con người...

Rhonin thầm nguyện rửa khi giọng nói của Deathwing lại vang lên. Sao gã rồng biết nhanh thế được? Chẳng lẽ hẳn đọc được suy nghĩ của anh pháp sư sao?

Con người... đã đến lúc người nghỉ ngơi và ăn chút gì đó rồi...

“Ý-ý ngài là gì?”

Người dừng lại. Người đang tìm kiếm thức ăn và nước uống phải không?
“Vâng.” Không muốn nói cho con rỗng sự thật.

*Người đang đến khá gần nó rồi. Rẽ về hướng đông và đi thêm vài phút nữa.
Ta sẽ chỉ cho người.*

Rhonin nghe theo. Đi vấp vấp trên con đường lờm chờm, anh tới một khoảnh cây nhỏ ở giữa. Thật ngạc nhiên làm sao dưới áp lực xấu xa của Khaz Modan sự sống vẫn còn sung sức. Chỉ một chút thay đổi màu sắc cũng đủ để Rhonin thực sự cảm thấy biết ơn ông bạn khó ưa của mình.

Ở chính giữa bãi cây người sẽ tìm thấy thứ người muốn...

Anh chàng phù thủy mặc dù không mong muốn gì nhiều cho lắm nhưng anh cũng đâu dám đòi hỏi Deathwing. Tuy nhiên anh vẫn tiến tới với chút háo hức. Thức ăn và nước uống cứ dần dần hấp dẫn anh. Vài phút nghỉ ngơi cũng thật tốt.

Những cái cây thật thấp so với loài đó, chỉ có mười hai bộ[1], nhưng chúng vẫn có màu thật dễ chịu. Rhonin bước vào đám cây mà ngay sau đó nhìn quanh. Hẳn phải có một dòng suối ở đây và có thể có ít hoa quả. Còn có bữa tiệc nào khác Deathwing có thể cung cấp từ xa như vậy chứ?

Nhưng đó đúng là một bữa tiệc. Ở đó, ở ngay chính giữa đám cây, có một mớ thức ăn nước uống hơn cả những gì Rhonin có thể hình dung ra. Thịt thỏ nướng, bánh mì tươi, trái cây cắt lát, và – anh chạm khẽ cái chai với sự hào hứng – nước mát.

Ăn đi, con rỗng lại thì thảo.

Rhonin nghe theo một cách khoái trá, cắm đầu vào ăn. Con thỏ được nấu lúc còn tươi và được nêm ướp hoàn hảo; bánh mì vẫn còn thoảng mùi dễ chịu của lò nướng. Cùng với sự thích thú, anh uống trực tiếp từ cái chai... và phát hiện ra rằng dù đáng nhẽ ra cái chai phải cạn mất một nửa sau đó, nó vẫn

còn đầy nguyên. Sau đó, Rhonin uống no nê mà không hề lo lắng, anh biết rằng Deathwing vẫn còn muốn có anh... ít nhất cho tới khi anh pháp sư tới được ngọn núi.

Với ma thuật của mình anh có thể phù phép ra được vài thứ, nhưng điều đó sẽ tốn của anh khá sức mạnh anh có thể cần vào lúc nguy cấp hơn. Ngoài ra, Rhonin thắc mắc rằng liệu anh có thể tạo ra được một bữa tiệc như vậy không, cho dù có thể cần nhiều nỗ lực.

Giọng nói của Deathwing vang lên sớm hơn anh hi vọng. *Người thỏa mãn chưa?*

“Vâng... rồi, tôi đã thỏa mãn. Cảm ơn ngài.”

Đến lúc đi tiếp rồi. Người biết đường rồi đấy.

Rhonin có biết đường. Thực tế anh còn có thể hình dung ra cả chặng đường mà gã rồng đã cho anh thấy. Deathwing muốn đảm bảo rằng con tốt của hắn sẽ không đi lạc vào con đường nào khác.

Chẳng còn cách nào khác, anh phù thủy đành phải nghe theo. Anh chỉ dừng lại đủ lâu để nhìn lại phía sau, lại hi vọng rằng anh sẽ thấy được mái tóc bạc quen thuộc ở phía xa, mặc dù không hề muốn cả Vereesa lẫn Falstad đi theo anh. Duncan và Molok đã bỏ mạng vì nhiệm vụ của anh; quá nhiều cái chết đang đè lên vai Rhonin.

Ngày nhanh chóng trôi qua. Mặt trời đã đi xuống sát đường chân trời, Rhonin bắt đầu thắc mắc về đường đi của Deathwing. Anh chưa từng nhìn thấy bất cứ một tên orc canh gác nào, mà chắc chắn Grim Batol phải có rất nhiều. Thậm chí anh còn không thấy bất cứ con rồng nào. Hoặc là chúng không còn tuần tra trên trời nữa hoặc là anh pháp sư đã đi quá xa đến mức vượt ngoài tầm của chúng.

Mặt trời lặn xuống. Thậm chí bữa ăn thứ hai, rõ ràng là tạo ra nhờ vào ma thuật của Deathwing, cũng không làm Rhonin nguôi ngoai. Khi ánh sáng cuối cùng trong ngày tắt đi, anh dừng lại và cố nhìn xa về phía trước. Rất xa, những ngọn núi duy nhất anh có thể thấy đứng quá xa ngoài kia. Có thể mất tới vài ngày để anh tới được đó, chưa kể là tới tận đỉnh núi nơi lũ orc giữ đám rông.

Chà, Deathwing đã đem anh tới đây; giờ Deathwing có thể giải thích sao hẳn nghĩ anh người có thể tới được điểm đến của anh ta.

Nắm lấy cái mẽ đay, Rhonin, mắt vẫn nhìn về dãy núi phía xa, nói với hư không. “Tôi cần nói chuyện với ngài.”

Nói đi...

Anh không hoàn toàn muốn cách làm này thành công. Trước đến giờ chỉ có con rông chủ động liên lạc với anh chứ không phải ngược lại. “Ngài nói đường này sẽ dẫn tôi tới ngọn núi, nhưng mà lại xa hơn những gì tôi tính toán. Tôi không biết sao ngài lại mong tôi tới được đỉnh núi đó nhanh chóng bằng cách đi bộ được.”

Như ta đã nói lúc trước, người không cần phải đi toàn bộ chặng đường bằng cách thô sơ đó được. Hình ảnh về con đường ta gửi cho người là để đảm bảo người sẽ không bị lạc.

“Vậy thì làm sao tôi tới được đó?”

Kiên nhẫn đi. Chúng sẽ tới với người sớm thôi.

Chúng?

Cứ ở nguyên chỗ ấy. Tốt nhất nên thế.

“Nhưng-” Rhonin nhận ra rằng Deathwing đã không còn nói chuyện với anh nữa. Anh pháp sư một lần nữa muốn giật cái mẽ đay ra khỏi cổ mà ném vào

đồng đá, nhưng rồi anh sẽ đi tới đâu? Rhonin vẫn cần phải tới chỗ lũ orc.

Deathwing muốn nói tới ai?

Và rồi anh nghĩ thấy một âm thanh, âm thanh anh chưa bao giờ nghe thấy. Ban đầu anh nghĩ đó có thể là một con rồng, nhưng nếu vậy, một con rồng là dấu hiệu xấu. Rhonin nhìn lên bầu trời đêm, lúc đầu chưa thấy gì cả.

Một tia sáng lóe lên khiến anh chú ý, tia sáng đến từ phía trên.

Rhonin chửi rủa, nghĩ rằng Deathwing đã gài bẫy để lũ orc bắt anh. Hẳn ánh sáng đó là của một ngọn đuốc hoặc từ một viên pha lê trong tay một tên kỵ sĩ rồng. Anh pháp sư chuẩn bị sẵn một câu thần chú; anh không thể tránh nổi một trận chiến, cho dù nó có thể là vô ích.

Rồi ánh sáng lại lóe lên lần nữa, lần này lâu hơn. Rhonin nhận thấy mình bị chiếu sáng, một mục tiêu hoàn hảo cho bất cứ con quái vật phun lửa nào ẩn mình trên bầu trời đen trên kia.

“Đã bảo mày hẩn ở đây mà!”

“Tao biết lâu rồi! Tao chỉ xem mày có biết không thôi!”

“Dối trá! Tao biết còn mày thì không! Tao biết và mày không!”

Anh chàng pháp sư trẻ cau mày. Cái thứ rồng gì lại tranh cãi với chính mình với cái giọng the thé vô nghĩa đó chứ?

“Cẩn thận cái đèn!” một giọng nói chửi bới.

Ánh sáng đột ngột chiếu ra khỏi Rhonin và chĩa lên trời. Tia sáng chiếu vào một hình thù hình bầu dục khổng lồ – chiếu vào phía trước – rồi sau đó chiếu

vào phía sau, anh pháp sư nhận ra một thiết bị nhà khói phun lửa đang làm quay một cái chân vịt phía sau hình bầu dục đó.

Một trái khí cầu! Rhonin nhận ra. Một khí cầu máy!

Anh đã từng thấy cái phát minh ẩn tượng đó một lần trước đây, vào lúc cao trào của chiến tranh. Một cái bọc kỳ dị chứa đầy khí khổng lồ tới mức chúng có thể nhắc được cả một toa xe rỗng chứa hai hay ba tài xế trên đó. Trong chiến tranh, chúng được dùng để trinh sát quân địch trên cả đất liền và biển, nhưng thứ làm Rhonin kinh ngạc nhất không phải là sự tồn tại của chúng mà là chúng chỉ được vận hành bởi nguồn năng lượng không phải ma thuật – dầu và nước. Một cái máy không cần đến thần chú để dựng lên hay nâng nó lên, một thiết bị ẩn tượng có thể vận hành không cần đến sức người.

Ánh sáng lại chiếu vào anh, lần này cố định vào Rhonin trông như đã xác định rõ mục tiêu. Lũ tài xế trên trái khí cầu bay đó đã nhìn thấy rõ anh, và hẳn không định để mất dấu anh tiếp. Chỉ sau đó anh pháp sư mới nhận ra được chính xác chủng loài nào có được tài khéo léo lẫn sự điên cuồng cần thiết để nghĩ ra được ý tưởng táo bạo như vậy.

Yêu tinh – và yêu tinh phục vụ cho Đại Tộc.

Anh phóng thẳng tới chỗ đồng đá lớn, hi vọng tránh được đủ lâu để ít nhất cũng chuẩn bị được một phép thuật phù hợp với trái khí cầu bay kia, nhưng rồi giọng nói quen thuộc kia lại vang lên trong đầu anh.

Đứng nguyên đấy!

“Tôi không thể! Lũ yêu tinh đang ở trên kia! Tàu bay của chúng đã phát hiện ra tôi! Chúng sẽ gọi lũ orc tới mất!”

Người sẽ không di chuyển!

Đôi chân của Rhonin lại từ chối tuân lệnh anh. Thay vì đó nó quay anh về phía trái khí cầu đáng sợ kia và cả đám phi công còn đáng sợ hơn. Trái khí cầu máy di chuyển tới ngay trên đầu anh pháp sư xui xẻo. Một chiếc thang dây thả xuống từ bên cạnh toa hàng trình sát, suýt rơi trúng Rhonin.

Phương tiện vận chuyển của người đã đến, Deathwing thông báo.

[1]. Khoảng 3.65m

Day of the Dragon – chapter 12

MƯỜI HAI

“Sự đăng quang của Ngài Prestor có vẻ như không thể tránh được,” dáng người trong bóng tối từ quả cầu ngọc lục bảo thông báo cho Krasus. “Hắn đã có được một món quà thật đáng kinh ngạc. Ngài đã đúng; hắn phải là một phù thủy.”

Ngồi chính giữa phòng, Krasus nhìn vào quả cầu. “Thuyết phục các nhà vua sẽ phải cần nhiều bằng chứng. Họ càng ngày càng không tin tưởng vào Kirin Tor... và đây chỉ có thể là trò của kẻ sắp thành vua kia.”

Người kia, người phụ nữ lớn tuổi từ hội đồng cấp cao, gật đầu đồng ý.

“Bọn ta đã bắt đầu theo dõi. Vấn đề là tên Prestor này có vẻ rất khó nắm bắt. Hắn có khả năng ra vào nơi ở của hắn mà bọn ta không hề biết.”

Krasus giả bộ hơi ngạc nhiên. “Làm sao có thể như thế?”

“Bọn ta không biết. Tệ nhất là tòa nhà của hắn được bao quanh bởi một loại thần chú bắn thủ nào đó. Bọn ta suýt mất Drenden vì nó.”

Người tên Drenden đó, ông pháp sư có râu với giọng nam trung đó, đã suýt trở thành nạn nhân của cái bẫy từng làm Krasus hoảng hồn do Deathwing tạo ra. Mặc dù ông ta đang tỏ ra cực kỳ tức tối, ông rờn vẫn rất kỳ vọng vào khả năng của những pháp sư khác. Mất Drenden vào thời điểm này thì quả thật là một mất mát lớn.

“Chúng ta phải rất cẩn thận,” ông hồi thúc. “Ta sẽ nói chuyện với bà sau.”

“Ngài đang định làm gì vậy Krasus?”

“Tìm hiểu về quá khứ của tên quý tộc trẻ đó.”

“Ngài nghĩ ngài sẽ tìm được gì à?”

Ông pháp sư trùm mũ nhún vai. “Chúng ta chỉ có thể hi vọng.”

Ông xua đi hình ảnh của bà ấy, rồi ngả người ra sau suy nghĩ. Krasus hồi tiếc vì đã làm liên lụy tới mọi người, cho dù chỉ nhằm mục đích tốt đẹp cho chính họ. Ít nhất sự xâm nhập của họ vào cái công việc “phạm tục” của Deathwing cũng có tác dụng đánh lạc hướng hắn. Điều đó sẽ giúp Krasus có thêm chút thời gian. Ông chỉ mong rằng không còn ai liều mạng như Drenden đã làm nữa. Kirin Tor sẽ cần sức mạnh của bọn họ nếu những vương quốc khác chống lại họ.

Cuộc viếng thăm Malygos đã kết thúc không được vừa ý ông lắm. Malygos chỉ hứa sẽ cân nhắc đề nghị của ông. Krasus đồ rằng ông rồng lớn đó tin rằng ông ta có thể chống lại Deathwing như cái thời huy hoàng đó. Ông quái vật bạc-xanh đó không nhận ra rằng thời kỳ đó đâu còn với bất cứ con rồng nào nữa. Nếu Deathwing không được ngăn chặn bây giờ, hắn sẽ không thể bị ngăn chặn trong tương lai nữa.

Giờ Krasus chỉ còn một sự lựa chọn không được mong muốn lắm.

“Ta phải làm thế...” Ông phải tìm kiếm những con rồng lớn khác, những Đại Diện khác. Thuyết phục một trong số đó, và có khả năng ông vẫn nhận được sự trợ giúp như Malygos đã thề.

Tuy nhiên Quý Bà Của Những Giấc Mơ lúc nào cũng là kẻ lảng tránh nhất... điều đó có nghĩa là Krasus chỉ có thể trông đợi vào Chúa Tế Thời Gian – lũ tay sai của ông ta đã từng từ chối lời đề nghị của ông pháp sư nhiều lần.

Nhưng mà ông còn biết làm gì ngoài việc thử lại?

Krasus đứng dậy, đi tới một cái bàn trên đó đặt rất nhiều chai lọ lớn nhỏ. Ông tìm kiếm từng hàng chai lọ một, mắt lướt qua từng chất lỏng và đồ đạc ma thuật mà có thể khiến cho các người đồng cấp của ông ở Tirin Tor cực kỳ thèm muốn, và thậm chí còn tò mò hơn về chuyện làm thế nào ông có được nhiều thứ đồ như vậy. Nếu mà họ nhận ra ông đã luyện tập pháp thuật được bao lâu rồi...

Đây rồi! Một chai nhỏ chứa một bông hoa héo duy nhất khiến ông dừng lại.

Đóa Hồng Vĩnh Cửu. Chỉ có thể được tìm thấy ở một nơi trên toàn thế giới. Krasus đã tự tay hái nó để tặng cho nữ hoàng của ông, tình yêu của lòng ông.

Krasus đã bảo vệ được nó khi lũ orc tấn công vào ổ và, trước sự kinh ngạc của ông, đem bà ấy và những tù nhân khác đi.

Đóa Hồng Vĩnh Cửu. Hai cánh hoa với những màu sắc diệu kỳ khác nhau vây quanh một quả cầu vàng ở chính giữa. Khi Krasus mở nút chai, một mùi hương thoang thoảng bay ra mang đến ký ức về thời trai trẻ của ông. Với chút ngập ngừng, ông cho tay vào chạm vào đóa hoa tàn-

-và thật kỳ diệu khi nó đột nhiên trở lại vẻ đẹp huyền diệu của nó ngay khi ngón tay ông vừa chạm vào nó.

Đỏ tươi. Xanh lục bảo. Bạc tuyết. Xanh nước biển. Đen màn đêm. Mỗi cánh hoa tỏa ra màu sắc tươi sáng đẹp đẽ mà tất cả các họa sĩ chỉ có thể mong ước mà thôi. Không thứ gì có thể vượt qua vẻ đẹp cố hữu của nó, không có bông hoa nào có thể vượt qua mùi hương thần kỳ của nó.

Nín thở, Krasus bóp nát đóa hoa kỳ diệu.

Ông thả những mảnh vụn vào tay kia. Một cảm giác nôn nao bò từ bàn tay lan tới ngón tay, nhưng ông pháp sư rùng không thèm để ý. Giờ những mảnh vụn cao quá đầu, ông pháp sư lẩm nhẩm đọc thần chú – rồi ném những gì còn lại của bông hồng kỳ khôi xuống sàn.

Nhưng ngay khi những mảnh vụn chạm xuống nền đá, chúng lập tức biến thành cát, cát chảy khắp nền phòng, tràn đầy khắp nơi, phủ lấy căn phòng và mọi thứ, nuốt hết tất cả...

...và bất ngờ để lại Krasus đứng giữa một sa mạc cuộn xoáy bất tận.

Tuy nhiên, không có bất cứ sự sống nào – nếu không tính Krasus – từng nhìn thấy sa mạc này, nơi đây nằm rải rác, xa đến hút tầm mắt, những mảnh tường

võ, những bức tượng võ, vũ khí hoen rỉ, và – ông pháp sư ngạc nhiên – có cả một bộ xương nửa chìm nửa nổi trên mặt đất của một loại quái thú mà, thực tế còn to gấp bội phần những con rồng. Cũng có những ngôi nhà, và mặc dù ban đầu người ta cứ tưởng chúng và những di vật xung quanh là một phần của một nền văn minh khổng lồ, nhìn kỹ hơn thì thấy rằng không có tòa nhà nào trông liên quan tới nhau. Chẳng hạn như một tòa tháp nghiêng trông có vẻ như được xây dựng bởi dân xứ Lordareon phủ bóng lên một tòa nhà có mái vòm chắc là của người lùn. Ở xa hơn một chút, một ngôi đền có cửa vòm với phần mái bị sụp hẳn là của vương quốc đã mất xứ Azeroth. Gần Krasus có một ngôi nhà còn tồi tàn hơn, một cái trại của một tên tù trưởng orc nào đó.

Một con tàu đủ lớn để mang cả tá người nằm trên một đụn cát, nửa dưới của nó nằm sâu dưới cát. Áo giáp từ thời vương triều đầu tiên xứ Stromgarde nằm rải rác quanh một đụn cát nhỏ khác. Bức tượng nghiêng của một giáo sĩ tiên trông như đang nói lời cầu nguyện cuối cùng cho cả con tàu và đồng áo giáp.

Một cảnh tượng ngạc nhiên vô thực khiến Krasus dừng lại. Thực tế, cảnh tượng trước mặt ông pháp sư không khác gì một bộ sưu tập đồ cổ khủng khiếp của một vị thần khổng lồ nào đó... mà thật ra cũng gần đúng như vậy.

Không có thứ cổ vật nào ở đây thuộc về vùng đất này; thực tế không có chủng tộc nào, không có nền văn minh nào từng sống ở đây. Tất cả những kỳ quan đang đứng trước mặt ông pháp sư đã được thu nhặt về một cách tỉ mỉ và qua vô số thế kỷ từ khắp nơi trên thế giới. Krasus khó mà tin nổi vào những gì ông thấy, cả trí tưởng tượng của ông cũng bị chao đảo. Để đem được những di vật này, quá nhiều quá lớn và quá tỉ mỉ, tới nơi này...

Tuy nhiên, bất kể tất cả mọi thứ, bất kể cảnh tượng trước mắt ông, sự thiếu kiên nhẫn bắt đầu dấy lên trong khi Krasus chờ đợi. Và chờ đợi. Và tiếp tục chờ đợi, thậm chí còn không rõ liệu có ai đó biết được sự có mặt của ông không.

Sự kiên nhẫn của ông vốn đã bị bào mòn vì sự kiện tuần trước, giờ đã sụp đổ.

Ông nhìn vào một bức tượng khổng lồ nửa người nửa bò với cánh tay trái giơ về trước như đe dọa kẻ mới đến phải rời đi, và hét lớn, “Ta biết người ở đây, Nozdormu! Ta biết! Ta muốn nói chuyện với người!”

Ngay khi ông pháp sư rống nói xong, gió nổi lên thổi tung cát mờ mịt ngay trước mắt ông. Krasus đứng yên tại chỗ khi một cơn bão cát tấp vào người ông. Gió rít quanh ông, lớn tới mức ông phải che tai lại. Cơn bão có vẻ muốn nhấc ông lên và ném đi, nhưng ông pháp sư biết điều đó, ông sử dụng ma thuật và cả cơ thể để cố trụ lại. Ông sẽ không rời đi mà không có được cơ hội nói chuyện!

Cuối cùng cả cơn bão cát cũng có vẻ đã nhận ra ông sẽ không bị khuất phục. Nó bỏ ông lại và tiếp tục quần thảo một đụn cát gần đó. Một phễu cát dâng lên, cao và cao mãi lên trời.

Phễu cát dần thay đổi hình dạng... thành hình một con rồng. Cũng to bằng, nếu không muốn nói là to hơn cả Malygos, sinh vật bằng cát này di chuyển, dang đôi cánh nâu đầy bụi cát. Cát tiếp tục gia tăng thêm kích thước cho con quái vật, nhưng có vẻ cát có pha thêm cả vàng vì con quái vật càng ngày to ra trước mắt Krasus lấp lánh ánh sáng rực rỡ dưới mặt trời trong sa mạc.

Cơn gió biến mất, nhưng không chút cát hay vàng nào rơi ra khỏi mình con rồng khổng lồ. Đôi cánh đập mạnh, cái cổ vươn dài. Mắt mở lớn, lộ ra con

người là hai viên đá quý lập lòe màu sắc của mặt trời.

“Korialstraszzz...” con quái vật bằng cát phun phì phì. “Người dám quấy rầy giấc ngủ của ta ư? Người dám quấấ rầy bình yên của ta ư?”

“Ta dám vì ta phải làm, hỡi Chúa Tế Thời Gian vĩ đại!”

“Gọi danh xưng không làm dịịu cơn giận của ta được đâu... tốt nhất người nên đi đi...” Hai viên đá quý lóe sáng. “...và đi ngay!”

“Không! Không cho tới khi ta nói với người về nguy hiểm với tất cả loài rồng! Với tất cả các sinh vật!”

Nozdormu khịt mũi. Một đám mây cát phủ lên người Krasus, nhưng bị cản lại bởi câu thần chú của ông. Không ai biết thứ ma thuật gì ẩn trong từng chút một của những thứ ở xứ sở của Nozdormu. Một chút xíu cát cũng có thể đủ để xóa sạch dấu vết về quá khứ của một ông rồng tên là Korialstrasz như chưa hề xảy ra. Krasus thậm chí có thể ngừng tồn tại, không ai còn nhớ đến kể cả nữ hoàng tình yêu của ông.

“Người nói rồồồồ à?” Thế thì cóóó liên quan gì tới người? Ta chỉ thấy mỗi một con rồng ở đây, và rồồồ rằng không phải tên pháp sư phạm nhân Krasusss người – không còn nữa! Tổng khứ người đi! Ta sẽ trở về với bộ sưu tập của ta! Người đã làm tồồồ quá nhiều thời gian quý báu của ta rồi!” Một cánh ông phất lên trên bức tượng người-bò. “Quááá nhiều thứ cần thu thập, quááá nhiều thứ cần lên danh sách...”

Điều này làm Krasus tức điên lên, một trong những kẻ vĩ đại nhất trong năm Đại Diện, ông ta đi xuyên suốt qua chính Thời Gian, thế mà ông rồng này không thèm quan tâm tí nào tới những gì xảy ra ở hiện tại hay tương lai. Chỉ có bộ sưu tập quý báu của ông ta suốt lịch sử thế giới là tất cả ý nghĩa với

ông quái vật này. Ông ta gửi tay sai của mình, người của ông ta, tới thu tập tất cả những gì chúng có thể tìm ra – tất cả để rồi chủ nhân của chúng có thể sống giữa những gì không còn nữa mà bỏ qua chuyện nó là gì và nó sẽ là gì.

Và rồi ông ta cũng sẽ theo cách của mình mà bỏ qua chuyện giống loài mình đang tàn lụi cũng như Malygos.

“Nozdormu!” ông hét lớn, khiến con rồng cát lấp lánh lại phải chú ý.

“Deathwing còn sống!”

Nozdormu đón nhận tin tức kinh hoàng này một cách nhẹ nhàng. Ông quái vật vàng nâu lại khịt mũi, phụt thêm một đám mây thứ hai vào hình người nhỏ bé. “Đúúúú... thì sssao?”

Krasus sừng sốt nói, “Người – biết ư?”

“Một câu hỏi không đáng trả lời. Giờ nếu người không còn gì để làm phiền ta nữa, đã đến lúc người đi rồi.” Con rồng ngẩng cao đầu, cặp mắt bằng ngọc lóe sáng.

“Chờ đã!” Bỏ đi hết vẻ nghiêm trang, ông pháp sư vẫy hai tay từ sau ra trước. Nozdormu dừng lại, tạm dừng phép thuật ông ta định dùng nhằm xua đuổi khỏi kẻ khó chịu kia đi. “Nếu người biết kẻ hắc ám còn sống, người hẳn biết hẳn định làm gì! Làm sao người có thể bỏ qua điều đó được?”

“Bởi vì, cùùù với tất cả mọi thứ, cả Deathwing rồi sẽ phai mờ theo thời gian... kể cả hẳn cũng sẽ trở thành một phần... của bộ sưu tập này...”

“Nhưng nếu người tham gia-”

“Người đã nói xong rồi.” Con rồng cát lấp lánh vươn mình lên cao và khi đó, cả sa mạc bay lên, gia tăng thêm kích thước của ông ta. Bị xé toạc bởi gió,

vài thứ đồ nhỏ trong bộ sưu tập kỳ dị của Nozdormu bị cuốn bay theo cát và lúc này thành một phần của con rồng. “Giờ để ta yên...”

Giờ đây cơn gió chỉ còn quần thảo quanh Krasus. Cố hết sức mình, lần này ông pháp sư rồng không thể trụ vững nữa. Ông lùi lại, bị xô đẩy hết lần này đến lần khác bởi cơn gió thô bạo.

“Ta đến đây vì lợi ích của tất cả chúng ta!” Krasus cố hét lên.

“Người không nên quấy rầy giấc ngủ của ta. Người không nên đến đây chút nào...” Hai viên đá quý rực sáng. “Đúng, tốt nhất là như thế...”

Một cột cát dâng lên từ mặt đất, nhấn chìm ông pháp sư. Krasus không thể thấy gì cả. Càng ngày càng ngột ngạt khó thở. Ông cố làm phép để tự cứu bản thân, nhưng trước sức mạnh của một trong các Đại Diện, trước Chủ Nhân Của Thời Gian, kể cả sức mạnh to lớn của ông cũng trở nên nhỏ bé.

Thiếu không khí, cuối cùng Krasus chịu thua. Mất dần ý thức, ông ngã về trước-

-và hoảng hốt nhìn những cánh Đóa Hồng Vĩnh Cửu rơi xuống sàn đá trong phòng mà không có tác dụng gì cả.

Phép thuật đáng ra phải có tác dụng. Ông đáng ra đã được đưa tới xứ sở của Nozdormu, Chúa Tể Toàn Thế Kỷ. Giống như Malygos là hiện thân của chính ma thuật, Nozdormu tượng trưng cho thời gian và sự vĩnh cửu. Một trong những kẻ mạnh nhất trong năm Đại Diện, ông ta sẽ có thể là một đồng minh mạnh mẽ, đặc biệt khi Malygos đột nhiên lại thoái lui trong mất trí. Không có Nozdormu, hi vọng của Krasus không còn nhiều.

Khuyu gối, ông pháp sư nhặt những cánh hóa lên và làm lại phép thuật. Lần này sự cố gắng của Krasus chỉ đem lại những cơn đau đầu khủng khiếp. Làm sao lại có thể như thế? Ông đã làm đúng mọi thứ! Phép thuật đáng ra đã có tác dụng – trừ khi bằng cách nào đó Nozdormu đã nắm được mục đích ông pháp sư cầu xin ông ta và tạo ra một phép thuật ngăn cản Krasus vào xứ sở cát đỏ.

Ông chửi rủa. Không có cơ hội gặp Nozdormu, ông không có hi vọng gì, tuy nhiên ngay từ đầu việc thuyết phục ông rờng vĩ đại tham gia vào kế hoạch của ông thật khó khả thi. Giờ chỉ còn Quý Bà Của Những Giấc Mơ... kẻ hay lảng tránh nhất trong các Đại Diện, và là kẻ duy nhất ông chưa bao giờ nói chuyện trong suốt cuộc đời dài đằng đẳng của ông. Krasus thậm chí còn không biết cách liên lạc với bà ấy, người ta thường bảo rằng Ysera không hoàn toàn sống trong thế giới thực – ý là với bà ấy, những giấc mơ mới chính là hiện thực.

Giấc mơ chính là hiện thực? Một kế hoạch liều lĩnh nảy ra trong đầu ông pháp sư được gợi ý bởi một trong số các đồng sự của ông, có thể khiến cho Krasus bị đánh bật ra khỏi hình thù bình thường mà cười lớn. Thật là lỗ bịch! Thật là tuyệt vọng!

Nhưng với những gì vừa xảy ra với Nozdormu, ông còn sự lựa chọn nào nữa?

Quay trở lại với đồng chai lọ cổ vật với bột thuốc của mình, Krasus tìm kiếm một cái lọ nhỏ màu đen. Ông nhanh chóng tìm ra nó dù cho chưa hề động đến nó trong cả thế kỷ. Lần cuối ông sử dụng nó, nó đã giết được thứ tưởng như không thể giết được. Nhưng giờ đây ông định sử dụng một trong những tác dụng tồi tệ nhất của nó, và hi vọng ông không tính toán sai.

Ba giọt trên đầu một mũi tên đã giết chết Manta, con Quái Vật Dưới Đáy Sâu. Ba giọt là đủ giết một sinh vật to và mạnh gấp mười lần một con rồng. Giống như Deathwing, gần như ai cũng tin rằng Manta là bất khả ngăn chặn. Giờ Krasus định dùng thứ thuốc độc này lên chính mình.

“Giấc ngủ sâu nhất, giấc mơ sâu nhất... Đó là nơi cô ấy muốn ở, nơi cô ấy phải ở.” Ông thì thầm với chính mình khi hạ chiếc lọ xuống.

Từ một cái giá khác ông lấy ra một cái cốc và một cái chai nhỏ đựng nước tinh khiết. Đong một ngụm nhỏ vào cốc, ông pháp sư rồng mở cái lọ nhỏ ra. Bằng sự thận trọng tối đa, ông đưa cái lọ lại gần cốc nước.

Ba giọt là đủ giết chết Manta trong vài giây. Bao nhiêu giọt thì đủ giúp Krasus đi vào hành trình không tưởng này?

Giấc ngủ và cái chết... bình thường chúng quá gần nhau, gần hơn tất cả có thể nhận ra. Hẳn ông sẽ tìm được Ysera ở đây.

Một giọt bé xíu nhất ông thể đong được rơi nhẹ nhàng vào trong nước. Krasus đặt lại nắp lọ, rồi cầm lấy cái cốc.

“Một chiếc ghế. Tốt nhất nên dùng một chiếc ghế.” Ông thì thầm.

Một chiếc ghế ngay lập tức tạo thành sau lưng ông, một chiếc ghế đệm tuyệt đẹp mà hẳn vua xứ Lordaeron cũng phải hạnh phúc lắm khi được ngủ trên đó. Krasus cũng định ngủ trên đó... có khi là mãi mãi.

Ông ngồi xuống ghế, rồi đưa chiếc cốc lên môi. Song trước khi ông có thể uống thứ nước có thể là lần cuối của cuộc đời đó, ông rồng trong lột người thốt lên lời chúc cuối cùng.

“Vì nàng, Alexstrasza của ta, luôn luôn là vì nàng.”

* * *

“Từng có ai đó ở đây, được lắm,” Vereesa lẩm bẩm lúc xem xét nền đất.

“Một trong số họ là con người... kẻ kia thì tôi không chắc.”

“Vì chúa, làm sao nàng nhận ra sự khác biệt đó chứ?” Falstad cúi xuống hỏi. Ông không thể phân biệt nổi cái này với cái kia. Thậm chí ông còn không thấy được một nửa những gì nàng tiên thấy.

“Nhìn này. Dấu ủng.” Cô chỉ một dấu tròn trên đất. “Đây là một chiếc ủng loại của con người, chật và không thoải mái.”

“Ta sẽ nhớ lời nàng. Và còn dấu kia – dấu mà nàng không nhận ra?”

Nàng tuần du đứng dậy. “Chà, rõ ràng không có dấu vết của một con rồng nào quanh đây, nhưng đầu này có những dấu vết mà tôi chưa thấy bao giờ.”

Cô biết rằng Falstad không thể thấy nổi những gì mà đôi mắt sắc bén của cô báo cho cô biết. Ông lùn cố gắng tìm hiểu mấy cái vằn kỳ quái trên mặt đất. “Ý nàng là những cái này hả nàng tiên của ta?”

Những dấu vết có vẻ như hướng tới nơi mà con người kia – chắc là Rhonin – đã từng đứng. Nhưng chúng không phải là dấu chân, cũng không phải dấu vuốt. Trước mắt cô, có vẻ như đó là một thứ gì đó bay lơ lửng, kéo theo một thứ phía sau.

“Cũng chẳng hề gần với chỗ đầu tiên con thú xanh bé nhỏ này đem chúng ta đến!” Falstad túm lấy gáy Kryll. Cả hai tay tên yêu tinh bị trói phía sau lưng hăn và bị cột vào một sợi dây ngang hông, đầu kia được buộc quanh cổ con bằng sư. Dù vậy, cả Vereesa lẫn ông lùn man rợ đều không tin rằng anh

bạn bất đắc dĩ này sẽ không tìm cách trốn thoát. Falstad đặc biệt để mắt đến Kryll. “Chà? Giờ thì sao? Rõ ràng rằng người đang dẫn bọn ta đi vòng quanh! Ta nghĩ rằng người còn chưa từng nhìn thấy tên phù thủy!”

“Tôi nhìn thấy, tôi nhìn thấy, có, tôi có nhìn thấy!” Kryll ngoác miệng cười, chắc là hi vọng có thể lấy lòng được những người áp giải, nhưng điệu cười nhe răng của một tên yêu tinh khó lòng gây ấn tượng được gì cho những chủng tộc khác. “Tôi đã miêu tả hắn mà phải không? Ngài biết là tôi thấy hắn mà phải không?”

Vereesa để ý thấy con bằng sư đang hít ngửi thứ gì đó ẩn náu phía sau một đám lá. Cô dùng kiếm chọc vào đó, rồi lôi ra một thứ đáng ngờ.

Trên đầu mũi kiếm của cô treo lủng lẳng một bình rượu nhỏ trông rỗng. Nàng tiên đưa nó lại gần mũi. Có mùi rượu nặng thoảng qua. Nàng tiên bỗng nhắm mắt lại.

Falstad hiểu sai biểu hiện của cô. “Tệ đến thế sao? Chắc là rượu người lùn!”

“Ngược lại, tôi chưa từng ngửi thấy mùi gì ngon lành như thế thậm chí cả trên bàn chúa tôi ở Quel’Thalas! Thứ rượu ở trong túi này còn tuyệt vời hơn cả loại rượu tốt nhất ngài ấy có.”

“Đầu óc chậm chạp của ta phải hiểu ra sao-?”

Thả chiếc túi xuống, Vereesa lắc đầu. “Tôi không biết, nhưng bằng cách nào đó tôi cứ nghĩ rằng Rhonin đã ở đây, nhưng không lâu.”

Tên yêu tinh nhìn cô hoài nghi. “Nàng tiên của tôi, liệu có khả năng mong muốn của bà sẽ thành sự thật?”

“Người có thể trả lời cho ta ai còn có thể ở đây và uống thứ rượu ngon chỉ dành cho các vị vua chứ?”

“Vâng! Kẻ hắc ám, sau khi hấn hút hết tủy trong xương anh phù thủy của bà!”

Cô rùng mình trước lời nói của hấn, nhưng vẫn tỏ ra tin tưởng. “Không. Nếu Deathwing đem anh ta xa tới tận đây, hấn phải có lý do nào đó hơn là một bữa ăn!”

“Có thể, ta đề nghị.” Vẫn còn túm chặt tên yêu tinh, Falstad nhìn lên bầu trời đang dần tối. “Nếu chúng ta muốn đi được xa trước khi đêm xuống, tốt nhất chúng ta nên đi ngay.”

Vereesa chĩa mũi kiếm vào họng Kryll. “Chúng ta cần xử lý tên bé nhỏ này trước.”

“Xử lý với việc gì? Hoặc là chúng ta đem hấn theo cùng, hoặc cho thế giới này một ân huệ bằng cách trút bớt gánh nặng về một tên yêu tinh cho nó!”

“Không. Tôi đã hứa là tôi sẽ thả hấn.”

Đôi lông mày rậm của ông lùn nhăn lại. “Ta không cho rằng điều đó là khôn ngoan.”

“Nhưng mà tôi đã hứa rồi.” Cô nhìn ông chăm chăm, biết rằng nếu ông ta hiểu loài tiên, mà ông ta nên như thế, Falstad không nên tiếp tục tranh luận.

Quá đủ rồi, ông ký sĩ bằng sư gật đầu dù rất miễn cưỡng. “Được, nếu nàng đã nói vậy. Nàng đã hứa và ta sẽ không cố xoay chuyển nàng.” Ông thở ra, nói thêm. “Không, chỉ riêng trong kiếp này của ta thôi...”

Hài lòng, Vereesa cắt dây trói cổ tay Kryll rồi bỏ sợi dây ra khỏi hông hắn. Tên yêu tinh sung sướng nhảy vòng quanh, quá vui mừng vì được tự do.

“Cảm ơn bà, thưa bà chủ nhân từ của tôi, cảm ơn bà!”

Nàng tuần du lại chìa mũi kiếm về phía cổ họng sinh vật đó. “Trước khi người đi, thêm vài câu hỏi nữa. Người có biết đường tới Grim Batol không?”

Falstad không hiểu câu hỏi đó lắm. Ông nhướn mày lên nói, “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

Cô không thêm chú ý đến câu hỏi đó. “Sao?”

Mắt Kryll nở lớn khi cô hỏi vậy. Mặt tên yêu tinh xám ngoét – đúng hơn là sắc xanh nhợt. “Không ai tới Grim Batol, bà chủ nhân từ! Orc ở đấy và cả rồng! Rồng ăn thịt yêu tinh!”

“Trả lời câu hỏi của ta.”

Hắn nuốt ực một cái, rồi cái đầu to bự gật lên gật xuống. “Vâng thưa bà chủ, tôi biết đường – bà có nghĩ gã phù thủy ở đấy không?”

“Nàng đùa à Vereesa,” Falstad lớn tiếng, bối rối tới mức lần thứ hai gọi thẳng tên cô. “Nếu tên Rhonin của cô ở Grim Batol thì hắn đã xong đời rồi!”

“Có lẽ có... có lẽ không. Ngài Falstad, tôi nghĩ anh ta luôn muốn tới đó, và không chỉ đơn giản để thăm dò lũ orc. Tôi nghĩ anh ta phải có lý do nào khác... mặc dù điều đó ảnh hưởng gì tới Deathwing thì tôi không rõ.”

“Có thể hắn định tự mình giải cứu Nữ Hoàng Rồng!” ông ký sĩ bằng sự trả lời với một tiếng khịt mũi nhạo báng. “Dù sao hắn cũng là một pháp sư, ai cũng biết lũ bọn chúng đều điên cả!”

Một định kiến quá vô lý – nhưng trong một chốc nó khiến Vereesa dừng lại.
“Không... không thể như thế.”

Trong khi đó Kryll có vẻ như đang suy nghĩ mông lung lắm, nghĩ về thứ gì đó khiến hắn chẳng thoải mái chút nào. Cuối cùng mặt hắn cũng nhăn lại với vẻ ghê sợ, hắn thì thầm, “Bà chủ muốn tới Grim Batol?”

Nàng tuần du cân nhắc. Điều này vượt xa lời tuyên thệ của cô, nhưng cô phải tiếp tục. “Đúng. Đúng vậy, ta định thế.”

“Giờ hãy xem, nàng-”

“Ngài không phải đi cùng tôi nếu ngài không muốn, thưa ngài Falstad. Tôi xin cảm ơn sự trợ giúp của ngài từ đầu tới giờ, nhưng đến đây tôi đã có thể tự đi một mình.”

Ông lùn lắc đầu kịch liệt. “Và để nàng lại một mình ở giữa thuộc địa của lũ orc mà lại với một tên khốn bé nhỏ không đáng tin này ư? Không đâu nàng tiên của ta! Falstad sẽ không bỏ rơi một cô gái đẹp đâu, mặc dù cô ấy có thể là một chiến binh giỏi theo cách của cô ấy! Chúng ta sẽ đi cùng với nhau!”

Quả thật cô đã đánh giá đúng người bạn của mình. “Ngài có thể trở lại bất cứ lúc nào; hãy nhớ điều đó.”

“Chỉ khi nàng đi với ta.”

Cô lại quay sang nhìn Kryll. “Sao? Người có thể chỉ đường cho ta không?”

“Không thể nói cho bà được, bà chủ.” Vẻ mặt của sinh vật mảnh khảnh này lại trở nên khó chịu. “Tốt... tốt nhất hãy để tôi dẫn đường cho bà.”

Cô ngạc nhiên. “Ta cho người tự do rồi Kryll-”

“Vì điều đó kẻ khốn khổ tội nghiệp này sẽ mãi biết ơn thừa bà chủ... nhưng chỉ có một con đường dẫn tới Grim Batol, và nếu không có tôi,” hắn thể hiện chút tự tin, “không có tiên hay người lùn nào tìm ra được nó.”

“Chúng ta có thú cưỡi, đồ gặm nhấm nhỏ xíu! Chúng ta đơn giản chỉ cần bay tới-”

“Ở vùng đất của rồng ư?” Tên yêu tinh cười khúc khích, để lộ chút vẻ điên khùng. “Cứ bay thẳng vào miệng chúng và xong đời, nhỉ... Không, để tới Grim Batol – nếu điều đó là những gì bà chủ thực sự muốn – hai người phải đi theo tôi.”

Falstad sẽ không nghe mà ngay lập tức từ chối, nhưng Vereesa thấy rằng không có sự lựa chọn nào khác ngoài nghe theo tên yêu tinh. Kryll đã dẫn họ đi đúng đường này giờ, và dù cô không thể tin hắn hoàn toàn, cô chắc rằng cô vẫn có thể nhận ra nếu hắn dẫn họ đi sai đường. Bên cạnh đó rõ ràng tên yêu tinh không hề liên quan tới Grim Batol, nếu không thì tại sao hắn lại ở nơi họ tìm thấy hắn chứ? Tên yêu tinh nào phục vụ cho lũ orc cũng đều ở trong pháo đài trên núi đó chứ không phải lang thang ở vùng đất hoang nguy hiểm xứ Khaz Modan này.

Và nếu như hắn có thể dẫn cô tới chỗ Rhonin...

Tin chắc rằng mình đã chọn đúng, Vereesa giáp mặt ông lùn. “Tôi sẽ đi với hắn thừa ngài Falstad. Đó là lựa chọn tốt nhất – và duy nhất mà tôi có.”

Ông nhún vai, thờ dãi. “Đúng là ngược lại những gì ta nghĩ, nhưng được rồi, ta sẽ đi cùng nàng – chỉ để giám sát tên này, và để ta có thể chém bay đầu tên phản trắc này nếu ta đúng!”

“Kryll, liệu ta có phải đi bộ toàn bộ chặng đường không?”

Sinh vật nhỏ bé dị dạng mơ màng một chút rồi trả lời, “Không. Có thể đi được một đoạn bằng bằng sư.” Hẳn nhe răng cười. “Biết chỗ thú nên hạ cánh!”

Bất kể mối lo ngại của mình, Falstad nhìn sang con bằng sư. “Cứ nói cho bọn ta phải đến đâu, đồ gặm nhấm nhỏ xíu. Bọn ta càng đến đó sớm thì người sẽ càng được tự do sớm...”

Khối lượng của tên yêu tinh chỉ khiến cho gánh nặng của con thú tăng thêm chút ít, và rồi con bằng sư đã bắt đầu lên đường. Dĩ nhiên Falstad phải ngồi phía trước để cầm lái. Kryll ngồi ngay sau ông còn Vereesa ngồi phía sau cùng. Nàng tiên đã cho kiếm vào vỏ và giờ chỉ còn cầm một con dao sẵn sàng để phòng trường hợp người bạn khó ưa của họ định giở trò gì đó.

Nhưng mà mặc dù con đường con yêu tinh chỉ không rõ ràng cho lắm, Vereesa cũng không hề nghĩ họ đang bay vòng tại chỗ. Hẳn dẫn họ bay sát mặt đất và luôn luôn đi theo đường vòng tránh những vùng trống. Từ phía xa, dãy núi Grim Batol càng ngày càng gần. Cảm giác lo lắng dâng lên trong lòng nàng tuần du khi đến gần mục tiêu, nhưng sự lo lắng bị giảm xuống bởi vì tới tận bây giờ, cô vẫn chưa hề thấy chút dấu hiệu nào của Rhonin lẫn gã rồng đen. Chắc hẳn gần pháo đài núi đến thế này thì lũ orc sẽ dễ dàng thấy một con quái vật to lớn đến thế.

Và khi ý nghĩ về lũ rồng được gọi lên, Falstad chợt chỉ về hướng đông, nơi một hình thù khổng lồ đang bay trên bầu trời.

“To quá!” ông nói. “To và đỏ như máu tươi! Tuần tra từ Grim Batol!”

Kryll ngay lập tức nói. “Xuống dưới kia!” tên yêu tinh chỉ vào một khe núi. “Có nhiều nơi trốn – đủ cho cả bằng sư!”

Không còn sự lựa chọn nào khác, ông lùn đành nghe theo, hướng con thú xuống đất. Bóng con rồng ngày càng lớn dần, nhưng Vereesa để ý con thú đỏ đang hướng về phía bắc, có thể là chính biên giới phía bắc Khaz Modan, nơi lực lượng cuối cùng của Đại Tộc đang liều mạng cố giữ chân Liên Minh. Điều này khiến cô thắc mắc về tình hình nơi ấy. Liệu con người đã bắt đầu tiến công chưa? Liệu có khi nào Liên Minh đã tiến quân được nửa đường tới Grim Batol rồi không?

Nếu vậy sẽ là quá muộn cho mục đích của cô. Nhưng sự xuất hiện của Liên Minh sẽ hỗ trợ được một phần, nó khiến lũ orc tập trung vào chuyện đó thay vì chú ý phòng thủ.

Con bằng sư hạ xuống khe nứt, con thú theo bản năng đi tìm chỗ tối. Tuy không hề nhát gan nhưng con bằng sư biết khi nào thì mới nên tham chiến.

Vereesa và hai người kia nhảy xuống tìm chỗ nấp. Kryll nấp sau bức tường đá, vẻ mặt đầy kinh sợ. Nàng tuần du cũng thật sự cảm thấy đồng cảm với hắn.

Họ chờ trong vài phút, nhưng con rồng không hề bay ngang qua. Sau khoảng thời gian khá dài, nàng tuần du thiếu kiên nhẫn quyết định kiểm tra xem liệu có phải con thú đã đổi hướng không. Men theo một rãnh trên vách đá, cô trèo lên.

Nàng tiên không thấy gì trên bầu trời đang dần tối kia cả, kể cả một đốm đen. Thực ra Vereesa còn nghĩ rằng họ đã có thể rời khỏi khe núi này được khá lâu rồi nếu có ai đó dám thử nhìn một cái.

“Không thấy gì sao?” Falstad huýt sáo, trèo lên cạnh cô. Với một người lùn thì ông quả thật là một tay leo núi rất nhanh nhẹn.

“Thoáng đường rồi. Có vẻ vậy.”

“Tốt! Không giống những anh em người đồi của ta, ta không khoái mấy lỗ trên mặt đất chút nào!” Ông nhìn xuống. “Được rồi, Kryll! Nguy hiểm qua rồi! Người có thể ra-”

Vào lúc ông đột ngột ngừng nói, Vereesa quay ngoắt đầu lại. “Có chuyện gì thế?”

“Con ếch con khốn nạn ấy trốn mất rồi!” Ông bò xuống hết quãng đường còn lại. “Biến mất như một làn khói!”

Hạ xuống an toàn nhất có thể, nàng tuần du cùng Falstad kiểm tra xung quanh. Quả thật, mặc dù họ hoàn toàn có thể thấy được hương tên yêu tinh chạy trốn, không hề có chút dấu hiệu nào của Kryll còn ở đó. Kể cả con bằng sư cũng tỏ ra bối rối, hẳn nó cũng không nhận ra việc sinh vật mãnh mãnh kia đã chạy trốn.

“Làm sao hẳn có thể biến mất như vậy được?”

“Ước gì ta biết, nàng tiên yêu quý của ta ạ! Một trò mẹo!”

“Con bằng sư của ngài có thể săn tìm hẳn được không?”

“Sao không để hẳn đi luôn đi? Không có hẳn chúng ta còn ổn hơn ấy!”

“Bởi vì tôi-”

Nền đất dưới chân cô đột nhiên mềm oặt rồi sụt xuống. Đôi ủng của nàng tiên bị nhận chìm chỉ trong vài giây.

Nghĩ rằng cô đã dẫm lên bùn, cô cố nhảy thoát ra. Thay vì đó Vereesa cứ chìm dần xuống với tốc độ đáng sợ. Cứ như là cô đang bị kéo xuống vậy.

“Nhân danh đỉnh Tổ Chim-?” Falstad cũng đã bị nhận chìm xuống, nhưng ông lùn đã bị chìm đến đầu gối. Giống nàng tuần du, ông đang cố tự giải thoát nhưng hoàn toàn thất bại.

Vereesa túm lấy mặt đá gần nhất, cố bám chặt. Trong một chốc cô đã có thể kìm được, không bị chìm xuống nữa. Rồi như có thứ gì đó túm lấy mắt cá chân cô mà kéo xuống với sức mạnh mà nàng tuần du không thể bám được nữa.

Cô nghe thấy một tiếng rít sợ hãi trên đầu họ. Không như Vereesa và ông lùn, con bằng sư đã kịp thời thoát được khỏi bị kéo xuống. Con thú đập cánh ngay trên đầu Falstad, có vẻ như đang cố túm lấy ông chủ của nó. Nhưng khi con thú hạ thấp xuống, nhiều cột đất đột nhiên bắn lên, như Verees sợ hãi nhận ra, rằng nó đang nhắm tới con thú. Con bằng sư suýt bị bắn trúng, bắt buộc phải bay lên cao mà không thể giúp hai người chiến binh được.

Điều đó khiến Vereesa mất hết cơ hội thoát thân.

Mặt đất đã ngập đến hông cô. Ý nghĩ sắp bị chôn sống khiến nàng tiên phát điên, nhưng so với tình cảnh của Falstad thì cô vẫn còn ít nguy cấp hơn. Vóc người thấp hơn của người lùn đồng nghĩa với việc ông đã phải vật lộn với cái đầu giờ đã ở ngay ngang mặt đất. Cố hết sức với sức khỏe đáng nể của một kỵ sĩ bằng sư cũng không thể giúp được gì cho ông. Ông điên cuồng túm vào mớ đất mềm, nắm từng túm đất mà chẳng giúp được gì.

Trong tuyệt vọng, nàng tuần du vớ tay. “Falstad! Tay tôi đây! Nắm lấy!”

Ông cố. Họ đều cố. Nhưng khoảng cách giữa họ đã trở nên quá lớn. Vereesa nhìn người bạn khổ sở của cô bị kéo tụt xuống trong sợ hãi.

“Nàng-” là tất cả những gì ông kịp thốt ra trước khi biến mất.

Giờ cô đã bị chôn tới ngực, cô đứng im trong một chốc, nhìn cái đồng đất nhỏ từng là chỗ ông vừa đứng. Mặt đất ở đây thậm chí còn không chuyển động. Không có bất cứ bàn tay nào giơ lên, không có chuyển động nào bên dưới.

“Falstad...” cô thì thầm.

Sức mạnh kia lại tiếp tục kéo mắt cá chân của cô xuống sâu hơn nữa. Giờ đây ông lùn đã biến mất, Vereesa vồ lấy đất xung quanh cô, chọc ngón tay sâu vào đất nhưng vô tác dụng. Vai cô chìm xuống. Cô cố nhướn đầu lên. Cô không còn thấy con bằng sư nữa mà là thấy một hình thù khác, rất quen thuộc, đang nhô ra khỏi một khe nứt mà trước nàng tiên đã không để ý.

Trong ánh ngày tàn, cô cũng có thể thấy được điệu cười nhe răng của Kryll.

“Thứ lỗi cho tôi, bà chủ của tôi, nhưng ngài hắc ám nhấn mạnh rằng không ai được quấy rầy ngài, nên ngài ấy giao nhiệm vụ cho tôi giám sát hai người chết! Một chút việc nhỏ mọn không xứng với cái đầu óc thông minh của tôi, nhưng dù sao thì ông chủ cũng có rất nhiều răng và vuốt sắc! Tôi thì không thể từ chối ngài được nhỉ?” Nụ cười của hắn kéo dài. “Tôi mong bà hiểu...”

“Đồ khốn-”

Mặt đất nuốt chửng cô. Bùn đất chui đầy miệng cô rồi có vẻ như vào cả cái dạ dày đói nữa.

Cô không thấy gì nữa.

Day of the Dragon – chapter 13

MƯỜI BA

Con tàu bay yêu tinh lơ lửng trên những đám mây, giờ bỗng im lìm khi gần tới điểm đến của nó.

Trên mũi tàu, Rhonin cảnh giác theo dõi hai kẻ đang đưa anh đến gần với định mệnh của mình. Lũ yêu tinh chạy tới chạy lui, chỉnh máy và càu nhàu với nhau. Chúng tộc đã tạo ra kỳ quan này hẳn còn điên khùng hơn cả anh. Lúc nào con tàu bay cũng có vẻ như sắp tự phá hủy đến nơi, nhưng lũ yêu tinh vẫn luôn kiểm soát được tình hình.

Deathwing không còn nói gì với Rhonin kể từ khi anh lên tàu. Biết rằng con rồng sẽ khiến anh phải làm theo lời hăn dù anh có muốn hay không nên anh phù thủy đành nghe theo và trèo lên con tàu bay, cố không nghĩ đến chuyện nó có thể lộn nhào xuống.

Hai tên yêu tinh tên là Voyd và Nullyn, chúng đã tự đóng chiếc tàu này. Chúng là những nhà phát minh giỏi, như những gì chúng nói, và đã quyết phục vụ cho ngài Deathwing phi thường. Dĩ nhiên chúng cũng nói điều đó bằng sự mỉa mai rõ ràng. Mỉa mai và sợ hãi.

“Các người đưa ta đi đâu vậy?” anh hỏi.

Câu hỏi đó khiến hai tên phi công nhìn anh chứ như anh đã mất hết tất cả giác quan. “Dĩ nhiên là tới Grim Batol rồi!” một tên phun ra, hăn có bộ răng dài gấp đôi tất cả các yêu tinh khác Rhonin đã không may gặp. “Tới Grim Batol!”

Dĩ nhiên anh pháp sư biết điều đó, nhưng anh muốn biết chính xác địa điểm chúng định thả anh xuống. Rhonin không hề tin rằng hai tên này rồi sẽ thả anh ở chỗ nào khác chính ngay giữa một căn cứ orc. Không may, trước khi Rhonin kịp hỏi, Voyd và bạn hăn đã phải xử lý một trường hợp báo động, lần này là hơi nước phun ra từ bể chính. Tàu bay của yêu tinh dùng cả dầu và nước để chạy, và nếu nó không có vấn đề nghiêm trọng vào lúc này thì cũng sẽ vấn đề vào lúc khác.

Điều đó thậm chí khiến cho một người như Rhonin cũng phải mất ngủ cả đêm.

Làn mây họ bay qua đã trở nên quá dày tới mức anh pháp sư như thể đang đi qua một làn sương dày đặc. Nếu mà anh không biết đến độ cao hiện giờ thì Rhonin hăn đã tưởng tượng ra con tàu này không phải đang đi trên trời mà là

trên biển cả. Thực tế cả hai hành trình đó đều khá giống nhau, kể cả mối nguy hiểm và phải đá. Mấy lần Rhonin thấy mấy ngọn núi đột nhiên hiện ra một bên con tàu tí hon, vài cái còn tới đặc biệt gần. Nhưng khi mà anh đang chuẩn bị cho chuyện tồi tệ nhất, lũ yêu tinh cứ tiếp tục lái – và thậm chí còn ngủ gật – mà không mấy may chú ý đến thảm họa sát sườn họ.

Ánh ngày đã đến từ lâu, nhưng thời tiết âm u ảm đạm khiến trời tối không khác gì lúc chiều muộn. Có vẻ Voyd đang dùng một loại la bàn từ trường nào đó để chỉ đường cho họ, nhưng lúc Rhonin nhìn vào nó anh nhận ra rằng nó có khuynh hướng quay loạn xạ. Cuối cùng anh pháp sư kết luận rằng lũ yêu tinh đang bay nhờ vào may mắn hơn là dựa vào phương hướng.

Từ trước anh đã ước lượng được độ dài của chuyến đi, nhưng vì lý do nào đó kể cả Rhonin cũng cảm thấy rằng đáng nhẽ họ phải tới được tòa pháo đài rồi, nhưng hai anh bạn này lại thuyết phục anh rằng còn kha khá thời gian nữa mới tới nơi. Dần dần anh ngờ rằng con tàu bay đang bay vòng quanh, có thể là vì cái la bàn hỏng hay là ý định nào đó của bọn yêu tinh.

Mặc dù anh cố tập trung vào nhiệm vụ của mình, Vereesa cứ nhảy vào tâm trí Rhonin suốt. Nếu cô còn sống, cô nhất định sẽ theo anh. Anh thừa hiểu cô rồi. Điều này làm anh lo lắng hơn là dễ chịu. Làm thế nào cô tiên ấy biết được về chiếc tàu bay chứ? Cô ấy rồi sẽ lang thang khắp vùng Khaz Modan, hoặc tệ hơn là hướng thẳng tới Grim Batol.

Anh bóp chặt tay vịn. “Không...” anh lẩm bẩm với chính mình. “Không... cô ấy sẽ không làm thế... cô ấy không thể...”

Bóng ma Duncan vẫn luôn ám ảnh anh, như những người từ nhiệm vụ lần trước. Kể cả Molok cũng ở đó với họ, mắt của ông lùn man rợ nhìn với đầy vẻ lên án. Rhonin cũng có thể tưởng tượng ra Vereesa và cả Falstad đang đi

tới với họ, cặp mắt vô hồn muốn biết tại sao anh phù thủy còn sống sau khi họ đã hi sinh.

Đó là câu hỏi Rhonin vẫn thường tự hỏi chính mình.

“Này người?”

Anh nhìn Nullyn, tên béo lùn hơn, đang đứng cách anh chỉ dưới một khoảng cánh tay. “Sao?”

“Đến lúc chuẩn bị xuống tàu rồi.” Tên yêu tinh ngoác miệng cười phần khích.

“Chúng ta đến rồi à?” Rhonin tự thoát ra khỏi ý nghĩ đen tối, và nhìn vào đám sương. Anh chỉ thấy rất nhiều mây mù, kể cả phía dưới. “Ta chẳng thấy gì cả.”

Phía xa Nullyn, Voyd cũng đang nhe răng vui vẻ, tóm lấy cái thang dây và ném đầu kia ra. Tiếng cái thang đập vào vỏ tàu là tiếng động duy nhất anh pháp sư nghe được. Hiển nhiên là cái thang còn chưa chạm tới đáy.

“Đến rồi. Đến nơi rồi, trung thực và thực sự, thầy phù thủy ạ!” Voyd chỉ về phía lan can. “Tự nhìn đi!”

Rhonin nhìn... đây cẩn thận. Không có gì đảm bảo rằng lũ yêu tinh sẽ sử dụng sức mạnh của cả hai chúng để ném anh ra ngoài bất kể ý muốn của Deathwing. “Ta chẳng thấy gì cả.”

Nullyn trông có vẻ có lỗi. “Đó là mây, thầy phù thủy ạ! Chúng chặn tầm mắt của con người! Yêu tinh bọn ta có cặp mắt sắc bén hơn nhiều. Bên dưới chúng ta là một vĩa đá rất mềm, rất an toàn! Leo xuống thang và bọn ta sẽ thả anh xuống nhẹ nhàng, yên tâm!”

Anh pháp sư lưỡng lự. Anh rất muốn rời khỏi cái khí cầu máy này và phi đội của nó, nhưng dễ dàng nghe theo lời lữ yêu tinh về cái mặt đất thực sự đang nằm bên dưới kia thì-

Không hề báo trước, tay trái Rhonin bất ngờ vươn ra chụp lấy Nullyn. Ngón tay của anh phù thủy nắm vòng quanh cổ tên yêu tinh, bóp chặt nó mặc dù Rhonin đang cố gắng rút lại.

Một giọng nói thốt lên không phải từ anh, nhưng cực kỳ giống giọng anh người, “Ta đã ra lệnh không được xài bất cứ tròòò nào, không được làm bất cứ hành động phản bội nào, đồ sâu bọ.”

“X-xin rủ lòng thương, c-chủ nhân to lớn và v-vĩ đại!” Nullyn nghệt thở. “Chỉ là một trò chơi thôi! Chỉ là một t-” Hắc không nói được gì nữa, tay Rhonin đã bóp chặt hơn.

Cố nhìn xuống hết sức có thể, anh phù thủy nhìn thấy viên đá đen trên chiếc mê đay đang lóe sáng. Deathwing một lần nữa dùng nó để kiểm soát người “đồng minh” của hắc.

“Trò chơi à?” môi Rhonin tự lẩm bẩm. “Mày thích trò chơi à? Ta có một trò chơi cho người đây, đồ sâu bọ...”

Chỉ bằng chút sức lực, cánh tay anh người nhấc lên, kéo một Nullyn đang vùng vẫy ra ngoài lan can.

Voyd rít lên và chạy về phía cái động cơ. Rhonin cố gắng chống cự sự kiểm soát của Deathwing, rõ ràng tên quái vật đen đang định thả Nullyn xuống. Dù anh pháp sư chẳng yêu quý gì yêu tinh, nhưng anh không muốn tay anh vấy máu sinh vật đó – mặc dù là gã rồng đang sử dụng chúng.

“Deathwing!” anh hét lên, ngạc nhiên vì môi anh đã lấy lại được tự chủ.

“Deathwing! Đừng làm thế!”

Bộ người muốn để chúng kéo người vào trò chơi của chúng à con người? giọng nói trong đầu anh thốt lên. Cú rơi sẽ không hề dễ chịu cho một kẻ không biết bay đâu...

“Tôi không ngu ngốc đến thế đâu! Tôi không hề có ý định trèo ra ngoài lan can, không thể tin lời lũ yêu tinh được! Ngay từ đầu ngài sẽ không định cứu tôi đâu nếu ngài nghĩ tôi ngu ngốc đến vậy!”

Đúng...

“Và tôi vẫn còn sức mạnh của chính mình.” Rhonin giơ tay kia lên, có vẻ Deathwing thấy không cần phải dùng nó. Lầm bầm vài lời, anh pháp sư tạo ra một ngọn lửa trên ngón trỏ, rồi dí vào trước khuôn mặt hoảng sợ của Nullyn. “Có nhiều cách để dạy một tên yêu tinh bài học.”

Khó thở và không thể trốn thoát, mắt Nullyn nở lớn và sinh vật mảnh khảnh đó cố gắng lắc đầu. “L-làm ơn! Chỉ định t-trêu chọc thôi! Không định h-hãm hại đâu!”

“Nhưng người sẽ thả ta xuống ở nơi thích hợp, được chứ? Một nơi cả Deathwing và ta sẽ chấp nhận?”

Nullyn chỉ có thể rít lên.

“Ta có thể làm cho ngọn lửa này lớn hơn.” Ngọn lửa ma thuật bỗng to gấp đôi chiều dài. “Đủ để thiêu cháy thân tàu này từ bên dưới, mà nó chắc là đầy dầu bắt lửa...”

“K-không bày trò! K-không bày trò nữa! Xin hứa!”

“Ngài thấy chưa?” anh pháp sư tóc đỏ hỏi. “Không cần phải thả hắc xuống dưới kia. Bên cạnh đó có thể ngài sẽ cần hắc về sau.”

Để trả lời, bàn tay bị ế của Rhonin bất ngờ thả Nullyn ra, hắc rơi đập xuống nền tàu. Tên yêu tinh nằm đó trong vài giây, cố gắng lấy lại hơi thở.

Tùy người... phù thủy.

Anh người thở phào, rồi nhìn Voyd – kẻ vẫn còn khuất sau cái động cơ – và gọi, “Sao? Đưa ta tới ngọn núi!”

Voyd ngay lập tức nghe theo, điên cuồng gạt đòn bẩy và kiểm tra máy. Nullyn cuối cùng cũng phục hồi lại để giúp hắc, tên yêu tinh không dám nhìn lại lấy một lần.

Dập đi ngọn lửa ma thuật, Rhonin lại nhìn ra ngoài lan can. Giờ cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng núi, hi vọng là vách đá của Grim Batol. Anh nghĩ lại về những lời và hình ảnh trước của Deathwing rằng gã rồng vẫn muốn anh hạ thẳng xuống đỉnh núi, ở một nơi nào đó cạnh một khe hở dẫn vào bên trong. Rõ ràng lũ yêu tinh biết điều đó. Bất cứ hành động lạ nào của chúng giờ này đều có nghĩa là chúng chưa nhận được bài học về việc chọc tức cả ông chủ ở xa của chúng lẫn anh pháp sư. Rhonin mong là không phải thế. Anh ngờ rằng Deathwing sẽ không cho lũ yêu tinh thoát khỏi sự trừng phạt đến hai lần.

Càng ngày họ càng tới gần một đỉnh núi, đỉnh núi mà Rhonin cũng mơ hồ nhớ về nó, mặc dù anh chưa từng tới Grim Batol. Bằng sự háo hức anh cúi người về trước nhìn cho rõ. Hắc đây chính là ngọn núi trong hình ảnh Deathwing đã cho anh xem lúc trước. Anh tìm kiếm những dấu hiệu – một mô đá dễ nhận ra hay một khe nứt quen thuộc nào đấy.

Đây rồi! Cái hang hẹp rất giống trong hành trình chóng mặt trước đây của anh. Vừa đủ lớn cho một người đứng, với điều kiện anh dám leo lên hàng trăm bộ[1] trên mặt đá dốc đứng. Nhưng vẫn còn có cách khác. Rhonin có thể chờ đợi trong sự vui lòng hơn cả việc sớm thoát khỏi lũ yêu tinh ranh mãnh này và thứ máy bay nguy hiểm của chúng.

Cái thang dây vẫn còn đung đưa ở đó, sẵn sàng sử dụng. Anh pháp sư thận trọng chờ đợi khi Voyd và bạn hắn điều khiển con tàu lại gần. Cho dù trước anh nghĩ gì về cái khí cầu máy này, Rhonin phải thừa nhận rằng lũ yêu tinh điều khiển nó bằng sự chính xác đáng khâm phục.

Cái thang va nhẹ vào vách đá ngay bên trái cái hang.

“Người có thể giữ nó đứng yên không?” anh nói với Nullyn.

Tên phi công vẫn còn sợ hãi kia chỉ gật đầu, nhưng Rhonin vẫn đủ thỏa mãn. Không thêm bất cứ trò nào nữa. Kể cả chúng không sợ anh, chúng cũng phải sợ cái tay dài của Deathwing.

Rhonin hít sâu và trèo ra bên ngoài. Cái thang lắc lư nguy hiểm, mấy lần quật anh vào vách núi. Không để ý đến cơn đau ấy, anh pháp sư trèo xuống nhanh hết sức có thể.

Miệng hang nhỏ đang ở ngay bên dưới anh, nhưng dù lũ yêu tinh đã cố giữ vững vị trí cái khí cầu máy tốt nhất có thể, gió ở trên ngọn núi cao vẫn khiến Rhonin bị đánh bật ra. Ba lần anh cố đặt chân xuống, cả ba lần gió đều kéo anh ra xa, khiến chân anh treo lủng lẳng hàng trăm bộ trên không.

Tệ hơn, khi luồng khí trở nên mạnh hơn, con tàu bay cũng bắt đầu di chuyển, thỉnh thoảng lệch mất vài tắc quan trọng. Giọng hai tên yêu tinh cãi nhau điên cuồng, mặc dù anh pháp sư đang vật lộn kia cũng chẳng nghe rõ được gì.

Anh phải liều nhảy thôi. Với điều kiện này dùng phép thuật là quá rủi ro. Rhonin phải trông cậy vào mình kỹ năng cơ bắp – không phải thứ được anh ưu tiên tập luyện nhất.

Con tàu bay lắc dữ dội, đập mạnh anh vào đá. Rhonin thở gấp, khó lòng giữ vững. Nếu anh không sớm bỏ thang ra, vù va chạm tiếp theo sẽ đủ để làm anh choáng váng và mất tay cầm rơi xuống mà chết.

Hít thở sâu, anh phù thủy tính toán khoảng cách tới rìa đá. Cái thang lao tới lao lui, lại đe dọa đập anh vào đá.

Rhonin chờ tới khi nó đưa anh tới gần rìa đá – rồi ném mình về phía hang.

Với tiếng kêu đau đớn, anh đáp xuống rìa đá nhỏ. Một chân anh bị trượt, chân còn lại còn chưa kịp bám vào đâu. Anh pháp sư bò tới trước, cuối cùng thành công.

Khi cuối cùng anh cũng đã thấy đủ an toàn, Rhonin thả rơi xuống nền, thở dốc. Mất vài giây để anh lấy lại hơi thở, lúc đó anh đã lăn ngửa ra.

Bên trên, Voyd và Nullyn vừa mới nhận ra chúng đã tổng khứ được vị hành khách không mong muốn. Con tàu bay yêu tinh bắt đầu bay đi, cái thang dây vẫn còn lủng lẳng một bên.

Bàn tay Rhonin đột nhiên vươn lên, ngón trỏ chỉ thẳng con tàu đang chạy thoát.

Anh mở miệng hét lên, biết chuyện gì sắp xảy ra. “Khôông!”

Cùng những từ anh mới thốt lên lúc tạo ra ngọn lửa lung linh trên tay giờ lại tiếp tục thốt ra, nhưng lần này anh phù thủy không cố tình nói ra.

Một dòng lửa lớn hơn của bất kỳ tên pháp sư đáng sợ nào có thể tạo ra bắn thẳng tới hướng con tàu bay và lũ yêu tinh đang không chút nghi ngờ.

Ngọn lửa nhận chìm chiếc khí cầu máy. Rhonin nghe thấy nhiều tiếng la hét.

Con tàu bay phát nổ khi kho dầu của nó bắt lửa.

Khi chỉ còn vài mảnh vụn còn lại rơi xuống từ trên trời, cánh tay Rhonin thả rơi xuống bên hông.

Cổ lấy hết hơi, anh phù thủy quát, “Ngài không nên làm thế!”

Cơn gió sẽ ngăn vụ nổ khỏi bị nghe thấy, giọng nói lạnh lùng kia đáp. Và những mảnh vụn sẽ rơi xuống một thung lũng sâu rất ít người. Bên cạnh đó, lũ orc vốn biết lũ yêu tinh thường hay tự phá hủy chính chúng trong mấy thí nghiệm của chúng. Người không cần phải lo bị phát hiện... bạn của ta.

Lúc này Rhonin không hề lo lắng cho sự an nguy của chính mình, anh chỉ lo cho hai tên yêu tinh kia. Chết trong chiến đấu là một chuyện; sự trừng phạt do con rồng đen giáng xuống hai tên đầy tớ phản trắc của hắn lại là chuyện khác.

Tốt nhất người nên đi tiếp vào hang đi, Deathwing tiếp tục. Thời tiết bên ngoài không phù hợp với người dâu.

Sự tỏ vẻ quan tâm của gã quái vật không xoa dịu cho anh chút nào, nhưng Rhonin cũng nghe theo. Anh chẳng muốn bị thổi bay khỏi vách đá với những cơn gió đang tăng cường kia. Dù tốt hay xấu, gã rồng đã đem anh tới đây đủ gần với mục tiêu của mình – điều anh phải tự thừa nhận rằng anh chắc sẽ không thể tự tới được đây. Sâu thẳm đáy lòng, anh pháp sư tin rằng tất cả những gì bám theo anh sẽ biến mất – hi vọng thế, ít nhất sau khi anh đã bù đắp được tất cả. Giờ, anh đã có cơ hội...

Lúc này một tiếng động kỳ quái đón chào Rhonin, một tiếng động anh nhận ra ngay. Chắc chắn là một con rồng, và là một con trẻ khỏe mạnh. Rồng và orc. Chúng đón chờ anh trong lòng ngọn núi, chờ đợi anh pháp sư đơn độc.

Nhắc nhở anh rằng anh có thể sắp chết, như anh từng tưởng tượng...

Tên người đó rất mạnh. Mạnh hơn cả tưởng tượng.

Lại một lần nữa đội lốt Ngài Prestor, Deathwing nghĩ về con tốt mà hắn đã chọn. Chiếm đoạt tên pháp sư mà hội Kirin Tor đã gửi đi làm một nhiệm vụ bất khả thi và vô lý trông thật đơn giản. Hắn sẽ biến việc điên rồ của chúng thành chiến thắng – nhưng là chiến thắng của hắn. Tên Rhonin này sẽ làm điều đó cho hắn, mặc dù không phải cách tên phàm nhân đó mong muốn.

Nhưng tên pháp sư đó tỏ vẻ bất tuân hơn Deathwing nghĩ. Tên này có ý chí rất mạnh mẽ. May là hắn sẽ biến mất lúc mọi việc diễn biến; sức mạnh như vậy sẽ sinh ra những pháp sư mạnh mẽ – như Medivh. Chỉ có một cái tên trong số loài người nhận được sự kính nể của gã quái vật đen, đó chính là Medivh. Điên như yêu tinh – không thể đoán trước được – ông ta có được sức mạnh không thể tin nổi. Kể cả Deathwing cũng không sẵn sàng đối mặt với ông ta.

Nhưng Medivh đã chết – và gã quái vật đen tin như thế bất chấp những tin đồn gần đây bảo điều ngược lại. Chưa có tên pháp sư nào khác đạt gần đến kỹ năng của kẻ điên cuồng đó, và sẽ không bao giờ nếu Deathwing thành công.

Nhưng nếu Rhonin không mù quáng tuân lời hắn – như những nhà vua Liên Minh – anh ta sẽ phải tuân theo vì nghĩ rằng gã rồng vẫn theo dõi anh ta từng bước. Hai tên yêu tinh vô vị đó quả là một bài học tốt. Có lẽ chúng chỉ định

dọa cho người hành khách của chúng sợ phát khiếp, nhưng Deathwing không có thì giờ cho mấy trò ngu ngốc đó. Hắn đã cảnh báo Kryll phải chọn hai kẻ sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà không làm trò gì vớ vẩn. Khi tên yêu tinh đứng đầu đã hoàn thành nhiệm vụ của hắn, Deathwing sẽ nói với hắn về lựa chọn của hắn. Ngài rồng đen không hề hài lòng chút nào.

“Tốt nhất người đừng có thất bại, con cóc bé nhỏ,” hắn huýt. “Hoặc mấy người anh em của người trên con tàu bay sẽ cảm thấy cực kỳ may mắn nếu so sánh với số phận mà ta sẽ làm với người...”

Hắn ngừng mọi suy nghĩ về tên yêu tinh. Ngài Prestor có một cuộc gặp quan trọng với Vua Terenas... về Công Chúa Calia.

Khoác trên người bộ đồ phù hợp nhất có thể tìm được đối với một quý tộc xứ này, Deathwing tự ngắm nhìn mình một cách thích thú trước tấm gương dài treo trước hành lang lâu đài của hắn. Đúng, từng phân đều rất hợp với một nhà vua tương lai. Với những người mang trong mình dù chỉ một chút nhỏ nhất sức mạnh mà hắn đã ếm, gã rồng hắn cũng có chút ý định tha cho họ. Tuy nhiên, thứ trong gương đang nhìn lại hắn cho Deathwing thấy sự hoàn hảo mà lũ người phàm đó sẽ không bao giờ hi vọng có được. Hắn sẽ cho họ ân huệ bằng cách chấm dứt sự tồn tại đáng thương đó.

“Ssssớm,” hắn huýt gió như thề với chính mình. “Ssssớm thôi.”

Xe ngựa đưa hắn thẳng tới cung điện, nơi lính canh cúi chào và ngay lập tức mời hắn vào trong. Một người hầu gặp Deathwing trong tiền sảnh, xin thứ lỗi vì nhà vua chưa sẵn sàng đón tiếp hắn. Giờ nhập vai hoàn toàn vào người quý tộc trẻ kẻ chỉ muốn hòa bình giữa các phe cánh, gã rồng giả đồ không hề khó chịu, và cười khi nhờ người đó đưa hắn tới nơi Terenas muốn hắn chờ. Hắn đã mong nhà vua chưa sẵn sàng tiếp hắn, đặc biệt nếu Terenas vẫn có ý

định giải thích cho cô con gái trẻ của ông ta tương lai đã được chọn sẵn của cô.

Với tất cả những phản đối với sự đấng quang của hãn bị dẹp sang một bên và ngay vàng chỉ còn vài ngày nữa là tới được bàn tay của hãn, Deathwing đã chạm được đến những gì hãn cho là điều kiện hoàn hảo nhằm thực hiện kế hoạch của hãn. Còn cách nào tốt hơn để tăng cường sự đảm bảo đó hơn việc kết hôn với con gái của kẻ quyền lực nhất trong các vương quốc Liên Minh chứ? Dĩ nhiên không phải tất cả các nhà vua đang trị vì đều có được lựa chọn. Thực sự vào lúc này, chỉ Terenas và Daelin Proudmoore là có con gái đang còn độc thân hay còn nhỏ. Nhưng Jaina Proudmoore còn trẻ hơn nhiều, và từ những gì con rồng đã nghiên cứu kỹ, chắc hãn khó kiểm soát hơn nhiều, hoặc thứ gì đó hãn còn chờ đợi cô. Không, con gái của Terenas là vừa đủ rồi.

Calia vẫn còn ít nhất hai năm nữa mới tới độ tuổi lập gia đình, nhưng hai năm không là gì với một gã rồng trẻ mãi không già. Vào lúc đó không chỉ là những con rồng khác có thể đã bị hãn chi phối hoặc đã chết, mà cả Deathwing có thể đã tự xoay sở được vào một vị trí chính trị mà hãn thực sự có thể phá hoại nền móng Liên Minh. Những gì lũ orc dần dần không làm được từ bên ngoài – hãn có thể làm được từ bên trong.

Người hầu kia mở một cánh cửa. “Nếu ngài đợi ở trong, thưa ngài, tôi chắc Bộ Hạ sẽ đến gặp ngài sớm thôi.”

“Cảm ơn người.” Bị dựng dậy khỏi cơn mơ màng, Deathwing không nhận ra có hai người mới đang chờ hãn tới tận khi cánh cửa đã đóng sau lưng hãn.

Hai người khoác áo choàng và mũ trùm cúi nhẹ đầu chào hãn.

“Xin chào, Ngài Prestor,” người có râu ồm ồm nói.

Deathwing ngăn lại lời khó nghe suýt nữa hắn đã thốt ra. Hắn đã nghĩ sẽ đối mặt với Kirin Tor, nhưng không phải ngay tại cung điện của Terenas. Sự thù hằn già rỗng đã gây dựng lên trong lòng những người cai trị với những phù thủy xứ Dalaran đáng ra đã ngăn cản chúng đến thăm chứ.

“Xin gửi lời chào tới các ngài, quý ông và quý bà.”

Người pháp sư thứ hai, là một phụ nữ già, trả lời, “Chúng tôi hi vọng được gặp ngài sớm hơn thế này, thưa ngài. Tiếng tăm của ngài đã lan tỏa khắp các vương quốc Liên Minh... đặc biệt là ở Dalaran.”

Thứ ma thuật hai vị pháp sư kia sử dụng khiến hình hài họ hầu như mờ tịt, và mặc dù chỉ cần một hành động là Deathwing đã có thể lật mặt họ, già rỗng chọn cách không làm vậy. Hắn đã biết hai người này, mặc dù không phải bằng tên. Người có râu rất quen thuộc với khí của hắn, như thể Deathwing và ông pháp sư chỉ mới tiếp xúc gần đây. Tên quý tộc giả danh đồ rằng ông pháp sư này chịu trách nhiệm với ít nhất một trong hai vụ cố gắng đột nhập qua hàng rào phép thuật quanh lâu đài của hắn. Dựa vào hiệu lực của những phép thuật đó, Deathwing cũng phải ngạc nhiên đôi chút rằng ông ta vẫn còn sống được mà giáp mặt với hắn.

“Và danh tiếng của Kirin Tor thì ai cũng đã biết,” hắn trả lời.

“Và càng ngày càng được biết tới nhiều hơn... nhưng không theo cách chúng tôi muốn, tôi phải nói như vậy.”

Cô ta ám chỉ tới việc làm của hắn. Deathwing thấy không có sự đe dọa nào ở đây. Lúc này họ nghĩ hắn là một pháp sư xấu – mạnh mẽ nhưng không phải mối đe dọa như hắn thực sự có.

“Tôi đã nghĩ chỉ được gặp riêng mình Bộ Hạ ở đây thôi,” hắn nói, kéo cuộc hội thoại theo hướng có lợi cho hắn. “Liệu Dalaran có công chuyện gì với Lordaeron chẳng?”

“Dalaran mong muốn cùng giải quyết các vấn đề quan trọng với tất cả các vương quốc Liên Minh,” người phụ nữ trả lời. “Thứ có đôi chút muộn màng, nhờ vào việc chúng tôi không hề được thông báo về cuộc họp lớn giữa các thành viên.”

Deathwing bình thản bước tới bên chiếc bàn, nơi Terenas luôn để ở đó vài chai lọ đẹp nhất của ông cho các vị khách. Rượu Lordaeron với ông là thứ duy nhất xứng đáng được xuất khẩu. Hắn trút ra một chút vào một cái cốc nạm ngọc bên cạnh. “Vâng, tôi đã tâu với Bộ Hạ, thuyết phục ngài mời các ngài tham gia vào cuộc bàn tính về Alterac, nhưng ngài rất khó thuyết phục về chuyện không để các ngài tham gia.”

“Dù vậy chúng tôi đã biết kết quả,” người đàn ông có râu bực tức nói. “Lời chúc mừng dành cho ngài, thưa Ngài Prestor.”

Không một lần họ đề cập tới tên của họ, và hắn cũng không hỏi. Đúng, họ thực sự đang để mắt đến hắn – nhiều hết mức Deathwing có thể cho phép.

“Thật đáng ngạc nhiên với tôi, tôi phải nói vậy. Tất cả những gì tôi muốn là giúp Liên Minh khỏi bị sụp đổ sau cư xử đáng thất vọng của Chúa Perenolde.”

“Đúng, thật là một chuyện tồi tệ. Không ai ngờ ông ta lại làm vậy. Tôi biết ông ta khi ông ta còn trẻ hơn nhiều. Một chút rụt rè, nhưng trông không giống một kẻ phản bội.”

Người phụ nữ trưởng bối đột nhiên nói. “Quê hương của ngài không ở quá xa Alterac phải không Ngài Prestor?”

Lần đầu tiên Deathwing thấy nhói lên khó chịu. Trò chơi không còn làm hắn thoải mái nữa. Cô ta đã biết chưa?

Trước khi hắn có thể trả lời, cánh cửa trang hoàng đẹp đẽ ở phía hàng lang đối diện mở ra và Vua Terenas, vẻ mặt không hề vui vẻ, bước vào. Một cậu bé tóc vàng hiền hậu trông có vẻ chỉ lớn hơn một đứa trẻ mới biết đi một chút theo sau, trông có vẻ muốn thu hút sự chú ý của người cha. Tuy nhiên Terenas nhìn về phía hai pháp sư trong bóng tối và vẻ mặt ông càng trở nên ảm đạm.

Ông quay về phía đứa con. “Chạy tới chỗ chị con đi Arthas, và cố làm dịu nó. Ta sẽ tới chỗ các con ngay khi có thể, ta hứa.”

Arthas gật đầu, và liếc cái nhìn hiếu kỳ về phía các vị khách của cha cậu, rồi quay đầu chạy qua cửa.

Terenas đóng cánh cửa sau khi con ông đi khỏi, rồi ngay lập tức tập trung vào các pháp sư. “Ta tưởng ta đã bảo ông quản gia báo cho các ngài biết hôm nay ta không có thời gian cho các ngài rồi! Nếu Dalaran có bất kỳ yêu cầu hay khiếu nại liên quan tới các vấn đề của Liên Minh, họ có thể gửi giấy tờ theo mẫu tới đại sứ của ta ở kia! Giờ thì, *chúc một ngày tốt lành!*”

Hai người không di chuyển. Deathwing cố kìm nén một nụ cười chiến thắng. Nhà vua vẫn còn bị hắn kiểm soát rất tốt dù cho gã rồng còn bận làm nhiều việc khác, như chuyện của Rhonin.

Nghĩ về con tốt mới nhất của hắn, Deathwing hi vọng đám pháp sư sẽ phải chấp nhận sự xua đuổi quyết liệt của Terenas mà rời đi. Họ càng đi sớm, hắn càng được sớm quay về nhằm kiểm tra tình hình người đồng đội trẻ của họ.

“Chúng tôi sẽ đi, thưa Bệ Hạ,” ông pháp sư nói ồm ồm. “Nhưng chúng tôi được trao quyền để nói cho ngài biết hội đồng hi vọng ngài sẽ sớm hiểu nguyên nhân của việc này. Dalaran vẫn luôn luôn là một đồng minh kiên định và trung thành.”

“Thì nó đâu còn sự lựa chọn nào đâu.”

Cả hai pháp sư không để tâm đến phát biểu khó nghe của nhà vua. Quay về phía Deathwing, người phụ nữ nói, “Ngài Prestor, thật là một vinh dự vì cuối cùng đã được đối mặt trực tiếp với ngài. Tôi tin rằng đây chưa phải lần cuối cùng.”

“Rồi ta sẽ thấy.” Bà ta không cố tấn công nữa và hẳn cũng không khuyến khích điều đó. Họ đã cảnh báo hẳn rằng họ sẽ tiếp tục theo dõi hẳn. Hiển nhiên Kirin Tor tin rằng điều này sẽ làm hẳn cảnh giác hơn, dù không chắc lắm, nhưng gã rồng chỉ thấy lời đe dọa của họ thật nực cười. Cứ để họ lãng phí thời gian cắm mặt vào mấy quả cầu bói toán hay là thuyết phục các nhà cai trị Liên Minh xem kết quả được gì. Tất cả những gì họ có thể đạt được là sự thù hằn ngày càng gia tăng của những người khác – quá hoàn hảo cho Deathwing.

Hai pháp sư cúi chào và rời khỏi phòng. Mất hết sự kính trọng đối với nhà vua, họ không thêm biến mất nữa, dù hẳn biết họ có thể. Không, họ sẽ chờ tới khi về được đến tòa đại sứ của họ, khi đã khuất tầm mắt những kẻ không đáng tin. Kể cả bây giờ Kirin Tor cũng rất cẩn thận khi ra mặt với những kẻ khác.

Cũng chẳng phải vấn đề về lâu dài.

Khi những pháp sư đã rời đi, Vua Terenas bắt đầu nói. “Ta xin thứ lỗi về cảnh này, Prestor! Chúng thật là trơ tráo! Chúng vào cung điện này như thế

Dalaran đang cai trị ở đây chứ không phải Lordaeron ấy! Lần này chúng đã đi quá xa-”

Ông dừng lại giữa câu khi Deathwing chỉ một tay về phía ông. Sau khi nhìn cả hai cánh cửa để đảm bảo sẽ không ai thấy nhà vua đang bị ếm bùa, tên quý tộc giả danh bước tới một cửa sổ nhìn ra vườn cung điện và vương quốc bên dưới. Deathwing chờ đợi trong yên lặng, dõi theo cánh cổng nơi tất cả các vị khách phải đi qua khi ra vào dinh thự hoàng gia của Terenas.

Hai pháp sư bước tới và rời đi. Họ cúi đầu vào nhau bàn luận khẩn cấp.

Gã rồng chạm vào mặt kính đắt tiền trên cửa sổ bằng ngón trỏ, vẽ hai vòng tròn ở đây, hai vòng tròn rục lên màu đỏ đậm. Hẳn lẩm bẩm một tiếng.

Mặt gương trong một vòng tròn biến dạng, nhăn nheo, trở thành hình một cái miệng .

“-chẳng thấy gì! Hẳn trống trơn Modera à! Không thể cảm nhận được gì về hẳn!”

Trong vòng tròn kia hình thành một cái miệng thứ hai thanh mảnh hơn.

“Chắc ngài vẫn chưa hoàn toàn hồi phục Drenden à. Dù sao thì thứ đó cũng ảnh hưởng tới ngài-”

“Ta khỏi rồi! Phải cố công hơn nhiều mới giết được ta! Bên cạnh đó ta biết cô cũng đã thăm dò hẳn! Cô có cảm thấy gì không?”

Cái miệng của phụ nữ kia tỏ vẻ khó chịu. “Không... có nghĩa là hẳn rất, rất là mạnh – có khi mạnh gần bằng Medivh.”

“Hẳn chắc phải đang dùng một thứ bùa mạnh mẽ nào đó! Không ai mạnh được như thế, kể cả Krasus!”

Giọng nói của Modera thay đổi. “Chúng ta liệu có biết thực sự Krasus mạnh như nào không? Ông ta già hơn hầu hết chúng ta. Điều đó hẳn có ý nghĩa gì đó.”

“Có nghĩa là ông ta rất cẩn thận... nhưng ông ta là người giỏi nhất trong chúng ta, dù cho ông ta không phải là trưởng hội đồng.”

“Đó là do ông ta lựa chọn – nhiều lần rồi.”

Deathwing cúi về trước, tính tò mò vốn có của hắn trở nên lớn hơn.

“Mà ông ta đang làm gì vậy? Sao ông ta giữ bí mật như vậy?”

“Ông ta bảo ông ta muốn tìm hiểu về quá khứ của Prestor, nhưng ta nghĩ còn hơn thế nữa. Krasus lúc nào cũng bày nhiều trò.”

“Chà, ta hi vọng ông ta sẽ sớm tìm ra gì đó, vì hoàn cảnh này – cái gì thế?”

“Ta cảm thấy nhói sau gáy! Ta thắc mắc liệu-”

Tít trên cung điện, con rồng nhanh chóng vẩy tay lên hai cái miệng trên tấm kính. Ô kính ngay lập tức trở nên phẳng lì không dấu vết. Deathwing lùi lại.

Người phụ nữ đã cảm thấy được câu thần chú của hắn, nhưng cô ta sẽ không thể dò ngược lại phía hắn. Hắn không sợ họ, bất kể họ có kỹ năng như thế nào, nhưng lúc này Deathwing không muốn đối đầu với hai người họ. Có một yếu tố mới đã được thêm vào trò chơi, mà lần đầu tiên khiến gã rồng cảm thấy chút lo lắng.

Hắn quay về phía Terenas. Nhà vua vẫn đứng ở chỗ Deathwing cho ông đứng, miệng mở và tay giơ ra.

Gã rồng búng ngón tay.

“-rồi và ta sẽ không chấp nhận! Ta định sẽ cắt đứt tất cả các mối quan hệ ngoại giao với chúng ngay! Ai cai trị Lordaeron chứ? Dù chúng nghĩ gì thì cũng không phải là Kirin Tor!”

“Đúng, thật là một bước đi khôn ngoan thưa Bệ Hạ, nhưng hãy từ từ. Cứ để chúng đưa ra lời phản đối, rồi bắt đầu đóng cánh cửa với chúng. Thần chắc rằng những vương quốc khác sẽ làm theo thôi.”

Terenas nở một nụ cười mệt mỏi. “Ngài đúng là một người đàn ông kiên nhẫn, Prestor à! Ta lại vừa huênh hoang mà ngài vẫn cứ đứng đó chấp nhận tất cả! Chúng ta mới nói đến một hôn nhân sắp tới! Đúng là vẫn còn hai năm nữa mới có thể diễn ra, nhưng việc hứa hôn vẫn cần chuẩn bị từ sớm!” Ông nhún vai. “Theo đúng cách của hoàng gia!”

Deathwing cúi người nhẹ. “Thần rất hiểu, thưa Bệ Hạ.”

Nhà vua Lordaeron bắt đầu nói cho hẵn về những sự kiện mà người phò mã tương lai cần tham gia trong mấy tháng tới. Ngoài ra để lấy được Alterac, Prestor trẻ tuổi cần phải thể hiện mình trong mỗi dịp đó nhằm mục đích thắt chặt sợi dây giữa hãn và Calia trước mắt mọi người và những nhà vua khác. Cả thế giới sẽ thấy cặp đôi này sẽ là sự khởi đầu cho một tương lai tươi sáng của Liên Minh.

“Và rồi chúng ta sẽ chiếm lại Khaz Modan và Grim Batol từ tay lũ orc ghê tởm kia, chúng ta có thể bắt đầu kế hoạch cho lễ ăn mừng trở lại xứ sở của tộc người lùn đồi! Một lễ ăn mừng mà ngài sẽ tổ chức, chàng trai yêu quý của ta, vì ngài là người đã có trách nhiệm giữ vững Liên Minh này để giành chiến thắng...”

Sự chú ý của Deathwing rời ngày càng xa ra khỏi mấy lời nói luyên thuyên của Terenas. Hãn biết hầu hết những gì ông già đó sẽ nói – nó vốn nằm rõ

trong đầu người đó. Ngài Prestor, người anh hùng – dù là tưởng tượng hay bất cứ thứ gì khác – sẽ đạt được phần thưởng của hắn và từ từ, cẩn thận, bắt đầu phá hoại những chủng tộc thấp kém hơn.

Tuy nhiên, thứ làm gã rồng cảm thấy thú vị lúc này là cuộc đối thoại giữa hai pháp sư, và đặc biệt là có nhắc đến một kẻ khác thuộc Kirin Tor, tên là Krasus. Deathwing thấy ông ta rất thú vị. Hắn biết có một cuộc đột nhập cố gắng vòng qua hàng rào phép thuật quanh lâu đài, và nó đã kích hoạt Cơ Đới Bất Tận, một trong những cái bẫy cổ xưa và hoàn hảo nhất từng sáng chế bởi một kẻ mang phép thuật. Con rồng cũng biết rằng Cơ Đới đã thất bại vào lần đó.

Krasus... Đây có phải tên của tên pháp sư kẻ đã thoát được một phép thuật cổ xưa như chính Deathwing không?

Ta sẽ phải tìm hiểu về người, con rồng nghĩ khi hắn lơ đãng gật đầu trả lời khi Terenas tiếp tục luyện thuyết. Đúng, ta sẽ phải tìm hiểu thêm...

[1] Một trăm bộ bằng khoảng 30 mét.

Day of the Dragon – chapter 14

MƯỜI BỐN

Krasus ngủ, ngủ một giấc sâu nhất ông từng có kể từ khi còn bé. Ông ngủ một giấc vừa giống một giấc mơ vừa giống một thứ gì khác, một giấc ngủ vĩnh cửu mà kể cả những bậc đế vương hùng mạnh nhất cũng không thể tỉnh dậy. Ông ngủ mà vẫn biết rằng từng giờ trôi qua ông được đưa tới ngày càng gần hơn với sự lãng quên ngọt ngào đó.

Và khi ông ngủ, ông pháp sư rồng mơ.

Hình ảnh đầu tiên là những hình ảnh âm u và đơn giản trong tiềm thức. Nhưng sau đó chúng được thay thế bởi những hình ảnh rõ nét hơn. Những hình rồng có cánh, nhưng lại có vẻ đang đập cánh chạy trốn trong sợ hãi. Một người đàn ông mặc đồ đen mờ ảo chế nhạo ông từ xa. Một đứa trẻ chạy trên quả đồi đầy nắng và gió... đứa trẻ đột ngột biến thành một thứ xác sống đầy xấu xa.

Khó chịu bởi ý nghĩa của những giấc mơ kể cả trong giấc ngủ sâu, ông pháp sư trở người mệt mỏi. Khi đó, ông rơi xuống sâu hơn, vào một vùng đất chỉ tuyền bóng đen làm ông vừa ngọt ngào vừa dễ chịu.

Và ở đây, một giọng nói, một giọng mềm mỏng nhưng đầy uy lực, nói với ông pháp sư rồng liêu lĩnh.

Ông sẽ hi sinh tất cả cho chị ấy phải không Korialstrasz?

Ở phòng mình, môi Krasus mấp máy khi ông trả lời. *Ta sẽ hi sinh cả bản thân ta nếu điều đó có thể giải thoát cho nàng...*

Korialstrasz trung thành tội nghiệp... Một hình thù xuất hiện trong bóng tối, hình thù dao động theo mỗi hơi thở trong giấc ngủ của chính nó. Trong giấc mơ, một Krasus trôi lơ lửng đang cố vươn tới hình thù ấy, nhưng nó biến mất ngay khi ông gần chạm được.

Trong tiềm thức ông, đó là Alexstrasza.

Ông đang trôi càng ngày càng nhanh tới giấc ngủ cuối cùng, kẻ dũng cảm.

Có điều gì ông muốn hỏi ta trước khi điều đó xảy ra không?

Môi ông lại mấp máy. *Chỉ khi cô giúp nàng ấy...*

Không chút gì cho ông sao? Chẳng hạn cho cuộc sống đang dần biến mất của ông? Kẻ cả gan uống thuốc độc sẽ được ban tặng một cốc đầy rượu ngon nhất...

Bóng tối có vẻ đang kéo ông vào. Krasus cảm thấy khó thở và khó nghĩ. Sự cám dỗ đến với nó và chấp nhận sự lãng quên dễ chịu đó càng trở nên lớn hơn.

Nhưng ông cố ép bản thân phải trả lời. *Nàng ấy. Tất cả những gì ta đòi hỏi là cho nàng.*

Đột nhiên ông thấy chính mình bị kéo trở lên, kéo tới một nơi đầy màu sắc và ánh sáng, một nơi có thể thở và nghĩ được.

Hình ảnh hiện ra trước mắt ông, nhưng hình ảnh không phải từ giấc mơ của ông mà là của những người khác. Ông nhìn thấy ước muốn của con người, người lùn, tiên, và cả orc và yêu tinh. Ông chịu đựng những cơn ác mộng và thưởng thức những cảm giác ngọt ngào của chúng. Hình ảnh như những binh đoàn, từng cái một trôi qua trước ông, Krasus ngay lập tức nhận ra không thể kéo nó lại, như khi ông nhận ra quá khó để kéo giấc mơ của chính ông lại.

Ở giữa cảnh tượng đang trôi qua này, một hình ảnh khác hiện ra. Tuy nhiên khi tất cả những gì quanh nó biến thành sương, nó vẫn còn đó một hình dạng – đúng và không đúng – lớn dần lên áp đảo hình dáng bé nhỏ của ông pháp sư.

Một hình rồng duyên dáng, nửa thực nửa ảo, thức dậy vươn cánh. Màu xanh nhợt của cây rừng trước khi đêm xuống phủ lên thân trên con quái vật. Krasus nhìn lên, sẵn sàng chạm mắt bà rồng – và thấy chúng vẫn còn nhắm như đang ngủ. Nhưng ông biết Bà Chủ Của Những Giấc Mơ nhận thức quá rõ về ông.

Ta sẽ không ông yêu cầu ông một sự hi sinh như vậy đâu Korialstrasz, ông luôn là kẻ có những giấc mơ thú vị nhất... khước miêng con rồng nhếch nhếch lên. Kẻ mơ mộng hấp dẫn nhất...

Krasus cố tìm chỗ vững vàng để đứng, nhưng nền đất quanh ông mềm dẻo và gần giống như nước. Ông bắt buộc phải trôi lơ lửng, tư thế khiến ông cảm thấy ngu ngốc. *Ta cảm ơn cô, Ysera...*

Lúc nào cũng lễ độ, lúc nào cũng lịch thiệp, kể cả với các đức quân phu của ta, những kẻ nhân danh ta mà từ chối yêu cầu của ông nhiều lần.

Họ không hiểu rõ hoàn cảnh, ông trả lời.

Ý ông là ta không hiểu rõ hoàn cảnh. Ysera đáp lại, cổ và cánh bà khẽ lay động như trong một hồ nước đột nhiên bị khuấy động. Mí mắt của bà cứ đóng mãi, nhưng nét mặt vẫn dõi theo kẻ bước vào xứ sở của bà. Không phải đơn giản để giải phóng Alexstrasza người ông yêu, và cả ta cũng không thể nói cái giá của nó có đáng không. Chẳng phải tốt hơn nếu để thế giới cứ tiếp tục trôi đi theo ý nó? Nếu Kẻ Ban Sự Sống có thể được giải thoát, chẳng lẽ nó không thể diễn ra theo đúng cách của nó?

Sự thờ ơ của bà ấy – sự thờ ơ của cả ba Đại Diện ông đã viếng thăm – khiến ông pháp sư rùng rùng giận. *Và cứ để Deathwing đạt đến đỉnh cao khi thế giới trôi đi chứ gì? Hẳn sẽ làm thế nếu không ai trong các người làm gì mà cứ nằm đó mà mơ mộng!*

Đôi cánh khép lại. Đừng nhắc đến hẳn!

Krasus tiếp tục. *Tại sao, Quý Bà Của Những Giấc Mơ? Hẳn khiến cô gặp ác mộng à?*

Mặc dù mắt vẫn nhắm nghiền, mắt Ysera hẳn đang long lên kinh hãi. *Hẳn là kẻ có những giấc mơ ta sẽ không bao giờ bước vào – nữa. Hẳn có giấc mơ còn kinh khủng hơn cả ngoài đời thực.*

Ông pháp sư không hề giả đò hiểu biết. Tất cả những gì ông quan tâm là không có kẻ nào mang những sức mạnh to lớn kia có thể lấy đủ dũng khí để trụ vững trước chuyện đó. Đúng, nhờ vào Quý Hồn họ không còn là những gì họ từng là, nhưng họ vẫn còn mang trên mình sức mạnh kinh hoàng. Tuy nhiên, có vẻ như cả ba họ đều thấy rằng Thời Đại Của Loài Rồng đã qua rồi,

mà kể cả nếu họ có thể thay đổi cả tương lai, cũng không đáng kéo họ ra khỏi sự sợ hãi họ tự đặt ra.

Ta biết cô và người của cô vẫn còn lưu truyền khắp các chủng tộc trẻ Ysera à. Ta biết cô vẫn còn ảnh hưởng tới những giấc mơ của người, tiên, và- Về điều này, Korialstrasz! Lĩnh vực của ta cũng có giới hạn của nó! Nhưng cô đâu đã toàn toàn từ bỏ thế giới này đâu nhỉ? Không như Malygos và Nozdormu, cô không hề lẫn trốn trong điên dại hay trong những di vật của thời gian! Sau cùng, liệu giấc mơ có là một phần của tương lai không? Cũng như chuyện chúng là quá khứ; ông nên nhớ điều đó!

Một hình ảnh mờ nhạt của một người phụ nữ đang bế đứa con mới sinh trôi qua. Hình ảnh một cậu bé đang chiến đấu chống lại những con quái vật thời trẻ thơ trong trí tưởng tượng của cậu lung linh giữa thực và ảo. Trong một chốc Krasus trôi theo những giấc mơ được hình thành và biến mất quanh ông. Có nhiều bóng tối lẫn ánh sáng ở đây, như nó luôn luôn như vậy. Đó là sự cân bằng.

Nhưng trong đầu ông, nữ hoàng bị giam cầm của ông và quyết tâm phá hủy thế giới trong tay các chủng tộc non trẻ của Deathwing đã phá hủy sự cân bằng đó. Sẽ không có thêm giấc mơ hay hi vọng nào nữa, nếu cả cả hai chuyện đó không được thay đổi.

Dù có sự trợ giúp của cô hay không, Ysera, ta vẫn tiếp tục. Ta phải làm! Tất nhiên là ông cứ thoải mái mà làm... Hình thù con rồng mơ chập chờn. Krasus quay mặt đi, không để ý đến những hình ảnh mơ hồ rải rác. Vậy thì hoặc là trả ta lại hoặc thả ta xuống vực đi! Có lẽ tốt nhất nếu ta không còn sống mà thấy kết cục của thế giới này – và những gì xảy đến với nữ hoàng của ta!

Ông mong rằng Ysera sẽ gửi ông về với sự lãng quên, và rồi ông sẽ không còn có thể lải nhải về vấn đề Alexstrasza của ông tới bà ta hay là những Đại

Diện khác. Thay vì đó, ông pháp sư rồng cảm thấy một cái chạm nhẹ vào vai.

Krasus quay sang nhìn thấy một phụ nữ mảnh mai nhợt nhạt, xinh đẹp nhưng cao quý. Bà đứng đó mặc một chiếc áo choàng dài bằng vải mỏng màu xanh nhợt, một cái mạng che đi khuôn mặt. Theo cách nào đấy bà ấy gợi cho ông nhớ đến nữ hoàng của ông – nhưng không phải.

Mắt của người phụ nữ vẫn nhắm.

Korialstrasz vùng vẫy tội nghiệp. Miệng bà không hề mấp máy, nhưng Krasus biết giọng nói ấy từ đâu. Giọng nói của Ysera. Vẻ trầm ngâm hiện lên trên khuôn mặt nhợt nhạt. *Ông sẽ làm tất cả cho chị ấy.*

Ông không hiểu tại sao bà ấy lại lặp lại những gì họ đều đã biết. Krasus lại quay đi khỏi Quý Bà Của Những Giấc Mơ, tìm đường thoát khỏi xứ sở vô thực này.

Khoan đã đi, Korialstrasz.

Vậy tại sao lại không? ông hỏi, quay lưng lại-

Ysera mở to mắt nhìn ông. Krasus đứng khựng lại, không thể không nhìn lại cặp mắt đó. Đó là cặp mắt của những kẻ ông từng biết, từng yêu. Đó là cặp mắt biết ông, biết từng chút một của ông. Chúng có màu lục, lam, đỏ, đen, vàng – tất cả những màu mà mắt có thể có.

Đó là cả cặp mắt của chính ông.

Ta sẽ cân nhắc những gì ông vừa nói.

Ông thấy khó lòng tin nổi bà ta. Cô sẽ-

Bà giơ một bàn tay lên yêu cầu ông yên lặng. *Ta sẽ cân nhắc những gì ông vừa nói. Không hơn không kém.*

Và-và nếu cô đồng ý với ta?

Thì ta sẽ cố thuyết phục Malygos và Nozdormu cho nhiệm vụ của ông... và ở họ thì ta chẳng thể hứa được gì sau đó.

Hơn cả những gì Krasus tìm đến, hơn cả những gì ông từng hi vọng vào lúc này. Có lẽ cũng chẳng hơn được gì, nhưng ít nhất ông lại có hi vọng.

Ta-ta cảm ơn cô.

Ta chưa làm được gì cho ông cả... ngoại trừ giữ cho giấc mộng của ông còn đó. Nụ cười nở trên môi Ysera thoáng hiện chút hối tiếc.

Ông lại bắt đầu cảm ơn bà, muốn bà ấy hiểu rằng chỉ có thể thôi cũng đủ cho ông sức mạnh để ông tiếp tục, nhưng đột nhiên có vẻ như Ysera đang kéo ông ra. Krasus vươn tới, nhưng khoảng cách đã trở nên quá xa, và khi ông định bước lên, bà ấy chỉ di chuyển đi càng nhanh hơn.

Rồi sau đó không phải Cô Gái Của Những Giấc Mơ di chuyển; mà là ông.

Ngủ ngon nhé Korialstrasz tội nghiệp, giọng nói của bà cất lên. Hình hài mảnh mai nhợt nhạt vẫy tay rồi biến mất hoàn toàn. *Ngủ ngon, vì trận chiến ông tìm kiếm, ông sẽ cần tất cả sức mạnh của mình và hơn thế nữa...*

Ông cố nói, nhưng cả giọng nói trong mơ của ông cũng không thốt lên được. Bóng tối phủ xuống ông pháp sư rỗng, bóng tối của giấc ngủ thoải mái.

Và đừng coi thường những thứ ông nghĩ chỉ là con tốt...

Pháo đài trong núi của lũ orc không chỉ rộng lớn như Rhonin từng nghĩ mà còn rất rối rắm. Những đường hầm anh nghĩ sẽ dẫn thẳng tới mục tiêu của mình đột nhiên rẽ sang hướng khác, thậm chí còn đi lên thay vì đi xuống. Một số là lối cụt vì lý do xấu xa nào đó anh không thể hiểu được. Một đường hầm như vậy khiến anh phải đi ngược lại hơn cả tiếng đồng hồ, không chỉ

làm mất đi thời gian quý báu mà còn làm giảm sút đi sức khỏe vốn không có nhiều của anh.

Không được giúp gì vì Deathwing đã không còn nói chuyện với anh suốt quãng thời gian. Dù Rhonin không hề tin tưởng gã rồng đen, ít nhất anh biết rằng Deathwing cũng sẽ dẫn anh tới chỗ con quái vật bị giam kia. Thứ gì có thể thu hút sự chú ý của kẻ hắc ám kia?

Ở một hành lang tối tăm, anh phù thủy mệt mỏi ngồi xuống nghỉ ngơi. Anh mang theo mình một bịch nước nhỏ lữ yêu tinh xui xẻo kia đưa cho anh, và Rhonin uống một ngụm. Sau đó, Rhonin ngả ra sau, tin rằng vài phút nghỉ ngơi có thể khiến anh giải tỏa đầu óc và giúp anh đi qua những lối đi đó dễ dàng hơn.

Anh có thực sự tưởng tượng nổi anh có thể giải phóng Nữ Hoàng Rồng? Thắc mắc này cứ tăng dần dần khi anh cố tìm đường xuyên ngọn lúi. Liệu anh đến đây chỉ để rồi lao đầu vào chốn tự sát? Mạng anh sẽ không thể làm cho những người đã chết sống lại, mà thực tế tất cả bọn họ đều đã được lựa chọn.

Làm sao anh lại có thể mơ về một nhiệm vụ điên khùng như vậy chứ? Nghĩ lại thì Rhonin nhớ đến lần đầu mọi chuyện được đề cập đến. Bị cấm tham gia vào các hoạt động của Kirin Tor sau thất bại của nhiệm vụ mới đây, anh pháp sư trẻ đã dành nhiều ngày suy nghĩ, không gặp ai và ăn rất ít. Dưới sự quản thúc, không ai được gặp anh, điều đó khiến anh rất ngạc nhiên khi Krasus xuất hiện trước mặt anh, yêu cầu được giúp đỡ Rhonin trở về hàng ngũ.

Rhonin đã luôn nghĩ anh chẳng cần ai cả, nhưng Krasus đã thuyết phục anh điều ngược lại. Vị pháp sư trưởng đã bàn luận chi tiết về hoàn cảnh ngặt

nghèo của người đồng sự trẻ tuổi, rồi cuối cùng Rhonin cũng đã tự mở lời yêu cầu giúp đỡ. Bằng cách nào đó chủ đề về loài rồng đã được nêu lên, và rồi câu chuyện của Alexstrasza, bà quái vật đỏ bị bắt bởi lũ orc, bị ép phải sinh lũ thú tàn ác phục vụ cho vinh quang của Đại Tộc. Mặc dù yếu tố chủ chốt của Đại Tộc đã bị tan vỡ, khi mà bà ta vẫn còn là tù nhân, lũ orc ở Khaz Modan sẽ tiếp tục tàn phá Liên Minh, giết vô số người vô tội.

Và rồi lúc đó ý định giải phóng bà rồng đã đến với Rhonin, ý định kỳ khôi đến độ anh cảm thấy anh chỉ thể đặt ra mà thôi. Vào lúc đó điều đó quá đổi là bình thường. Tự mình chuộc lỗi hay là chết trong khi cố gắng làm một việc sẽ không bao giờ được nhắc đến với các anh em của mình.

Krasus đã cực kỳ ấn tượng. Thực ra Rhonin giờ nhớ lại ông pháp sư già đó đã dành rất nhiều thời gian với anh, bàn luận chi tiết và động viên anh pháp sư tóc đỏ. Rhonin tự thừa nhận rằng có lẽ anh đã bỏ ngỏ ý tưởng đó nếu không có sự thúc giục của người bảo trợ. Nói cách khác, có vẻ như đó là nhiệm vụ của Krasus chứ không phải của anh. Dĩ nhiên, những thành viên hội đồng giấu mặt đó được gì khi gửi người bảo trợ của anh đi làm cái nhiệm vụ ấy chứ? Nếu Rhonin thành công, một phần uy tín sẽ đến với người đã tin tưởng anh, nhưng nếu anh thất bại... điều đó sẽ tốt gì cho Krasus?

Rhonin lắc đầu. Nếu anh thắc mắc quá nhiều như thế, anh rồi sẽ sớm phải tin rằng người bảo hộ của anh thực sự là thế lực đứng ngay sau nhiệm vụ này, mà ông ta bằng cách nào đó đã dùng uy lực của mình để khiến anh pháp sư trẻ dấn thân vào vùng đất thù địch này.

Vô lý...

Một tiếng động bất chợt gần đó khiến Rhonin bật dậy, và anh nhận ra rằng trong lúc suy nghĩ anh đã ngủ quên mất. Anh phù thủy tựa người vào tường,

chờ đợi kẻ đang đi tới hành lang tối. Hẳn lũ orc biết đó là đường cụt. Liệu chúng có tới đây nhằm tìm anh không?

Nhưng rồi tiếng động – có thể nhận thấy là tiếng nói chuyện thì thầm – từ từ nhỏ đi. Anh pháp sư nhận ra rằng anh đã bị tiếng vang trong hệ thống hang này đánh lừa. Lũ orc mà anh nghe thấy hẳn nằm cách anh tới tận vài tầng.

Anh có nên đi theo âm thanh đấy không? Với hi vọng được tăng cường, Rhonin di chuyển cẩn thận về hướng anh tin là hướng tiếng nói chuyện xuất phát. Cho dù có thể nó không thực sự bắt nguồn từ hướng đó, ít nhất âm thanh cũng sẽ dẫn anh tới nơi anh hi vọng sẽ tới được.

Anh đã ngủ mất bao lâu, Rhonin cũng không rõ, nhưng khi anh đi tới, anh nghe thêm nhiều âm thanh khác, cứ như là cả Grim Batol đã thức dậy. Lũ orc có vẻ như đang làm việc rất nhộn nhịp, điều khiến anh pháp sư thấy chút vấn đề. Giờ có quá nhiều tiếng động đến từ rất nhiều hướng. Rhonin không muốn vô tình bước vào khu tập luyện của lũ chiến binh, hay thậm chí là phòng ăn của chúng. Những gì anh muốn là phòng giam Nữ Hoàng Rồng.

Rồi tiếng rống của một con rồng vang lên át hẳn những âm thanh khác, tiếng rống lớn im bật ngay sau đó. Rhonin đã từng nghe tiếng rống kiểu vậy lúc trước, nhưng không nghĩ nhiều về chúng. Giờ anh tự chửi rửa chính mình là đồ ngốc; liệu tất cả những con rồng đều bị giữ ở chung một nơi? Tệ nhất, theo dấu tiếng gầm đó sẽ dẫn anh tới gần một con thú nào đó, và rồi có lẽ anh sẽ tìm được đường đi tới hang nữ hoàng từ đó.

Trong một lát anh bước dọc theo đường hầm không mấy khó khăn, hầu hết lũ orc đều đang ở xa, đang làm việc hay thực hiện một kế hoạch lớn nào đó. Anh pháp sư thắc mắc liệu có phải Grim Batol đang định tham chiến hay không. Giờ Liên Minh có lẽ đang tiến đánh quân orc ở bắc Khaz Modan.

Grim Batol sẽ cần hỗ trợ đồng đội của chúng ở đây nếu Đại Tộc còn muốn đánh đuổi con người và đồng minh.

Nếu vậy, những hoạt động đó sẽ có lợi cho Rhonin. Không chỉ khiến tâm trí lũ orc tập trung vào đó, mà là ở đây sẽ ít chúng hơn. Chắc rằng mỗi tên huấn luyện cùng một con thú được huấn luyện sẽ sớm bay lên trời mà hướng về hướng bắc.

Được khuyến khích, Rhonin cứ liều bước – và rồi vài giây sau anh bước thẳng vào trước hai tên chiến binh orc khổng lồ.

May thay, chúng đều quá bất ngờ khi thấy anh hơn là anh bất ngờ khi thấy chúng. Rhonin ngay lập tức giơ bàn tay trái lên, đọc thần chú mà anh mong sẽ dễ dàng được cho hoàn cảnh ngặt nghèo hơn.

Tên orc gần hơn, cái mặt xấu xí với răng nanh của hắn bỗng nổi giận, vươn tay với cây rìu treo sau lưng. Phép thuật của Rhonin đánh thẳng vào ngực hắn, ném mạnh tên chiến binh to xác vào vách đá.

Khi tên orc đập vào tường, hắn nhập vào chính bức tường. Ban đầu thân thể hắn vẫn còn đó, miệng còn mở lớn giận giữ, nhưng sau đó hoàn toàn khuất vào tường... không để lại chút dấu vết nào.

“Lũ người!” tên thứ hai rống lên, tay đã nắm chặt rìu. Hắn quật mạnh vào Rhonin, chém bay một ít đá khi anh phù thủy cúi mình tránh được. Tên orc bổ về trước, thân thể to lớn chậm chạp phủ kín hành lang hẹp. Một cái vòng cổ treo đầy những ngón tay khô nhăn nheo – của người, tiên và nhiều loài khác – lung lảng trước mắt Rhonin, một bộ sưu tập mà tên này hắn đang muốn thêm anh vào. Tên orc lại vung rìu, lần này suýt chặt đôi người anh phù thủy.

Rhonin lại nhìn vào cái vòng, một ý tưởng tàn nhẫn xuất hiện. Anh chỉ vào cái vòng cổ và vẫy.

Phép thuật của anh khiến tên orc đứng sững lại, nhưng rồi khi tên chiến binh man rợ không thấy tác dụng gì cả, hắn cười khinh miệt trước mặt con người nhỏ bé đáng thương. “Tới đây! Tao sẽ xử nhanh thôi phù thủy!”

Nhưng khi hắn giơ rìu lên, cảm giác như kiến bò khiến tên orc phải nhìn xuống ngực.

Những ngón tay trên chiếc vòng cổ, hơn hai tá, đã di chuyển tới cổ họng hắn.

Hắn thả rơi chiếc rìu và cố kéo chúng ra, nhưng chúng đã móc sâu vào trong. Tên orc bắt đầu ho khi những ngón tay tạo thành hình một bàn tay kỳ dị, bàn tay bóp ngạt thở hắn.

Rhonin lùi lại khi tên orc bắt đầu lăn lộn quằn quại, cổ lộ những ngón tay đang phục thù ra. Anh pháp sư đã định dành phép thuật đó chỉ để tiêu khiển khi anh đã đi đến gần cuối, nhưng những ngón tay đứt lìa kia có vẻ quá phù hợp. Trả thù à? Cho dù là một pháp sư, Rhonin cũng tin rằng linh hồn những chiến binh bị giết bởi tên orc này hắn cũng đang thúc giục những ngón tay làm như vậy. Đó là hiệu lực của chính phép thuật đó.

Hắn là thế rồi...

Cho dù là do những hồn ma thù hận hay chỉ là ma thuật, những ngón tay phù phép kia cũng đã hăm hở làm cái công việc kinh khủng đó. Máu phủ đầy ngực trên của tên orc khi những móng tay đâm sâu vào cái cổ họng mềm. Tên chiến binh khổng lồ sụp gối xuống, ánh mắt tuyệt vọng tới độ Rhonin phải quay đi chỗ khác.

Vài giây sau, anh nghe tên orc thở dốc – và rồi tiếng của một vật nặng ngã xuống nền hang.

Tên orc khổng lồ nằm đó trong vũng máu, những ngón tay vẫn còn đào sâu vào cổ hăn. Cả gan chạm vào những ngón tay đứt rời đó, Rhonin không còn thấy chúng nhúc nhích gì nữa, không còn sự sống. Những ngón tay đã hoàn thành nhiệm vụ và giờ đã trở lại trạng thái trước đó, như phép thuật đã định.

Và rồi...

Xua tan những ý nghĩ, Rhonin bước ngang qua cái xác. Anh không có chỗ nào dấu cái xác và không có thời gian nghĩ về nó. Không lâu nữa sẽ có kẻ phát hiện ra sự thật, nhưng anh pháp sư chẳng thể làm gì được. Rhonin chỉ có thể lo được cho Nữ Hoàng Rồng. Nếu anh có thể giải phóng bà ta, có lẽ ít nhất bà có thể mang anh đi an toàn. Và đó thật sự là phương án thoát nạn duy nhất của anh.

Anh băng qua vài đường hầm nữa mà không bị phát hiện, nhưng rồi nhận thấy mình đang hướng tới một hành lang được thắp sáng mà tiếng ồn ngày càng lớn hơn. Di chuyển cẩn thận hơn, Rhonin nép sát vào góc, nhìn vào mé đó.

Thứ anh nghĩ là một hành lang thật ra là một cửa một hang lớn mở ra từ bên phải, một hang có rất nhiều orc đang vất vả chất hàng lên xe và chuẩn bị thú kéo, cứ như chúng đang chuẩn bị một chuyến đi dài mà sẽ không quay trở về.

Liệu anh đã đoán đúng về trận chiến ở phía bắc? Nếu vậy, sao trông như tất cả lũ orc đều định chuyển đi? Sao không chỉ là lũ rồng và tụi huấn luyện? Sẽ tốn nhiều thời gian hơn nhiều để những xe hàng đó tới được Dun Algaz.

Hai tên orc bước đến, chúng mang theo thứ gì đó rất nặng nằm giữa chúng. Rõ ràng chúng định đặt thứ đó xuống, nhưng vì lý do nào đó chúng không dám làm vậy. Rhonin nghĩ chúng đang rất cẩn thận với gánh nặng đó cứ như nó là vàng vậy.

Không thấy kẻ nào nhìn về phía anh, anh pháp sư bước tới một bước nhằm tìm hiểu xem thứ gì lũ orc quý báu đến vậy. Nó hình tròn – không phải, mà là bầu dục – và bề ngoài hơi tròn, trông như có vảy. Nó gọi Rhonin nhớ đến một-

Một quả trứng.

Chính xác là một quả trứng rồng.

Anh nhanh chóng nhìn sang những xe hàng khác. Quả nhiên, anh nhận ra rằng vài cái trong số đó mang những quả trứng đang ấp dờ, từ những quả mịn màng gần như tròn lẳn tới những quả còn nhiều vảy hơn quả kia, những quả trứng sắp nở.

Lũ rồng rất quan trọng với hi vọng đang mờ nhạt của lũ orc, vậy sao chúng lại liều lĩnh mang những chuyến hàng quý giá đó trong một chuyến hành trình như vậy?

Này người.

Giọng nói trong đầu anh suýt làm Rhonin hét toáng lên. Anh lại nép sát vào bức tường, rồi lẩn nhanh vào trong đường hầm. Sau khi chắc rằng không có tên orc nào nhìn thấy, Rhonin nắm lấy cái mề đay trước cổ và nhìn viên pha lê đen ở chính giữa.

Đúng lúc, giờ nó đang tỏa sáng.

Này người... Rhonin... người đang ở đâu?

Bộ Deathwing không biết à? “Tôi đang ở ngay giữa pháo đài của orc,” anh thì thầm. “Tôi đang tìm hang của Nữ Hoàng Rồng.”

Người tìm thấy gì đó. Ta chỉ kịp thấy loáng thoáng qua. Đó là gì?

Vì lý do gì đó, Rhonin không muốn nói cho Deathwing. “Đó chỉ là lũ orc đang tập luyện chiến đấu. Tôi suýt bước vào đó mà không nhận ra.”

Sau khi anh trả lời, một sự im lặng dài, rất dài, tới mức anh đang nghĩ Deathwing đã ngừng kết nối với anh. Rồi bằng giọng rất bình thản, con rồng trả lời, *ta muốn thấy*.

“Không có gì đâu-”

Trước khi Rhonin kịp nói thêm gì, thân thể anh đột ngột chống lại anh mà quay lại cái hang với đầy orc kia. Anh pháp sư cố phản đối, nhưng lần này kể cả cái miệng cũng không nghe lời anh.

Deathwing đem anh tới chỗ anh vừa mới đứng, rồi khiến tay phải anh pháp sư cầm lấy cái mẽ đay giơ lên. Rhonin đoán rằng Deathwing theo dõi mọi thứ thông qua viên pha lê đen đó.

Tập luyện chiến đấu à... Ta thấy rồi... Và đây là cách chúng chúng luyện tập rút lui à?

Anh không thể trả lời câu nói chế nhạo của con quái vật, lần không nghĩ rằng Deathwing sẽ quan tâm tới điều đó. Con rồng khiến anh đứng lộ liễu ở đó khi cái mẽ đay nhìn xung quanh.

Rồi, ta thấy rồi... Giờ người có thể trở lại đường hầm.

Cơ thể anh lại trở về chính mình, Rhonin nhanh chóng lẩn ra khỏi tầm mắt, thầm cảm ơn rằng lũ orc vì quá bận bịu công việc mà không thèm ngược mắt

lên. Anh tựa vào một bức tường, thở dốc và nhận ra anh sợ bị phát hiện hơn anh nghĩ. Giờ rõ ràng Rhonin không liều lĩnh như anh từng tưởng tượng.

Người đi sai đường rồi. Người phải quay về đường rẽ trước đó.

Deathwing không hề có ý kiến gì về lời nói lẩn tránh trước đó của Rhonin, điều khiến anh pháp sư lo lắng hơn cả. Hẳn Deathwing cũng đang suy nghĩ về chuyện lũ orc đang di chuyển đám trứng – trừ khi hẳn đã biết điều đó rồi? Làm sao có thể như thế được? Hẳn ở đây chẳng có ai cung cấp thông tin cho hẳn. Lũ orc sợ hãi và khinh miệt gã rồng đen như – nếu không phải là hơn – cả Liên Minh Lordaeron.

Bất kể sự lo âu đó, anh ngay lập tức theo sự chỉ dẫn của Deathwing, trở ngược hành lang tới khi anh tới được ngã rẽ. Rhonin từng bỏ qua nó lần trước, nghĩ rằng khe hẹp đó thiếu ánh sáng đồng nghĩa với việc nó không đáng chú ý. Chắc hẳn lũ orc sẽ thấp sáng hơn cho những đường hầm quan trọng.

“Đường này à?” anh thì thầm.

Đúng.

Việc tại sao con rồng biết quá rõ về hệ thống hang này tiếp tục khiến Rhonin bận tâm. Hẳn Deathwing chưa từng thám thính những đường hầm này bao giờ, kể cả với lốt người. Liệu hẳn đã từng làm vậy trong hình dáng một tên orc? Có thể lắm, nhưng như vậy cũng không phải câu trả lời hợp lý.

Đường hầm thứ hai bên phải. Người phải đi tiếp như thế.

Hướng đi Deathwing chỉ có vẻ rất hoàn hảo. Rhonin chờ đợi một sai sót, một lỗi lầm, chứng minh cho chuyện gã rồng chỉ đang đoán, ít nhất là một phần. Không hề có lỗi nào xảy ra. Deathwing biết đường đi trong chốn của lũ orc không khác gì, nếu không phải là tốt hơn chính lũ chiến binh cục súc này.

Cuối cùng sau như hơn một giờ di chuyển, giọng nói kia bất ngờ ra lệnh, *Dừng*.

Rhonin dừng lại, dù anh không rõ thứ gì khiến Deathwing bận tâm tới mức phải yêu cầu dừng lại.

Đợi.

Một lát sau, những giọng nói từ dưới đường hầm vọng đến chỗ anh pháp sư.

“-nơi của mày! Tao có câu hỏi cho mày, câu hỏi!”

“Rất xin lỗi, chủ huy vĩ đại của tôi, rất xin lỗi! Đành phải thế! Tôi-”

Giọng nói bé hăn đi khi Rhonin lắng tai nghe. Anh biết một trong hai là của một tên orc, rõ ràng là một tên trong pháo đài, nhưng kẻ kia là của một tộc khác. Một tên yêu tinh.

Deathwing có sử dụng lũ yêu tinh. Liệu đó có phải là nguyên nhân hăn biết được rất rõ về cái hang ổ lớn này không? Liệu có tên yêu tinh nào ở đây cũng phục vụ kẻ hắc ám không?

Anh đã định đi theo và nghe thêm nhiều hơn về cuộc hội thoại đó, nhưng con rồng đột nhiên ra lệnh tiếp cho anh. Rhonin biết rằng nếu anh không nghe theo, Deathwing cũng sẽ bắt anh làm theo. Ít nhất khi Rhonin vẫn còn kiểm soát được tứ chi của mình, anh vẫn còn cảm thấy còn có được sự lựa chọn.

Vượt qua đường hầm khi tên orc chỉ huy và tên yêu tinh đã đi khuất, Rhonin đi qua một đường hầm sâu về phía có vẻ như là chính lòng ngọn núi. Chắc hẳn giờ đây anh đã rất gần Nữ Hoàng Rồng. Anh còn thề rằng anh nghe được tiếng thở của một kẻ khổng lồ, và vì chẳng có tên khổng lồ nào ở Grim Batol nên đó chỉ có thể là lũ rồng.

Hai hành lang đi thẳng. Rẽ phải. Đi tiếp tới khi người thấy khe hở bên trái. Deathwing không nói gì nữa. Rhonin lại nghe theo chỉ dẫn của hắn, bước đi nhanh nhất có thể. Anh đang cực kỳ căng thẳng. Anh còn phải đi xuyên qua ngọn núi này bao lâu nữa?

Anh rẽ phải, đi theo hành lang tiếp theo. Từ hướng dẫn đơn giản của gã quái vật, Rhonin đã nghĩ rằng sẽ đến chỗ hở được nhắc đến nhanh thôi, nhưng sau cả nửa tiếng đồng hồ anh chẳng thấy gì cả, kể cả một đường giao. Hai lần anh hỏi Deathwing liệu sắp đến chưa, nhưng kẻ hướng dẫn dấu mặt vẫn giữ im lặng.

Rồi đến khi anh pháp sư cảm thấy muốn bỏ cuộc – anh lại nhìn thấy ánh sáng. Một tia sáng mờ, nhưng chắc chắn là ánh sáng... và từ bên trái hành lang.

Hi vọng quay lại, Rhonin đi tới đó nhanh nhất có thể mà không gây ra nhiều tiếng động. Tất cả những gì anh nghĩ là một tá orc đang canh gác quanh Nữ Hoàng Ròng. Anh đã sẵn sàng phép thuật, nhưng hi vọng rằng sẽ để dành được chúng cho những lúc tuyệt vọng hơn.

Ngừng!

Giọng nói của Deathwing lại vang lên trong đầu anh, suýt khiến Rhonin đâm vào bức tường.

Ngay sau đó anh tựa vào nó, chắc rằng có tên lính canh nào đó đã phát hiện ra anh.

Không có gì cả. Cả hành lang vẫn hoàn toàn trống vắng.

“Sao ngài lại gọi?” anh thì thầm với cái mê đay.

Điểm đến của người ở ngay trước mắt... nhưng con đường sẽ bị canh gác bởi một thứ không đơn thuần là xác thịt.

“Ma thuật à?” Anh vốn đã nghĩ như vậy, nhưng con rồng đã không cho anh cơ hội tự kiểm chứng điều đó.

Và lính gác có khởi nguồn từ ma thuật. Có một cách đơn giản hơn để tìm ra sự thật. Giờ cái mề đang ra trước mặt khi người đi vào.

“Thế còn những lính canh làm từ xác thịt và máu? Tôi vẫn lo về chúng.”

Anh có thể nghe thấy kẻ hắc ám kia đang trở nên cáu kỉnh. *Rồi sẽ biết, con người ạ...*

Rõ rồi, ít nhất Deathwing cũng muốn anh tới được chỗ Alexstrasza, Rhonin giờ cái mề đang trước mặt và từ từ bước tới.

Ta chỉ thấy những phép thuật nhỏ – nhỏ đối với kẻ như ta, gã rồng nói khi anh đi lại gần. Ta sẽ xử lý chúng.

Viên pha lê đen đột nhiên lóe sáng, suýt khiến anh pháp sư giật mình đánh rơi nó.

Phép thuật bảo vệ đã được loại bỏ. Một thoáng im lặng. Không có tên lính canh nào bên trong. Chúng không cần đến chúng, cho dù không có phép thuật bảo vệ. Alexstrasza bị xích rất chắc và được neo vào xung quanh. Lũ orc đã làm rất hiệu quả. Cô ta hoàn toàn bị trói chặt.

“Tôi có nên vào chứ?”

Ta sẽ thất vọng nếu người không làm thế.

Rhonin thấy câu nói của Deathwing có hơi chút tò mò, nhưng anh không nghĩ nhiều về nó, anh còn bận lo đến chuyện sắp được diện kiến Nữ Hoàng Rồng. Anh ước gì Vereesa cũng đang ở đây, rồi tự hỏi sao điều đó có thể làm anh vui lòng tới vậy. Có lẽ-

Kể cả ý nghĩ về nàng tiên tóc bạc cũng biến mất khi anh bước vào lối đi và chuẩn bị trông thấy lần đầu bà quái vật đỏ khổng lồ Alexstrasza.

Và thấy bà đang nhìn lại, một cảm xúc trong con mắt thần lằn kia có vẻ mang chút sợ hãi – nhưng không vì chính bà.

“Không!” bà kêu lên hết sức mà cái cùm quanh cổ bà cho phép. “Lùi lại!”

Cùng lúc đó, giọng nói của Deathwing vang lên đặc thẳng, *Hoàn hảo!* Một chùm sáng bao bọc lấy anh pháp sư. Từng sợi cơ trong người anh bị rung lắc khi một sức mạnh kinh khủng bao phủ người anh. Cái mề đay tuột khỏi những ngón tay mềm oặt.

Khi anh đổ sụp xuống, anh nghe thấy Deathwing lặp lại từ đó rồi cười.

Hoàn hảo...

Day of the Dragon – chapter 15

MƯỜI LĂM

Vereesa thở dốc khi cô lại có thể thở được. Cơ ác mộng bị chôn sống từ từ lùi xa khi cô hít được những hơi sâu đầy không khí. Dần dần cô trở lại bình tĩnh và mở mắt – để xem cơ ác mộng giờ đã thành cái gì.

Ba hình thù cúi lom khom quanh một đống lửa nhỏ ở giữa một nơi có vẻ như là một cái hang nhỏ. Ánh lửa khiến cho hình thù kỳ dị của chúng lại càng trở nên đáng sợ, vì nó khiến cô thấy rõ bộ xương sườn dưới lớp da và những mảng thịt có vảy văn vện treo lủng lẳng. Tệ hơn, cô có thể thấy những khuôn

mặt dài tái nhợt với mũi khoằm và cằm dài. Đặc biệt nàng tuần du thấy những con mắt tí hí đầy quỷ quyết và cả hàm răng sắc, rất sắc.

Cả ba đều chỉ khoác lên người một ít vải rách làm váy. Rìu lia đặt cạnh một bên, thứ vũ khí mà Vereesa biết chúng được những sinh vật kia sử dụng thành thạo tới mức đáng ghen tị.

Cho dù cô đã rất cố gắng giữ yên lặng, chút chuyển động nhỏ cũng đủ khiến những đôi tai dài nhọn chú ý, nhưng đôi tai khiến nàng tuần du nhớ đến lũ yêu tinh khi một trong số những kẻ bắt giữ nhìn về phía cô.

“Bữa tối đã dậy rồi,” hắc huyết gió, mắt trái hắc được che bởi một miếng băng.

“Tao thấy giống món tráng miệng hơn,” kẻ thứ hai trả lời, hắc hói đầu trong khi hai tên còn lại có bờm dài lờm xờm.

“Dứt khoát là tráng miệng rồi,” kẻ thứ ba nhe răng, hắc đeo một cái khăn quàng rách rưới mà trước đây thuộc về chủng loài của Vereesa. Hắc cao gầy hơn hai tên còn lại và nói như thể không ai dám cãi lại hắc. Đó là tên trưởng nhóm.

Tên trưởng nhóm bộ ba tên troll đói khát.

“Chọn tên gầy sau,” tên mang khăn quàng tiếp tục. “Nhưng đúng là đến lúc tiệc tùng rồi.”

Có thứ gì đó bên phải nàng tuần du thốt lên như đang chửi rửa nhưng lại bị bịt miệng. Quay đầu hết mức sợi dây trói chặt cho phép, Vereesa nhìn thấy Falstad cũng vẫn còn sống, dù còn được bao lâu nữa thì chính cô cũng không biết. Từ lâu có lời đồn rằng trước cả khi xảy ra Chiến Tranh Troll, những sinh vật ghê tởm kia xem mọi thứ xung quanh trừ chúng đều là thức ăn. Kể

cả orc, những kẻ đã nhận chúng làm đồng minh được cho là cũng phải luôn để mắt đến những người bạn nhanh nhẹn xảo quyệt này.

May thay, nhờ vào cả Chiến Tranh Troll và cuộc chiến chống lại Đại Tộc, số lượng của chủng tộc bản thiêu đó đã giảm sút rất nhiều. Chính Vereesa cũng chưa từng nhìn thấy một tên troll nào trước đây, chỉ biết chúng qua tranh vẽ và truyện kể. Giờ cô thấy chỉ cần biết như vậy là quá đủ rồi.

“Kiên nhẫn, kiên nhẫn đi,” Tên đeo khăn thì thầm bằng giọng chế nhào.

“Mày sẽ được trước mà đồ lùn! Mày sẽ đi trước thôi mà!”

“Ta chưa được làm à Gree?” tên troll chột mắt xin. “Sao ta lại chưa làm thế được?”

“Bởi vì tao nói thế Shnel à!” Grees đột ngột dấn vào hàm Shnel, khiến hắn ngã lăn quay.

Tên troll thứ ba nhảy tung tung, cổ vũ hai tên kia đánh nhau. Gree nhìn hắn chòng chọc. Trong khi đó Shnel bò lại chỗ của hắn cạnh đồng lửa, vẻ hoàn toàn khuất phục.

“Tao là trưởng nhóm!” Gree vỗ ngực bằng bàn tay xương xẩu đầy vuốt.

“Đúng không Shnel?”

“Đúng! Đúng Gree à!”

“Đúng không Vorsh?”

Tên quái tộc đầu gật đầu lên xuống. “Đúng, đúng vậy Gree à! Mày là trưởng nhóm! Mày là trưởng nhóm!”

Với tiên, người lùn, và đặc biệt con người, có vài loại troll khác nhau. Một vài giao tiếp bằng sự tinh tế của loài tiên – kể cả khi chúng đang cố lấy mạng

kẻ khác. Những loài khác thì hoang dại hơn, đặc biệt những kẻ sống ở vùng đồi núi và dưới mặt đất. Nhưng Vereesa ngờ rằng chẳng có chủng troll nào thấp kém hơn ba sinh vật hèn hạ đã bắt cô và Falstad – và rõ ràng còn có mục đích đen tối hơn nữa với bọn họ.

Bộ ba trở lại bàn luận bí mật quanh ngọn lửa nhỏ. Vereesa lại nhìn sang ông lùn, ông cũng đang nhìn cô. Cô nhướn mày lên và được đáp lại bởi một cái lắc đầu của ông ấy. Cho dù với sức khỏe phi thường của mình, ông cũng không thể thoát khỏi sợi dây đó được. Cô cũng lắc đầu. Bất kể tụi troll có hoang dại tới mức nào, chúng cũng cực kỳ giỏi trong việc cột dây.

Cố giữ im lặng, nàng tuần du nhìn xung quanh – khá khó để có thể nhìn rõ. Có vẻ họ đang ở trong một cái hang dài được đào qua loa, có vẻ như do chính lũ troll đào. Vereesa nhớ đến những ngón tay dài đầy vuốt, quá hoàn hảo để có thể đào xuyên đất đá. Lũ troll thích nghi rất tốt với môi trường xung quanh chúng.

Bất kể đã biết kết quả, nàng tiên vẫn cố nới lỏng sợi dây trói. Cô vặn qua lại cẩn thận nhất có thể, lắc hông đến trầy cả da, nhưng vô ích.

Một tiếng cười ghê rợn cảnh báo cô rằng lũ troll chí ít cũng đã nhận ra cố gắng vừa rồi của cô.

“Món tráng miệng đang giãy giụa,” Gree nói. “Phù hợp để giải trí đấy!”

“Bọn kia đâu?” Shnel càu nhàu. “Phải có mặt rồi chứ!”

Tên trưởng nhóm gật đầu, nói thêm, “Hulg biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu hăn không nghe lệnh! Có thể hăn-” tên troll đột nhiên tóm lấy cái rìu lia. “*Lũ lùn!*”

Cây rìu xoay tít bay dọc theo hang, chỉ cách đầu Vereesa có vài tấc[1].

Ngay sau đó là một tiếng thét.

Từ vách hang đột nhiên xuất hiện những hình thù thấp bé cứng cáp đang hét lên và vấy những chiếc rìu và kiếm ngắn.

Gree cầm một chiếc rìu khác dài hơn lên, chiếc này hẳn là dành cho cận chiến. Shnel và Vorsh sau đó cúi xuống vớ mấy cái rìu lia. Nàng tiên nhìn thấy một kẻ tấn công mập lùn ngã xuống trước vũ khí của Shnel, nhưng Vorsh thì đã ném trật. Hai tên troll sau đó bắt chước theo lên trưởng nhóm, cầm lăm le những cây rìu to lớn khi những kẻ mới đến bao vây chúng.

Vereesa đếm thấy có hơn nửa tá người lùn, họ đều có râu ria xồm xoàm và mặc giáp ngực rỉ sắt. Mũ giáp của họ có hình tròn vừa với đầu và không hề có những chiếc sừng hay bất cứ đồ trang sức không cần thiết nào. So với Falstad, họ cũng đều có râu nhưng lại ngắn hơn và được xén tỉa gọn gàng.

Những người lùn sử dụng rìu và kiếm bằng kỹ năng rất tốt. Lũ troll bị áp đảo phải lùi lại gần nhau. Shnel bị hạ đầu tiên, tên chốt mắt này không thấy được người chiến binh đến từ phía con mắt mù của hắn. Vorsh đã cảnh báo hắn nhưng đã quá muộn. Shnel chém điên cuồng vào kẻ địch của hắn, nhưng hoàn toàn trật lất.

Người lùn đó đã chém kiếm trúng bụng tên troll gầy gò.

Gree là kẻ chống cự quyết liệt nhất. Hắn bổ xuống một nhát chuẩn đến nỗi một ông lùn ngã lăn ra sau, rồi suýt nữa chặt đứt đầu một người khác. Không may, rìu của hắn bị mẻ khi va chạm với một cây rìu dài tốt của đối thủ cuối cùng. Hắn tuyệt vọng chop lấy cán vũ khí của ông lùn và giăng co nhằm giật nó khỏi tay người chiến binh lùn.

Một lưỡi rìu sắc khác bổ vào lưng tên troll trưởng nhóm.

Nàng tiên cảm thấy chút thương cảm cho tên bắt cóc cuối cùng. Vorsh trợn mắt lên trước số mệnh sắp xảy đến với hắn, trông như sắp khóc tới nơi. Dù vậy, hắn vẫn tiếp tục khua rìu về phía những người lùn, suýt nữa đánh được một đòn chí mạng chỉ nhờ may mắn. Tuy nhiên hắn chẳng thể làm gì nổi để xoay chuyển tình thế khi mà đối thủ đã chiếm được ưu thế – họ thắt chặt vòng vây, rìu kiếm sẵn sàng.

Cuối cùng cái chết của Vorsh đã đến.

Vereesa nhìn sang chỗ khác. Cô không quay lại nhìn mãi đến khi một giọng nói trầm tĩnh vang lên với chút bối rối, “Chà, thảo nào lũ troll chống cự dữ dội như vậy! Gimmel! Ông thấy chứ?”

“Ừ Rom! Dễ nhìn hơn so với đầu kia!”

Những bàn tay to bè kéo cô ngồi dậy. “Để xem xem liệu chúng ta có thể cởi dây trói này mà không làm hại nhiều đến thân thể đẹp đẽ này không!”

Cô nhìn thẳng vào mặt một người lùn hồng hào thấp hơn ít nhất sáu tấc[2] so với Falstad nhưng lại to bè hơn nhiều. Bất kể hình hài đó, sự khéo léo đặc biệt với sợi dây nhanh chóng khiến nàng tuần du nhận ra rằng cô không nên cho rằng ông ta và những người bạn của mình là lóng ngóng, đặc biệt sau cái cách mà họ kết liễu lũ troll.

Bên trên, áo quần của những người lùn lại còn rách rưới hơn nữa, không ngạc nhiên lắm nếu họ phải sinh tồn, như Vereesa nghĩ, dựa vào những thứ họ có thể ăn trộm được từ lũ orc. Một mùi hôi đặc trưng bốc lên, cho thấy rằng cũng đã lâu lắm rồi họ chưa được tắm táp đúng nghĩa.

“Được rồi!”

Sợi dây rơi xuống. Vereesa ngay sau đó kéo ngay cái bịt miệng ra khỏi miệng mà trước đó ông lùn không thèm để ý đến. Cùng lúc đó, một tràng dài chửi rủa ngay bên cạnh cho cho biết rằng Falstad cũng đã được giải thoát.

“Im miệng đi không là ta sẽ lại nhét cục giẻ ấy vào miệng người đấy!”
Gimmel gầm gừ.

“Người sẽ mất cả bàn tay đấy đồ người lùn đồi người nếu người dám xúc phạm những người đến từ đỉnh Tổ Chim!”

Tiếng ồn ào bất hòa cho thấy rằng những người mới giải cứu họ xong hoàn toàn có thể bắt họ lại nếu ông kỵ sĩ bằng sự không chịu im lặng. Nàng tuần du bỗng vấp chân – và nhận ra rằng cái hang không hề vừa với chiều cao của mình – cô lo lắng nói, “Falstad! Xin hãy lịch sự với những người này! Dù sao thì họ cũng đã cứu chúng ta thoát khỏi số phận nghiệt ngã!”

“Đúng, cô nói quá đúng. Lũ troll khốn nạn, chúng ăn mọi thứ thịt tươi – bất kể sống hay chết!” Rom trả lời.

“Chúng nhắc đến vài tên đồng bọn khác,” cô đột nhiên nhớ ra. “Có lẽ tốt nhất ta nên rời khỏi đây trước khi chúng về-”

Rom giơ tay lên. Da dẻ nhăn nheo của ông ta khiến Vereesa liên tưởng đến một con chó già. “Không cần lo về chúng. Đó là lý do bọn ta tìm ra được ba tên này.” Ông mơ màng đôi chút. “Nhưng dù sao thì có thể cô nói đúng! Không chỉ có mỗi một nhóm troll ở vùng đất này. Lũ orc, chúng dùng đám ấy như dùng chó săn! Mọi thứ không phải orc đi qua nơi điêu tàn này đều trở thành miếng mồi ngon của chúng – và thậm chí chúng còn xử cả mấy tên đồng minh của chúng đến từ ngọn núi bất cứ khi nào có thể!”

Hình ảnh mà số phận đã sắp đặt cho chúng lướt qua đầu Vereesa. “Thật ghê tởm! Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất vì sự kịp thời của các ngài!”

“Nếu ta biết bọn ta sắp giải cứu các người. Ta đã thúc dục thiếu nảo này đi nhanh hơn rồi!”

Gimmel, mắt cứ dán chặt vào nàng tiên, nói thêm với người chỉ huy. “Jojo chết rồi. Nhưng vẫn còn toàn thây. Narn đang rất tệ; anh ta cần giúp đỡ. Những người bị thương còn lại vẫn có thể di chuyển được!”

“Vậy thì đi thôi! Các người nữa, bướm à!” Câu cuối ám chỉ đến Falstad, người giờ đang giật tím mặt vì câu nói có phần khó nghe với một người lùn ở đỉnh Tổ Chim.

Vereesa cố làm ông bình tĩnh lại bằng cách chạm nhẹ vào vai ông, nhưng bạn cô vẫn tiếp tục trợn mắt khi đoàn người bắt đầu đi. Nàng tiên để ý rằng những người lùn đôi khi không chỉ lột đi những thứ hữu dụng từ lũ troll mà còn bỏ lại xác những người đồng đội đã chết của họ. Họ không hề có biểu hiện nào cho thấy sẽ mang theo những cái xác đó, và khi Rom để ý thấy cô đang nhìn, ông ta chỉ nhún vai với chút hổ thẹn.

“Trận chiến khiến nhiều khuôn phép phải dẹp bỏ phía sau, tiểu thư tiên à. Jojo sẽ hiểu. Chúng ta sẽ chia những đồ đạc của anh ấy cho những anh em gần gũi nhất của anh ta và họ cũng sẽ có thêm những thứ đồ của lũ troll... cũng không có nhiều lắm, rất tiếc khi phải nói vậy.”

“Tôi không ngờ rằng lại có ai trong các ngài còn ở lại Khaz Modan. Người ta nói rằng tất cả những người lùn đều rời đi khi họ không còn có thể bảo vệ vùng đất khỏi Đại Tộc nữa.”

Khuôn mặt giống chó của Rom trở nên tàn nhẫn. “Đúng, tất cả những ai có thể đều làm vậy! Không phải tất cả bọn ta đều có thể, các người biết đấy! Đại Tộc, chúng đến như một bệnh dịch, cắt đứt hết mọi con đường của bọn ta! Bọn ta bắt buộc phải đào sâu xuống dưới lòng đất hơn cả trước đây! Rất nhiều người đã chết lúc đó, và tính tới giờ còn nhiều người chết hơn!”

Cô nhìn đám người rách rưới. “Các ngài có bao nhiêu người?”

“Bộ tộc của ta à? Bốn mươi bảy người, từng có thời bọn ta có đến cả trăm! Bọn ta cũng từng gặp ba tộc khác, hai tộc lớn hơn tộc của bọn ta. Tổng cộng là hơn ba trăm người, và bọn ta vẫn còn giữ được một ít đất bọn ta từng sở hữu ở xứ này!”

“Hơn ba trăm cũng không phải là ít đâu,” Falstad nói. “Vâng, với ngàn ấy người, ta sẽ đi chiếm lại Grim Batol!”

“Và có lẽ nếu bọn ta có thể bay trên trời như những con bọ vo ve, bọn ta sẽ có thể đánh lạc hướng chúng vừa đủ để khiến cái việc đó có chút khả thi, nhưng bên trên và bên dưới mặt đất, bọn ta vẫn bị bất lợi! Chỉ cần một con rồng là đủ thiêu cháy một khu rừng và nướng chín lòng đất bên dưới.

Mối thù xưa của đỉnh Tổ Chim và những người đòi lại đe dọa tiếp tục nổ ra. Vereesa nhanh chóng nhảy vào giữa cả hai. “Đủ rồi! Lũ orc và rồng mới là kẻ thù, tôi nói đúng chứ? Nếu các ngài cứ chống lại nhau thì có phải là quá tốt cho chúng không?”

Falstad và Rom lăm băm xin lỗi cô. Tuy nhiên nàng tiên không chỉ để mọi chuyện như vậy. “Chưa được. Hãy quay sang nhìn nhau, và thề rằng các ngài sẽ chỉ chiến đấu vì lợi ích của tất cả chúng ta! Thề rằng các ngài sẽ luôn nhớ một điều là lũ orc đã giết những người anh em của các ngài, là lũ orc đã giết những người mà các ngài yêu thương.”

Cô không biết rõ về quá khứ của hai ông lùn, nhưng vẫn nêu lên chuyện rằng ai từng tham gia cuộc chiến cũng đã mất đi những ai hay những gì quý giá với họ. Hẳn Rom đã mất rất nhiều người ông yêu quý, và Falstad, người thuộc về một phi đội liều lĩnh táo bạo hẳn cũng tương tự.

Vì danh dự, ông ký sĩ bằng sự giơ tay ra trước. “Vâng, vì sự đúng đắn. Ta sẽ ngoắc tay.”

“Nếu người làm thế, ta cũng sẽ làm.”

Những tiếng thì thầm vang lên xung quanh khi hai người lùn đôi ngoắc tay. Có vẻ sự thỏa hiệp chóng vánh này sẽ không thể diễn ra nổi nếu ở dưới bất cứ hoàn cảnh nào khác.

Đoàn người tiếp tục di chuyển. Lần này Rom hỏi. “Giờ mỗi nguy hiểm về lũ troll đã ở phía sau, tiểu thư tiên, cô nên nói cho bọn ta về thứ đã đưa cô và ông ta đến vùng đất đầy thương tích này của chúng tôi. Liệu có như bọn ta hi vọng – rằng lũ orc đã bị áp đảo trong cuộc chiến, rằng Khaz Modan sắp được giải phóng?”

“Cuộc chiến đang được đẩy mạnh về phía Đại Tộc, có nhiều đó là đúng.” Điều đó khiến những người lùn thấy đôi chút kinh ngạc và nở nụ cười trong im lặng. “Phần lớn Đại Tộc đã bị tiêu diệt vài tháng trước, và Doomhammer đã biến mất.”

Rom dừng bước. “Vậy thì sao lũ orc vẫn còn chiếm giữ Grim Batol?”

“Người lại còn phải hỏi à?” Falstad xen ngang. “Đầu tiên, lũ orc vẫn còn bám trụ được ở phía bắc quanh Dun Algaz. Đồn rằng chúng đã bắt đầu yếu thế, nhưng chúng sẽ không chịu thua nếu như không có một trận chiến.”

“Còn ý thứ hai, người họ hàng?”

“Người không nhận ra rằng chúng có lũ rồng à?” Falstad hỏi với vẻ mặt chế giễu.

Gimmel khịt mũi. Rom liếc nhìn pho chỉ huy của mình, rồi gật đầu chấp nhận. “Đúng, lũ rồng. Kẻ mà bọn ta, những người chuyên sống trên mặt đất, không thể đánh lại. Từng bắt được một con non trên mặt đất và xử lý nó – mà mất tới một hai chiến binh giỏi, quá buồn vì phải nói vậy – nhưng hầu hết bọn chúng đều ở trên kia và bọn ta buộc phải trốn tít dưới này.

“Các ngài vẫn đã chống lại lũ troll mà,” Vereesa chỉ ra. “Và chắc phải có cả lũ orc nữa.”

“Đúng ra là chỉ có bọn tuần tra thôi. Và với lũ troll, bọn ta cũng đã gây ra ít thiệt hại cho chúng – nhưng chẳng có chút ý nghĩa nào nếu quê nhà bọn ta vẫn còn ở dưới ách rìu của orc!” Ông nhìn thẳng vào mắt cô. “Giờ, ta lại hỏi. Nói cho ta biết các người là ai và các người làm gì ở đây! Nếu Khaz Modan vẫn còn thuộc về orc, thì các người hẳn phải định tự sát mới đến Grim Batol!”

“Tên tôi là Vereesa Windrunner, tuần du, và đây là Falstad từ đỉnh Tổ Chim. Chúng tôi ở đây bởi vì tôi đang tìm kiếm một con người, một phù thủy, cao và trẻ. Anh ta có mái tóc đỏ, mà lần cuối tôi nhìn thấy anh ta thì anh ta đang đi về hướng này.” Cô quyết định không nhắc đến sự có mặt của gã rồng đen vào lúc này, và may mà Falstad không hề thêm chi tiết đó vào.

“Và mất trí như những tên phù thủy khác, đặc biệt là con người, hẳn định làm gì gần Grim Batol chứ?” Rom xem xét hai người họ bằng sự nghi ngờ, câu chuyện của Vereesa hẳn đã hơi thiếu tự nhiên.

“Tôi không biết,” cô thừa nhận. “nhưng tôi nghĩ có liên quan tới lũ rồng.”

Đến lúc này, ông chỉ huy lùn cười lớn. “Lũ rồng à? Hẳn định làm gì? Giải cứu nữ hoàng đỏ à? Bà ta sẽ cực kỳ biết ơn mà nuốt chửng hẳn một cách thích thú ấy!”

Những người lùn đôi đều thấy thật là buồn cười, nhưng nàng tiên thì không. Falstad không hề thấy vui vẻ gì, mặc dù dĩ nhiên ông biết về Deathwing, và hẳn cũng rất chắc rằng Rhonin từ lâu đã bị “nuốt chửng.”

“Tôi có một lời tuyên thệ, và vì nó tôi sẽ tiếp tục. Tôi cần phải tới Grim Batol và xem xem tôi có thể tìm ra anh ta không.”

Sự vui cười chuyển thành ngạc nhiên và nghi ngại. Gimmel lắc đầu như thể ông không chắc rằng mình có nghe đúng không.

“Tiểu Thư Vereesa, ta tôn trọng lời nói của cô, nhưng hẳn cô phải thấy nhiệm vụ đó táo bạo tới mức nào!”

Cô cẩn thận xem xét cả bọn. Kể cả dưới ánh sáng yếu, cô cũng có thể thấy được sự mệt mỏi và bất lực trong họ. Họ chiến đấu và mơ ước về một ngày quê nhà được tự do, nhưng nhiều người nghĩ rằng điều đó sẽ không thể xảy ra trong suốt phần đời còn lại của họ. Họ đề cao sự can đảm như tất cả các người lùn, nhưng với họ nhiệm vụ của nàng tiên quá là điên khùng.

“Ngài và người của ngài đã cứu chúng tôi, Rom, và vì điều đó tôi cảm ơn ngài vì tất cả. Nhưng nếu tôi có thể được yêu cầu, xin hãy chỉ cho tôi đường hầm gần nhất dẫn tới pháo đài trong núi đó. Tôi sẽ đi một mình từ đây.”

“Nàng sẽ không đi một mình đâu, nàng tiên của ta,” Falstad phản đối. “Ta đã đi quá xa để có thể quay lại rồi... và ta rất mong tìm được tên yêu tinh đó mà

lột da hăn làm giày!”

“Cả hai người mất trí rồi!” Rom thấy cả hai không thể cứu chữa nổi nữa. Ông nhún vai nói thêm, “Nhưng nếu các người muốn một con đường tới Grim Batol, thì ta sẽ không để cho ai khác nhận nhiệm vụ đó. Chính ta sẽ đưa các người đi!”

“Mấy người không thể đi một mình được Rom à!” Gimmel nói. “Không thể với đám troll và orc ở gần đây! Ta sẽ đi cùng mọi người để đề phòng!”

Đột nhiên cả đám người còn lại quyết định rằng họ cũng sẽ đi cùng nhằm bảo vệ hai chỉ huy của họ. Cả Rom và Gimmel đều cố cản họ lại, nhưng vì người lùn đều cứng đầu như nhau, ông chỉ huy cũng đành đưa ra một phương án tốt hơn.

“Những người bị thương phải trở về nhà, và họ cũng cần một vài người chăm sóc – mà không được cố cãi nữa Narn, anh còn không đứng vững nổi! Tốt nhất là tung xúc xắc; nửa nào tung được số lớn hơn sẽ đi cùng! Giờ ai có bộ xúc xắc nào?”

Vereesa chẳng muốn phải chờ họ đánh cược xem ai sẽ đi cùng họ, nhưng cũng phải chịu. Cô và Falstad nhìn những người lùn khác – trừ Narn và những người bị thương khác – tung xúc xắc. Hầu hết những người lùn đều dùng bộ xúc xắc của mình. Câu hỏi của Rom đã được trả lời bằng cả biển tay giơ lên.

Điều này khiến Falstad cười khoái trá. “Người Tổ Chim và người đồi có thể khác nhau, nhưng dù giống nào cô cũng sẽ tìm thấy vài người lùn không mang theo xúc xắc!” Ông vỗ cái túi đeo bên hông. “Có thể thấy lũ troll rất ngu dốt; chúng để nguyên chỗ xúc xắc của ta lại! Nghe đồn kể cả lũ orc cũng

rất thích trò lẫn xúc xắc, xem ra chúng còn văn minh hơn lũ bắt cóc kia chán nhỉ?”

Sau khá là nhiều thời gian đối với Vereesa, Rom và Gimmel quay lại với bảy người lùn khác, ai cũng có vẻ mặt rất quả quyết. Nhìn họ nàng tiên có thể thề rằng họ chính là anh em ruột – mặc dù thực ra có hai người trong đó có thể là phụ nữ. Kể cả những người lùn nữ cũng để râu rậm, một biểu hiện cho cái đẹp trong chủng tộc họ.

“Đây là những người tình nguyện, Tiểu Thư Vereesa! Tất cả đều khỏe mạnh và sẵn sàng chiến đấu! Bọn ta sẽ dẫn các người tới một miệng hang dưới chân núi, rồi sau đó các người sẽ tự đi một mình.”

“Tôi cảm ơn ngài – nhưng, ý ngài nói thực sự có đường dẫn tới thẳng ngọn núi ư?”

“Đúng, nhưng không dễ dàng gì... và lũ orc không tuần tra quanh đó một mình.”

“Người nói thế có ý gì?” Falstad nói to.

Rom nở cùng nụ cười với ông lùn mà Falstad từng cười với ông. “Người chưa nghe thấy rằng chúng có rồng ư?”

Nhà của Krasus được xây dựng giữa một cánh rừng cổ, già hơn cả chính những con rồng. Nó được xây dựng bởi một tiên, sau đó bị cướp đoạt bởi một pháp sư con người, sau đó Krasus chiếm lấy nó sau khi nó đã bị bỏ hoang từ lâu. Ông đã cảm nhận được sức mạnh còn rơi rớt quanh nó và định sẽ rút lấy chúng về sau, nhưng kể cả vị pháp sư rồng cũng phải ngạc nhiên vào cái ngày ông khám phá ra một lối đi bị mật ở một nơi cách biệt trong nơi

ẩn náu này, lối đi dẫn tới một cái hồ sáng lấp lánh và có một viên đá quý màu vàng duy nhất ở ngay giữa đáy hồ.

Mỗi lần ông vào phòng, ông cảm thấy một nỗi kinh sợ hiểm khi nào chủng loài ông cảm thấy. Ma thuật ở đây khiến ông cảm thấy mình chỉ giống như một người pháp sư tập sự đang thực hiện những pháp thuật đầu tiên. Krasus biết rằng ông chỉ mới chạm vào một chút năng lực của cái hồ, nhưng thế cũng quá đủ để khiến ông càng thêm muốn chiếm đoạt nhiều hơn nữa. Những kẻ càng thêm muốn ma thuật thì càng bị nó hấp thụ – theo đúng nghĩa đen.

Dĩ nhiên Deathwing bằng cách nào đó đã tránh được số mệnh đó.

Mặc dù nằm rất sâu dưới mặt đất, nước ở đây cũng có sự sống – hay một thứ gì đó tương tự. Mặc dù không có thứ chất lỏng nào tồn tại trên thế giới này có thể sáng rõ hơn, dù cố gắng hết sức Krasus cũng không thể hoàn toàn tập trung được vào những hình thù nhỏ xíu mảnh mai bơi lội xung quanh, đặc biệt là vùng xung quanh viên đá quý. Vào những lúc đó, ông thề rằng chúng chỉ là những con cá bạc sáng lung linh, nhưng rồi sau đó ông pháp sư rờn lại cho rằng ông nhìn thấy cả tay, nửa thân trên của con người, và thậm chí thỉnh thoảng nó có cả chân.

Giờ đây ông không chú ý đến những dân cư của cái hồ nữa. Cuộc gặp mặt với Cô Gái Của Giấc Mơ đã cho ông chút hi vọng được trợ giúp, nhưng Krasus biết rằng ông không thể lên kế hoạch cho điều chưa đảm bảo đó. Thời gian nhanh chóng trôi qua khi ông đang tự giam cầm chính mình.

Và đó là lý do tại sao ông lại đến đây, trong các năng lực của nó, cái hồ có thể phục hồi sức mạnh cho kẻ uống nước từ nó, ít nhất là trong một khoảng thời gian. Việc ông sử dụng thuốc độc để tới được xứ sở bị ẩn giấu của

Ysera đã khiến Krasus kiệt sức, mà nếu chuyện sắp tới yêu cầu ông phải hành xử nhanh chóng, ông muốn còn có thể xử lý được.

Ông pháp sư cúi xuống khum một bàn tay và lấy một chút nước. Ông đã từng dùng một cái cốc vào lần đầu tiên ông dám uống thứ nước đó, để rồi sau đó phát hiện ra rằng cái hồ từ chối tất cả mọi thứ đồ được chế tác. Krasus cúi người sát mép nước, không muốn bất kỳ giọt nào thoát khỏi bàn tay ông mà trở về nơi nó bắt đầu. Sự kỳ vọng của ông vào nguồn sức mạnh trong đó đã trở nên rất lớn sau nhiều năm.

Nhưng khi ông uống, một gợn sóng trên mặt nước đập vào mắt ông. Krasus nhìn xuống cái đang nhô ra là hình ảnh phản chiếu của lột người của ông – nhưng thay vì đó, nó biến thành một thứ khác.

Khuôn mặt trẻ của Rhonin đang nhìn lại ông... hay là như ông pháp sư nghĩ vào lúc đầu. Rồi ông nhận ra đôi mắt của con cò trong tay ông đang nhắm và đầu ngả nhẹ sang một bên như... như đã chết.

Trên mặt của Rhonin xuất hiện một bàn tay to bè xanh lá của một tên orc.

Krasus phản ứng theo bản năng, với tay vào nước nhằm kéo bàn tay bẩn thỉu đó ra. Thay vì đó ông phá tan mất hình ảnh đó, khi những gợn nước đã tĩnh lặng trở lại, chỉ còn đó hình ảnh phản chiếu của chính ông.

“Hồi Mẹ Vĩ Đại...” cái hồ chưa từng cho biết khả năng này trước đây. “Sao lại là bây giờ?”

Và sau đó Krasus nhớ lại những lời xa xăm của Ysera. *Và đừng coi thường những thứ ông nghĩ chỉ là con tốt...*

Bà ta nói thế là có ý gì, và sao giờ ông lại thấy mặt của Rhonin? Dựa vào những gì ông pháp sư trưởng vừa thấy, người đồng sự trẻ tuổi của ông hẳn

đã bị bắt giữ hoặc bị giết bởi orc. Nếu vậy đã quá muộn để Rhonin còn có thể có thêm giá trị nào nữa với Krasus – mặc dù có vẻ như đã đến được pháo đài trong núi, anh ta đã hoàn thành nhiệm vụ thực sự mà người bảo trợ của anh đã gửi anh đi để làm.

Kết hợp với những bằng chứng nhỏ khác mà Krasus đã để cho lũ orc ở Grim Batol khám phá ra mấy tháng qua, ông pháp sư rồng đã hi vọng có thể khuấy động lũ chỉ huy ở đấy, khiến chúng nghĩ rằng đó là một cuộc xâm lược thứ hai, một cuộc tấn công khôn khéo hơn sẽ được xúc tiến từ hướng tây. Dù vẫn còn một lực lượng khá lớn ở pháo đài trong núi đấy, sức mạnh thật sự của chúng nằm ở việc lũ rồng được gây giống và huấn luyện trong đó... và chúng càng ngày càng ít đi sau mỗi tuần. Thật tệ đối với lũ orc trong núi, vốn đã ít rồi chúng càng lại phải gửi đi càng nhiều quân tới phương bắc nhằm giúp đỡ Đại Tộc, khiến Grim Batol mất đi gần hết sức mạnh phòng thủ. Chống lại một đội quân ngang ngửa số lượng với đội quân đang chiến đấu ở vùng cận Dun Algaz, kể cả những tên orc trấn thủ vững vàng ở trong núi cũng phải chịu thua, rồi sau sẽ mất đi cơ hội huấn luyện thêm rồng phục vụ cho cuộc chiến.

Và không có thêm rồng để quấy nhiễu quân Liên Minh ở phía bắc, tàn quân của Đại Tộc cuối cùng sẽ sụp đổ dưới những đòn công kích liên tục đó.

Một lực lượng như thế đáng nhẽ đã có thể được lập nên và gửi tới từ hướng tây nếu không có sự thiếu hợp tác giữa các nhà lãnh đạo Liên Minh. Hầu hết nghĩ rằng Khaz Modan khi đến lúc rồi sẽ tự sụp đổ; tại sao lại phải mạo hiểm cho một nhiệm vụ như vậy? Krasus không thể tin rằng họ lại không dùng đến chiến thuật gọng kìm nhằm giải thoát thế giới này khỏi hiểm họa của orc, nhưng điều đó lại thêm vào một minh chứng cho sự thiếu tầm nhìn của những chủng tộc non trẻ. Ban đầu ông cố thuyết phục Kirin Tor thúc đẩy

các láng giềng của Dalaran hành động, nhưng ảnh hưởng của họ tới Vua Terenas đã bắt đầu lung lay, những đồng chí của ông trong hội đồng đã bắt đầu quay sang chạy chữa cho vị trí của họ trong Liên Minh mà vốn đã bị suy mòn.

Và vậy Krasus phải quyết định làm một trò lừa liều lĩnh, trông chờ vào suy nghĩ thủ đoạn và đầy hoang tưởng vốn có trong hàng chỉ huy của lũ orc. Khiến chúng tin rằng cuộc xâm lược sắp đến. Khiến chúng có cả bằng chứng thật sự để tin vào lời đồn mà ông và tay chân đã đồn thổi. Hẳn rồi sau đó chúng sẽ làm điều không thể ngờ tới.

Hẳn rồi sau đó chúng sẽ bỏ pháo đài trong núi và, với Alexstrasza được canh phòng cẩn thận, di chuyển ồ ồ tới hướng bắc.

Kế hoạch đã nhen nhóm cho một hi vọng điên rồ, nhưng trước sự ngạc nhiên của Krasus nó đã có những kết quả bất ngờ. Tên orc chỉ huy Grim Batol, kẻ tên Nekros Skullcrusher, về sau càng ngày càng chắc chắn rằng những ngày ngọn núi còn có thể dùng được chỉ có hạn, và hạn đó không còn nhiều. Lời đồn điên rồ của ông pháp sư đã khiến chúng mất ăn mất ngủ, vượt quá sự mong đợi của ông.

Và giờ... và giờ lũ orc đã có bằng chứng là một người tên là Rhonin. Anh pháp sư trẻ đã hoàn thành phần việc của mình. Anh đã cho Nekros thấy rằng pháo đài bất khả xâm phạm này có thể dễ dàng bị xâm nhập, đặc biệt khi nhờ vào ma thuật. Hẳn giờ tên orc chỉ huy sẽ ra lệnh bỏ Grim Batol mà đi.

Đúng vậy, Rhonin đã hoàn thành phần việc của mình rất tốt... và Krasus biết rằng ông sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì đã lợi dụng anh người kia.

Rồi nữ hoàng tình yêu của ông sẽ nghĩ gì về ông khi bà ấy biết được sự thật? Trong tất cả các con rồng, Alexstrasza là kẻ quan tâm tới những chủng tộc thấp kém hơn nhất. Họ là những đứa con của tương lại, như bà đã từng nói.

“Phải hoàn thành việc đó,” ông huýt gió.

Nhưng nếu hình ảnh trong hồ có ý định nhắc nhở ông về số phận của con tốt ấy, nó cũng xúi giục ông nhiều hơn nữa. Ông phải biết thêm.

Cúi người trên mặt hồ, Krasus nhắm mắt lại và tập trung. Cũng đã khá lâu rồi từ khi ông liên hệ với người tay chân tài giỏi nhất của mình. Nếu kẻ đó còn sống, thì chắc chắn ông ta có biết tới những chuyện xảy ra ở ngọn núi đó. Ông pháp sư rồng nghĩ về hình ảnh của kẻ ông đang muốn nói chuyện, rồi dùng hết sức mạnh và tâm trí vươn ra, để lập lại liên kết giữa hai người.

“Nghe ta nào... nghe lấy lời của ta... chúng ta cần phải nói chuyện gấp... cuối cùng ngày đầy sắp đến với chúng ta rồi, người bạn kiên nhẫn của ta, cái ngày tự do sẽ được dành lại ấy... nghe ta nào... Rom...”

[1]. 1 tấc bằng khoảng 2.54 centimet

[2]. Khoảng 15cm

Day of the Dragon – chapter 16

MƯỜI SÁU

“Nhắc hẳn lên,” giọng nói cục súc kia gầm gừ.

Những bàn tay cứng cáp thô bạo tóm lấy cẳng tay một Rhonin choáng váng và kéo anh đứng lên. Nước lạnh đột ngột tấp vào mặt anh, kéo anh ra khỏi cơn mê.

“Tay hẳn. Cái đó.” Một tên đang giữ tay anh phù thủy nhắc tay trái Rhonin lên. Kẻ nào đó tóm lấy bàn tay anh, nắm lấy ngón út-

Rhonin hét lên khi xương anh bị bẻ gãy. Mắt anh mở lớn, và anh nhìn vào một khuôn mặt tàn bạo đầy sẹo sau nhiều năm chinh chiến của một tên orc già. Vẻ mặt của tên orc không biểu lộ chút vui thú nào trước nỗi đau của anh người mà là đôi chút mất kiên nhẫn, có vẻ như những kẻ bắt được Rhonin đang nóng lòng muốn làm những việc quan trọng hơn.

“Con người.” Tiếng thốt ra như đang chửi rủa. “Mày có một cơ hội sống sót; những tên còn lại đâu?”

“Tôi không-” Rhonin ho. Cơn đau do ngón tay bị gãy vẫn còn chạy dọc người anh. “Tôi đi một mình.”

“Mày nghĩ tao là thằng ngu à?” tên chỉ huy gầm gừ. “Mày nghĩ Nekros này là thằng ngu à? Còn bao nhiêu ngón tay nữa nhỉ?” Hắn kéo ngón tay bên cạnh ngón vừa gãy. “Rất nhiều xương trong người. Rất nhiều xương để bẻ gãy!”

Rhonin nhanh chóng nghĩ ngợi trong cơn đau. Anh đã nói cho tên bắt anh rằng anh đã đến đây một mình và đã không làm thỏa mãn tên orc. Nekros còn muốn nghe gì nữa? Răng ngọn núi của hắn đang bị một đội quân xâm lược? Thứ gì có thể làm hắn hài lòng?

Dĩ nhiên điều đó cũng sẽ cứu mạng Rhonin tới khi anh có thể tìm ra cách trốn thoát.

Anh vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra, bất kể sự đề phòng của mình, anh đã bị Deathwing lừa. Hiển nhiên là gã rồng muốn anh pháp sư bị phát hiện. Nhưng tại sao? Dễ đoán rằng Nekros rất muốn bắt được những chiến sĩ đối phương đang lảng vảng trong chính pháo đài của hắn!

Rhonin phải gác kế hoạch mờ ám của Deathwing sang một bên. Giờ đây, mạng sống lay lắt của anh pháp sư được ưu tiên hơn hết.

“Không! Không... làm ơn... những kẻ khác... tôi không biết họ ở đâu... bị chia cắt...”

“Bị chia cắt à? Không nghĩ vậy! Mà đến vì bà ta đúng chứ? Mà đến vì Nữ Hoàng Ròng! Đó là nhiệm vụ của người, phù thủy à! Tao biết!” Nekros nhào về trước, hơi thở hắt phả vào mặt Rhonin khiến anh suýt bất tỉnh trở lại. “Gián điệp của tao nghe thấy! Mà nghe thấy phải không Kryll?”

“Vâng, đúng, vâng, đúng, Ông Chủ Nekros! Tôi đã nghe thấy tất cả!”

Rhonin cố nhìn qua người tên orc, nhưng Nekros không để cho anh nhìn thấy kẻ đang nói. Nhưng chính giọng nói đó đã để lộ ra nhiều thứ về danh tính của tên gián điệp, đặc biệt rằng tên Kryll này chính là tên yêu tinh mà anh đã nghe thấy hắt nói lúc trước.

“Tao nhắc lại với mà, con người, rằng mà đến vì con rồng đó có phải không?”

“Tôi bị chia-”

Nekros tát vào mặt anh, khiến máu chảy ra từ khóe miệng Rhonin. “Tiếp theo sẽ là một ngón tay nữa! Mà đến để giải cứu con rồng trước khi quân đội của bọn mà tới Grim Batol! Mà khiến mọi thứ hỗn độn để phục vụ cho công việc của mà phải không?”

Lần này, Rhonin nhận. “Vâng... đúng, chúng tôi đã làm vậy.”

“Mà nói ‘chúng tôi’! Hai lần rồi!” Tên orc trưởng nhào người trở lại đắc thắng. Lần đầu anh pháp sư bị thương nhận ra cái chân què của Nekros. Không ngạc nhiên lắm rằng tên orc cục súc này điều khiển chương trình ấp rồng thay vì trực tiếp tham chiến.

“Ngài thấy chứ, Nekros vĩ đại? Grim Batol không còn an toàn nữa, chủ nhân vẻ vang của tôi!” giọng nói cao vút của tên yêu tinh vang lên. “Ai biết còn bao nhiêu kẻ địch đang còn lẩn trốn trong những đường hầm vô số này? Ai biết còn bao lâu nữa là tới lúc Liên Minh tiến đánh ngài – với kẻ hắc ám dẫn đầu đoàn? Thật tiếc là gần như tất cả những con rồng còn lại của ngài đã tới gần Dun Algaz! Ngài không thể bảo vệ ngọn núi này với số ít như vậy! Tốt nhất là kẻ thù không nên tìm thấy chúng ta ở đây còn hơn là lãng phí rất nhiều vật quý-”

“Nói cho tao biết những gì tao chưa biết, đồ dê tiện nhỏ bé!” Hắc chỉ một ngón tay to bè vào ngực Rhonin. “Chà, tên này và bạn hắc đã đến quá muộn! Bọn mày sẽ không có được con rồng và con của bà đâu người ạ! Nekros đã đi trước các người rồi!”

“Tôi không-”

Lại thêm một cái tát. Thứ tốt nhất mà cơn đau nhức nhối trên mặt anh pháp sư có thể mang lại là nó khiến cơn đau ở ngón tay gãy giảm đi. “Bọn mày có thể có được Grim Batol, con người ạ, vì những gì nó đã phải trả! Rồi tất cả những thứ này sẽ sập xuống đầu bọn mày!”

“Nekros-người phải... dừng trò điên khùng này ngay!”

Rhonin ngược đầu lên. Anh biết giọng nói này, kể cả khi anh chỉ mới nghe thấy nó có một lần.

Lính canh của hắc cũng đã bắt đầu phản ứng lại giọng nói đó, và quay đi đủ cho anh nhìn thấy hình thù khổng lồ đầy vảy bị trói dã man bởi xích và cùm. Alexstrasza, Nữ Hoàng Rồng vĩ đại, chỉ có thể di chuyển được một chút. Tứ chi, đuôi, cánh và cổ bà đã bị giữ chặt. Bà chỉ có thể mở cái hàm to lớn của mình, nhưng cũng chỉ đủ để ăn và nói với nhiều cố gắng.

Tình trạng giam cầm khiến bà yếu đi thấy rõ. Rhonin từng thấy rồng trước đây, đặc biệt là những con đỏ, và chúng đều có những cái vảy lấp lánh ánh kim loại sáng rực. Ngược lại vảy của Alexstrasza bị mờ đục, và nhiều chỗ bị lỏng lẻo. Bà cũng không được ổn lắm khi anh nhìn vào vẻ mặt thần lẫn của bà. Cặp mắt nhìn có vẻ rất trống rỗng, chưa kể còn cực kỳ mệt mỏi.

Anh chỉ có thể tưởng tượng ra cảnh tù ngục của bà như thế nào. Bị ép phải sinh con để rồi chúng bị lũ kia huấn luyện nhằm phục vụ cho việc giết người của chúng. Bà gần như còn chưa kịp nhìn thấy những cái trứng thì chúng đã bị lấy đi. Thậm chí có lẽ bà ta còn cảm thấy thương tiếc cho những sinh mạng mất đi vì đám con cháu chết chóc của bà...

“Mày không được phép nói, đồ thần lẫn,” Nekros gầm gừ. Hắn với tay lấy cái túi bên hông và nắm lấy thứ gì đó.

Rhonin nổi cả da gà khi một nguồn sức mạnh ma thuật to lớn trỗi dậy. Anh không biết tên orc đang giữ thứ gì, nhưng nó khiến Nữ Hoàng Rồng kêu la đau đớn tới mức chỉ có thể gây ra bởi chẳng ai khác ngoài Nekros.

Bất kể sự đau đớn, Alexstrasza vẫn tiếp tục. “Người-người chỉ tốn năng lượng và-và thời gian thôi Nekros! Những thứ mà người chiến đấu đã-đã mất rồi!”

Bằng tiếng rên rỉ, cuối cùng bà nhắm mắt lại. Hơi thở của bà dồn dập và nông hơn hẳn lúc này trước khi dần ổn định trở lại.

“Chỉ có Zuluhed mới được ra lệnh cho tao, đồ thần lẫn,” tên orc cụt chân lẩm bẩm. “Và ông ta đang ở rất xa nơi đây.” Hắn bỏ tay ra khỏi chiếc túi. Cùng lúc đó nguồn sức mạnh ma thuật Rhonin cảm thấy lúc trước đột ngột biến mất.

Anh pháp sư đã nghe nhiều lời đồn về việc làm thế nào Đại Tộc có thể kiểm soát nổi một sinh vật mạnh mẽ như thế, nhưng không thứ gì sánh được với thứ anh vừa chứng kiến. Rõ ràng có thứ cổ vật gì đó hay thứ thiết bị với sức mạnh ghê gớm nào đó nằm trong cái túi đó. Liệu Nekros có thực sự hiểu được sức mạnh hắc đang mang không? Với nó hẳn hoàn toàn có thể thống trị toàn Đại Tộc!

“Chúng ta cần săn bắt những tên còn lại,” tên chiến binh già quay về phía một tên lính canh đứng cạnh lối vào. “Mày tìm thấy xác tên lính canh ở đâu?”

“Tầng năm, hầm ba.”

Nekros nhú lông mày. “Bên trên chúng ta à?” Hắc nhìn Rhonin như thể đang nhìn một miếng thịt bò to bự. “Trò của lũ phù thủy! Tìm kiếm tất cả mọi thứ từ tầng năm trở lên, và – không chừa bất cứ đường hầm nào! Bằng cách nào đó chúng đã đến từ phía trên!” Một điệu cười nhe răng chậm chậm nở ra trên khuôn mặt kỳ dị có cái răng nanh to bự của hắc. “Có thể không phải là do phép thuật! Torgus nhìn thấy lũ bằng sư! Chính nó! Lũ còn lại đến sau khi Deathwing đánh bại Torgus!”

“Deathwing-Deathwing c-chỉ phục vụ mỗi mình hắc thôi!” Alexstrasza đột nhiên nói, mắt mở lớn. Bà nói bằng giọng giống như sợ hãi, điều đó Rhonin không thể trách bà. Ai mà không sợ gã quỷ đen đó chứ?

“Nhưng hắc đang hợp tác với lũ người,” kẻ bắt bà khẳng khẳng. “Torgus nhìn thấy hắc!” Tay hắc vồ lấy cái túi. “Chà, có lẽ bọn tao cũng đã sẵn sàng cho hắc rồi!”

Giờ Rhonin chỉ có thể nhìn vào cái túi và cái thứ chứa trong đó, dựa vào hình dáng đó có thể là một cái mề đay hoặc là một cái đĩa. Thứ sức mạnh gì

nó mang mà có thể khiến Nekros tin rằng có tác dụng lên cả gã quái vật mặc giáp đó chứ?

“Đó là lũ rồng chúng mày đều muốn...” Nekros lại quay sang nhìn anh phù thủy. “Và đó là lũ rồng chúng mày sẽ có... nhưng chúng mày và tên hắc ám sẽ không vui mừng được lâu đâu, con người à!” Hắc vẩy về phía lối ra. “Đem hắc đi!”

“Giết hắc chứ?” một tên lính canh lăm bầm đầy hi vọng.

“Chưa đâu! Cần phải thẩm vấn tên này nhiều nữa... có lẽ! Mày biết chỗ giam hắc rồi đấy! Tao sẽ đến ngay sau thôi để đảm bảo ma thuật của hắc cũng không giúp gì được!”

Hai tên orc khổng lồ kéo Rhonin đi bằng sức khỏe mãnh liệt tới mức anh cảm giác như chúng đang giật đứt cánh tay ra khỏi vai anh vậy. Trong cảnh mờ ảo, anh thấy loáng thoáng Nekros đang quay về phía một tên orc khác.

“Tăng gấp đôi công việc! Sẵn sàng những xe hàng! Tao sẽ xử lý nữ hoàng! Tao muốn mọi thứ được sẵn sàng!”

Nekros biến mất khỏi tầm mắt của Rhonin – và một hình thù khác đi vào.

Tên yêu tinh tên orc gọi là Kryll nháy mắt với Rhonin như thể cả hai đang giữ một bí mật nào đó. Khi anh pháp sư mở miệng, hình thù bé nhỏ xấu xa lắc cái đầu ngoại cổ và cười. Trong tay hắc, tên yêu tinh nắm chặt một thứ, thứ thu hút sự chú ý của anh người.

Kryll đưa bàn tay ra trước đủ để Rhonin nhìn thấy thứ hắc đang cầm.

Cái mẽ đay của Deathwing.

Khi những tên lính canh kéo anh ra khỏi phòng tên chỉ huy, anh phù thủy mệt mỏi giờ đã biết rằng bằng cách nào Deathwing biết quá nhiều thông tin về Grim Batol như vậy. Anh cũng biết rằng dù Nekros đang toan tính điều gì, tên orc, cũng như Rhonin, đang làm theo chính xác những gì gã rồng đen ấy muốn.

Dù là đang ở nhà trong rừng hay trên đồi, Vereesa phải thừa nhận rằng khi phải xuống mặt đất cô không thể phân biệt được các đường hầm với nhau. Cảm nhận phương hướng của cô sai lệch hoàn toàn – và nó khiến cô phân tâm quá nhiều. Dù cho lũ troll đã sử dụng những đường hầm này bao lâu nay, hầu hết chúng đã bị đánh sập bởi người lùn vào cái thời những vùng xung quanh Grim Batol được dùng để đào những hệ thống khai khoáng phức tạp. Điều đó có nghĩa là Rom, Gimmel, và kể cả Falstad không khó khăn lắm khi đi qua chúng, nhưng nàng tiên cao ráo hầu như lúc nào cũng phải cúi người. Lưng và chân cô mỏi nhừ, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, không muốn biểu hiện chút yếu đuối nào khi đứng bên cạnh những chiến binh cứng cáp. Dù sao thì chính Vereesa là người khẳng khái đòi đến nơi này.

Nhưng rồi cuối cùng cô cũng phải hỏi, “Chúng ta gần đến chưa?”

“Sớm, sớm thôi,” Rom trả lời. Không may là ông ta đã nói như thế vài lần rồi.

“Lối này,” Falstad lơ mơ. “Giờ lại đến đâu rồi?”

“Cái hang dẫn tới một nơi từng là trạm vận chuyển vàng do bọn ta khai thác. Các người có thể thấy được vài đường ray cũ, nếu bọn orc còn chưa nung chảy hết chúng ra để làm vũ khí.”

“Và theo đường này chúng ta có thể vào trong được ư?”

“Đúng, các người có thể đi dọc theo đường cũ kể cả khi những đường ray đã biến mất. Chúng có đặt vài tên lính gác ở đấy nên sẽ không dễ dàng đâu.”

Vereesa nói. “Ngài nhắc đến cả rồng nữa. Ở trên có xa không?”

“Không phải rồng trên trời, Tiểu Thư Vereesa, mà là ở trên mặt đất. Các người sẽ phải nói là rất phức tạp.”

“Trên mặt đất?” Falstad khịt mũi.

“Ừ, những con có cánh bị thương hoặc không đáng tin để thả ra. Chắc có hai con ở mạn này của núi.”

“Trên mặt đất...” ông lùn đỉnh Tổ Chim lẩm bẩm. “Sẽ là một kiểu đánh nhau khác...”

Rom đột ngột dừng lại, chỉ thẳng. “Kia rồi, Tiểu Thư Vereesa! Lối ra!”

Nàng tuần du nheo mắt nhìn nhưng kể cả với tầm nhìn đêm ưu việt, cô cũng không thể thấy lối ra đó.

Nhưng có vẻ như Falstad thấy được. “Nhỏ xíu. Chật quá.”

“Ừ, quá chật với orc và chúng nghĩ là quá chật với chúng ta, nhưng đó chính là mảnh.”

Chẳng nhìn thấy gì, Vereesa phải đi theo mấy người lùn để tự chứng minh. Sau đó họ tới sát một thứ có vẻ là một lối cụt mà cô bắt đầu nhận ra một chút ánh sáng lọt vào được từ bên trên. Bước lại gần hơn, nàng tiên chỉ thấy nó chỉ to vừa đủ để thọc kiếm qua, quá nhỏ so với thân thể cô.

Cô nhìn xuống người chỉ huy đám người lùn đồi. “Ngài nói là mảnh?”

“Đúng! Mánh đó là các người phải di chuyển đồng đá đã được bọn ta đặt vào đây, sau đó mở cái lỗ đủ to, nhưng các người sẽ không thể làm thế từ bên ngoài! Từ đây trông có vẻ chỉ có một tảng đá, và sẽ khiến lũ orc tốn nhiều thời gian hơn hẳn những gì chúng có thể dành cho việc này!”

“Chúng có biết các ngài ở dưới mặt đất chứ?”

Vẻ mặt Rom trở nên khắc khổ. “Có, nhưng với lũ rồng, chúng chẳng sợ gì bọn ta. Con đường các người đi vào đó rất nguy hiểm. Với các người hẳn quá hiển nhiên rồi. Chúng vô dụng với bọn ta vì nó dẫn lại gần chúng và cũng chẳng cho phép bọn ta thoát khỏi lũ xâm lược đáng nguyên rủa kia...”

Vì lý do nào đó cô không hiểu, Vereesa thấy rằng ông chỉ huy lùn không nói cho cô tất cả mọi thứ. Những gì ông nói nhìn chung có vẻ rất đúng, nhưng vì một lý do khác người của ông ta không hề sử dụng con đường này. Liệu có chuyện gì xảy ra trong quá khứ khiến họ lánh xa nó, hay là nó thực sự quá nguy hiểm?

Nếu nguy hiểm đến vậy, nàng tiên còn muốn mạo hiểm nữa không?

Cô đã quyết định rồi. Nếu không phải vì Rhonin thì cũng vì những gì cô có thể làm nhằm chấm dứt cái cuộc chiến dài hơi này – mặc dù Vereesa vẫn giữ chút hi vọng rằng bằng cách nào đó cô sẽ gặp được anh phù thủy còn sống.

“Chúng ta nên bắt đầu thôi. Có cần thứ tự nào đó để di chuyển đồng đá này không?”

Rom nháy mắt. “Tiểu thư tiên, các người phải đợi tới lúc trời tối! Không cần muộn hơn, các người sẽ thấy rõ như ta đang đứng trước mặt các người đây!”

“Nhưng chúng tôi không thể chờ lâu thế được!” Vereesa không biết đã bao tiếng đồng hồ trôi qua kể từ khi cô và Falstad bị lũ troll bắt, nhưng chắc chỉ mới vài giờ thôi.

“Chỉ còn hơn một tiếng nữa thôi, Tiểu Thư Vereesa à! Chắc rằng điều đó sẽ cứu mạng các người đấy!”

Chỉ phải chờ ít thế thôi à? Nàng tuần du nhìn Falstad.

“Nàng đã bất tỉnh rất lâu,” ông trả lời cho câu hỏi mà cô không hề nói ra.

“Có lúc ta tưởng nàng đã chết.”

Nàng tiên cố bình tĩnh lại. “Được thôi. Chúng ta có thể đợi tới lúc đó.”

“Tốt!” Người chỉ huy các người lùn đòi vỗ tay. “Chúng ta sẽ có thời gian ăn uống và nghỉ ngơi!”

Mặc dù ban đầu Vereesa quá căng thẳng để nghĩ đến thức ăn, cô cũng chấp nhận bữa ăn giản dị mà Grimmel đưa cho cô ít phút sau. Chuyện những linh hồn chật vật đó chia sẻ chút ít những gì họ có đã nói lên lòng trắc ẩn và sự thân thiết to lớn của họ. Nếu những người lùn muốn, họ đã có thể giết cả Falstad và cô sau khi xử lý xong lũ troll. Chẳng thể có kẻ nào ngoài họ có thể thông thái hơn chính họ được cả.

Gimmel nhận trách nhiệm chia đều lương thực cho tất cả mọi người. Rom sau khi nhận được khẩu phần của mình, từ từ dạo quanh, nói rằng ông định thám thính những đường hầm bên hông mà họ đi qua lúc trước để xem có bất cứ dấu vết gì của lũ troll không.

Falstad khoái trá ăn, có vẻ thích thú với hương vị của món thịt khô và hoa quả. Vereesa ăn không mấy hăng hái, món ăn người lùn không mấy nổi tiếng

về vị ngon đối với cả tiên và người. Cô hiểu họ xông khói thịt nhằm dễ dàng bảo quản hơn, và rồi còn rất ngạc nhiên khi có người tìm thấy hay thậm chí trồng được cả hoa quả ở cái vùng đất cằn cỗi này, nhưng vị giác nhạy cảm đang phản đối cô. Tuy nhiên thức ăn còn đầy đó, và nàng tuần du biết cô cần năng lượng.

Sau khi ăn xong khẩu phần, Vereesa đứng dậy nhìn quanh. Falstad và những người lùn khác đã nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng nàng tiên thiếu kiên nhẫn cần đi dạo. Cô nhăn mặt, nghĩ về chuyện làm sao mà thầy của cô lại gọi cô là con người. Hầu hết tiên khi lớn lên đều có khuynh hướng trở nên kiên nhẫn hơn, nhưng một số vẫn giữ thói đó mãi về sau. Những người đó về sau thường sống ở xa quê nhà hoặc làm những nhiệm vụ giúp họ đi khắp nơi mà vẫn nhân danh chủng tộc mình. Có lẽ nếu cô sống sót qua chuyện này, cô sẽ chọn một trong các con đường đó, có thể là tới thăm Dalaran.

May thay cho Vereesa, những đường hầm ở đây được đào ra cao hơn những nơi khác nên cô dễ dàng bước qua. Hầu hết khi đi qua những hành lang đá cô chỉ phải hơi cúi người, thậm chí thỉnh thoảng có thể hoàn toàn đứng thẳng.

Một tiếng ghệt từ xa phía trước khiến cô dừng lại. Nàng tuần du đã đi xa hơn cô dự tính, đủ để cô có thể bước vào khu vực thuộc địa của troll. Cực kỳ cẩn thận không để gây ra tiếng động, Vereesa rút kiếm ra rồi nhích về trước.

Giọng nói đó không giống của một troll. Thực tế là cô càng lại gần, cô càng cảm thấy giọng nói đó quen thuộc – nhưng làm sao lại thế?

“-đành thế thừa bậc vĩ đại! Không nghĩ là ngài lại muốn họ biết về ngài!”
Ngừng một chút. “Vâng, một tuần du tiên đẹp cả khuôn mặt và vóc dáng,

đúng là cô ta.” Lại ngừng. “Kẻ kia ư? Một người man rợ từ đỉnh Tổ Chim. Nói là con thú của hắc trồn được khi lũ troll bắt họ.”

Cố hết khả năng, Vereesa cũng không thể nghe được người thứ hai đang nói gì, nhưng ít nhất cô biết họ đang nói về ai. Một người lùn đồi, và một người rất giống cô.

Rom. Vậy dự định của ông ta về việc tuần tra trong mấy đường hầm này không hoàn toàn là sự thật. Nhưng ông ta đang nói với ai và sao nàng tiên không thể nghe thấy hắn? Liệu ông lùn đó có điên không? Chẳng lẽ ông ta đang nói với chính mình?

Rom hiện tại đang không nói gì và có lẽ có thể hiểu được người bạn im lặng kia đang nói gì. Vereesa mạo hiểm tiến tới hành lang nơi giọng nói ông lùn vang tới. Cô nép sát phía sau đủ để thăm dò ông ta bằng một mắt.

Ông lùn ngồi trên một tảng đá, nhìn xuống bàn tay đang khum lại, trong đó có một thứ tỏa ánh sáng màu đỏ. Vereesa nheo mắt cố nhìn xem đó là gì.

Khó khăn lắm cô mới nhận ra một cái mề đay nhỏ có vẻ có một viên ngọc ở chính giữa. Vereesa không cần phải là một pháp sư như Rhonin mới có thể nhận ra một vật chứa đầy sức mạnh như vậy, một cái bùa được tạo ra bởi ma thuật. Những chúa tiên vĩ đại dùng những thứ tương tự như vậy để liên lạc với những người đồng sự và tay sai.

Người pháp sư nào đang nói chuyện với Rom? Được biết là người lùn vốn không ưa thích ma thuật hay thích những kẻ sử dụng nó cho lắm.

Nếu Rom có liên kết với một pháp sư, vậy thì kẻ nào mà ông lùn đang phục vụ, và tại sao ông ta và cả nhóm vẫn còn lang thang khắp các đường hầm, hi

vọng một ngày sẽ được tự do đi lại dưới ánh mặt trời? Hẳn là người pháp sư vĩ đại này có thể làm được gì cho họ.

“Cái gì?” Rom đột nhiên thốt lên. “Ở đâu?”

Ông giật mình ngược lên, mắt nhìn thẳng hướng cô.

Vereesa lùi lại rời xa khỏi tầm nhìn, nhưng cô biết phản ứng của cô là quá muộn. Ông chỉ huy lùn đã nhìn thấy cô, bất kể ở đó rất tối.

“Bước ra chỗ nào ta có thể thấy người!” ông gọi. Khi cô lưỡng lự, Rom nói thêm, “Ta biết là cô mà Tiểu Thư Vereesa...”

Thấy không còn lý do gì để lẩn trốn nữa, nàng tuần du bước ra. Cô không định cho kiếm vào vỏ, không dám chắc rằng Rom không phải là kẻ phản bội chính người của mình chứ chưa nói là với cô.

Cô thấy ông nhìn cô đầy thất vọng. “Ta cứ nghĩ là ta đã đi đủ xa để tránh được đôi tai tiên sắc bén đó chứ! Sao cô lại tới đây?”

“Tôi không có mục đích gì cả, ngài Rom. Tôi chỉ định đi dạo thôi. Nhưng những gì ngài làm đặt ra nhiều câu hỏi đấy...”

“Việc này không có liên quan tới cô đâu – nhỉ?”

Viên đá quý trên cái mũ day sáng lên, khiến cả hai giật mình. Rom nghiêng đầu sang một bên, như thể đang lắng nghe người kia. Nếu vậy hẳn ông ta hẳn không hề thích thú với những gì ông nghe được.

“Ngài có nghĩ như thế là khôn ngoan – vâng, nếu ngài nói vậy...”

Vereesa nắm chặt đốc kiếm. “Ngài đang nói với ai vậy?”

Trước sự ngạc nhiên của cô, Rom đưa chiếc mẽ đay ra. “Ngài ấy sẽ tự nói.” Khi cô không dám cầm lấy cái mẽ đay, ông nói thêm, “Ngài ấy là bạn, không phải thù.”

Vẫn còn giữ kiếm, nàng tiên vươn tay kia ra và thận trọng cầm cái bùa. Cô chờ đợi một đòn đánh hay ngọn lửa thiêu đốt nào đấy, nhưng cái mẽ đay hoàn toàn mát và vô hại.

Ta xin chào cô, Vereesa Windrunner.

Những lời nói đó vang lên trong đầu cô. Vereesa suýt làm rơi cái mẽ đay, không phải vì giọng nói, mà là vì người đó biết tên cô. Cô nhìn Rom, ông có vẻ đang khuyến khích cô nói chuyện.

Ông là ai? Nàng tuần du cố gượng suy nghĩ về phía người kia. Không có gì xảy ra. Cô lại nhìn ông lùn.

“Ngài ấy có nói gì với cô không?”

“Ông ta nói với trí óc tôi. Tôi trả lời cũng theo cách đó, nhưng ông ta không trả lời lại.”

“Cô phải nói chuyện với cái bùa kia! Ngài ấy sẽ nghe thấy giọng cô vào đầu kia. Cùng cách mà ngài ấy nói chuyện với cô.” Khuôn mặt giống chó ấy có vẻ biết lỗi. “Ta không biết tại sao lại vậy, nhưng đó là cách nó hoạt động...”

Cô lại nhìn cái mẽ đay, Vereesa thử lại. “Ông là ai?”

Cô biết ta thông qua thư ta gửi cho cấp trên của cô. Ta là Krasus của Kirin Tor.

Krasus? Đó là tên của người pháp sư đã thu xếp với các tiên để cho Vereesa dẫn đường cho Rhonin tới bãi biển vào hồi đầu. Cô chỉ biết chút ít về ông ta

thông qua việc sử dụng cô biểu lộ sự kính trọng khi thực hiện yêu cầu của ông ta. Vereesa chỉ biết có rất ít người có thể ra lệnh như vậy với một chúa tiên.

“Tôi biết tên ông. Ông là người bảo trợ của Rhonin.”

Lại im lặng. Một sự im lặng không dễ chịu gì như nàng tuần du nghĩ. *Ta chịu trách nhiệm vì hành trình của anh ta.*

“Ông biết anh ta có thể sẽ thành tù nhân của orc chứ?”

Ta có. Điều đó không phải cố ý.

Không cố ý à? Vereesa cảm thấy sự tức giận mà không có lý do gì bùng lên trong người. Không cố ý à?

Nhiệm vụ của anh ta chỉ là trinh sát thôi. Không còn gì hơn nữa.

Nàng tiên vốn từ lâu không còn tin điều đó nữa. “Trinh sát cái gì? Ngục Grim Batol à? Hay là anh ta gặp được những người lừa dối vì lý do nào đó ông không dự định?”

Lại dừng lại. Rồi, *Hoàn cảnh phức tạp hơn hẳn thế, cô gái trẻ, và hiện tại ngày càng phức tạp hơn. Đặc biệt sự có mặt của cô càng không phải một phần trong kế hoạch. Cô đáng ra nên quay về cảng rồi.*

“Tôi đã tuyên thệ. Tôi cảm thấy nó cần tiếp tục khi vượt qua bờ biển Lordaeron.”

Cạnh cô, Rom đang mang vẻ mặt ngớ ngẩn. Không thể nghe thấy ông phù thủy nói gì, ông chỉ có thể đoán câu nói của Krasus nhờ vào câu trả lời của Vereesa.

Rhonin đang... may thay, Krasus cuối cùng cũng trả lời.

“Nếu anh ta vẫn còn sống,” cô gần như quát.

Lại một lần nữa, ông pháp sư lại ngập ngừng trước khi trả lời. Sao ông ta lại như thế? Hẳn là ông ta chẳng hề quan tâm tới chuyện gì xảy ra với Rhonin. Vereesa biết khá rõ cách các pháp sư, cả người và tiên, sử dụng chính những người của mình nếu có thể. Chỉ có một điều khiến cô ngạc nhiên là Rhonin, kẻ có vẻ thông minh hơn, lại thất bại vì thủ đoạn này của Krasus.

Đúng... nếu anh ta vẫn còn sống... Lại ngập ngừng... thì để ta xem có cách nào để giải thoát cho anh ta.

Câu trả lời khiến cô bất ngờ. Cô không ngờ ông ta lại nói thế.

Vereesa Windrunner, hãy nghe ta. Ta đã mắc sai lầm trong khi quyết định – vì mục đích lớn lao – và số phận của Rhonin đang bị ảnh hưởng xấu. Cô định tìm anh ta phải không?

“Đúng thế.”

Kể cả trong pháo đài trong núi của lũ orc? Nơi có đầy rồng chứ?

“Đúng.”

Rhonin thật may mắn vì có cô làm người đồng hành... và ta hi vọng giờ vẫn còn may mắn. Ta sẽ làm những gì có thể để hỗ trợ cho cô trong nhiệm vụ kinh khủng này, mặc dù dĩ nhiên mỗi hiểm nguy cô đành phải chịu.

“Dĩ nhiên,” nàng tiên thần nhiên trả lời.

Xin hãy đưa cái bùa lại cho Rom. Ta muốn nói chuyện với anh ta một chút.

Với sự mong muốn được tránh xa cái dụng cụ của phù thủy này, Vereesa đưa cái mẽ đay lại cho ông lùn. Rom cầm nó và nhìn vào viên ngọc. Thỉnh thoảng ông gật đầu, mặt dù rõ ràng những gì Krasus nói khiến ông phiền lòng lắm.

Cuối cùng, ông nhìn Vereesa. “Nếu người nghĩ điều đó là cần thiết...”

Cô nhận ra lời đó là dành cho ông pháp sư. Một lát sau, ánh sáng trên viên ngọc tắt đi. Rom, trông có vẻ không vui lắm, đưa cái bùa cho nàng tiên.

“Cái gì vậy?”

“Ngài ấy muốn cô giữ nó cho hành trình. Đây! Ngài ấy sẽ tự nói với cô!”

Vereesa lại cầm thứ đồ đó. Ngay lập tức giọng của Krasus lại ngập tràn đầu óc cô. *Rom nói cho cô rằng ta muốn cô mang thứ này chưa?*

“Rồi, nhưng tôi không muốn-”

Cô có muốn tìm Rhonin không? Cô có muốn cứu anh ta không?

“Có, nhưng-”

Ta là hi vọng duy nhất của cô.

Cô đã có thể tranh cãi với ông ta, nhưng thực ra nàng tuần du cũng biết rằng cô cần trợ giúp. Chỉ cùng với Falstad, mọi chuyện quá khó khăn với cô.

“Được rồi. Ta sẽ làm gì?”

Đeo cái bùa quanh cổ, rồi cùng Rom trở về với những người khác. Ta sẽ dẫn đường cho cô và người bạn lùn của cô tới ngọn núi... và tới nơi có khả năng sẽ tìm thấy Rhonin.

Ông ta không cho cô tất cả những gì cô cần, nhưng đủ để khiến cô đồng ý. Vòng sợi xích qua đầu, Vereesa để cái mẽ đay nằm trước ngực cô.

Cô sẽ có thể nghe thấy ta bất cứ khi nào ta muốn, Vereesa Windrunner.

Rom vượt lên phía trước, đầu ngoảnh lại. “Đi nào! Chúng ta đang lãng phí thời gian đấy, tiểu thư tiên.”

Khi cô đi theo, Krasus vẫn tiếp tục nói với cô. *Đừng nhắc đến những gì cái mẽ đay này làm. Cũng đừng bàn luận với những người khác trừ khi ta cho*

phép. Chỉ Rom và Gimmel là có biết vai trò của ta thôi.

“Và đó là gì?” cô không thể không nói.

Cố đảm bảo cho tương lai của tất cả chúng ta.

Nàng tiên nghi ngờ về điều đó, nhưng không hỏi gì. Cô vẫn không tin ông pháp sư, nhưng khó có sự lựa chọn nào khác.

Có lẽ Krasus biết điều đó, nên ông ta nói thêm, *Nghe ta này, Vereesa Windrunner. Ta có thể sẽ bảo cô làm những việc cô sẽ không nghĩ là sẽ giúp ích cho cô hay những người cô quan tâm. Hãy tin vào chúng. Có những nguy hiểm phía trước mà cô không hiểu, những nguy hiểm mà mình cô không thể đối mặt.*

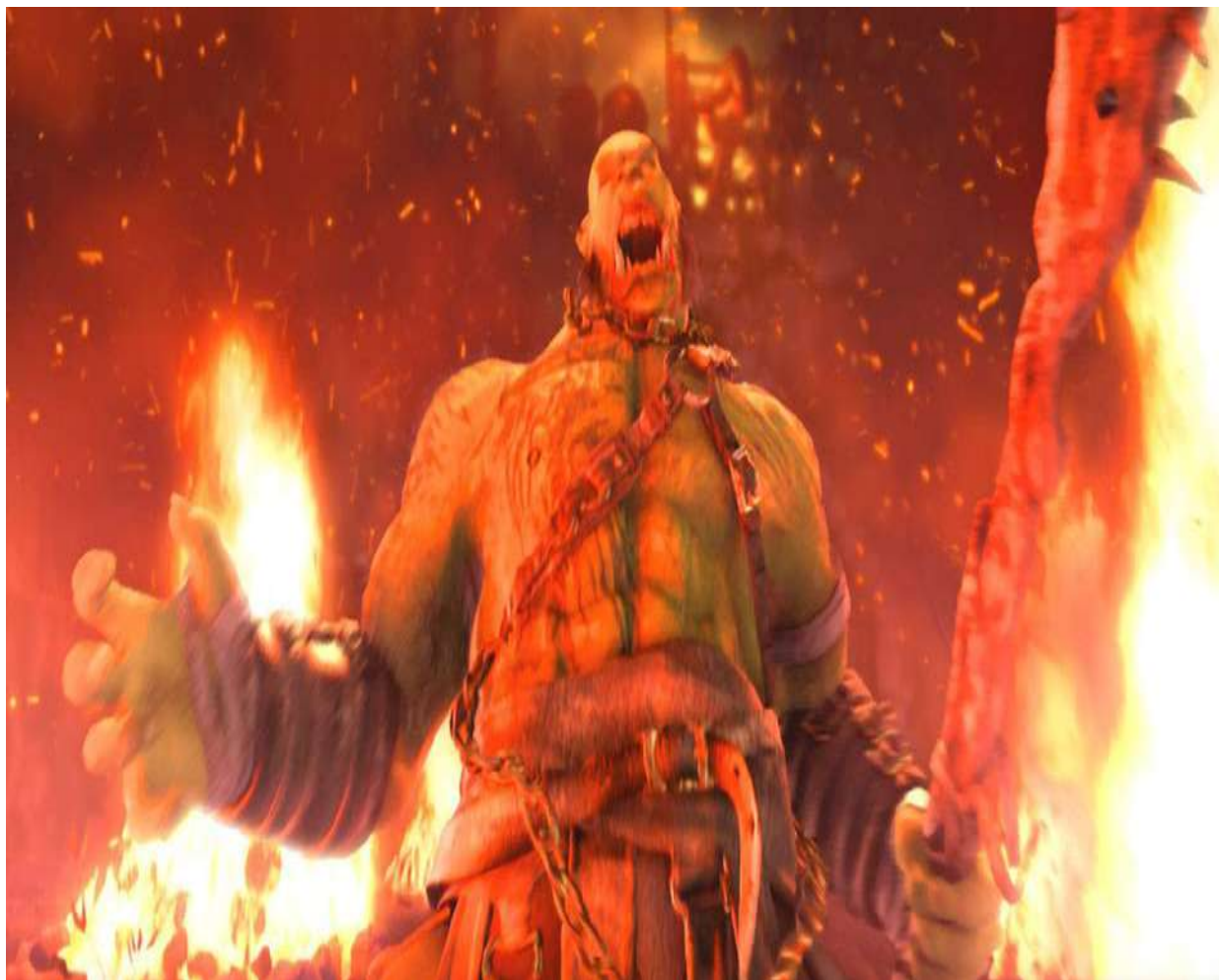
Và ông thì hiểu được tất cả điều đó à? Vereesa nghĩ, biết rằng Krasus sẽ không nghe được câu hỏi.

Vẫn còn ít thời gian nữa trước khi mặt trời lặn. Ta phải lo việc của mình. Đừng rời khỏi đường hầm đến khi ta nói tiếp với cô. Giờ thì tạm biệt, Vereesa Windrunner.

Trước khi cô kịp phản đối, giọng nói của ông đã ngừng bật. Nàng tuần du thầm nguyện rửa trong hơi thở. Cô đã chấp nhận sự trợ giúp đáng ngờ của ông pháp sư, giờ cô phải nghe lệnh ông ta. Vereesa không muốn đặt tính mạng mình – chưa kể của Falstad – vào tay một pháp sư kẻ đang ra lệnh trong an toàn từ tòa tháp xa lắc của ông ta.

Tệ hơn, nàng tiên vừa đặt sinh mạng họ vào tay của cùng người pháp sư *ngay từ đầu* đã gửi Rhonin vào cái hành trình điên khùng này... và có vẻ định để anh ta chết.

Day of the Dragon – chapter 17

MƯỜI BẢY

Vào lúc nào đó khi bị lũ orc lôi tới nơi giam giữ, Rhonin đã bất tỉnh trở lại. Phải thừa nhận rằng anh đã được chăm sóc rất nhiệt tình bởi lũ lính gác, chúng cực kỳ khoái trá khi đánh anh hay là vặn xoắn tay anh lại. Cơn đau từ ngón tay gãy không đáng là gì so với những gì chúng làm với anh khi anh ngất đi.

Nhưng cuối cùng anh phù thủy cũng đã tỉnh dậy – và thức dậy với cơn ác mộng là có một cái đầu lâu đỏ với hố mắt đen đang cười nham hiểm với anh.

Anh phù thủy giật mình phản xạ bằng cách né ra sau, nhưng điều đó khiến Rhonin đau đớn và phát hiện ra rằng cổ tay và cổ chân anh đều đã bị cùm chặt. Cố gắng thế nào anh cũng không thể thoát được cái cảnh tượng kinh khủng đang lập lòe ngay trước mặt anh.

Nhưng con quỷ đó không hề di chuyển. Rhonin dần thấy bớt sợ hãi và xem xét sinh vật bất động kia. Cao to hơn hẳn một con người, nó khoác trên người một bộ xương bọc cháy thay cho áo giáp. Cái ban đầu anh nghĩ là một nụ cười nham hiểm thực ra là do con quỷ canh gác này không hề có chút thịt nào trên mặt nó. Lửa bao quanh nó, nhưng anh pháp sư không hề thấy nóng. Nhưng anh vẫn cho rằng nếu những cái tay xương xấu bọc cháy kia mà chạm vào người anh thì sẽ gây ra cơn đau đớn cùng cực.

Không còn cách nào khác, Rhonin đành cố nói chuyện với sinh vật đó.
“Người là cái-ai vậy?”

Không trả lời. Ngoại trừ những ngọn lửa rung rinh, hình nhân ma quỷ đó vẫn bất động.

“Người nghe thấy ta nói không?”

Cũng không có gì.

Ít sợ hãi hơn và dần trở nên tò mò, anh pháp sư cúi về trước hết sức mà sợ xích cho phép. Anh lắc lư một chân tới và lui một cách đáng ngờ. Và vẫn không hề có tín hiệu trả lời, kể cả việc quay đầu về phía cái chân đang di chuyển ấy.

Ngoài vẻ ngoài cực kỳ kinh dị, sinh vật đó trông còn thiếu sức sống hơn cả một bức tượng. Mặc dù với hình thù quỷ quái, có thể nó không phải là ma quỷ. Rhonin đã từng nghiên cứu về golem, nhưng chưa từng nhìn thấy một

con như thế này trước đây, một con bốc lửa như vậy. Nhưng anh nghĩ không thể khác được.

Anh pháp sư cau mày, thắc mắc về khả năng của con golem. Thực ra anh chỉ còn một cách để tìm ra... và, dù sao thì anh phù thủy vẫn cần phải trốn ra.

Cố gắng không nghĩ đến cơn đau, Rhonin bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển những ngón tay còn lại nhằm thi triển một phép thuật mà anh hi vọng có thể tống khứ tên lính canh quái dị kia đi-

Nhưng bằng sự nhanh nhẹn lạ thường, con golem lửa tiến tới tóm lấy cổ tay vốn đã bị thương của Rhonin.

Ngọn lửa nóng bỏng nhận chìm anh người, nhưng là một ngọn lửa bên trong, ngọn lửa đốt cháy chính *linh hồn* anh. Rhonin hét, rồi lại hét. Anh gào thét mãi tới khi không còn có thể gào được nữa.

Gần như bất tỉnh, anh gục đầu xuống, cầu mong rằng ngọn lửa bên trong đó sẽ kết thúc hoặc thiêu trụi anh hoàn toàn đi.

Con golem bỏ tay ra khỏi tay anh.

Ngọn lửa đó biến mất. Rhonin thở hổn hển, cố gắng nhấc đầu lên nhìn tên lính canh kinh dị kia. Khuôn mặt chế nhạo kỳ cục của con golem nhìn lại anh, hoàn toàn thờ ơ với sự tra tấn nó vừa thực hiện với nạn nhân của nó.

“Đồ-đồ khốn...”

Phía xa con golem, một điệu cười quen thuộc khiến tóc gáy anh pháp sư dựng đứng.

“Hư đồn, hư đồn!” giọng nói cao vút rít lên. “Chơi với lửa thì sẽ bị bỏng! Chơi với lửa thì sẽ bị bỏng!”

Rhonin nghiêng đầu sang bên – lúc đầu đầy thận trọng, rồi nhanh chóng hơn khi thấy tên bạn quái dị đó không phản ứng. Gần lối vào có một tên yêu tinh mà Nekros gọi tên là Kryll đang đứng đó, cũng là tên yêu tinh mà Rhonin biết là hẳn làm việc cho Deathwing.

Thậm chí Kryll còn đang mang cái mẽ đay có viên pha lê đen. Anh phù thủy ngạc nhiên trước vẻ ngạo mạn của tên yêu tinh. Hẳn Nekros sẽ thắc mắc tại sao tên tay sai của hắn lại mang cái bùa của Rhonin.

Kryll để ý thấy cái nhìn của anh. “Ông chủ Nekros chưa từng nhìn thấy người mang nó, con người ạ – và yêu tinh bọn ta lúc nào chẳng lượm lặt mấy thứ trang sức chứ!”

Thực tế còn hơn như thế. “Ông ta quá bận bịu để mà chú ý nhỉ?”

“Thông minh lắm, con người, thông minh! Và nếu người nói với ông ta, ông ta sẽ không nghe đâu! Tội nghiệp, Ông chủ Nekros tội nghiệp có nhiều thứ để bận tâm lắm! Di chuyển lũ rồng và trứng đúng là việc lặt vặt, người biết đấy!”

Con golem không hề phản ứng chút nào với sự hiện diện của Kryll, điều không khiến Rhonin ngạc nhiên. Trừ khi con yêu tinh định giải phóng tù nhân của nó nếu không thì nó sẽ để yên cho Kryll.

“VẬY là người phục vụ cho Deathwing...”

Một chút khó chịu hiện lên trên mặt sinh vật nọ. “Ta đã làm xong nhiệm vụ ngài giao... đúng thế. Đã rất rất lâu rồi...”

“Người đến đây làm gì? Ta đã phục vụ cho mục đích của chủ nhân người rồi nhỉ? Ta đã làm tròn vai trong trò bịp của hắn rồi nhỉ?”

Vì lý do nào đó điều này khiến Kryll lại vui vẻ. Hắn ngoác cái miệng cười đầy răng rộng nhất chưa từng có và trả lời, “Không có trò bịp nào lớn hơn nổi đâu, người chọn vai lớn hơn cả chúa tể hắc ám đấy. Vai của người cũng giúp cả ta nữa đấy con người!”

Rhonin khó mà tin được hắn. “Sao ta làm thế được? Bằng cách nào ta giúp được cho *người* hả yêu tinh?”

“Rất giống, rất giống cách mà người phục vụ chúa tể hắc ám – ngài nghĩ một tên yêu tinh thấp kém đến độ sẵn sàng phục vụ bất cứ chủ nhân nào mà không màng đến lợi ích bản thân!” Một chút cay đắng để lộ trên mặt Kryll. “Nhưng ta đã phục vụ đủ rồi, đủ quá rồi!”

Rhonin cau mày. Những gì sinh vật nhỏ bé điên khùng này đang ám chỉ có giống với những gì anh đang nghĩ không? “Người định phản bội cả gã rồng đó ư? Bằng cách nào?”

Tên yêu tinh kỳ cục bật nhảy trong vui mừng. “Tội nghiệp, Ông chủ Nekros tội nghiệp đúng là rất hoàn cảnh! Rồng phải chuyển, trứng phải chuyển, và lũ orc hôi hám phải hành quân! Không còn thời gian để nghĩ đến chuyện đó chính là điều kẻ khác muốn ông ấy làm! Đáng phải nghĩ kỹ hơn, nhưng giờ Liên Minh hắn đã xâm lược từ hướng tây rồi, không thể chần chừ! Phải hành động! Phải là một orc, người biết đấy!”

“Người nói khó hiểu quá...”

“Đồ ngu!” Tên yêu tinh lại cười. “Người đem cho ta cái này!” Hắn giơ cái mè day lên, rồi cau mày nhìn Rhonin khó chịu. “Tan từng mảnh – Ngài Deathwing sẽ nghĩ vậy!”

Khi người tù nhân nhìn, Kryll bắt đầu tách viên đá ở giữa ra. Sau chút cố gắng, viên ngọc rớt ra tay tên yêu tinh. Hắn giơ lên cho Rhonin nhìn thấy.

“Và thế này – không còn *Deathwing* nữa...”

Rhonin khó lòng tin được hẳn. “Không còn *Deathwing* nữa à? Người muốn dùng viên đá đó đi hạ hẳn à?”

“Hoặc khiến hẳn phải phục vụ Kryll! Đúng thế, có lẽ hẳn sẽ phục vụ ta.”

Kryll bỗng tỏ vẻ cực kỳ căm ghét. “... và không còn phải xu nịnh con thần lẫn đó nữa! Không phải làm đầy tớ cho hẳn nữa! Ta đã lên kế hoạch cẩn thận từ lâu rồi, ta đã chờ đợi và chờ đợi và chờ đợi tới lúc hẳn dễ bị tấn công nhất, đúng thế!”

Chính mình cũng bị cuốn hút theo, anh phù thủy bị giam buột miệng nói, “Nhưng bằng cách nào?”

Kryll lùi về phía lối ra. “Nekros sẽ cho biết, dù ông ta không hề biết... còn cái này à?” Hẳn ném viên đá lên trời rồi chụp lại. “Nó là một *phần* của chúa tể hắc ám, con người ạ! Một cái vảy biến thành viên đá nhờ ma thuật của hẳn! Phải vậy thì cái mẽ đay mới có tác dụng! Người biết giữ một phần thân xác một con rồng có ý nghĩa gì chứ?”

Tâm trí Rhonin tập trung cao độ. Anh từng nghe nói những gì? “ ‘Để có thể kiểm chế một con quái vật mạnh mẽ thì phải nắm được sức mạnh của chúng.’ Nhưng chuyện đó chưa từng xảy ra! Người sẽ cần những pháp lực kinh khủng để làm được điều đó! Ở đâu-”

Con golem phản ứng lại sự kích động vừa rồi của anh. Bộ hàm ma quỷ mở rộng và bàn tay xương xẩu vươn tới Rhonin. Anh phù thủy ngay lập tức ngừng cử động, thậm chí ngừng cả thở.

Hình thù bốc lửa kia dừng lại nhưng không rút lui. Rhonin tiếp tục nín thở, cầu mong rằng con quái vật đó sẽ lui lại.

Kryll cười khúc khích trước tình trạng hiểm nghèo của anh. “Nhưng người lại đang bận mất rồi con người ạ! Rất tiếc vì ở lại quá lâu! Muốn nói cho ai đó về vinh quang của ta – ai đó sẽ chết ngay sau đó, nhỉ?” Tên yêu tinh nhảy đi. “Phải đi! Nekros sẽ lại cần sự hướng dẫn của ta, đúng rồi, ông ta sẽ cần!”

Rhonin không thể nín thở lâu hơn được nữa. Anh thở ra, hi vọng như vậy là quá đủ rồi.

Sai lầm.

Con golem với tay tới anh – và ngay khi tên phản bội nhỏ bé Kryll vừa biến mất thì ngọn lửa lại một lần nữa nuốt chửng Rhonin từ bên trong.

Bóng tối tràn đến chậm chạp nhưng bằng cách nào đó vẫn rất nhanh đối với Vereesa. Như Krasus nói, cô không nói cho ai biết về mục đích từ chiếc mẽ day cá, và nhờ Rom thôi thúc, đã giữ nó bí mật nhất có thể sau lớp áo của cô. Tấm áo choàng đi đường của cô đã che kín phần lớn nó, mặc dù nếu ai đó nhìn đủ gần sẽ có thể nhận ra được sợi xích.

Không lâu sau khi trở về nhóm, Rom đã đưa Gimmel tới một góc và nói chuyện với ông. Nàng tiên nhận ra rằng cả hai bọn họ đều nhìn cô. Rom rõ ràng muốn đội phó của mình cũng biết về quyết định của Krasus và dựa vào biểu hiện sa sút của ông lùn kia, Gimmel hẳn cũng không hề thích thú gì hơn người đội trưởng.

Lúc ánh sáng xuyên qua cái lỗ biến mất, những người lùn bắt đầu cẩn thận di chuyển đồng đá. Vereesa không rõ tại sao hòn đá này hay hòn đá nọ lại được chuyển đi trước những hòn khác, nhưng người của Rom vẫn rất chắc chắn. Cuối cùng cô ngồi xuống, cố không nghĩ về khoảng thời gian đang bị bỏ phí.

Khi những hòn đá cuối cùng được chuyển đi, giọng nói của ông pháp sư, ban đầu có vẻ mệt mỏi, lại vang lên trong đầu cô.

Con đường ra... đã mở chưa Vereesa Windrunner?

Cô phải quay đi và giả đồ ho để có thể lẩm bẩm nói, “Vừa xong.”

Vậy thì cô có thể đi tiếp. Khi đã ra ngoài, hãy lấy cái bùa ra khỏi chỗ mà cô đã giấu nó. Nó sẽ khiến ta có thể nhìn được những gì phía trước. Ta sẽ không nói gì nữa tới khi cô và ông lùn đỉnh Tổ Chim ra khỏi đường hầm.

Khi cô quay lại, Falstad tới bên cô. “Nàng sẵn sàng chưa, nàng tiên của ta? Những người lùn đôi muốn thoát khỏi chúng ta sớm, ta cũng vậy.”

Rom đã đứng ngay cạnh lối ra, hình dáng lơ mơ của ông nóng lòng vẫy cả hai trèo ra phía ngoài. Vereesa và Falstad nhanh chóng bước qua ông, leo lên phía cái lỗ mở nhanh nhất có thể. Nàng tuần du trượt chân nhưng cô nhanh chóng bám được lại. Phía trên, cơn gió khuyến khích cô bước tiếp. Cô không ưả gì thế giới dưới lòng đất và hi vọng rằng sẽ không sớm phải trở lại đó.

Falstad, người tới đỉnh đầu tiên, giờ đang giơ bàn tay khỏe mạnh ra giúp cô. Ông dễ dàng kéo cô lên và đặt cô cạnh ông.

Khi hai người họ ra khỏi, những người lùn bắt đầu lấp cái lỗ lại. Nó nhanh chóng nhỏ lại khiến cả Vereesa cũng cảm thấy nao lòng.

“Giờ ta làm gì đây?” Falstad hỏi. “Leo lên đó à?”

Ông chỉ về phía chân núi, kể cả trong màn đêm đen cũng thấy rõ ràng một mặt đá dốc đứng cao tới cả trăm bộ^[1]. Dù chăm chú nhìn thì nàng tiên cũng không thể nào nhìn thấy bất cứ lối vào nào trước mắt, điều khiến cô cảm thấy bối rối. Rom đã khiến cô tin rằng họ có thể nhìn thấy nó ngay lập tức.

Cô quay lại định gọi ông, nhưng nhận ra rằng cái lỗ chỉ còn nhỏ xíu đến khó nhận ra. Vereesa quỳ xuống đặt tai lên cái lỗ nhỏ. Cô không nghe thấy gì cả.

“Quên họ đi, nàng tiên của ta. Họ đã trở về nơi trú ẩn rồi.” Giọng Falstad để lộ chút khinh miệt với những người bà con người đồi của ông.

Gật đầu, giờ nàng tiên mới nhớ lại lời chỉ dẫn của Krasus. Kéo chiếc áo choàng, cô lấy cái mẽ đay ra đặt nó gọn gàng trên ngực. Vereesa cho rằng ông pháp sư có thể nhìn thấy trong bóng tối, nếu không thì ông cũng chẳng thể giúp được gì cho họ.

“Cái gì thế?”

“Trợ giúp... tôi hi vọng thế.” Krasus đã cảnh báo cô không nói cho ai biết, nhưng hẳn ông không muốn cô để cho Falstad phải đoán mò. Ông lùn sẽ nghĩ cô bị điên nếu cô cứ nói chuyện với chính mình.

Mọi thứ thật dễ thấy, ông pháp sư nói, khiến cô giật mình. *Cảm ơn cô.*

“Có chuyện gì thế? Sao nàng lại nhảy lên?”

“Falstad, ngài biết rằng Kirin Tor gửi Rhonin đi làm một nhiệm vụ chứ?”

“Có, và không phải cái nhiệm vụ ngu ngốc hăn nhắc tới. Tại sao?”

“Cái mẽ đay này là của người pháp sư chọn anh ta, người gửi anh ta đi làm cái nhiệm vụ thật sự ấy – cái việc mà tôi nghĩ khiến Rhonin phải vào trong ngọn núi đó.”

“Vì nguyên nhân gì?” Ông không hề tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Điều đó thì tôi cũng chưa hoàn toàn rõ. Còn cái mẽ đay này, nó cho phép một trong các pháp sư đó, là Krasus, nói chuyện với tôi.”

“Nhưng ta không nghe thấy gì cả.”

“Không may điều đó chính là cách nó hoạt động.”

“Đúng là thuật phù thủy,” ông lùn nhận xét, dùng cái giọng điệu ông từng dùng khi nhận xét về sự kém cỏi của những người bà con người đời của ông.

Tốt nhất hai người nên đi tiếp đi, Krasus đề nghị. Như người ta nói, thời gian là vàng bạc.

“Lại có chuyện gì xảy ra với nàng vậy? Nàng lại nhảy căng lên!”

“Như tôi vừa nói, ngài không thể nghe thấy ông ấy, nhưng tôi có thể. Ông ấy muốn chúng ta đi tiếp. Ông ấy nói ông ấy có thể dẫn đường cho chúng ta!”

“Ông ta thấy được ư?”

“Thông qua viên pha lê.”

Falstad tới bên cái mề đay, dí một ngón tay vào viên đá. “Ta thề với đỉnh Tổ Chim rằng nếu ông chơi bợn ta, hồn ma ta sẽ không để yên cho ông đâu ông phù thủy! Ta thề đấy!”

Nói với ông lùn rằng mục tiêu của chúng ta giống nhau.

Vereesa lặp lại phát biểu đó với Falstad, ông bắt đầu dĩ chấp nhận. Nàng tiên cũng ít tán thành, nhưng cô không nói ra. Krasus đã nói rằng mục tiêu của họ “giống nhau.” Điều đó không có nghĩa chúng là một.

Nhưng dù nghĩ như vậy, cô vẫn trình bày chỉ dẫn đầu tiên của Krasus, cho rằng ít nhất ông ta cũng có thể đưa họ vào trong. Ban đầu chỉ dẫn của ông ta rất dị thường, chúng bắt cả hai phải đi vòng quanh ngọn núi bằng cách rất tốn thời gian. Tuy nhiên ông pháp sư dẫn họ đi theo một con đường mà nó đã nhanh chóng đưa họ tới một cái miệng hang cao nhưng hẹp mà Vereesa

cho rằng đó là đường họ có thể vào. Nếu không thì cô cũng sẽ có ý kiến ngay với lời hướng dẫn mơ hồ đó.

Một mỏ người lùn cũ, Krasus nói. Lũ orc nghĩ rằng đó là đường cụt.

Vereesa nhìn chăm chú vào trong bóng tối. “Sao Rom và người của ông ta không dùng nó nếu nó dẫn vào bên trong?”

Vì họ rất kiên nhẫn chờ đợi.

Cô muốn hỏi rằng họ chờ đợi cái gì, nhưng đột nhiên Falstad nắm tay cô.

“Nghe kìa!” ông kỵ sĩ bằng sư thì thào. “Có thứ gì đó đang đến!”

Họ lùi lại phía sau một mô đất vừa kịp lúc. Một hình thù đáng sợ lao thẳng về phía cái hang, khi đến nơi nó rít lên. Vereesa để ý thấy một cái đầu rồng lắc ngang lắc dọc, cặp mắt đỏ lập lòe trong bóng tối.

“Và đó là lý do hợp lý hơn khiến họ không dùng đường này trước đây,” Falstad thì thầm. “Biết ngay là không dễ ăn mà!”

Cái đầu rồng ngừng lắc. Con thú quay thẳng về phía hai người họ.

Hai người phải giữ im lặng. Tai lũ rồng rất thính.

Nàng tiên không buồn nhắc lại kiến thức không cần thiết đó. Nắm lấy kiếm, cô nhìn theo khi con quái vật bước vài bước về phía họ ẩn náu. Nó không to như Deathwing, nhưng dù sao cũng đủ to để có thể dễ dàng kết liễu cô và Falstad.

Đôi cánh đột nhiên đuổi ra sau đầu nó – đôi cánh mà nàng tuần du, với tầm nhìn đêm của mình, thấy rõ là bị dị dạng. Dễ hiểu rằng con rồng này được dùng làm chó canh nhà cho lũ orc.

Và tên huấn luyện đâu? Lũ orc không bao giờ để lũ rồng một mình, kể cả một con tàn tật không thể bay nổi.

Một tiếng thét ra lệnh nhanh chóng trả lời cho câu hỏi đó. Từ xa phía sau con thú xuất hiện một ngọn đuốc lơ lửng nhanh chóng lộ ra là được cầm trong tay một tên orc to lớn. Trong tay kia hắn cầm một thanh kiếm dài gần bằng thanh của Vereesa. Tên lính canh hét lên gì đó với con rồng, khiến nó rít lên điên cuồng. Tên orc lại lặp lại mệnh lệnh.

Con thú từ từ quay về phía hai người đang trốn. Vereesa nín thở, hi vọng rằng tên chiến binh và con chó săn của hắn sẽ sớm rời đi.

Vào lúc đó, viên ngọc trên cái mề đay đột nhiên lóe sáng đến nỗi nó thấp sáng cả vùng xung quanh mô đất.

“Che nó ngay!” Falstad thì thầm.

Nàng tuần du làm theo, nhưng đã quá muộn. Không chỉ con rồng quay lại mà lần này cả tên orc nữa. Hắn chĩa đuốc và kiếm về trước, bước về phía họ lần trốn. Con quái vật đỏ theo ngay sau hắn, sẵn sàng làm theo mệnh lệnh.

Tháo cái mề đay ra khỏi cổ cô nhanh, Krasus ra lệnh. Chuẩn bị ném nó về phía con rồng.

“Nhưng-”

Làm đi.

Nhanh chóng tháo cái bùa ra, Vereesa nắm sẵn nó trong tay. Falstad nhìn cô, nhưng vẫn giữ im lặng.

Tên orc tiến lại gần hơn. Chỉ mình hắn cũng đã rất khó đối phó, huống chi với một con rồng bên cạnh, nàng tuần du và người bạn có rất ít cơ hội.

Nói ông người lùn bước ra lộ mặt đi.

“Ông ta muốn ngài ra ngoài đó Falstad à,” cô thì thầm, không biết tại sao cô lại nói với ông lùn chuyện điên rồ đó.

“Ông ta muốn ta bước thẳng vào miệng rồng hay chỉ nằm đó ngay trước mặt con thú và để nó từ từ gặm nhấm ta?”

Còn ít thời gian lắm.

Cô lặp lại lời của ông pháp sư. Falstad chớp mắt, hít một hơi và gật đầu. Cây Búa Bảo sẵn sàng trong tay, ông bước qua người Vereesa và ra khỏi vùng bao bọc của đồng đá.

Con rồng rống lên. Tên orc càu nhàu, cái miệng đầy răng nanh mở lớn cười.

“Người lùn!” hăn gầm gừ. “Tốt lắm! Ngoài này đang rất buồn tẻ! Mà sẽ làm thứ giải trí tốt trước khi làm thức ăn cho Zarasz kia! Nó đói rồi!”

“Là người với con thú kia mới là thứ giải trí tốt đấy, đồ mặt lợn! Ngoài này ta thấy hơi buồn chán rồi! Đập nát cái sọ dày của người sẽ giãn gân giãn cốt đôi chút đây, được rồi!”

Cả tên orc và tên thú lao tới.

Ném cái búa vào con rồng ngay. Đảm bảo nó rơi gần miệng nó.

Mệnh lệnh có vẻ ngớ ngẩn đến độ ban đầu Vereesa nghĩ rằng cô đã nghe nhầm. Rồi cô nghĩ lại rằng có thể Krasus có thể thi triển phép thuật thông qua cái mẽ đây, ít nhất có thể loại bỏ được sinh vật man rợ kia.

Ném nó ngay, trước khi bạn cô mất mạng.

Falstad! Nàng tuần du nhảy ra, khiến cả hai tên lính canh bất ngờ. Cô nhanh chóng nhìn tên orc – rồi nhắm chính xác, cô ném cái mẽ đây về phía miệng

con rồng.

Con rồng vươn tới với độ chính xác đáng ngạc nhiên, đớp ngay cái bùa.

Vereesa thề. Chắc hẳn Krasus cũng không ngờ điều đó.

Tuy nhiên một chuyện kỳ lạ xảy ra, nó khiến cả ba chiến binh đứng khựng lại. Thay vì nuốt hay ném cái mề đay đi, con quái vật vẫn đứng đấy, vểnh đầu lên. Trong miệng nó, một hào quang đỏ lóe lên, nhưng có vẻ không hề có tác dụng xấu tới con rồng.

Trước sự hoang mang của mọi người, con quái vật ngồi xuống.

Không hề vừa lòng, tên orc hét lên ra lệnh. Tuy nhiên con rồng có vẻ không nghe thấy hẳn, thay vì đó trong nó như thể đang nghe theo một giọng nói xa xăm.

“Con chó săn của người tìm thấy đồ chơi của nó rồi orc à!” Falstad chế nhạo. “Có vẻ như người phải tự chiến đấu thôi!”

Để trả lời, tên chiến binh có nanh chĩa cái đuốc về trước, suýt khiến bộ râu ông lùn bốc cháy. Chửi rủa, Falstad dùng cây búa bảo trả đòn, áp sát cánh tay đang vươn dài của tên orc. Điều đó khiến cho tên lính canh có thể đâm trả bằng thanh kiếm của hắn.

Vereesa đứng im lưỡng lự. Cô muốn giúp Falstad, nhưng không biết khi nào con rồng sẽ thoát ra khỏi trạng thái lơ mơ kỳ lạ đó và tham chiến với chủ nó. Nếu điều đó xảy ra, ai đó phải sẵn sàng đối mặt với con thú.

Ông lùn và đối thủ đánh nhau qua lại, cây đuốc và thanh kiếm đều đặn đánh trả cây búa. Tên orc cố đánh bật Falstad, hắn đang hi vọng đối thủ của hắn sẽ vấp ngã trên nền đất gồ ghề.

Nàng tiên lại nhìn về phía con rồng. Nó vẫn vểnh đầu về một bên. Mắt nó mở lớn, nhưng không có vẻ đang nhìn cái gì cả.

Tự động viên mình, Vereesa rời mắt khỏi con quái vật và lao tới trợ giúp Falstad. Nếu con rồng tấn công họ, cứ kệ nó. Cô không thể mạo hiểm để cho đồng đội chết được.

Tên orc nhận thấy cô đang đến, khi cô lao vào, hấn vẩy cây đuốc lung tung. Vereesa nín thở khi ngọn lửa tiến sát đến mặt cô.

Nhưng sự có mặt của cô khiến tên lính canh phải chống lại tới hai người, và vì đó, việc cố gắng đốt cháy cô khiến hấn lộ sơ hở. Falstad không cần nhắc mà lợi dụng ngay điều đó. Cây búa lao tới.

Tiếng thét của tên orc gần như át hẳn tiếng xương gãy. Thanh kiếm rơi ra khỏi bàn tay run rẩy của tên chiến binh nanh dài. Cây búa đã đập nát khuỷu tay hấn, khiến cả cánh tay trở nên vô dụng.

Đầy đau đớn và tức giận, tên lính canh đau đớn dí ngọn đuốc vào ngực Falstad. Ông lùn lùi lại, cố dập tắt ngọn lửa đang bén vào râu và ngực ông. Kẻ thù hung ác của ông cố tiến lên, nhưng nàng tiên chặn hấn lại.

“Tiên bé nhỏ!” hấn gầm gừ. “Đốt mày luôn!”

Nhờ vào cây đuốc và sỏi tay dài, hấn dễ dàng vươn tới chỗ cô. Vereesa phải cúi xuống hai lần khi ngọn lửa lan tới. Cô phải nhanh chóng chấm dứt chuyện này, trước khi tên orc có thể đánh trúng cô.

Khi hấn lại tiếp tục vung vào cô, cô nhắm tới không phải hấn mà là cây đuốc. Điều đó có nghĩa là để cho ngọn lửa tới sát tới mức nguy hiểm. Cái mặt tàn ác của tên orc nhả ra vẻ đã đoán được điều đó khi hấn lao tới.

Mũi kiếm của cô găm vào trong thanh gỗ, giật nó khỏi tay tên lính canh. Thành công hơn cả mong đợi, Vereesa lao tới, đâm thẳng cây đuốc.

Ngọn lửa đập ngay chính giữa mặt tên orc. Hẳn hét lên đau đớn, vẩy cây đuốc ra. Nhưng hắn đã bị thương rồi. Mắt mũi và hầu hết nửa mặt trên đã bị bỏng vì lửa. Hắn không thể nhìn được nữa.

Cảm thấy chút tội lỗi, nhưng cô biết phải kết liễu hắn, Vereesa tiến tới cạnh tên orc mù, chấm dứt tiếng hét đau đớn của hắn.

“Đỉnh Tổ Chim ơi!” Fasltad nạt. “E rằng ta chưa từng bị gì như thế này!”

Nàng tiên hồn hên cổ nói, “Ngài-ngài ổn chứ?”

“Quá buồn vì đã mất rất nhiều năm mọc râu, nhưng ta sẽ không sao đâu! Có chuyện gì xảy ra với con chó săn ngoại cỡ kia vậy?”

Con rồng giờ đã đứng bằng cả bốn chân, như thế nó đang chuẩn bị ngủ. Cái mề đay vẫn còn nằm trên miệng nó, nhưng khi họ nhìn, nó nhẹ nhàng thả xuống mặt đất trước mặt – rồi nhìn cả hai như thể muốn một trong hai lấy lại nó.

“Liệu nó đang muốn ta làm thứ mà ta đang nghĩ nó muốn ta làm không nàng tiên của ta?”

“Tôi không chắc... nhưng tôi nghĩ những biểu hiện này đúng là có ý như vậy.” Cô tiến tới phía con quái vật đang chờ đợi.

“Nàng không định nghiêm túc mà nhặt nó lên thật chứ?”

“Tôi không có lựa chọn nào khác.”

Khi nàng tuần du tiến tới gần, con rồng nhìn xuống cô. Người ta đồn lũ rồng nhìn rất rõ trong bóng tối, và thậm chí còn có thính giác tốt hơn nữa. Gần thế này thì Vereesa chắc chắn không thể thoát nổi.

Dùng mép áo choàng, cô thận trọng nhặt cái bùa lên. Nằm khá lâu trong miệng rồng, nó dính đầy nước dãi. Nàng tiên ghê tởm lau chùi nó lên nền đất.

Viên ngọc đột nhiên lóe sáng.

Con đường đã thoáng, giọng đều đều của Krasus. Tốt nhất hai người nên nhanh lên trước khi những kẻ khác đến.

“Ông đã làm gì với con quái vật này vậy?” cô thì thầm.

Ta nói chuyện với nó. Nó hiểu rồi. Nhanh lên. Những kẻ khác sẽ đến đấy.

Con rồng hiểu à? Vereesa muốn hỏi thêm ông pháp sư, nhưng biết rằng giờ ông ta sẽ không trả lời một câu thỏa đáng nào cả. Dù vậy, bằng cách nào đó ông ta đã làm được việc không thể, và nhờ đó cô nên cảm ơn ông ta.

Cô trông sợi xích vào cổ, để cái bùa treo lủng lẳng ở dưới. Nàng tuần du nói với Falstad, “Chúng ta phải đi thôi.”

Vẫn còn ngoảnh đầu nhìn con rồng, ông lùn theo sau cô.

Krasus đã nói đúng. Ông bảo họ vào khu mỏ bỏ hoang, dẫn họ xuống một hành lang Vereesa không bao giờ nghĩ nó lại dẫn tới pháo đài trong núi. Nó khiến cả hai phải trèo lên một hành lang khó leo và đầy nguy hiểm, nhưng cuối cùng họ tới một tầng trên cao của một cái hang ngầm khá lớn.

Một cái hang đầy lũ orc bận rộn.

Từ rìa đá họ đi vào, họ có thể thấy những chiến binh đáng sợ đó đang đóng gói tài nguyên và chất lên xe. Phía bên kia, một tên huấn luyện đang thúc một con rồng non chạy, và một tên huấn luyện khác có vẻ đang chuẩn bị cho một hành trình sắp bắt đầu.

“Trông như tất cả chúng đều đang định chuyển đi!”

Cô ấy cũng thấy vậy. Cô nhào người ra trước theo dõi.

Thành công rồi...

Krasus nói, nhưng Vereesa ngay lập tức nhận ra nhờ giọng của ông rằng ông chỉ nói với chính mình. Cứ như là ông ta không hề nhận ra là ông đã thốt lên. Ông đã làm gì khiến cho lũ orc phải rời khỏi Grim Batol ư? Mặc dù rất ngạc nhiên với khả năng điều khiển con rồng của ông, nàng tiên cũng không ngờ tới chuyện ông ta có sức ảnh hưởng lớn đến vậy.

Con rồng đang chuẩn bị bay đột nhiên di chuyển tới miệng hang chính. Tên huấn luyện đã thắt chặt mình và sẵn sàng bay. Không giống như chiến đấu, con rồng này chất đầy hàng hóa.

Cô ngả người lại nghĩ ngợi. Dù cho việc bỏ rơi Grim Batol có rất nhiều ý nghĩa với Liên Minh, nó cũng đặt ra nhiều câu hỏi và cả sự lo lắng. Lũ orc sẽ làm gì Rhonin nếu chúng rời đi? Hẳn chúng sẽ không định mang theo cả một pháp sư kẻ thù đi theo.

Và nếu chúng thật sự định di chuyển tất cả các con rồng?

Cô chờ đợi Krasus chỉ dẫn bước tiếp theo cho họ, nhưng ông pháp sư vẫn im lặng một cách kỳ lạ. Vereesa nhìn quanh, cố quyết định xem đường nào họ có thể tìm thấy nơi Rhonin bị giam nhanh nhất... cứ cho là anh ta vẫn chưa bị giết.

Falstad đặt tay lên vai cô. “Dưới kia! Thấy hắc không?”

Cô nhìn theo ông – và thấy một tên yêu tinh. Hắc chạy dọc theo một rìa hang, hướng tới một cửa xa bên trái họ.

“Đó là Kryll! Không thể khác được!”

Nàng tiên cũng thấy chắc chắn về điều đó. “Có vẻ hắc biết rõ mọi thứ quanh đây!”

“Đúng vậy! Đó là lý do tại sao hắc dẫn chúng ta tới chỗ đồng minh của chúng, lũ troll!”

Nhưng sao tên yêu tinh không để orc bắt họ? Sao lại đưa họ cho lũ troll sát thủ? Hắc lũ orc sẽ thấy hứng thú hơn khi tra hỏi cả hai chứ.

Thắc mắc đủ rồi. Cô có một ý tưởng. “Krasus! Ông có thể chỉ cho chúng tôi cách xuống chỗ tên yêu tinh đang đi không?”

Trong đầu cô không hề có giọng nói nào cả.

“Krasus?”

“Sao vậy?”

“Không thấy ông pháp sư trả lời.”

Falstad khịt mũi. “Vậy là chúng ta phải tự làm?”

“Có vẻ như đúng vậy.” Cô đứng thẳng dậy. “Rìa đá đầu kia. Nó sẽ dẫn chúng ta tới nơi ta muốn. Lũ orc luôn muốn những đường hầm có được trật tự.”

“Vậy là ta đi mà không có tên pháp sư. Tốt. Ta thích thế hơn.”

Vereesa gật đầu dứt khoát. “Đúng vậy, ta sẽ đi mà không có ông pháp sư – nhưng sẽ có người bạn bé nhỏ Kryll.”

[1]. Một trăm bộ bằng khoảng mét

Day of the Dragon – chapter 18

MƯỜI TÁM

Chậm quá. Chúng quá chậm chạp.

Nekros đẩy một tên lính thợ tới trước bằng một tiếng càu nhàu bực bội, thúc lũ orc hạ đẳng vô dụng đó làm việc nhanh hơn. Tên orc kia co rúm lại rồi chạy đi với gánh nặng trên vai hằn.

Lũ orc hạ đẳng ấy rất vô dụng với tất cả mọi việc trừ công việc của đầy tớ, và giờ Nekros thấy thậm chí có mỗi việc đó thôi mà chúng cũng rất ngu đần.

Vì thế, hắc phải để lũ chiến binh làm việc gần chúng để đảm bảo mọi thứ được hoàn thành trước bình minh. Nekros đang cân nhắc xem có nên rời đi ngay trong đêm tối không, nhưng không còn có thể nữa và hắc lại không muốn phải chờ thêm một ngày nữa. Mỗi ngày trôi qua là một ngày cuộc xâm lược tới gần hơn, mặc dù lũ trinh sát hoàn toàn không biết tới thực tế này, vẫn cứ khẳng định rằng chúng không hề thấy bất kỳ chút dấu hiệu nào của một lực lượng đang tới, chứ chưa nói là cả một đội quân. Không tính tới chuyện những chiến binh Liên Minh trên lưng bằng sư có xuất hiện không, một tên phù thủy đã tìm được đường đến núi này, và kẻ kinh khủng nhất trong đám rồng giờ đang phục vụ cho kẻ thù. Bọn trinh sát không nhìn thấy chúng không có nghĩa là lũ người và đồng minh của chúng chưa tới gần Grim Batol.

Vẫn mắc kẹt trong việc phải cố khiến lũ đầy tớ hiểu được sự khẩn cấp của việc đóng gói hàng hóa, tên orc què không nhận ra tên huấn luyện trưởng đã đến. Chỉ khi hắc nghe thấy tiếng tăng hăng khó chịu thì Nekros mới quay sang.

“Nói đi Brogas! Sao mày cứ di chuyển lén lút sau lưng tao như đám khốn nạn kia vậy?”

Tên orc mập mạp nhăn nhó. Nanh của hắc hơi xòe ra hai bên, khiến khuôn mặt vốn đã khó chịu của hắc trông càng khổ sở hơn. “Con đực... Nekros, tao nghĩ nó sắp chết!”

Lại tin xấu, mà là một trong những tin xấu nhất! “Hãy xem nào!”

Chúng bước đi nhanh nhất có thể, Brogas cẩn thận duy trì nhịp bước sao cho tên cấp trên của hắc có thể theo kịp. Tuy nhiên Nekros có những mối bận tâm lớn hơn. Nhằm tiếp tục chương trình ấp rỗng, hắc cần một con đực còn

có thể phối giống. Không có một con như thế, hẳn sẽ chẳng có gì cả... và Zuluhed không hề thích như vậy.

Cuối cùng chúng tới cái hang chứa quân phu già nhất và duy nhất còn sống của Alexstrasza. Tyranastrasz từng có ngoại hình cực kỳ ấn tượng so với những con rồng khác. Nekros từng lượm lặt được thông tin rằng có thời ông rồng đỏ già này từng ngang ngửa với Deathwing cả về kích thước và sức mạnh, mặc dù có thể đó chỉ là huyền thoại. Dù vậy, đức quân phu này vẫn chiếm trọn cái hang khổng lồ, tới mức mà ban đầu tên orc chỉ huy không tin rằng một kẻ khổng lồ như vậy lại có thể bị đau ốm.

Nhưng lúc hẳn nghe được tiếng hơi thở bất ổn của ông rồng, hẳn đã rõ sự thật. Tyran, như tất cả đều gọi ông như vậy, đã bị bắt đi bắt lại nhiều lần trong vài năm qua. Lũ orc từng cho rằng lũ rồng là bất tử, chỉ có thể chết khi bị giết trong chiến đấu; nhưng hẳn dần khám phá ra rằng chúng cũng có những hạn chế khác, chẳng hạn như bệnh tật. Có thứ gì đó trong người ông quái vật vĩ đại này đã khiến Tyran mắc một căn bệnh chậm rãi nhưng chết người.

“Con thú đã như này bao lâu rồi?”

Brogas nuốt nước miếng. “Từ tối qua, cứ không ổn định mãi... nhưng ông ta đã ổn hơn trong vài tiếng qua!”

Nekros nạt tên huấn luyện. “Đồ ngu! Đáng phải nói cho tao sớm hơn!”

Hắn suýt đã đánh tên orc kia, rồi nhận thấy làm thế cũng vô ích. Hẳn đã từng nghĩ rằng hẳn sẽ mất ông rồng già, nhưng không muốn chấp nhận điều đó.

“Chúng ta phải làm gì đây Nekros? Zuluhed sẽ nổi giận! Sợ của chúng ta sẽ bị bêu trên cọc!”

Nekros nhăn mặt. Hắn cũng đã tưởng tượng ra hình ảnh đó... và dĩ nhiên không hề thích thú chút nào. “Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác! Chuẩn bị di chuyển gã đi! Gã vẫn sẽ đi, dù chết hay sống! Cứ để Zuluhed làm thứ ông ta muốn!”

“Nhưng, Nekros-”

Giờ tên orc một chân thật sự đã đánh tên cấp dưới. “Đồ ngu! Tuân lệnh ngay!”

Brogas gật đầu đầy khuất phục và lui ra, hắn là sắp giục lũ huấn luyện cấp thấp hơn khi chúng đang làm theo lệnh Nekros. Đúng, Tyran vẫn sẽ đi theo những con còn lại, cho dù ông ta có còn thở hay không. Ít nhất ông ta cũng có thể thành mối nhử...

Nekros bước lại gần xem xét kỹ lưỡng ông rồng đực lớn. Những vảy vằn, hơi thở bất ổn, không cử động... không, quân phu của Alexstrasza không còn sống được bao lâu nữa-

“Nekros...” giọng của Nữ Hoàng Rồng đột nhiên vang lên. “Nekros... ta nghĩ thấy người ở gần đây...”

Bằng lòng vì bất cứ lý do nào khác để khỏi phải nghĩ đến chuyện cái chết của Tyran sẽ ảnh hưởng thế nào đến hắn, tên orc nặng nề bước tới hang rồng cái. Với sự đề phòng thường có, hắn với tay tới cái túi trên thắt lưng và đặt một tay lên *Quỷ Hồn*.

Alexstrasza mở mắt ti hí nhìn hắn bước vào. Bà ấy trông cũng có vẻ hơi bệnh, nhưng Nekros không tin rằng hắn cũng sẽ mất bà. Có vẻ như bà cũng biết rằng quân phu cuối cùng của bà sắp chết. Nekros ước gì một trong số hai kẻ kia vẫn còn sống; họ còn trẻ hơn, khả năng sinh sản tốt hơn Tyran.

“Giờ sao, hỡi nữ hoàng?”

“Nekros, sao ngươi cứ cố chấp mãi với sự điên rồ này?”

Hắn lẩm bẩm. “Đó là tất cả nhưng gì mà mày muốn nói với tao hả ả đàn bà? Tao có nhiều việc quan trọng phải làm hơn là trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của mày!”

Bà rống khịt mũi. “Tất cả những cố gắng của ngươi sẽ chỉ dẫn tới cái chết thôi. Ngươi có cơ hội giữ cái mạng cho ngươi và người của ngươi, nhưng ngươi không chịu!”

“Bọn tao không phải là lũ cặn bã hèn nhát phản trắc như Orgrim Doomhammer! Tộc Hàm Rồng chiến đấu tới khi đổ máu tới chết, mặc dù có thể là máu của chính bọn tao!”

“Đang định chạy đến phía bắc hả? Đó là cách các ngươi chiến đấu hả?”

Nekros Skullcrusher lôi cái *Quyển Hồn* ra. “Có nhưng thứ mà mày không biết đâu đồ cổ xưa! Cứ chạy đã rồi sẽ có lúc chiến đấu!”

Alexstrasza thở dài. “Không có thứ gì ngươi chịu hiểu đâu nhỉ Nekros?”

“Cuối cùng thì mày đã hiểu.”

“Vậy thì nói cho ta biết. Ngươi đang làm gì ở phòng Tyran vậy? Thứ gì đang làm ông ta khổ sở vậy?” Cả đôi mắt lẫn giọng điệu bà rống đều chứa đầy lo lắng cho đức quân phu của bà.

“Không có gì mà mày phải bận tâm lo lắng cả, hỡi nữ hoàng! Tốt nhất nên nghĩ cho mình đi. Bọn tao chuẩn bị di chuyển mày đấy. Nếu biết điều thì sẽ ít đau đớn hơn đấy...”

Nói xong hắn bỏ *Quỷ Hồn* vào túi và bỏ đi. Nữ Hoàng Rồng gọi tên hắn, hắn lại định xin hắn nói cho biết về sức khỏe của chồng bà, nhưng Nekros không còn dành thời gian lo lắng cho lũ rồng nữa – ít nhất là lũ rồng đỏ.

Mặc dù cả đội hình có thể rời Grim Batol trước khi những kẻ xâm lược Liên Minh tới được đó, tên orc chỉ huy biết chắc rằng sinh vật đó sẽ tới kịp nhằm tàn phá mọi thứ. Deathwing sẽ đến. Gã quái vật đen đó sẽ đến vào buổi sáng – chỉ vì một thứ.

Alexstrasza... Gã rồng đen sẽ đến vì kẻ thù của hắn.

“Cứ để chúng đến!” tên orc nói với chính mình. “Tất cả chúng! Những gì ta cần là xử lý tên hắc ám trước...” Hắn vỗ cái túi chứa *Quỷ Hồn*. “...và rồi Deathwing sẽ xử lý phần còn lại!”

Rhonin tỉnh lại, mặc dù vẫn còn chút choáng váng. Nhưng dù vẫn còn yếu, anh phù thủy ngay lập tức nhớ lại những gì vừa mới xảy ra với anh. Anh không muốn con golem lại đánh gục anh lần nữa – đặc biệt khi Rhonin sợ rằng lần này anh sẽ không thể tỉnh dậy nữa.

Khi sức khỏe của anh đã hồi phục đôi chút, anh pháp sư bị giam thẹn trọng mở mắt.

Không thấy con golem lửa đâu nữa cả.

Rhonin choáng váng nhấc đầu lên, mắt mở lớn.

Không lâu sau đó đột nhiên chính khoảng không trước mặt anh bùng cháy và hàng trăm quả cầu lửa nhỏ nổ tung. Những quả cầu lửa cuộn quanh và nhanh chóng tạo thành một hình tựa tựa hình người.

Con golem khổng lồ tái tạo lại thành hình dáng kinh khủng ban đầu của nó. Đã sẵn sàng cho tình huống xấu nhất, Rhonin cúi đầu xuống và đồng thời nhắm mắt lại. Anh chờ đợi cái động chạm kinh khủng của sinh vật ma thuật đó... chờ đợi và chờ đợi. Cuối cùng, khi sự tò mò vượt quá nỗi sợ hãi, anh pháp sư thận trọng từ từ và cẩn thận mở một mắt chỉ đủ để nhìn.

Con golem đã lại biến mất.

Và vậy. Rhonin vẫn giữ một mắt để đề phòng dù anh khó mà thấy được gì. Nekros rõ ràng đang chơi trò với anh, mặc dù có lẽ Kryll bằng cách nào đó đã sắp xếp cho trò lừa cuối cùng của hắn. Hi vọng của anh phù thủy dần phai mờ.

Có lẽ như thế này sẽ tốt hơn. Sau tất cả liệu anh có nghĩ rằng cái chết của anh sẽ tốt hơn cho những người đã chết vì anh không? Liệu điều đó cuối cùng có xoa dịu đi cảm giác tội lỗi của anh không?

Chẳng thể làm bất cứ điều gì, Rhonin cứ để bị treo ở đấy, không thêm để ý đến những phút trôi qua hay những âm thanh liên tục của lũ orc đang hoàn thành việc chuẩn bị di chuyển của chúng. Khi Nekros muốn, hắn sẽ trở lại và hoặc là đem anh phù thủy đi hoặc là, có khả năng hơn, là hỏi Rhonin một lần cuối trước khi hành hình anh.

Và Rhonin chẳng thể làm gì cả.

Vào một lúc nào đó lúc anh nhắm mắt lại, sự mệt mỏi tràn tới và cuốn anh vào một giấc ngủ dễ chịu hơn. Rhonin mơ về nhiều thứ – rồng, hồn ma, người lùn... và Vereesa. Giấc mơ về nàng tiên khiến cho tâm trí nặng nhọc của anh trở nên thanh thản. Anh chỉ mới biết cô được một thời gian ngắn, nhưng rồi khuôn mặt cô cứ thường xuyên xuất hiện trong đầu anh. Ở một nơi khác vào một lúc khác, có lẽ anh đã quyết định tìm hiểu rõ về cô hơn.

Nàng tiên trở thành tâm điểm của giấc mơ, tới mức Rhonin còn có thể nghe thấy giọng cô. Cô cứ gọi tên anh mãi, lúc đầu đầy thiết tha, rồi khi anh không trả lời thì lại càng khẩn thiết hơn-

“Rhonin!” Giọng cô xa xăm, chỉ như tiếng thì thầm, nhưng bằng cách nào đó nó càng trở nên rõ ràng hơn.

“Rhonin!”

Lần này tiếng gọi của cô thật sự kéo anh ra khỏi giấc mơ. Ban đầu Rhonin chống cự lại, không thấy lý do gì để quay lại hiện thực với buồng giam và cái chết sắp đến với anh.

“Anh ta không trả lời...” một giọng khác thì thầm, không mềm mại du dương như giọng Vereesa. Anh phù thủy ngỡ ngờ nhận ra nó, và rồi sự nhận biết lôi anh trở lại gần hơn với trạng thái tỉnh giấc.

“Có lẽ đó là lý do tại sao chúng lại có thể giữ được anh ta chỉ với xích mà không cần chấn song,” nàng tiên trả lời. *“Nếu như người nói sự thật...”*

“Tôi không nói dối bà, thưa bà chủ tốt bụng! Tôi sẽ không nói dối bà!”

Và cuối cùng, một giọng nói the thé không giống cả hai. Rhonin gạt đi chút mơ màng cuối cùng... và chỉ cố giữ bản thân không la lên.

“Vậy thì làm xong việc này thôi,” ông lùn Falstad thì thầm. Tiếng bước chân ngay sau đó ngay lập tức báo cho anh phù thủy biết rằng ông lùn và những người khác đang hướng về phía anh.

Anh mở mắt.

Vereesa và Falstad đã thực sự bước vào phòng, khuôn mặt lôi cuốn của nàng tiên mang đầy vẻ lo lắng. Nàng tuần du đã rút kiếm ra, và quanh cổ cô đeo một thứ rất giống với cái mẽ đay mà Deathwing đã đưa cho Rhonin, ngoại trừ một thứ đó là viên đá có màu đỏ thay vì đen như linh hồn gã quái vật độc ác đó.

Bên cạnh cô, ông lùn đeo cây búa sau lưng. Ông cầm một con dao găm dài làm vũ khí – mũi dao đang chĩa vào cổ họng một *Kryll* đang càu nhàu. Sự xuất hiện của hai người họ, đặc biệt là Vereesa, khiến cho Rhonin lại tràn đầy hi vọng-

Sau lưng đội giải cứu tí hon, con golem lửa lại tái hiện hoàn toàn yên lặng.

“Coi chừng!” anh pháp sư hoảng hốt hét lên, giọng khàn hơn hẳn trước.

Vereesa và Falstad quăng mình sang bên khi hình thù xương xẩu đáng sợ đó vươn tới họ. Kryll bị ông lùn ném tới bức tường nơi Rhonin bị xích. Tên yêu tinh chửi rủa khi hắn đập mạnh vào đá.

Falstad đứng lên trước tiên, ném cái dao găm vào con golem – kẻ hoàn toàn không chú ý đến lưỡi dao vừa va vào bộ giáp xương của nó – rồi sau đó cầm cây búa bảo trên tay. Ông vung búa vào tên lính canh dị thường kia và cả Vereesa cũng nhảy đến giúp tấn công.

Rhonin vẫn còn yếu, chẳng thể giúp gì được ngoài việc theo dõi. Nàng tuần du và ông lùn tấn công kẻ địch hung ác của họ từ hai phía đối diện, cố ép con golem để khiến nó mắc sai lầm chí mạng.

Không may, Rhonin e rằng họ không thể hạ gục sinh vật đó theo cách thông thường.

Cú vung búa đầu tiên của Falstad khiến con quái vật phải lùi lại một bước, nhưng cú thứ hai thì bị con golem tóm được phía trên tay cầm. Ông kỵ sĩ bằng sư bị kéo vào một cuộc thi kéo co khi con golem cố kéo ông lại gần nó.

“*Bàn tay!*” anh pháp sư thở hổn hển. “Cẩn thận bàn tay!”

Những ngón tay xương xẩu bốc cháy vươn tới tay Falstad khi ông đến đúng tầm. Ông lùn liều lĩnh thả cây búa quý giá ra, ngã bổ ra xa tầm với của đối thủ.

Vereesa lao tới và đâm. Lưỡi kiếm tiên của cô chẳng có mấy tác dụng với lớp áo giáp kinh khủng của nó, nó dễ dàng bị đánh bật ra. Con golem quay về phía cô, và ném cây búa bão thẳng hướng cô.

Nàng tuần du ngay lập tức nhảy sang bên, nhưng giờ cô nhận ra cô là người duy nhất có thứ để phòng vệ lại tên lính canh quỷ quái kia. Vereesa đâm thêm hai nhát nữa, lần thứ hai suýt nữa làm mất thanh kiếm. Con golem có vẻ như không bị tác động bởi vũ khí có cạnh sắc, cố gắng đoạt lấy thanh kiếm bằng cách nắm lấy lưỡi kiếm.

Bạn anh đang thua... và Rhonin không thể giúp gì được.

Tình hình ngày càng tệ. Sau khi lấy lại được thăng bằng, Falstad cố gắng lấy lại cây búa.

Miệng tên chiến binh ma quỷ ngoác rộng-

Một cột lửa đen đáng sợ suýt nữa nhận chìm Falstad. Vào thời khắc cuối ông đã kịp thời lăn đi, nhưng áo quần ông đã bị cháy sém.

Vereesa giờ chỉ còn một mình và ở ngay chính diện với con golem.

Sự thất vọng xé toạc Rhonin. Cô sẽ chết nếu anh không làm gì cả. Họ đều sẽ chết nếu anh không làm gì cả.

Anh phải tự giải thoát chính mình. Gắng hết sức mình, anh phù thủy thi triển một thần chú. Khi con golem còn bận tay, Rhonin có cơ hội tập trung vào

công việc của mình. Tất cả những gì anh cần là thêm một chút thời gian nữa...

Thành công! Mớ cùm giữ chân tay anh bật mở, đập vào bức tường đá. Rhonin thở dốc, vươn tay ra và tập trung vào con golem-

Một khối lượng lớn đập vào lưng trên của anh. Một áp lực mạnh ép vào cổ Rhonin khiến anh ngạt thở.

“Hư đốn, phù thủy hư đốn! Người có biết người đáng phải chết không?”

Kryll bóp chặt cổ Rhonin tới mức anh phù thủy hoàn toàn choáng váng. Anh biết rằng lũ yêu tinh khỏe hơn rất nhiều so với bề ngoài của chúng cho thấy, nhưng sức khỏe của Kryll còn vượt xa cả tưởng tượng

“Đúng rồi, con người... từ bỏ đi... khuyu gối đi...”

Rhonin gần như chỉ muốn làm thế. Đầu óc anh quay cuồng vì nghẹt thở, và cùng với sự tra tấn anh từng phải chịu dưới bàn tay của con golem, gần như đã đánh gục anh. Nhưng nếu anh ngã xuống, thì Vereesa và Falstad cũng không thể thoát...

Tập trung lại, anh vươn một tay ra sau tóm lấy tên yêu tinh sát thủ.

Kryll rít lên và thả tay ra rơi xuống nền. Rhonin đổ ra tường, cổ hơi thở và hi vọng rằng Kryll sẽ không giành lại lợi thế nhờ sự yếu đuối của anh.

Anh không cần phải lo lắng. Tên yêu tinh đã bị bỏng tay và nhảy đi xa khỏi Rhonin mà chửi rủa. “Bắn thiêu, phù thủy bắn thiêu! Đồ khốn dùng ma thuật! Sẽ để bọn mi lại với bạn của ta đây, để bọn mi cảm thấy cái chạm nhẹ nhàng của nó!”

Kryll nhảy tới lối ra, cười nham hiểm trước hoàn cảnh của những kẻ đột nhập.

Con golem dừng lại trong khi đang chiến đấu với Vereesa và ông lùn, cái nhìn chết người của nó nhìn về phía Kryll đang chạy trốn. Miệng nó mở lớn-

Một luồng lửa đen bắn ra từ xương hàm, hoàn toàn bao bọc lấy tên yêu tinh.

Với một tiếng thét ngắn, Kryll bốc cháy thành một quả cầu lửa, nhanh chóng cháy đen bởi ngọn lửa ma thuật và chỉ còn lại tro tàn rơi xuống nền... tro và cả cái mề đay hồng mà tên yêu tinh mang trong cái túi treo bên hông.

“Nó giết tên khốn nhỏ xúu ấy rồi!” Falstad kinh ngạc.

“Và chúng ta sắp thành kẻ tiếp theo!” nàng tiên nhắc. “Mặc dù không thấy nóng nhưng kiếm của tôi sắp bị nung thành xỉ vì ngọn lửa quanh người nó rồi, và tôi e rằng tôi khó lòng tránh đòn của nó được lâu hơn nữa!”

“Ờ, nếu ta có thể lấy lại cái búa thì ta có thể làm được gì đó, nhưng-cẩn thận!”

Con golem lại phóng ra một luồng hơi, nhưng lần này là vào trần hang. Cột lửa điên cuồng không đơn giản chỉ nung nóng đá. Khi nó tấn công, ngọn lửa đập nát trần hang, khiến nhiều tảng đá khổng lồ rơi xuống đầu ba người họ.

Một tảng rơi trúng tay Vereesa, đập mạnh tới nỗi nàng tuần du ngã xuống sàn. Cơn mưa đá khiến Falstad phải lùi ra xa khỏi cô và cản Rhonin đi lại phía cô.

Con golem lửa tập trung vào nàng tiên đã ngã. Miệng lại mở-

“Không!” Dùng toàn bộ ý chí, Rhonin phản công, ném đi một tấm khiên mạnh nhất anh từng tạo ra.

Ngọn lửa đen điên cuồng đập vào lá chắn vô hình... và dội ngược lại con golem.

Rhonin không hề hi vọng rằng thứ vũ khí của sinh vật kia sẽ có tác dụng lên chính nó, nhưng ngọn lửa không chỉ bao phủ lấy kẻ tạo ra chúng, chúng đôi khát phủ kín lấy nó. Một tiếng thét thoát ra từ cổ họng không có thịt của con golem, một tiếng thét quái dị không giống người.

Sinh vật kỳ dị đó run lên – rồi phát nổ, giải phóng ra những cơn bão ma thuật tỏa khắp cái hang núi nhỏ bé.

Không thể chịu đựng nổi sức mạnh đó, phần trần còn lại sụp lên đầu những kẻ đang cố thủ.

* * *

Trong màn đêm đen, gã rồng Deathwing bay theo hướng tây băng qua biển. Nhanh hơn gió, hắt hướng tới Khaz Modan và cụ thể hơn là Grim Batol. Gã rồng thực sự đang cười với chính mình, dấu hiệu có thể khiến cho bất cứ sinh vật nào khác phải kinh sợ. Mọi thứ đều xảy ra đúng như đã định. Kế hoạch dành cho lũ người của hắn đã được tiến triển cực kỳ thuận lợi. Tại sao, chỉ vài giờ trước, hắn đã nhận được thư của Terenas, phác thảo chuyện một tuần sau lễ đăng quang của “Ngài Prestor”, nó nói về chuyện nhà vua mới của Alterac sẽ thành hôn với cô con gái trẻ của vua xứ Lordaeron khi cô đến tuổi trưởng thành. Chỉ cần một vài năm nữa – chỉ như chớp mắt trong cuộc đời loài rồng – và hắn sẽ sẵn sàng hủy diệt cả loài người. Sau đó sẽ là tiên và người lùn, già cả hơn và không có sự hùng mạnh của loài người, sẽ sụp đổ như lá khô trên thân cây chết.

Hắn sẽ tận hưởng những ngày đó, tương lai đó. Nhưng giờ Deathwing dự định làm một việc trước mắt và thỏa mãn hắn hơn rất nhiều. Lũ orc chuẩn bị rời bỏ pháo đài trong núi của chúng. Trước bình minh, chúng sẽ di chuyển những xe hàng ra, hướng tới thành trì cuối cùng của Đại Tộc ở Dun Algaz.

Chúng sẽ đem theo lũ rồng.

Lũ orc nghĩ rằng Liên Minh sẽ xâm lược từ hướng tây. Ít nhất chúng nghĩ sẽ có các kỵ sĩ bằng sư và phù thủy... và cả gã quái đen khổng lồ. Deathwing không định làm Nekros Skullcrusher thất vọng về điều đó. Từ Kryll, hắn biết rằng tên orc một chân kia có một dự định trong đầu. Gã rồng tới để xem kế hoạch điên khùng nào mà sinh vật yếu đuối đó lập nên. Hắn nghĩ rằng hắn biết, nhưng sẽ thú vị hơn nếu tìm hiểu xem liệu một tên orc có được lối suy nghĩ thông thường không nhằm thay đổi chút không khí.

Đường bờ biển mờ của Khaz Modan đã tới phía chân trời. Được trang bị tốt để nhìn trong bóng tối, Deathwing bẻ lái nhẹ, hướng một chút về hướng bắc. Chỉ một vài giờ nữa là mặt trời mọc. Hắn sẽ có nhiều thời gian để tới được chỗ đáp đã được chọn. Từ đó con rồng có thể theo dõi và chờ đợi, chọn được đúng thời điểm.

Thay đổi dòng chảy của tương lai.

Một con rồng khác cũng đang bay, nhưng là một con rồng đã không bay trong nhiều năm qua. Ông run lên trong cảm giác được bay lượn tự do, nhưng điều đó cũng cho thấy rằng đã lâu ngày ông đã không luyện tập chút nào. Những gì hoàn toàn tự nhiên, những gì là một phần cố hữu của chính chủng loài của ông, đã được giải phóng

Rồng Korialstrasz đã là pháp sư Krasus quá lâu rồi.

Đã là ban ngày, những người chứng kiến ông bay qua đã nhìn thấy một con rồng lớn, nếu không nói là khổng lồ, lớn hơn hầu hết, nhưng chắc chắn không phải một trong năm Đại Diện. Màu đỏ máu rực rỡ và hình thể chắc nịch, thời trẻ Korialstrasz được cho là rất đẹp trai đối với đồng loại mình. Rõ ràng ông đã được nữ hoàng của ông để mắt tới. Nhanh nhẹn, chết chóc, và nhanh trí trong chiến đấu, gã khổng lồ đỏ là một trong những kẻ bảo vệ vĩ đại nhất, bảo vệ cho vinh quang của loài rồng bay và trở thành tay sai giỏi nhất của bà ấy khi phải đối phó với những chủng tộc mới xuất hiện.

Kể cả trước khi Alexstrasza tình yêu của ông bị bắt, ông đã dành nhiều năm cuối trong hình hài pháp sư Krasus, chỉ trở lại là chính mình khi bí mật viếng thăm bà. Là một trong những quân phu trẻ của bà, ông không giữ vị trí uy quyền như Tyranastrasz, nhưng Korialstrasz biết ông giữ một vị trí đặc biệt trong trái tim nữ hoàng. Đó là lý do tại sao ông lại là người xung phong đầu tiên để trở thành tay chân thân cận của bà trong đội ngũ của chủng tộc đầy triển vọng và phức tạp trong các chủng tộc mới – loài người – chỉ dẫn nó trở nên mạnh mẽ khi có thể.

Alexstrasza hẳn đã nghĩ ông đã chết. Sau khi bà bị bắt và cả chủng rồng bay bị nô dịch, ông thấy rằng chỉ có sự lẩn trốn mới có thể tiếp tục đấu tranh. Hoàn toàn đội lốt Krasus và hỗ trợ Liên Minh chiến tranh chống lại orc. Thật đau khổ khi phải góp sức vào cái chết của chính những kẻ mang máu mủ của mình, nhưng những con rồng non được huấn luyện bởi Đại Tộc biết quá ít về quá khứ hào hùng của dòng tộc mình, hiếm kẻ sống đủ lâu để thoát khỏi sự khát máu mà bắt đầu học được sự khôn ngoan vốn là di sản của loài rồng. Bằng cách hỗ trợ nàng tiên và ông lùn tìm đường vào ngọn núi, ông đã đủ may mắn để nói chuyện với một trong số các con rồng con đó, làm dịu nó và trình bày về những thứ phải làm. Chuyện con rồng đó chịu lắng nghe thật là đáng phấn khởi. Ít nhất một hi vọng vẫn còn đó.

Nhưng còn quá nhiều việc phải làm, đủ để một lần nữa Korialstrasz phải quay lưng lại với những kẻ phạm nhân và để họ lại với hệ thống chính trị của họ. Khoảnh khắc ông nhìn thấy những xe hàng thông qua cái mề đay, nghe thấy hiệu lệnh của lũ chỉ huy orc, ông đã nhận ra rằng tất cả những gì ông đấu tranh sắp gặt hái được thành quả. Lũ orc đã cắn câu và đang chuyển đi khỏi Grim Batol. Chúng rồi sẽ di chuyển cả Alexstrasza tình yêu của ông ra ngoài – nơi mà cuối cùng ông có thể giải cứu bà ấy.

Dù vậy, sẽ không hề đơn giản. Cần có nhiều mưu mẹo, thời cơ, và, dĩ nhiên là cả may mắn.

Tên Deathwing đó còn sống và rõ ràng đang chuẩn bị cho sự sụp đổ của Liên Minh Lordaeron và cho thấy đó là một mối lo âu mới và đầy kinh khủng, mà điều đó đe dọa phá hoại mọi thứ Korialstrasz đã toan tính. Nhưng từ những gì ông khám phá ra khi là Krasus, có vẻ như Deathwing đã quá mê mải chuyện chính trị của Liên Minh tới mức bỏ bê chuyện lũ orc ở phía xa và cả những gì còn lại của tộc rồng bay đỏ kiêu hãnh. Không, Deathwing đang bận chơi ván cờ của hãn, với mỗi vương quốc là một quân cờ. Để cho hãn nắm được, hãn nhất định sẽ gây ra chiến tranh và tàn phá giữa họ. May thay, một ván cờ như vậy cần rất nhiều năm, và vì vậy Korialstrasz ít thấy lo lắng cho những con người ở Lordaeron và những xứ khác. Tình cảnh của họ có thể chờ được tới khi ông giải cứu được tình yêu của ông.

Tuy nhiên, nếu ông rồng không còn chú ý đến mối đe dọa gia tăng từ chính vùng đất ông sai cánh bay đi, một vấn đề nữa vẫn nhức nhối trong đầu ông tới khi ông không thể làm ngơ được nữa. Rhonin – và hai người đã đi tìm anh – đã tin vào pháp sư Krasus, không biết rằng với rồng Korialstrasz, việc giải cứu nữ hoàng của ông quan trọng hơn cả mạng sống. Mạng sống của ba

kẻ phàm có vẻ quá ít quan trọng so với điều đó – hoặc chỉ là ông từng nghĩ cho tới lúc vừa rồi.

Tội lỗi tràn ngập ông rồng. Tội lỗi không chỉ là ông đã bội tín với Rhonin, mà còn là sự bỏ bê với nàng tiên và ông lùn sau khi hứa sẽ dẫn họ vào bên trong.

Rhonin có khi đã bị giết từ lâu rồi, nhưng có lẽ chưa quá muộn để cứu hai người kia. Ông quá vật vả biết rằng ông không thể tập trung vào nhiệm vụ tới khi ông ít nhất có thể tự hài lòng rằng ông đã làm tất cả những gì có thể cho họ.

Ngay chính mũi đất tây nam Khaz Modan, chỉ vài giờ bay từ Lò Sắt, Korialstrasz chọn một đỉnh núi hẻo lánh ở giữa dãy núi đó và đáp xuống. Mất một chút để ông tự định hướng lại, rồi nhắm mắt và tập trung vào cái mê đay ông đã lệnh cho Rom đưa cho nàng tuần du Vereesa.

Mặc dù có lẽ cô chỉ nghĩ viên đá ở chính giữa kia chỉ là một viên ngọc, thực ra nó chính là một phần của ông rồng. Được ma thuật biến hình thành hình dáng như hiện tại, nó từng là một chiếc vảy của ông. Cái vảy đó mang năng lực có thể làm kinh ngạc bất kỳ pháp sư nào – nếu họ biết cách dùng ma thuật của rồng. May cho Korialstrasz, ít ai biết điều đó, nếu không ngay từ đầu ông đã không mạo hiểm để tạo ra cái mê đay đó. Cả Rom và nàng tiên hẳn đều tin rằng viên ngọc chỉ có thể dùng để liên lạc mà thôi, và ông rồng không hề có ý định sửa sai cho họ.

Gió rít lên và tuyết tấp vào người ông quá vật to lớn, Korialstrasz gấp cánh lại sát đầu để che chắn khi ông đang tập trung. Ông nhớ đến hình ảnh nàng tiên ông đã nhìn thấy thông qua cái bùa. Thật dễ chịu vì được nhìn một người thuộc tộc tiên, và rõ ràng còn lo lắng cho Rhonin. Và cũng là một

chiến binh rất giỏi giang. Đúng, có lẽ nếu cô vẫn còn sống, cô và ông lùn từ đỉnh Tổ Chim.

“Vereesa Windrunner...” ông gọi thầm. “Vereesa Windrunner!” Korialstrasz nhắm mắt lại, cố tập trung vào hình ảnh trong đầu. Kỳ lạ, ông chẳng thấy gì cả. Cái mê đay đáng nhẽ đã cho phép ông nhìn thấy những gì nàng tiên hướng nó vào. Hay là cô đã dấu nó đi?

“Vereesa Windrunner... nói gì đi, nhưng nhỏ thôi, để cho ta biết rằng cô nghe thấy ta.”

Vẫn không có gì.

“Này tiên!” Lần đầu tiên ông rờng gần như mất bình tĩnh. “Cô tiên!”

Và vẫn không có tiếng trả lời hay hình ảnh gì cả. Korialstrasz tập trung hết sức vào cái mê đay, cố lắng nghe mọi âm thanh, cho dù là tiếng gầm gừ của orc.

Không có gì.

Quá muộn rồi... hành động vớt vát của ông đã không kịp cứu những người giải cứu Rhonin, và giờ họ cũng đã chết vì sự thiếu suy nghĩ của ông rờng.

Là Krasus, ông đã chơi đùa trên tội lỗi của Rhonin, chơi đùa trên ký ức về những người đồng đội anh phù thủy đã mất đi trong nhiệm vụ trước. Điều đó đã khiến Rhonin trở nên khá dễ bảo. Nhưng giờ ông bắt đầu hiểu những gì anh người đã cảm thấy. Alexstrasza luôn luôn nói về các chủng tộc trẻ hơn bằng giọng chu đáo và đầy giáo dục, cứ như là họ cũng là con của bà. Sự quan tâm đó cũng ảnh hưởng tới cả vị quân phu của bà, và là Krasus ông đã cố gắng để giúp cho loài người dần trưởng thành. Tuy nhiên, việc nữ hoàng

bị orc bắt đã làm lung lay tới tận gốc rễ những suy nghĩ của ông và khiến Korialstrasz quên đi lời dạy của bà... tới tận bây giờ.

Nhưng vẫn là quá muộn với ba người họ.

“Nhưng vẫn chưa quá muộn với nàng, nữ hoàng của ta,” ông rống nói lớn. Nếu ông sống sót qua chuyện này, ông sẽ hiến dâng mạng này để trả cho sự bội bạc của ông với Rhonin và bọn họ. Giờ đây, tất cả đối với ông giờ chỉ còn là giải cứu vợ mình. Bà ấy sẽ hiểu... ông hi vọng thế.

Dang rộng cánh, ông rống đỏ oai vệ lao lên không trung, bay thẳng hướng bắc.

Tới Grim Batol.

Day of the Dragon – chapter 19

MƯỜI CHÍN

Nekros Skullcrusher quay lưng lại với đồng đồ nát, quyết tâm không để chuyện đó khiến hắn quyết định sai lầm.

“Quá đủ cho một tên phù thủy...” hắn lầm bầm, cố không nghĩ đến chuyện thứ phép thuật gì anh người đó có thể thi triển mà phá hủy được cả con golem vô địch đó. Có vẻ nó rất mạnh, mạnh tới mức nó phải trả giá bằng sinh mạng của anh pháp sư, và đã đánh sụp cả một phần hang động trong núi đó.

“Có cần bối xác lên không?” một tên chiến binh hỏi.

“Không. Chỉ tốn thời gian.” Nekros giữ chặt cái túi chứa *Quy Hồn*, nghĩ về kế hoạch rời đi của hắn. “Chúng ta rời Grim Batol *ngay*.”

Lũ orc kia theo sau hắn, phần lớn chúng vẫn cảm thấy khó chịu về quyết định rời pháo đài của hắn nhưng lại không thích thú gì với ý định ở lại phía sau – đặc biệt khi phép thuật của anh phù thủy đã làm suy yếu hệ thống hang còn lại.

Một áp lực kỳ lạ đang đè xuống đầu Rhonin, áp lực kinh khủng đến độ đầu óc anh sắp nổ tung ra. Anh cố gắng mở mắt, cố nhìn xem thứ gì đang ép vào đầu anh và làm sao anh có thể di chuyển nó.

Anh ngược mắt nhìn lên, thở dốc.

Một đồng đá – khoảng hơn một tấn – đang lơ lửng chỉ cách đầu anh khoảng một bộ[1]. Một quầng sáng mờ, dấu hiệu nhìn thấy duy nhất của lá chắn anh mới tạo ra, là lý do duy nhất giải thích cho việc sao anh còn chưa bị nghiền nát.

Anh nhận ra rằng áp lực trên đầu anh là do tâm trí anh đang cố gắng duy trì phép thuật đó, và bởi vậy đã cứu mạng anh. Nhưng cơn đau tăng cường đã báo cho anh phù thủy biết rằng mỗi giây trôi qua phép thuật lại càng yếu đi.

Anh xoay người, cố lấy lại chút thoải mái nhằm hi vọng giải tỏa bớt chút áp lực – và lại cảm thấy có thứ gì đó ép vào dưới đầu anh. Rhonin cẩn thận với tay xuống gỡ nó ra, nghĩ rằng chỉ là ít đá dăm. Nhưng lúc tay anh chạm vào nó, anh cảm thấy chút dấu hiệu của ma thuật.

Sự tò mò kéo sự chú ý của anh khỏi nỗi kinh hoàng trên đầu, Rhonin kéo thứ đó lại gần để nhìn.

Một viên ngọc đen. Chắc là cùng loại đá từng nằm trên cái mề đay của Deathwing.

Rhonin cau mày. Lần cuối anh nhìn thấy cái mề đay là sau cái chết của Kryll. Vào lúc đó, anh không hề chú ý đến viên đá, tâm trí anh còn phải lo lắng cho Vereesa và-

Vereesa! Khuôn mặt nàng tiên bỗng tràn ngập tâm trí anh. Cô và ông lùn ở khá xa anh, được bảo vệ bởi pháp thuật kia, nhưng-

Anh cựa người và cố nhìn. Nhưng khi anh di chuyển, áp lực trong đầu anh tăng lên và khối đá ở trên sụt xuống thêm vài tấc quý giá nữa.

Vào đúng lúc đó, anh nghe thấy một tiếng chửi rủa trầm sâu.

“F-Falstad?” Rhonin thở dốc.

“Ừ...” giọng nói từ khá xa vọng lại. “Ta biết anh còn sống, anh phù thủy, bởi vì chúng ta còn chưa bị đè bẹp dí, nhưng ta cứ nghĩ là anh sẽ không bao giờ dậy được nữa! Đúng lúc đấy!”

“Ngài có – Vereesa còn sống chứ?”

“Khó mà nói được. Ánh sáng từ phép thuật của anh giúp ta thấy được đôi chút, nhưng nàng ấy ở quá xa ta để mà thấy rõ! Chưa nghe thấy gì từ nàng ấy từ khi ta tỉnh dậy!”

Rhonin nghiêng răng. Cô ấy *phải* sống. “Falstad! Đồng đá trên đầu còn cách ngài bao xa?”

Ông bạn kia cười chua chát. “Gần chạm mũi ta, anh người ạ, nếu không ta đã men lại đầu kia để kiểm tra tình hình nàng ấy rồi! E là ta không sống nổi trong cái huyết này lâu nữa đâu!”

Anh pháp sư không thêm chú ý đến câu cuối cùng mà nghĩ về những gì ông lùn đã nói về đồng đá đang ở sát ông. Rõ ràng phép thuật càng ở xa Rhonin thì nó càng yếu đi. Cả Vereesa và Falstad đã được bảo vệ khỏi bị đè bẹp, nhưng nàng tuần du hắc đang bị ép mạnh vào đầu – thậm chí có khi đã bị chết bởi cú rơi đó.

Nhưng Rhonin chỉ biết hi vọng.

“Anh người – nếu không phải ta đòi hỏi hơi quá – anh có thể *giúp gì* cho bọn ta được không?”

Liệu anh có thể giải cứu họ không? *Liệu* anh có còn chút sức mạnh nào không? Anh đút viên đá đen vào túi, tập trung hoàn toàn vào hoàn cảnh nguy hiểm trước mắt. “Cho tôi một chút thời gian...”

“Và anh định làm gì nữa hả?”

Áp lực vào đầu anh phù thủy đang tăng lên với tốc độ đáng ngại. Rhonin e rằng lá chắn của anh khó lòng trụ được lâu hơn nữa, nhưng anh còn phải duy trì nó trong khi thực hiện phép thuật thứ hai, dù nó phức tạp hơn nhiều.

Anh không chỉ phải dịch chuyển cả ba người họ tới một nơi nào đó, mà phải đưa tới một nơi thực sự an toàn. Tất cả trong khi cơ thể rệu rã của anh đang đòi được nghỉ ngơi.

Phép thuật này sẽ đi đến đâu? Thật đau đớn khi nghĩ đến, nhưng cuối cùng Rhonin cũng đọc thần chú. Nhưng thực hiện nó sẽ kéo mất sự tập trung của anh vào lá chắn. Nếu như anh mất quá nhiều thời gian...

Ta còn sự lựa chọn nào nữa?

“Falstad, tôi đang chuẩn bị thử đây...”

“Cuối cùng cũng làm vừa lòng ta, anh người ạ! Ta nghĩ đồng đá cuối cùng đã ép lên ngực ta rồi!”

Đúng vậy, Rhonin cũng đã nhận ra sự thay đổi đó. Anh phải nhanh lên thôi.

Anh lẩm nhẩm, dồn sức mạnh...

Đồng đá trên đầu anh dần càng nặng.

Dùng bàn tay còn khỏe của mình, Rhonin vẽ ra một ký tự.

Thuật lá chắn biến mất. Cả tấn đá đổ xuống đầu cả ba-

-Và đột nhiên anh thấy mình đang nằm ngửa, nhìn lên bầu trời đầy mây.

“Búa của Dagath ới!” Falstad gào lên bên cạnh. “Anh có phải cắt nó sát thế không?”

Bất kể cơn đau, Rhonin chống người ngồi dậy. Gió lạnh đang thổi, kéo anh ra khỏi tình trạng mất phương hướng. Anh nhìn về phía ông lùn.

Falstad cũng đã ngồi dậy. Mắt ông kỵ sĩ bằng sư đang long lên sòng sọc như thể đang hoàn toàn bất lực trong chiến đấu. Mặt ông hoàn toàn trắng bệch ra, khiến Rhonin không thể tin nổi ông chiến binh vạm vỡ này có thể trở thành như vậy.

“Không, không, không bao giờ ta bò vào một đường hầm nào nữa! Từ giờ trở đi chỉ còn bầu trời là của ta! Búa của Dagath ới!”

Anh pháp sư đã định trả lời, nhưng một tiếng rên từ xa khiến anh chú ý.

Đứng dậy dù chân còn chưa vững, anh gắng sức đi về phía thân thể nằm sõng soài của Vereesa. Đầu tiên Rhonin tự hỏi rằng liệu anh có tưởng tượng

ra tiếng rên kia không – nàng tuần du có vẻ hoàn toàn không có sự sống – nhưng rồi Vereesa tiếp tục rên lên.

“Cô ấy-cô ấy vẫn còn sống, Falstad!”

“Ừ, anh có thể biết được điều ấy nhờ tiếng rên của nàng, ta dám cá! Dĩ nhiên nàng còn sống! Nhanh lên! Nàng ấy sao rồi?”

“Cố lên...” Rhonin cẩn thận lật ngửa nàng tiên lại, xem xét khuôn mặt, đầu, và thân thể cô. Cô có vài vết thâm trên người và cánh tay nhuộm đầy máu, nhưng nhìn chung thân thể cô vẫn còn rất ổn trước con mắt của hai người bạn.

Khi anh cẩn thận nhắc đầu cô lên kiểm tra một vết bầm trên đỉnh đầu, Vereesa hé mắt. “R-Rhon-”

“Đúng rồi, là tôi đây. Cứ thả lỏng. Tôi nghĩ cô bị đập rất mạnh vào đầu.”

“Nhớ... nhớ rồi-” Nàng tuần du nhắm mắt lại một chút – rồi đột nhiên ngồi dậy, mắt mở lớn, miệng mở ra kinh hãi. “Cái trần! Cái trần! Nó đang sụp xuống đầu chúng ta!”

“Không!” Anh tóm lấy cô. “Không, Vereesa! Chúng ta an toàn rồi! Chúng ta an toàn rồi...”

“Nhưng cái trần hang...” vẻ mặt nàng tiên giãn ra. “Không, chúng ta không còn ở trong hang nữa... nhưng chúng ta đang ở đâu hả Rhonin? Sao chúng ta đến được đây? Làm sao chúng ta thoát được?”

“Cô nhớ lá chắn đã bảo vệ chúng ta khỏi con golem chứ? Sau khi con quái vật đó tự hủy, lá chắn vẫn còn đó, kể cả khi cái trần sụp xuống. Khối cầu bảo

vệ đã nhỏ đi, nhưng nó vẫn còn đủ mạnh để giữ chúng không dè chết chúng ta.”

“Falstad! Ngài ấy-”

Ông lùn bước tới bên cạnh. “Anh ta đã cứu được tất cả chúng ta, nàng tiên của ta ạ. Cứu được nhưng lại thả chúng ta ở tí đâu đâu rồi!”

Rhonin chớp mắt. Tít đâu đâu à? Anh nhìn quanh. Rìa núi tuyết, gió lạnh – càng ngày càng lạnh hơn – và những đám mây dày đặc phủ khắp nơi... anh phù thủy biết chính xác họ đang ở đâu, kể cả trong bóng tối xung quanh họ. “Không phải tí đâu đâu đâu ngài Falstad. Tôi nghĩ tôi đã đưa tất cả tới chính đỉnh núi đó. Tôi nghĩ rằng tất cả mọi thứ kể cả lũ orc đang nằm tí xa phía dưới chúng ta.”

“Đỉnh núi à?” Vereesa hỏi lại.

“Ừ, nghe có lý đấy.”

“Và dựa vào việc tôi có thể thấy hai người càng ngày càng rõ hơn, tôi sợ rằng đã sắp bình minh rồi.” Rhonin lại tỏ ra nghiêm túc. “Có nghĩa là nếu Nekros Skullcrusher là một tên orc biết giữ lời, chúng có thể sẽ rời khỏi pháo đài vào bất cứ lúc nào, cả trứng và tất cả.”

Cả Vereesa và ông lùn nhìn anh. “Mà sao chúng lại làm trò gàn dở như vậy?” Falstad hỏi. “Sao lại bỏ một nơi an toàn như thế?”

“Bởi vì có một cuộc xâm lược đe dọa đến từ hướng tây, phù thủy và người lùn cùng cưỡi trên lưng những con băng sư nhanh nhẹn khôn ngoan. Hàng trăm, thậm chí là hàng nghìn người lùn và phù thủy. Có thể có cả tiên. Phải chống lại nhiều như vậy, đặc biệt là phép thuật, Nekros và người của hắn

không có cơ hội nào cả cho dù là phòng thủ từ trong ngọn núi...” Anh phù thủy lắc đầu. Tình thế đã khác nếu tên chỉ huy nhận ra tiềm năng thực sự của cái bùa hắc mang, nhưng có vẻ như hoặc là Nekros không biết, hoặc là niềm tin của hắn vào cấp trên ở Dun Algaz lớn hơn. Tên orc đó chọn bắc tiến, và hắn chỉ có thể đi theo hướng đó.

Falstad vẫn không thể tin được. “Xâm lược ư? Tên orc đó lấy cái thông tin điên khùng ấy ở đâu vậy?”

“Từ chúng ta. Từ chính những người ở đây. Đặc biệt là tôi. Deathwing muốn tôi đến đây để làm bằng chứng cho cuộc tấn công sắp tới! Tên Nekros này điên rồi! Hắn đã tin rằng cuộc tấn công đó sắp xảy ra, và rồi tôi xuất hiện giữa bọn chúng, hắn đã chắc chắn vào điều đó.” Rhonin nhìn ngón tay gãy đã tê cóng của mình. Anh nên xử lý nó ngay khi có thể, nhưng giờ có nhiều thứ cần dồn sức vào hơn là một ngón tay.

“Nhưng sao gã thú đen đó lại muốn lũ orc đi?” nàng tuần du hỏi. “Hắn được gì chứ?”

“Tôi nghĩ tôi biết rồi...” Rhonin bước tới mép núi và nhìn xuống, cố không để bị gió thổi bay xuống dưới kia. Anh vẫn không thể thấy gì bên dưới, nhưng cho rằng anh đang nghe thấy âm thanh gì đó... có lẽ là một đội quân với các xe hàng đang đi ra chẳng? “Tôi nghĩ thay vì giải cứu Nữ Hoàng Rồng đỏ – như khi hắn thuyết phục thôi – hắn muốn giết bà ấy! Quá mạo hiểm khi bà ấy ở bên trong, nhưng bên ngoài hắn có thể nhào xuống và giết bà ấy chỉ với một đòn!”

“Anh chắc chứ?” nàng tiên đến bên cạnh anh và hỏi.

“Chắc là vậy.” Anh nhìn lên. Kể cả những đám mây dày bao phủ nơi đây cũng không thể che đi sự thật rằng bình minh đang nhanh chóng đến.

“Nekros muốn rời đi vào bình minh...”

“Hắn mất trí à?” Falstad lẩm bẩm. “Hắn sẽ có lý hơn nếu lũ orc trời đánh ấy rời đi lúc đêm đen còn bao phủ chứ!”

Rhonin lắc đầu với Falstad. “Deathwing có thể nhìn thấy khá rõ vào ban đêm, thậm chí có thể tốt hơn tất cả chúng ta! Nekros ngụ ý rằng có khả năng hắn đã chuẩn bị cho mọi thứ, kể cả Deathwing! Thực ra, hắn có vẻ còn trông chờ việc gã hắc ám đó xuất hiện!”

“Nhưng mà thế thì nghe phi lý quá!” nàng tuần du trả lời. “Làm sao một tên orc có thể đánh bại hắn?”

“Thế làm sao hắn kiểm soát được Nữ Hoàng Rồng – và bằng cách nào hắn tạo ra được sinh vật như con golem kia?” Anh nói ra câu hỏi từng làm anh bối rối rất nhiều. Rõ ràng là thứ tên orc kia mang có những năng lực đặc biệt, nhưng nó mạnh đến vậy ư?

Falstad đột nhiên vẫy tay ra dấu im lặng, rồi chỉ về phía tây bắc, ngay bên trên ngọn núi.

Một hình thù khổng lồ màu đen xuất hiện ngay bên dưới đám mây bên trên, rồi lại biến mất khi nó bay xuống.

“Đó chính là Deathwing...” ông kỵ sĩ bằng sư thì thầm.

Rhonin gật đầu. Thời gian phỏng đoán đã hết. Nếu Deathwing đã đến thì chỉ có một ý nghĩa. “Dù chuyện gì sắp xảy ra, nó đã bắt đầu rồi.”

Đoàn xe orc dài di chuyển ra ngay khi ánh sáng đầu tiên của bình minh chiếu tới Grim Batol. Những chiếc xe hàng được che chắn ở phần đầu và phần

đuôi là những chiến binh vũ trang mang những chiếc rìu, kiếm và mác mới được mài sắc. Đoàn xe được bọn lính thợ lái, đặc biệt nhất là những xe mang những quả trứng rồng quý giá. Mỗi tên orc đều được chuẩn bị như thế sẵn sàng giáp mặt kẻ thù bất cứ lúc nào, vì lời đồn về cuộc xâm lược từ phía bắc đã đến tai cả những tên cấp bậc thấp nhất.

Trên lưng một trong những con ngựa ít ỏi lũ orc có, Nekros Skullcrusher nhìn đoàn xe ra đi với sự mất kiên nhẫn. Hắn đã cử những kỵ sĩ rồng cưỡi rồng đi tới Dun Algaz, đề phòng trường hợp nếu hắn thất bại, Đại Tộc vẫn sẽ có được vài con rồng. Tiếc rằng hắn không dám để chúng vận chuyển đám trứng luôn, nhưng trước đây tên chỉ huy đã từng ném trái hậu quả của việc làm đó.

Dựng nên một chiếc xe hàng đủ khả năng chở được một con rồng thật bất khả thi, vì vậy Nekros phải tự tay kiểm soát hai con thú già. Cả Alexstrasza và đặc biệt là Tyran, đi theo phía sau đoàn xe, vẫn còn nhận thức được sức mạnh của *Quý Hồn* đang tác động lên họ. Với ông quân phu ốm yếu thì đúng là một trường hợp khó khăn; Nekros nghi ngờ chuyện ông rồng không thể sống nổi qua chuyến đi, nhưng tên orc biết rằng không còn cách nào khác. Họ thật sự gây được ấn tượng rất lớn, hai quái vật khổng lồ. Bà rồng trông khỏe hơn ông rồng thấy rõ. Nekros nhìn thấy ánh mắt đầy thù hận của bà đang nhìn hắn. Tên orc chẳng quan tâm chút nào. Bà phải tuân theo mọi lời của hắn khi hắn còn mang cái cổ vật có sức mạnh kiểm soát bất cứ con rồng nào đó.

Nghĩ về lũ rồng, hắn nhìn lên trời. Bầu trời u ám tạo ra rất nhiều chỗ náu cho bọn quái vật, nếu có thứ gì đó thực sự xảy ra. Kể cả nếu quân Liên Minh vẫn còn quá xa, Deathwing chắc chắn sẽ đến. Nekros trông chờ điều đó.

Lũ người sẽ biết được hậu quả vì đã giao phó chiến thắng cho gã hắc ám kia. Thứ có thể điều khiển một con rồng chắc chắn cũng sẽ điều khiển được những con khác. Với *Quý Hồn*, tên chỉ huy orc có thể kiểm soát cả những kẻ mạnh mẽ nhất trong đám thú vật đó. Hắc, Nekros, sẽ thành chủ nhân của Deathwing... nhưng chỉ nếu con thần lẩn đáng nguyên rủa đó xuất hiện. “Mày đâu rồi, đồ sinh vật trời đánh?” hắc lẩm bẩm. “Đâu rồi?”

Hàng chiến binh cuối cùng rời khỏi cửa hang. Nekros theo dõi chúng đi ra. Kiêu ngạo và hoang dã, chúng nhớ lại cái ngày Đại Tộc không hề biết đến thất bại, không hề biết đến kẻ thù nào mà không thể tiêu diệt. Với Deathwing dưới quyền, hắc sẽ khôi phục lại được vinh quang đó cho dân mình. Đại Tộc lại một lần nữa sẽ đứng lên, kể cả những kẻ đã đầu hàng. Orc sẽ càn quét khắp các vùng đất của Liên Minh, hạ gục lũ người và những loài khác.

Và có lẽ sẽ có một tộc trưởng mới của Đại Tộc. Lần đầu tiên Nekros dám nghĩ tới hình ảnh của chính mình ở trong vai trò như vậy, kể cả Zuluhed cũng phải cúi mình trước hắc. Đúng, hắc, kẻ mang lại chiến thắng cho dân tộc mình chắc chắn sẽ được tôn lên làm thủ lĩnh.

Thống Chiến Nekros Skullcrusher...

Hắc thúc ngựa tiến tới, bước theo đoàn xe. Sẽ thật đáng ngờ nếu hắc không đi cùng chúng. Bên cạnh đó, hắc đi chỗ nào cũng không phải là vấn đề lớn; *Quý Hồn* cho phép hắc kiểm soát từ khoảng cách khá xa. Không con rồng nào có thể thoát khỏi nó trừ khi hắc muốn – và chắc chắn tên orc tóc hoa râm này không hề định làm thế.

Gã thú đen đáng nguyên rủa kia *đâu rồi?*

Và, như để trả lời, một tiếng gào chói tai vang lên. Nhưng tiếng gào không đến từ trên trời như lúc đầu Nekros nghĩ, mà là từ chính mặt đất bao quanh

lũ orc. Nó khiến lũ chiến binh hoảng loạn khi chúng nhìn quanh tìm kiếm kẻ thù.

Một thoáng sau – mặt đất nhú ra những *người lùn*.

Họ ở khắp mọi nơi, nhiều người lùn hơn cả số lượng bọn họ còn ở Khaz Modan mà Nekros nghĩ. Họ xông lên từ mặt đất, vung rìu kiếm xông pha vào đoàn xe từ mọi phía.

Nhưng dù tạm thời bị hoảng loạn, lũ orc đã nhanh chóng ổn định lại. Gào lên tiếng gầm xung trận, chúng quay lại giáp mặt những kẻ tấn công. Lũ vệ binh vẫn ở nguyên trên xe, nhưng chúng cũng sẵn sàng chiến đấu, kể cả lũ lính thợ, tội nghiệp nhất trong đám, thì cầm gậy lên. Chỉ cần chút công huấn luyện thì một tên orc đã có thể đập nát mọi thứ chỉ với một mẩu gỗ.

Nekros đạp vào một người lùn vừa mới định kéo hãm xuống. Một phụ tá chỉ huy nhanh chóng bước tới, và một trận chiến không cân bằng nảy ra giữa cả hai. Nekros cho con ngựa chạy gần đoàn xe, cần ít thời gian để kiểm soát tình hình. Thay vì một cuộc xâm lược, hãn bị tấn công bởi một lũ quét đường, những kẻ rách rưới hãn luôn biết là họ có sống ở những đường hầm quanh ngọn núi. Dựa vào số lượng đó, hãn lũ troll đã không làm tốt công việc của chúng.

Nhưng Deathwing đâu? Hãn đã chuẩn bị cho gã rồng. Phải có một con rồng chứ!

Một tiếng gầm vang khiến các đấu sĩ giật mình. Một hình thù khổng lồ liệng xuống từ đám mây dày, rồi thoát ra lao thẳng xuống đám orc.

“Cuối cùng! Cuối cùng mày đã tới, đồ đen-” Nekros Skullcrusher đứng im, hoàn toàn bối rối. Hãn đã nắm chặt *Quý Hồn*, nhưng vào lúc đó hãn không hề nghĩ đến chuyện sử dụng nó như đã định.

Gã rồng đang lao về phía hắc mang vậy có màu đỏ lửa chứ không phải đen.

“Chúng ta phải xuống dưới kia,” Rhonin thì thầm. “Tôi cần phải xem có chuyện gì đang xảy ra!”

“Anh không thể làm lại được như ở trong hang à?” Falstad hỏi.

“Nếu tôi làm thế, tôi sẽ không còn chút sức nào để trợ giúp khi chúng ta xuống đến nơi... bên cạnh đó, tôi không biết chỗ nào để dịch chuyển tới. Ngài có muốn xuất hiện ngay trước mặt một tên orc đang vung rìu không?”

Vereesa nhìn xuống vách núi. “Có vẻ như chúng ta cũng không thể leo xuống được.”

“Chà, chúng ta không thể ở đây mãi được!” Ông lùn bước quanh một lát, rồi đột nhiên giật mình như thể ông vừa mới dẫm phải cái gì tệ lắm. “Đôi cánh của Hestra ơi! Thật ngu ngốc! Có thể nó vẫn còn ở quanh đây!”

Rhonin nhìn ông lùn như thể ông đã mất hết trí khôn. “Ngài đang nói gì vậy? Ai?”

Thay vì trả lời, Falstad với tay tìm cái túi. “Lũ troll khốn nạn kia lấy nó đi lúc trước, nhưng Gimmel đã trả nó lại... àà! Đây rồi!”

Ông lấy ra một thứ có vẻ như là một cái còi bé xíu. Cả Rhonin và Vereesa nhìn ông lùn cho cái còi lên môi và thổi mạnh nhất có thể.

“Tôi chẳng nghe thấy gì cả,” anh phù thủy nhắc.

“Ta sẽ ngạc nhiên lắm nếu anh nghe được. Cứ chờ đi. Nó đã được huấn luyện tốt. Con thú tốt nhất ta từng có. Mà, chỗ chúng ta bị lũ troll bắt cách

không xa nơi đây. Nó sẽ ở đó trong một thời gian...” Falstad có vẻ không chắc lắm. “Cũng chưa lâu lắm khi bọn ta bị tách ra...”

“Ngài đang định gọi con bằng sư ư?” nàng tuần du hỏi đầy hoài nghi.

“Làm thế thì tốt hơn là cố mọc thêm cánh nhỉ?”

Họ chờ đợi. Cứ như là đang chờ thứ gì vĩnh cửu lắm đối với Rhonin. Anh thấy sức khỏe mình dần trở lại – mặc dù thời tiết giá lạnh – nhưng sợ rằng sẽ lại thả cả ba xuống một nơi mà khiến tất cả chết chắc.

Nhưng đến lúc phải thử rồi. Anh pháp sư đứng thẳng dậy. “Tôi sẽ làm những gì có thể. Tôi nhớ một nơi không xa ngọn núi. Tôi nghĩ Deathwing đã cho tôi biết thông qua trí óc. Tôi có thể đưa chúng ta tới đây.”

Vereesa nắm lấy cánh tay anh. “Anh chắc chứ? Trông anh có vẻ chưa sẵn sàng.” Ánh mắt cô đầy lo lắng. “Tôi biết anh phải chịu nhiều mất mát ở trong hang, Rhonin à. Đó không phải là một phép thuật đơn giản, mà anh lại phải duy trì nó cho cả Falstad và tôi...”

Anh hiểu rất rõ từng từ của cô, nhưng họ không còn cách nào khác. “Nếu tôi không-”

Một hình thù lớn có cánh đột nhiên xuất hiện từ đám mây. Cả Rhonin và nàng tiên phản ứng lại, cứ nghĩ rằng đó là Deathwing đang tấn công.

Chỉ có Falstad, người đang theo dõi sát sao, là không hề phản ứng như thế số phận đang đến với họ. Ông cười và giơ một tay về phía hình thù đang đến gần.

“Biết nó nghe được mà! Hai người thấy đấy! Biết là nó nghe được mà!”

Con bằng sư rít lên theo cách mà khiến anh phù thủy có thể thề rằng đó là tiếng kêu vui mừng. Con thú khổng lồ bay nhanh về phía họ – mà đúng hơn là về phía ông kỵ sĩ. Con thú nhẹ nhàng lao vào Falstad, chỉ đập cánh đủ mạnh giữ cho khối lượng của nó vừa đủ để gần đè ông lùn ngã ra.

“Hà! Giỏi lắm! Giỏi lắm! Xuống đây!”

Vẫy đuôi rồi rít giống như một con chó hơn là một con thú lai sư tử, con bằng sư hạ cánh trước mặt Falstad.

“Sao?” ông chiến binh lùn hỏi hai người bạn. “Chưa phải lúc đi à?”

Họ leo lên nhanh nhất có thể, Rhonin là người yếu nhất, anh ngồi giữa ông lùn và Vereesa. Anh tự hỏi liệu con bằng sư có khả năng mang tất cả họ đi không, nhưng con thú đã làm được. Trong một hành trình dài, Falstad thừa nhận, họ sẽ gặp nhiều rắc rối, nhưng chỉ một chuyến đi ngắn thì con bằng sư không gặp khó khăn gì.

Một lát sau, họ thoát ra khỏi đám mây – và rồi thấy một cảnh tượng không ai ngờ tới.

Rhonin từng cho là âm thanh cuộc chiến là do những người lùn đồi đang cố áp đảo đoàn xe công kênh của lũ orc, nhưng anh lại không nghĩ tới chuyện có một con rồng khác Deathwing đang quần thảo bên trên trận chiến.

“Một con rồng đỏ!” nàng tuần du nói. “Và là một con đực già! Chứ không phải một con đực huấn luyện trong núi!”

Anh cũng nhận ra điều đó. Lũ orc chưa giam nữ hoàng đủ lâu để một con quái vật như thế kịp đến tuổi trưởng thành. Bên cạnh đó, Đại Tộc cũng có

thói quen giết lũ rồng đi trước khi chúng trở nên quá già và độc lập. Chỉ có những con non là có thể dễ dàng được quản lý bởi lũ orc huấn luyện.

Vậy thì gã quái vật đỏ này từ đâu ra, và hắn đang làm gì ở đây?

“Anh muốn chúng ta hạ cánh xuống đâu?” Falstad hét lên, nhắc anh về vấn đề ngay trước mắt.

Rhonin nhanh chóng nhìn quanh. Trận chiến có vẻ như diễn ra chủ yếu quanh đoàn xe. Anh nhìn thấy Nekros Skullcrusher đang ở trên lưng ngựa, tên orc đang giữ thứ gì đó trong một tay mà nó tỏa sáng bất kể trong mây mù. Anh pháp sư quên mất câu hỏi của Falstad khi anh cố tìm hiểu cái vật đó. Nekros trông như đang chỉ nó vào con rồng mới tới...

“Sao?” ông lùn nhắc nhở.

Rời mắt khỏi tên orc, Rhonin tập trung. “Đầu kia!” Anh chỉ một rìa đá ở gần cuối đoàn xe orc. “Tôi nghĩ ở đó là tốt nhất!”

“Trông cũng được đấy!”

Dưới tay cương lão luyện của ông kỵ sĩ bằng sư, con thú nhanh chóng đưa họ tới đích đến. Rhonin ngay lập tức nhảy xuống, chạy nhanh tới rìa đá để xem xét tình hình.

Nhưng những gì anh thấy rất chi là khó hiểu.

Gã rồng ban nãy có vẻ đang sẵn sàng tấn công Nekros, giờ lại đang cố bay liệng trên bầu trời, rống lên như thể đang vật lộn kinh khủng lắm với một kẻ thù vô hình vậy. Anh phù thủy lại nhìn tên chỉ huy orc, để ý rằng hình thù lóe sáng trên tay Nekros càng ngày càng sáng rõ theo từng giây.

Một thứ cổ vật mạnh tới mức giờ thậm chí anh còn có thể cảm thấy áp lực từ nó. Rhonin hết nhìn cái cổ vật rồi lại tới gã quái vật đỏ.

Làm thế nào lũ orc có thể kiểm soát được Nữ Hoàng Rồng? Đó là câu hỏi anh đã tự hỏi mình nhiều lần trước đây – và giờ Rhonin đã tận mắt chứng kiến.

Gã rồng đỏ chống cự lại, chống cự mạnh mẽ hơn bất cứ sinh vật nào mà anh người có thể tưởng tượng ra. Cả ba đều nghe thấy tiếng găm đau đớn, biết rằng ông ta đang phải chịu đựng thứ mà hiếm có sinh vật nào từng phải chịu.

Và rồi, với một tiếng gào cuối cùng, gã quái vật lả đi. Ông cố kiểm soát được một chốc – và rồi lao thẳng xuống mặt đất gần trận chiến.

“Nó chết chưa?” Vereesa hỏi.

“Tôi không biết.” Nếu cái cổ vật chưa giết gã rồng, chắc chắn rằng rơi từ độ cao đó cũng sẽ làm thế. Anh quay mặt đi, không muốn thấy cảnh một sinh vật như vậy chết đi – và đột nhiên anh thấy một hình thù khổng lồ khác lao xuống từ trên mây, kẻ này có màu đen đầy ác mộng.

“Deathwing kìa!” Rhonin cảnh báo hai người.

Gã rồng đen lao tới đoàn xe, nhưng không phải hướng của cả Nekros lẫn hai con rồng bị cùm. Thay vì đó hắn bay thẳng tới một mục tiêu không ai ngờ tới – những chiếc xe chở trứng.

Cuối cùng tên chỉ huy orc đã nhìn thấy hắn. Nekros quay sang giờ cái cổ vật về phía Deathwing, cùng lúc đó hét lên gì đó.

Rhonin và hai người cùng chờ đợi cả gã rồng đen kia cũng phải quy phục cái cổ vật mạnh mẽ đó, nhưng kỳ lạ thay, Deathwing cứ hành động tiếp trong vô

sự. Hắc tiếp tục bay tới cướp đoàn xe – và rõ ràng là cả đám trứng chúng mang.

Anh phù thủy không thể tin vào mắt mình. “Hắc không hề quan tâm tới Alexstrasza, dù chết hay sống! Hắc muốn đám trứng!”

Deathwing vỗ lấy hai chiếc xe một cách nhẹ nhàng, nhắc chúng lên khiến lũ orc ở trên đó phải nhảy ra. Những con thú kéo xe hét lên, chúng bị treo lủng lẳng bất lực khi gã rồng quay đầu lại bay đi.

Deathwing muốn đám trứng còn nguyên vẹn, nhưng tại sao? Chúng có tác dụng gì với gã rồng đơn độc đó chứ?

Và rồi đột nhiên Rhonin chợt nghĩ ra đáp án cho câu hỏi đó. Deathwing muốn đám trứng cho chính mình. Lũ rồng đỏ sẽ được ấp nở, nhưng dưới sự nuôi dưỡng của gã hắc ám, chúng sẽ trở thành một lực lượng độc ác như chính hắc.

Có lẽ Nekros nhận ra điều này, hay có lẽ hắc chỉ phản ứng lại hành động ăn cướp đó, tên orc đột nhiên quay lại và hét về phía cuối đoàn xe. Hắc vẫn giữ cái cổ vật giương cao, nhưng giờ hắc chĩa cả hai tay về phía gã khổng lồ đang bay đi kia.

Một trong hai con quái vật đỏ, ông rồng đực, nặng nề giang rộng cánh nhằm đuổi theo. Rhonin chưa từng thấy con rồng nào trông ốm yếu chết chóc hơn. Anh rất đổi ngạc nhiên khi thấy sinh vật đó vẫn có thể bay cao được như hắc ta. Hắc Nekros không nghĩ rằng con rồng đầu ốm này có thể bằng một Deathwing trẻ hơn và sung sức hơn chứ?

Trong khi đó, lũ orc và người lùn vẫn tiếp tục đánh nhau, nhưng dần về sau trận chiến càng trở nên mệt mỏi. Có vẻ như họ đều đặt hi vọng vào ông rồng

đỏ đầu tiên. Nếu vậy Rhonin có thể hiểu được tại sao giờ họ lại mất hi vọng.

“Tôi không hiểu,” Vereesa nói bên cạnh anh. “Sao Krasus không giúp gì cả? Hẳn ông pháp sư đáng phải ở đây rồi! Hẳn ông ta là lý do tại sao những người lùn đòi quyết định tấn công!”

“Krasus!” Trong sự náo loạn, Rhonin đã quên mất người bảo trợ của anh. Thực ra anh cũng có vài thắc mắc về người pháp sư vô diện đó. “Ông ta thì có liên quan gì đến chuyện này?”

Cô kể cho anh. Rhonin lắng nghe, đầu tiên không thể tin nổi, rồi dần nổi giận. Đúng, như những gì anh đã nghĩ ban đầu, anh đã bị ông ta lợi dụng. Không chỉ anh, mà cả Vereesa, Falstad, và hẳn là cả những người lùn tuyệt vọng dưới kia.

“Sau khi xử lý con rồng, ông ta dẫn bọn tôi vào ngọn núi,” cô kết thúc. “Không lâu sau đó, ông ta không còn nói gì với tôi nữa.” Nàng tiên tháo cái mẽ đay ra, đưa nó cho anh.

Nó rất giống với cái mẽ đay Deathwing đã đưa cho Rhonin dạo trước, giống tới từng chi tiết. Anh phù thủy cay đắng nhớ về điều đó khi nàng tiên và Falstad cố giải cứu anh khỏi lũ orc. Liệu Krasus đã học được cách làm ra nó từ lũ rồng?

Vào lúc nào đó, viên đá đã bị trật ra khỏi vị trí. Rhonin đặt nó trở lại bằng một ngón tay, rồi nhìn viên ngọc, tưởng tượng rằng người bảo trợ của anh có thể nghe thấy anh. “Sao rồi Krasus? Ngài có ở đấy không? Ngài có muốn chúng tôi làm gì cho ngài nữa không? Có khi bọn tôi nên chết vì ngài luôn nhỉ?”

Vô ích. Thứ sức mạnh nó từng mang có vẻ như đã tiêu tan. Rõ ràng Krasus không thèm trả lời hay là không thể trả lời. Rhonin giơ cái di vật lên cao, chuẩn bị ném nó xuống vách núi.

Một giọng yếu ớt thờ dốc vang lên trong đầu anh, *Rhonin à?*
Anh phù thủy tức giận dừng lại, giật mình vì thực sự nghe được câu trả lời.

Rhonin... ờn... ờn trời... vẫn còn... vẫn còn có thể có... hi vọng.
Hai người nhìn anh, không chắc anh đang định làm gì. Rhonin không nói gì cả, chỉ cố nghĩ. Krasus có vẻ ốm, gần chết.

“Krasus! Ngài có-”

Nghe này! Ta phải giữ gìn... năng lượng! Ta thấy... ta thấy anh rồi... anh sẽ có thể giải cứu mọi thứ-

Mặc dù lòng đầy nghi ngại, Rhonin cũng hỏi, “Ngài muốn gì?”

Đầu tiên... đầu tiên ta phải đưa anh tới chỗ ta.

Cái mê đay đột nhiên lóe sáng, tỏa ra một thứ ánh sáng đỏ chói bao trùm lên người anh pháp sư đang ngạc nhiên.

Vereesa với tay lấy anh. “Rhonin!”

Tay cô đi xuyên qua tay anh. Anh kinh hoàng nhìn cả cô và Falstad – và cả rìa núi – biến mất.

Gần như ngay lập tức, một cảnh tượng toàn đá khác hẳn hiện ra trước mặt anh, một nơi căn cốt từng chứng kiến rất nhiều cuộc chiến và, từ xa, đang chứng kiến thêm một trận chiến nữa. Krasus đã dịch chuyển anh tới hướng tây ngọn núi, không xa nơi đoàn xe orc chiến đấu với những người lùn. Anh không nhận ra rằng ông pháp sư đang ở gần tới vậy.

Nghĩ về người bảo trợ phản trắc của mình, Rhonin nhìn quanh. “Krasus! Đồ khốn, ra đây đi-”

Anh thấy mình đang nhìn thẳng vào mắt một gã khổng lồ đã ngã xuống, cùng gã rồng khổng lồ đỏ mà anh người đã thấy gã rơi xuống từ trên trời ít phút trước. Ông rồng nằm nghiêng một bên, một cánh vểnh lên, đầu tựa dài trên mặt đất.

“Xin hãy nhận lời... lời xin lỗi chân thành nhất của ta, Rhonin à,” sinh vật khổng lồ cố gắng nói. “Vì... vì *tất cả mọi* đau đớn mà ta khiến anh và những người khác phải chịu...”

[1]. Một bộ bằng khoảng 30cm

Day of the Dragon – chapter 20

HAI MƯƠI

Thật đơn giản. Quá đơn giản.

Khi Deathwing quay lại lấy đám trứng tiếp theo, hắn tự hỏi liệu ban đầu hắn có đánh giá quá cao độ khó của kế hoạch này không. Hắn vẫn luôn cho rằng việc vào ngọn núi đó dù tự thân vào hay là cải trang thì cũng rất mạo hiểm, đặc biệt nếu Alexstrasza biết đến sự hiện diện của hắn. Đúng vậy, có thể khó làm hắn bị thương được, nhưng đám trứng hắn thêm muốn có thể bị phá hủy. Hắn sợ điều đó xảy ra, đặc biệt nếu trong đám trứng đó có một con cái. Từ

lâu hẳn đã biết rằng Alexstrasza sẽ không thể bị hẳn kiểm soát, Deathwing cần mọi quả trứng có thể lấy được để tăng thêm cơ hội. Điều đó khiến hẳn do dự hơn tất cả mọi chuyện khác. Nhưng giờ có vẻ hẳn đã tốn thời gian chờ đợi vô ích, từ xưa đến nay vẫn không có thứ gì có thể cản hẳn lại được. Giờ hẳn đã tự đánh chính lại. Chỉ có mỗi một con thú ốm yếu run rẩy đã qua thời huy hoàng đang bay thẳng hướng hẳn.

“Tyran...” Deathwing xem ra không hề tôn trọng ông rồng kia vì hẳn không gọi tên đầy đủ của ông ra. “Người vẫn chưa chết cơ à?”

“Trả đám trứng lại ngay!” ông quái vật đỏ rít lên.

“Để rồi chúng lại được huấn luyện làm cho sẵn cho lũ orc đó à? Ít nhất ta sẽ khiến chúng trở thành chủ nhân thực sự của thế giới! Lại một lần nữa loài rồng bay sẽ thống trị bầu trời và mặt đất!”

Đối thủ đau ốm của hẳn khịt mũi. “Thế loài rồng bay của người đâu hả Deathwing? Àà, cơn đau khiến ta quên mất! Chúng đều đã *chết* vì vinh quang của người!”

Gã quái vật đen rít gió, đuổi rộng cánh. “Tới đây Tyran! Ta sẽ rất vui lòng gửi người tới xứ sở lãng quên!”

“Dù có mệnh lệnh của tên orc kia hay không, ta vẫn sẽ săn đuổi người tới hơi thở cuối cùng!” Tyran gầm gừ. Ông tấp vào cổ gã rồng đen nhưng bị hụt.

“Ta sẽ gửi người về chỗ chủ người trong nhiều mảnh nhỏ, đồ ngu dần già khú!”

Hai gã rồng gầm gừ nhau, nhưng tiếng gầm của Tyran mờ nhạt hơn hẳn Deathwing.

Chúng lao vào đánh nhau.

Rhonin đứng nhìn. “*Krasus?*”

Ông rỗng đỏ nhấc đầu nhẹ lên chỉ vừa đủ để gật đầu một cái. “Đó là cái tên... ta mang khi... khi là con người...”

“Krasus...” Sự ngạc nhiên biến thành chua chát. “Ông bội bạc với tôi và bạn tôi! Ông sắp xếp tất cả mọi thứ! Biến tôi thành con rối của ông!”

“Vì điều đó ta sẽ luôn luôn... hối tiếc...”

“Ông chẳng khác gì Deathwing!”

Điều này khiến ông quái vật co rúm lại, nhưng lại một lần nữa ông gật đầu.

“Ta đáng lắm. Có lẽ đây là con đường... con đường hẳn chọn trước đây. Q-quá dễ để không phải thấy những gì... những gì người ta làm cho kẻ khác...”

Âm thanh trận chiến từ xa vang vọng tới cả đây, nhắc Rhonin nhớ đến những vấn đề quan trọng hơn lòng tự trọng của chính anh. “Vereesa và Falstad vẫn ở ngoài kia – và cả những người lùn khác! Tất cả họ đều có thể sẽ chết vì ông! Sao ông lại triệu hồi tôi tới đây hả Krasus?”

“B-bởi vì vẫn còn hi vọng mang lại c-chiến thắng từ sự hỗn loạn... sự hỗn loạn chính ta đã giúp tay tạo ra...” Ông rỗng cố gắng đứng lên, nhưng chỉ có thể ngồi dậy. “Anh và tôi, Rhonin... vẫn còn cơ hội...”

Anh phù thủy cau mày, nhưng không nói gì. Vấn đề duy nhất anh quan tâm bây giờ là giúp Vereesa, Falstad, và những người lùn đời sống sót sau tất cả mọi chuyện.

“Anh... anh không từ chối ta... tốt. Ta xin cảm ơn anh vì đ--điều đó.”

“Chỉ cần nói cho tôi biết những gì ông dự định.”

“Tên orc chỉ huy có m-mang một cái cổ vật... *Quý Hồn*. Nó có s-sức mạnh lên tất cả các con rồng... trừ Deathwing.”

Rhonin nhớ về cách Nekros cố sử dụng nó lên gã quái vật đen nhưng không có tác dụng nào. “Sao lại là Deathwing?”

“Vì chính hắn đã tạo ra nó,” một giọng phụ nữ êm ả phát ra.

Anh pháp sư quay lại. Anh nghe thấy tiếng thở dốc của ông rồng.

Một người phụ nữ đẹp đẽ nhưng cao quý mặc áo dài màu xanh lục bảo đứng ngay phía sau anh, đôi môi nhợt nhạt nở nụ cười nhẹ. Rhonin sau đó nhận ra rằng mắt bà đang nhắm, nhưng bà ấy có vẻ không thấy khó khăn gì trong việc giáp mặt với anh hay ông rồng.

“Ysera...” ông khổng lồ đỏ thì thầm một cách tôn kính.

Bà ấy không đáp lời ông ta ngay, mà thay vì đó lại trả lời câu hỏi của Rhonin. “Deathwing là kẻ tạo ra *Quý Hồn*, và lúc đó là vì mục đích tốt, vậy nên bọn ta đã tin tưởng vào điều đó.” Bà bước về phía anh phù thủy. “Tin tưởng đến nỗi bọn ta làm tất cả những gì hắn yêu cầu, truyền vào đó một phần sức mạnh của bọn ta.”

“Nhưng hắn không truyền phần của hắn vào, không hề truyền phần của hắn vào!” một giọng nam vang lên, the thé và không được ôn hòa lắm. “Nói cho anh ta biết đi Ysera! Nói cho anh ta biết, sau khi lũ quỷ đã bị đánh bại, hắn đã quay lưng lại chúng ta! Dùng chính sức mạnh của chúng ta để chống lại chúng ta!”

Trên đỉnh một hòn đá khổng lồ đậu đó một hình thù xương xẩu, không hẳn là giống người với tóc màu xanh dương bờm xờm và làn da bạc. Mặc chiếc áo choàng cổ cao có màu cùng với màu cơ thể, trông ông ta như là một tên hề điên vậy. Mắt ông rực sáng. Những ngón tay nhọn như dao găm cào vào tảng đá mà ông đang ngồi, tạo ra nhiều kẽ nứt sâu.

“Anh ta sẽ được nghe những gì anh ta cần nghe, Malygos à. Không hơn không kém.” Bà lại cười nhẹ. Rhonin nhìn bà càng lâu thì bà lại càng khiến anh nhớ đến Vereesa – nhưng là một Vereesa anh từng mơ đến. “Đúng, Deathwing không thêm nói cho bọn ta về chuyện đó, và hẳn cũng cho rằng hẳn đã chịu sự hi sinh như tất cả bọn ta. Chỉ khi hẳn quyết rằng hẳn sẽ quyết định tương lai của chính giống loài bọn ta thì bọn ta mới biết được sự thật kinh hoàng đó.”

Cuối cùng Rhonin cũng hiểu ra rằng Ysera và Malygos đang nói về gã rồng đen đó như là một trong số họ. Anh quay đầu về phía ông quái vật đỏ, khẽ hỏi sinh vật mà giờ anh đã biết là Krasus rằng nghi ngờ của anh liệu có đúng.

“Đúng vậy...” ông rồng bị thương trả lời. “Họ chính là người kẻ mà anh đang nghĩ tới. Họ là hai trong bộ năm đại long, được biết tới trong huyền thoại là các Đại Diện của thế giới.” Ông khổng lồ đỏ có vẻ như đã lấy lại được chút sức lực nhờ vào sự có mặt của họ. “Ysera... Cô Gái Của Giấc Mơ. Malygos... Kẻ Sở Hữu Ma Thuật...”

“Chúng ta đang lãng phí thời gian ở đây,” một giọng nói thứ ba thì thầm nói, lại một giọng nam. “Thời gian quýyyy báu...”

“Và Nozdormu nữa... Chủ Nhân Của Thời Gian!” ông rồng đỏ ngạc nhiên. “Các người đều đã đến!”

Một hình thù trông như được làm từ cát đang đứng cạnh Ysera. Dưới lớp mũ trùm là một khuôn mặt khô khốc như thể chỉ có ít thịt khô đang phủ lên lớp xương. Mắt là hai viên ngọc lóe sáng đang nhìn cả ông rồng và anh pháp sư một cách thiếu kiên nhẫn. “Đúúúng, bọn ta đã đến! Mà nếu cái đội nààày còn làm gì tồổồn thời gian nữa thì cóóó lẽ ta sẽ đi luôn đây! Ta có nhiều thứ để thu thập, nhiều thứ để liệt kê-”

“Nhiều thứ để lảm nhảm, nhiều thứ để lảm nhảm!” Malygos từ trên cao chế giễu.

Nozdormu giơ một bàn tay gầy gò những mảnh mẽ về phía ông hề kia, kẻ cũng vừa trở những móng tay sắc như dao về phía hình thù đang trùm mũ. Hai kẻ có vẻ sắp lao vào nhau, cả bằng cơ thể lẫn sức mạnh, nhưng người phụ nữ mờ ảo bước tới giữa họ.

“Và đây là lý do tại sao Deathwing đã suýt chiến thắng,” bà thì thầm.

Cả hai miễn cưỡng hạ tay xuống. Ysera quay sang giáp mặt từng người, mắt bà vẫn nhắm nghiền.

“Deathwing từng gần như nắm được thóp chúng ta, nhưng bọn ta đã lại đoàn kết lại và đã làm được điều mà khiến cho hắn sẽ không bao giờ có thể sử dụng *Quyển Hồn* được nữa. Bọn ta tước nó khỏi tay hắn và ném vào lòng đất-”

“Nhưng kẻ nào đó đã tìm ra nó cho hắn,” ông rồng đỏ xen vào, gượng dậy hết sức có thể, giờ hi vọng đã thực sự quay lại. “Ta tin rằng hắn đã để lũ orc làm việc đó, biết chúng sẽ làm những việc gì khi chúng có được nó. Nếu hắn không thể tự mình dùng nó, hắn có thể trao tống kẻ khác sử dụng nó mà phục vụ cho hắn – cho dù có thể chúng không hề nhận ra. Ta-ta tin rằng nó hoàn toàn phù hợp với kế hoạch của hắn nhằm khiến Alexstrasza bị bắt, vì nàng không chỉ mang sức mạnh hắn luôn kinh sợ, mà còn giúp Đại Tộc tàn

phá khắp thế giới mà không cần tên hắc ám đó động một móng vuốt vào. Giờ... giờ đã rõ ràng rằng Đại Tộc đã không còn làm hấn hài lòng nữa, điều tốt nhất với hấn là lũ orc cần di chuyển nàng ấy.”

“Không phải chị ấy,” Ysera sửa sai. “Mà là đám trứng của chị ta.”

“Đám trứng ư?” cựu Krasus thốt lên. “Không phải là chính nữ hoàng của ta sao?”

“Đúng, đám trứng. Ông đã biết rằng bà vợ cuối cùng của hấn ta đã chết vào ngay ngày đầu tiên của chiến tranh,” bà trả lời. “Bị chết vì sự liều lĩnh của chính hấn... vậy nên giờ hấn định nuôi lớn con của chị ta để lấy hấn.”

“Để tạo ra một Thời Đại Mới Của Loài Rồồồồ...” Nozdormu chen ngang. “Thời Đại Của Nhữữữ Con Rồồồồ Của Deathwing!”

Đột nhiên Rhonin nhận thấy cả bốn đang nhìn anh, kể cả Ysera với đôi mắt vẫn nhắm.

“Bọn ta không thể chạm vào được *Quý Hồn*, anh người ạ, và vì không thể tin tưởng ai được, bọn ta không bao giờ cố khiến sinh vật nào khác sử dụng nó cho bọn ta. Ta tin rằng ta biết những gì Korialstrasz tội nghiệp đây mong mỗi quá nhiều từ anh và đã kéo anh ra xa khỏi bạn anh, nhưng đây hấn là cách tốt nhất, ông ấy sẽ không còn là kẻ có thể khiến Deathwing bận tâm nữa.”

“Đó là trách nhiệm của ta!” ông rờn đỏ rờn lên. “Đó là sự hối lỗi của ta!”

“Sẽ thật phí phạm. Ông quá nhạy cảm với cái đĩa. Bên cạnh đó, ông vẫn còn được cần đến vì vài lý do khác. Tyran, kẻ đang chiến đấu vì cả nữ hoàng của ông ta và cả kẻ điều khiển ông ấy sẽ không thể sống sót. Alexstrasza sẽ cần ông, Korial thân mến.”

“Bên cạnh đó, Deathwing là *anh em* của bọn ta,” Malygos chế nhạo. Những móng vuốt lại đào sâu vào tảng đá. “Tốt nhất là bọn ta nên chơi với hắn, bọn ta nên chơi với hắn!”

“Các vị muốn tôi làm gì?” Rhonin hỏi, vừa háo hức vừa xen chút lo lắng.

Giờ những gì *anh* mong muốn nhất là được trở về bên Vereesa.

Ysera đối mặt với anh – và mắt bà mở ra. Trong một khắc, sự chóng mặt dâng tràn trong lòng anh người. Đôi mắt như giấc mơ ấy nhìn lại anh khiến anh nhớ đến tất cả mọi người anh đã từng biết, ghét, hay yêu. “Anh, kẻ phạm, phải lấy được *Quý Hồn* từ tay tên orc. Không có nó, hắn sẽ không thể làm với bọn ta những gì hắn đã làm với chị ta, và, nhờ việc đó, anh sẽ có thể giải phóng bà ấy khỏi sự kiểm soát của hắn.

“Nhưng nó sẽ không thể làm gì Deathwing,” Korialstrasz nhắc nhở. “Và vì cái đĩa nguyên rủa đó, hắn mạnh hơn tất cả các người gộp lại-”

“Một chuyện bọn ta đều đã biết,” Nozdormu huýt gió. “Và người cũũũng vậy khi người đến tìm bọn ta! Chà, giờ người đã có bọn ta rồi! Nên hài lòng vì điều đó!” Ông nhìn hai người bạn của mình. “Lắm nhảm đủ rồi! Cứ để bọn ta xử lý việc này!”

Ysera nhắm mắt lại và quay về phía ông rồng. “Có một chuyện ông phải làm, Korialstrasz, và nó chứa đầy rủi ro. Con người này không thể dễ dàng xông vào giữa bọn orc được. *Quý Hồn* sẽ khiến việc đó quá mạo hiểm, và có khả năng anh ta sẽ nằm ngay dưới lưỡi rìu khi anh ta dịch chuyển đi. Thay vì đó ông phải mang anh ta tới đó – và cầu rằng lần này trong vài giây ông tới gần đó, tên orc sẽ không trói buộc ông với cái đĩa bắn thủ đó.” Bà bước tới cạnh ông rồng bị thương, chạm vào đỉnh mõm ông. “Ông không phải là một trong số bọn ta kể cả khi ông là quân phu của chị ấy, Korialstrasz, nhưng ông đã có thể chống lại quyền lực đói khát của *Quý Hồn* và thoát được-”

“Ta đã làm việc vất vả để chuẩn bị cho việc đó, Ysera à. Ta nghĩ ta đã có thể tạo ra một phép bảo vệ tốt hơn, nhưng cuối cùng ta đã thất bại.”

“Bọn ta có thể làm điều này cho ông.” Đột nhiên cả Malygos và Nozdormu đứng bên cạnh bà. Cả ba đặt tay trái lên mồm Korialstrasz. “*Quỷ Hồn* đã lấy đi rất nhiều sức mạnh của chúng ta, thêm một chút nữa cũng không vấn đề gì...”

Hào quang tỏa ra từ những bàn tay đang giơ cao của ba người, mang màu sắc của từng người một. Cả ba ánh hào quang nhập lại, truyền từ những Đại Diện vào mồm và toàn thân ông rồng. Trong vài giây, toàn bộ cơ thể to lớn của Korialstrasz tràn ngập ma thuật.

Cuối cùng Ysera và hai người lùi lại. Ông quái vật đỏ nháy mắt, rồi đứng thẳng lên. “Ta cảm thấy – tràn đầy sinh lực!”

“Ông sẽ cần đến tất cả chúng,” bà nhắc. Với hai người bạn, bà nói, “Chúng ta phải đi gặp người anh em lạc lối của chúng ta thôi.”

“Ta phải nóóóó là *đến lúc rồi!*” Nozdormu đáp.

Không nói thêm lời nào với Rhonin và ông rồng đỏ nữa, họ quay về phía hình thù phía xa của Deathwing. Cả ba cùng lúc dang rộng tay – và những cánh tay đó biến thành những đôi cánh cứ dang rộng mãi. Cùng lúc đó, cơ thể họ trở nên to lớn dần. Và rồi áo quần biến thành vảy. Mặt họ dài ra, đánh lại, tất cả dấu vết của con người biến thành vẻ uy nghi của rồng.

Ba con rồng khổng lồ bay cao lên trời, cảnh tượng quá đổi ấn tượng đến nỗi anh phù thủy chỉ biết đứng nhìn.

“Ta cầu rằng chỉ mình họ là đủ,” Korialstrasz thì thầm. “Nhưng ta sợ chuyện sẽ không được như vậy.” Ông nhìn xuống hình thù bé nhỏ ngay cạnh ông.

“Anh nói sao Rhonin? Anh sẽ làm theo như họ yêu cầu chứ?”

Chỉ vì Vereesa, anh sẽ đồng ý. “Được thôi.”

Trận chiến đã đến hồi kết với Tyran, và ông đã phải trả giá bằng tính mạng mình. Deathwing rống lên đắc thắng khi hấn vồ lấy thi hài mềm oặt của ông rồng kia. Máu vẫn còn rỉ qua những vết thương sâu – hầu hết đều nằm trên bộ ngực đỏ – và vết của Tyran vẫn còn dính vết cháy, cái giá phải trả vì đã chạm vào chất axit độc chảy từ những mạch lửa chảy khắp cơ thể gã rồng đen. Không kẻ nào có thể chạm vào Deathwing mà không phải trả giá.

Gã hắc ám lại rống lên, rồi thả rơi cái xác xuống. Thực ra hấn đã cho ông rồng đỏ ốm yếu đó một đặc ân; chẳng phải ông rồng kia có thể sẽ phải chịu đựng khổ sở hơn nếu ông bị bắt buộc phải sống ốm yếu mãi như vậy sao? Ít nhất Deathwing đã cho ông một cái chết oai hùng của một chiến binh, cho dù thực ra trận chiến đã dễ dàng đến mức nào.

Rồi hấn lại rống lên lần thứ ba, muốn tất cả đều nghe thấy sức mạnh tối cao của hấn-

-và rồi nghe thấy những tiếng gầm trả lời từ hướng tây.

“Kẻ ngu ngốc nào dám?” hấn rít lên.

Không phải là một kẻ ngốc mà Deathwing thấy đó là ba kẻ. Còn ai vào đây nữa.

“Yssera...” hấn lạnh lùng chào. “Và Nozdormu, và ông bạn quý Malygoss của ta nữa...”

“Đến lúc chấm dứt sự điên khùng rồi người anh em,” bà rồng xanh bình tĩnh nói.

“Ta không phải là anh em của người hay là cái gì cả Ysera à. Hãy nhớ lấy điều đó, và sẽ không có gì có thể cản ta tạo ra thời đại mới của loài chúng ta!”

“Người chỉ tạo ra một thời đại mà người thống trị mà thôi.”

Gã rồng đen gật đầu. “Ta thấy cũng gần đúng rồi đấy. Tốt nhất người nên về mà ngủ đi. Còn người Nozdormu? Cuối cùng cũng chịu nhô đầu ra khỏi đồng cát rồi hả? Chẳng lẽ người không nhớ ai mới là kẻ mạnh nhất ở đây? Kể cả ba kẻ các người cũng không đủ đâu!”

“Thời gian của người đããã kết thúc rồi!” Ông quái vật nâu lấp lánh quát. Đôi mắt đá quý lóe sáng. “Tới đi! Tới nhận chỗ của người ở trong bộ sưu tập những thứứ đã quaaa của ta đi...”

Deathwing khịt mũi. “Còn người Malygos? Người không định nói gì với người đồng đội cũ của người chứ?”

Để trả lời, ông thú xanh-bạc với vẻ ngoài lạnh lẽo há rộng hàm. Một cột băng phóng thẳng tới, bắn cực kỳ chính xác vào Deathwing. Tuy nhiên khi cột băng chạm vào gã rồng đáng sợ, nó*biến* thành hàng nghìn nghìn con bọ giống như những con cua tí hon định cào xé da thịt hăn.

Deathwing rít lên, và axit từ những mạch đỏ phun lên. Hàng trăm sinh vật của Malygos chết đi, chỉ còn sót lại vài con.

Sử dụng thành thạo hai vuốt, gã rồng đen tóm lấy một con và nuốt trọn nó. Hăn cười với kẻ đồng sự, lộ ra hàm răng sắc nhọn. “VẬY đó là tất cả những gì người có hả, vậy thì...”

Bằng tiếng rống rung chuyển mặt đất, hăn lao vào họ.

“Họ sẽ không thể đánh bại được hăh!” Korialstrasz thì thầm khi Rhonin và ông tới gần hàng xe bị bao vây của orc. “Họ không thể!”

“Vậy sao họ còn làm thế?”

“Bởi họ biết đã đến lúc để đứng lên, bất chấp kết quả! Họ thà chết đi còn hơn nhìn thế giới này hấp hối và chết trong bàn tay kinh khủng của Deathwing!”

“Chẳng lẽ chúng ta không thể giúp gì được họ?”

Sự im lặng của ông rồng đã trả lời cho câu hỏi đó.

Rhonin nhìn về đám orc phía trước, nghĩ về loài người phàm của anh. Kể cả khi anh có thể cướp được cái cổ vật từ tay Nekros, anh có thể kiểm soát nó được bao lâu? Vấn đề là nó làm được gì tốt cho anh? Liệu anh có thể sử dụng nó?

“Kras-Korialstrasz, cái đĩa có mang sức mạnh của các đại long ư?”

“Tất cả trừ Deathwing, đó là lý do tại sao hăh không thể bị trói buộc bởi sức mạnh của nó!”

“Nhưng hăh không thể tự sử dụng nó bởi vì thứ phép thuật gì đó mà kẻ khác đã tạo ra?”

“Có vẻ vậy...” Ông rồng liệng xuống.

“Ông có biết cái đĩa có thể làm gì không?”

“Nhiều thứ, nhưng không có cái nào có thể tác động trực tiếp hay gián tiếp lên kẻ hăh ám đó.”

Rhonin cau mày. “Làm sao có thể như thế?”

“Anh đã luyện tập ma thuật bao lâu rồi hả bạn ta?”

Anh phù thủy nhăn mặt. Trong tất cả các nghệ thuật, ma thuật thực sự là một trong những thứ mâu thuẫn nhất, có luật lệ riêng của chính nó, mà luật lệ lại có thể thay đổi theo thời gian. “Rõ rồi.”

“Những kẻ vĩ đại đã chuẩn bị tất cả rồi Rhonin à! Nhờ việc được trao cơ hội đoạt *Quý Hồn*, anh sẽ không chỉ phải giải cứu nữ hoàng của ta – kẻ sẽ, ta không hề nghi ngờ gì là sẽ lên hỗ trợ cho họ – mà còn được trao nhiệm vụ giáng đòn cuối cùng vào tàn quân của Đại Tộc! *Quý Hồn* có thể làm thế, nếu anh biết cách sử dụng nó, anh biết mà!”

Anh còn không thèm cân nhắc chuyện đó, nhưng dĩ nhiên là một thứ cổ vật như thế hoàn toàn có thể chống lại lũ orc. “Nhưng sẽ mất nhiều thời gian để học cách sử dụng nó!”

“Lũ orc đâu có thầy nào dạy chúng đâu! Ta không phải là một trong Bộ Năm, Rhonin à, nhưng ta vẫn có thể chỉ cho anh, ta nghĩ vậy!”

“Với điều kiện cả hai ta đều còn sống...” anh pháp sư thì thầm với chính mình.

“Đúng, chính là thế.” Dường như loài rồng có khả năng nghe đặc biệt tốt. “Àa, lũ orc đây rồi! Chuẩn bị đi!”

Rhonin đã sẵn sàng. Korialstrasz không dám tới quá gần Nekros vì sợ trở thành nạn nhân của *Quý Hồn*, có nghĩa là bất chấp cái bùa, anh phù thủy phải sử dụng ma thuật để tới được chỗ tên orc chỉ huy. Anh đã thi triển nhiều phép thuật ngay giữa chiến trường nảy lửa trước kia, nhưng chưa thứ gì khiến Rhonin phải chuẩn bị nhiều như vậy. Ông rồng có thể thử, nhưng ở

gần cái di vật, ma thuật của ông có thể sẽ tệ hơn ma thuật của anh pháp sư rất nhiều.

“Sẵn sàng...”

Korialstrasz hạ xuống thấp.

“Làm ngay!”

Câu đó do Rhonin nói trong khi thở dốc – và đột nhiên anh bay lơ lửng trong không trung, nhắm thẳng hướng một chiếc xe hàng.

Một tên orc lái xe nhìn lên và há miệng khi hắn thấy anh phù thủy.

Rhonin hạ xuống ngay trên đầu hắn.

Sự va chạm khiến cú rơi của anh nhẹ nhàng đi, nhưng lại rất tồi tệ cho tên orc. Rhonin cố đẩy tên lái xe bất tỉnh sang một bên, rồi nhìn quanh tìm kiếm Nekros.

Tên chỉ huy cụt chân kia vẫn còn ở trên lưng ngựa, mắt nhìn vào hình thù đang quay đi của Korialstrasz. Hắn giơ cái *Quỷ Hồn* đang lóe sáng lên cao-
“Nekros!” Rhonin hét lên.

Tên orc nhìn về phía anh, đúng như anh phù thủy muốn. Giờ ông rồng đã thoát khỏi tầm với của Nekros.

“Con người! Phù thủy! Mà chết rồi!” Đôi lông mày rậm của hắn nhăn lại và vẻ mặt góm guốc của hắn trông thật tối tăm. “Chà... mà sắp rồi!”

Hắn chỉ cái cổ vật về phía Rhonin.

Anh phù thủy nhanh chóng tạo ra một lá chắn, hi vọng rằng thứ Nekros sắp ném vào anh cũng không tệ như ngọn lửa của con golem kia. Các đại long

không thấy cần phải cho anh chút sức mạnh nào như họ đã cho Korialstrasz, nhưng ông quái vật đỏ gần như đã đổ sụp, và họ thì cần chút sức mạnh còn lại để đánh Deathwing. Hi vọng của Rhonin giờ nằm toàn bộ vào khả năng của chính mình.

Một bàn tay khổng lồ – một bàn tay lửa – vươn tới chỗ anh, cố tóm lấy anh phù thủy. Tuy nhiên phép thuật của Rhonin đã có tác dụng, còn bàn tay thì nảy lên trên lá chắn sáng mờ đỏ mà đánh vào một tên chiến binh orc đang sắp chặt đầu đối thủ người lùn của hắn. Tên orc hét lên trước khi đổ sụp xuống mà bốc cháy.

“Trò của mày sẽ không cứu mày khỏi cái chết được lâu đâu!” Nekros gầm gừ.

Mặt đất dưới cái xe hàng bắt đầu rung lắc rồi vỡ tan. Rhonin ném mình ra khỏi cái phễu vừa mới tạo thành trong khi cái xe và con thú kéo xe đã bị kéo xuống dưới mặt đất. Phép lá chắn bị tiêu tan, để lại anh pháp sư liều lĩnh không được bảo vệ khi anh đứng cạnh những gì còn lại của con đường.

Nekros thúc ngựa tiến lại gần. “Dù chuyện gì xảy ra vào ngày hôm nay, tên người kia, ít nhất thì tao vẫn sẽ tống khứ được mày!”

Rhonin thốt lên một câu thần chú ngắn và đơn giản. Một cục đất bay thẳng vào mặt tên orc và nằm yên vị ở đó bất chấp cố gắng gạt nó ra của hắn. Vừa chửi rủa, Nekros vừa vật lộn để cố nhìn.

Anh pháp sư đứng dậy, rồi nhảy vào tên orc.

Anh nhảy hơi hụt một chút, đủ nắm được cái tay đang giữ *Quỷ Hồn* nhưng không đủ để kéo anh lên cao hơn. Mặc dù vẫn không nhìn thấy gì, Nekros tóm lấy cổ áo Rhonin, cố dùng bàn tay khỏe mạnh tóm lấy cổ anh pháp sư.

“Tao sẽ giết mày, đồ người cặn bã!”

Những ngón tay bóp chặt vào cổ Rhonin. Bị mắc kẹt giữa cổ găng vừa đoạt cái cổ vật vừa cứu mạng mình, Rhonin chẳng thể làm được bất cứ việc nào trong hai việc đó. Mạng sống của anh đang bị Nekros bóp nát, sức khỏe phi thường của một tên orc là quá lớn so với một pháp sư. Rhonin bắt đầu một thần chú-

Một hình thù có cánh đột nhiên lao tới phía Nekros. Thứ gì đó đập vào lưng tên orc, ném cả hắn và anh pháp sư rơi khỏi lưng ngựa và rơi xuống mặt đất xù xì.

Họ đập rất mạnh vào mặt đất. Sứ ép kinh khủng trên cổ Rhonin biến mất khi cả hai rơi xuống về hai hướng.

Ai đó tóm vai anh pháp sư đang choáng váng mà kéo lên. “Đứng lên nào Rhonin, trước khi hắn kịp phục hồi!”

“V-Vereesa?” Anh nhìn vào khuôn mặt đẹp đẽ của cô, vừa ngạc nhiên vừa thỏa mãn vì được gặp cô.

“Bọn tôi thấy con rồng thả anh xuống từ trên trời, rồi thấy anh vật lộn để sống sót! Falstad và tôi đã tới ngay khi có thể, nghĩ rằng anh sẽ cần giúp đỡ!”

“Falstad?” Rhonin nhìn lên, thấy ông kỵ sĩ bằng sư và con thú đang quay ngược lại. Falstad không có vũ khí nào cả, nhưng ông hét lên như thể thách thức tất cả lũ orc ở đó tới đấu với ông.

“Nhanh lên!” nàng tuần du hét. “Chúng ta phải rời khỏi đây ngay!”

“Không!” Anh miễn cưỡng kéo lại. “Không cho tới khi – cẩn thận!”

Anh đẩy cô sang một bên ngay trước khi một cây rìu chiến khổng lồ kịp chém đứt đôi người cô. Một tên orc lực lượng có những vết sẹo của một nghi lễ chạy dọc hai má lại vùng rìu lên, một lần nữa tập trung vào Vereesa, cô đã ngã sang một bên.

Rhonin khua tay... và cái cán rìu đột nhiên bị kéo căng ra, lắc lư như thể một con rắn đang quấn quai. Tên orc cố kiểm soát nó, nhưng giờ thứ vũ khí đó đang xoắn quanh người hắn. Tên chiến binh bỗng giật mình sợ hãi, thả tay cầm ra và, sau khi thoát khỏi cái rìu sống thì chạy đi mất.

Anh phù thủy đưa tay cho người bạn đồng hành-

-và ngã ra đất khi bị nhận một cú đâm vào sau lưng.

“Nó đâu rồi?” Nekros Skullcrusher hét lên. “*Quý Hồn* đâu rồi?”

Tạm thời bị choáng váng, Rhonin không hiểu ý tên orc là gì. Chắc Nekros phải đang cầm cái bùa...

Một khối lượng lớn chọc xuống lưng anh. Anh nghe thấy Nekros nói, “Ở nguyên chỗ của mày đi tiên! Tất cả những gì tao cần là đề mạnh thêm chút nữa là bạn mày sẽ nát như tương đấy!” Rhonin cảm thấy kim loại sắc lạnh đang tì vào má. “Đừng giở trò, phù thủy! Trả tao cái đĩa và rồi tao sẽ để cho mày sống!”

Nekros chỉ để anh cử động đôi chút để Rhonin có thể thấy tên orc qua khoeo mắt. Tên chỉ huy đang tì cái chân gỗ lên xương sống anh phù thủy, và Rhonin e rằng thêm một chút áp lực nữa thôi là có thể khiến lưng anh gãy luôn. “Tôi k-không cầm nó!” Gần như toàn bộ khối lượng của cái cơ thể khổng lồ của Nekros đè xuống khiến anh đã khó mà thở nổi, chứ chưa nói đến chuyện phải nói. “Tôi còn không biết nó ở đ-đâu!”

“Tao không có kiên nhẫn với trò lừa đảo của mày đâu con người ạ!” Nekros đề nghị thêm chút nữa. Về mặt kiêu ngạo của hắn để lộ chút tuyệt vọng.
“Tao cần nó ngay bây giờ!”

“Nekrosss...” một giọng nói vang vọng đầy căm hận xen ngang. “Người để chúng giết *con* của ta! *Con cái* của ta!”

Rhonin cảm thấy tên orc đột nhiên quay lại. Nekros thở dốc rồi nói,
“Không-!”

Một cái bóng phủ lên người cả Rhonin và kẻ địch của anh. Một luồng gió khô nóng tỏa khắp người anh pháp sư. Anh nghe thấy Nekros Skullcrusher hét lên-

-và đột nhiên khối lượng của tên orc biến mất khỏi lưng anh.

Rhonin ngay lập tức lật người lại, chắc rằng thứ vừa đem kẻ địch của anh đi giờ sắp xử lý đến anh. Vereesa tới giúp anh, kéo anh về phía cô ngay khi anh pháp sư nhận ra cái gì đã tạo ra cái bóng khổng lồ đó và tại sao giọng nói đó lại quen thuộc đến vậy.

Lớp vảy lỏng lẻo ở đôi chỗ, đôi cánh uốn cong vung về, Nữ Hoàng Rồng Alexstrasza vẫn khiến người ta phải ngược nhìn trong kinh ngạc. Bà cao vượt lên tất cả mọi thứ, đầu ngẩng cao trên bầu trời, rống lên đầy thách thức. Rhonin không nhìn thấy Nekros đâu nữa cả; vị đại long hoặc là đã nuốt chửng tên orc hoặc đã ném hắn đi rất xa.

Alexstrasza lại rống lên, rồi cúi đầu xuống về phía anh pháp sư và nàng tiên. Vereesa trông có vẻ đã sẵn sàng bảo vệ cho cả hai, nhưng Rhonin ra hiệu cô hãy hạ kiếm xuống.

“Anh người, cô tiên, các người nhận được sự biết ơn của ta khi cuối cùng đã cho phép ta được trả thù cho các con của ta! Nhưng giờ có những kẻ cần tới sự trợ giúp của ta, dù rằng rất ít!”

Bà ngược lên trời, nơi bốn gã khổng lồ đang đánh nhau. Rhonin nhìn theo bà, dõi theo khi Ysera, Nozdormu, và Malygos đang đánh lại Deathwing mà chưa thấy kết quả. Cả ba nhiều lần lao vào, nhưng mỗi lần đó gã quái vật đen lại đánh trả họ dễ dàng.

“Ba chọi một mà họ cũng không thể làm gì ư?”

Alexstrasza lúc này đang kiểm tra cánh của mình trước khi đi, dừng lại để trả lời, “Bởi vì *Quý Hồn*, chúng ta giờ chỉ còn hơn một nửa sức mạnh! Chỉ có Deathwing là còn nguyên! Ước gì nó có thể được sử dụng để chống lại hắc hoặc bọn ta có thể lấy lại được sức mạnh đã trao cho nó, nhưng cả hai lựa chọn đều không tồn tại! Chúng ta chỉ có thể chiến đấu và hi vọng cho điều tốt nhất!” Một tiếng rống trên cao rung chuyển cả mặt đất. “Ta phải đi thôi! Thứ lỗi cho ta vì để hai người lại! Xin được cảm ơn hai người một lần nữa!” Rồi sau đó Nữ Hoàng Rồng bay lên trời, đuôi bà vô tình quét phải vài tên orc gần đó đang cố tránh đòn tấn công của những người lùn dũng cảm.

“Phải có thứ gì đó ta có thể làm được chứ!” Rhonin nhìn quanh tìm cái *Quý Hồn*. Nó phải ở quanh đây.

“Bỏ đi!” Vereesa gọi. Cô đánh bật lại cây rìu của một tên orc, rồi đánh đuổi tên chiến binh đi. “Chúng ta cần tự cứu mình đã!”

Nhưng Rhonin vẫn tiếp tục tìm kiếm bất chấp trận chiến đang được đẩy lên cao trào quanh anh. Đột nhiên mắt anh bừng sáng khi nhìn thấy một đồ vật lấp lánh bị che đi một nửa bởi xác một người lùn. Anh pháp sư chạy tới phía đó, hi vọng.

Đúng rồi, nó chính là cái cổ vật của rồng. Rhonin xem xét nó một cách say mê. Quá đơn giản và tao nhã, nhưng chứa đựng sức mạnh vượt quá năng lực của tất cả pháp sư, có lẽ chỉ trừ Medivh khét tiếng. Quá mạnh mẽ. Với nó, Nekros có thể trở thành Thống Chiến của Đại Tộc. Với nó, Rhonin có thể trở thành chủ nhân của Dalaran, hoàng đế của tất cả các vương quốc Lordaeron...

Anh đang nghĩ gì vậy? Rhonin lắc đầu xua đi ý nghĩ đó. *Quỷ Hồn* quả thật có sự hấp dẫn khó cưỡng được, thứ mà anh phải cẩn thận.

Falstad, đang ngồi trên lưng bằng sư, hạ xuống với họ. Ở đâu đó dọc đường, ông đã lấy được một cây rìu chiến của orc, mà ông hẳn đã sử dụng khá tốt.

“Anh phù thủy! Thứ gì làm anh khổ não vậy? Rom và người của ông ta cuối cùng đã áp đảo được lũ orc, nhưng đây không phải là nơi để đứng mà ngắm đồ chơi đâu!”

Rhonin không để ý đến ông, cũng như Vereesa. Bằng cách nào đó chìa khóa để đánh bại Deathwing nằm trong việc sử dụng *Quỷ Hồn*! Thứ sức mạnh nào *khác* có thể làm được việc đó chứ? Kể cả bốn đại long cũng không đủ cơ mà.

Anh giơ cái cổ vật lên cao, cảm thấy sức mạnh kinh khủng của nó và biết rằng chẳng có sức mạnh nào trong đó có thể giúp ích gì, ít nhất khi nó còn ở dạng này.

Điều đó có nghĩa là có thể không có gì, *không có bất cứ thứ gì* có thể ngăn chặn Deathwing đạt được mục đích của hắn...

Day of the Dragon – chapter 21 (end)

HAI MỐT

Họ tung toàn bộ sức mạnh vào hấn – hoặc ít nhất là những gì họ còn lại. Họ dùng cả sức mạnh thể chất lẫn ma thuật tấn công Deathwing, và hấn nhún vai coi thường tất cả. Dù họ có cố gắng tới mức nào, sự thật rằng với sức mạnh bị suy giảm từ rất lâu về trước của họ bởi *Quý Hồn*, các Đại Diện vĩ đại kia chẳng đáng để so sánh với gã quái vật đen.

Nozdormu phủ cát thời gian vào hắn, đe dọa, ít nhất được một chút, lấy đi tuổi trẻ của Deathwing. Deathwing cảm thấy cơ thể bỗng trở nên yếu đi, cảm thấy xương cứng lại và suy nghĩ chậm chạp đi. Nhưng trước khi sự thay đổi đó trở thành vĩnh viễn, sức mạnh đơn thuần trong người gã rồng hỗn mang được đẩy lên cao, đốt cháy cát, áp đảo phép thuật khéo léo đó. Malygos lại tung ra thêm một đòn trực diện nữa, sự tức giận của sinh vật điên cuồng đó gần như cho phép ông có thể đối chọi lại với sức mạnh của Deathwing, nhưng chỉ trong một chốc. Hàng cột băng và sét xông vào tấn công kẻ thù của Malygos từ mọi hướng, nhiệt độ dữ dội và cái lạnh tê cóng đồng thời tấn công Deathwing. Nhưng những tấm sắt được yểm bùa gắn ngoài lớp da của gã rồng đen phản lại hầu như toàn bộ cơn bão điên cuồng đó, dễ dàng cho phép Deathwing chịu được chút xói mòn những gì xuyên qua nó.

Trong tất cả, đối thủ khôn ngoan và nguy hiểm nhất là Ysera. Lúc đầu, bà lùi lại, có vẻ định để đồng đội tổn công vào hắn. Rồi khi Deathwing tỏ vẻ tự mãn, sự thỏa mãn biến thành sao lãng. Hắn nhận ra gần như quá muộn rằng hắn đã bắt đầu ngủ mơ giữa ban ngày. Hắn lắc đầu và nhanh chóng xua đi bức màn bà đã dâng lên tâm trí hắn – ngay trước khi cả ba đối thủ định dùng vuốt tóm lấy hắn.

Với vài nhịp đập cánh, hắn vươn mình ra khỏi vòng bao vây, rồi phản công. Giữa những vuốt trước hắn tạo ra một quả cầu khổng lồ làm hoàn toàn bằng năng lượng, chủ yếu là sức mạnh, và hắn ném vào giữa họ.

Quả cầu phát nổ khi nó tới chỗ cả ba, khiến Ysera và hai người bị đánh bật ra sau.

Deathwing rống lên thách thức. “Ngu ngốc! Cứ ném vào ta tất cả những gì các ngươi có thể! Kết quả cũng không thay đổi được gì đâu! Ta là hiện thân của sức mạnh! Các ngươi chẳng là gì ngoài những bóng ma từ quá khứ!”

“Đừng đánh giá thấp những gì người học được từ quá khứ, đồ hắc ám...”

Một cái bóng đỏ Deathwing đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ bay cao nữa xuất hiện trước mắt hắn, khiến hắn ngạc nhiên. “Alexstrasza... tới trả thù cho quân phu của người hả?”

“Tới trả thù cho cả quân phu của ta và các con ta nữa, Deathwing, ta biết quá rõ tất cả chuyện này là do người!”

“Ta à?” Gã quái vật đen nhe răng cười với bà. “Nhưng kể cả ta cũng không thể chạm vào *Quy Hồn*; các người đã thấy cả rồi đấy!”

“Nhưng có thứ gì đó đưa lũ orc tới chỗ chỉ có loài rồng mới biết... và có thứ gì đó chỉ cho chúng sức mạnh của cái đĩa!”

“Thế thì có vấn đề gì? Thời của người đã qua rồi Alexstrasza, trong khi của ta thì chỉ mới đến thôi!”

Bà rồng đỏ dang rộng cánh và nhắm nhe vuốt. Mặc dù bị giam cầm suốt thời gian qua, bà không hề tỏ ra yếu chút nào. “Phải là thời của người đã hết rồi, kẻ hắc ám kia!”

“Ta đã đối mặt với sự tàn phá của thời gian, lời nguyện rửa của ác mộng, và màn sương của ma thuật, nhờ bọn chúng! Thứ vũ khí gì người mang tới đây?”

Đôi mắt kiên quyết không hề nháy mắt của Alexstrasza nhìn vào đôi mắt độc ác của hắn. “Sự sống... hi vọng... và những gì chúng mang theo...”

Deathwing cười lớn vào những lời đó. “Vậy thì người sắp chết thật rồi!”

Hai kẻ khổng lồ lao vào nhau.

“Bà ấy không có hi vọng gì thắng được hắc,” Rhonin thì thầm. “Không ai trong số họ có thể, bởi vì họ đã mất đi những gì cái cổ vật khốn nạn này lấy từ họ!”

“Nếu không còn gì chúng ta có thể làm, ta nên đi thôi Rhonin.”

“Tôi không thể Vereesa à! Tôi phải làm gì đó cho bà ấy – thậm chí là cho tất cả chúng ta! Nếu họ không thể chặn Deathwing lại, ai còn có thể chứ?”

Falstad nhìn *Quý Hồn*. “Anh không thể làm gì với cái vật đó hả?”

“Không. Không có cách nào khiến nó chống lại Deathwing được cả.”

Ông lùn vuốt râu cằm. “Thật đáng tiếc rằng không thể trả lại những ma thuật mà nó đã đánh cắp! Ít nhất cũng có thể khiến họ đấu lại với hắc một cách công bằng...”

Anh phù thủy lắc đầu. “Không thể được-” Anh dừng lại, cố nghĩ. Với ngón tay bị gãy, cái đầu đau nhói, và mình mẩy thâm tím, chỉ đứng thôi anh cũng đã mất sức rồi. Rhonin tập trung trí óc vào những gì ông kỳ sĩ bằng sư vừa nói. “Nhưng mà, cũng có thể lắm!”

Hai người nhìn anh đầy hoang mang. Rhonin nhanh chóng nhìn quanh để chắc rằng họ được an toàn khỏi lũ orc trong một lát, rồi tìm tảng đá cứng nhất có thể.

“Anh đang làm gì thế?” Vereesa hỏi, nghe có vẻ như cô đang thắc mắc liệu anh có mất trí không.

“Trả lại sức mạnh cho họ!” Anh đặt *Quý Hồn* lên trên một tảng đá khác, rồi giơ viên đá kia lên cao.

“Anh đang nghĩ cái quái gì-” là những gì Falstad kịp nói ra.

Rhonin đập mạnh hòn đá vào cái đĩa.

Hòn đá trong tay anh vỡ đôi.

Quỷ Hồn vẫn sáng lập lờ, không bị một vết xước.

“Khốn kiếp! Ta phải biết chứ nhỉ!” Anh nhìn ông lùn. “Ngài có thể vung thứ đó chính xác được không?”

Falstad cảm thấy bị xúc phạm. “Nó có thể là sản phẩm chất lượng thấp của orc, nhưng vẫn là một thứ vũ khí hữu dụng, và vì vậy ta có thể vung nó dễ dàng như bao thứ khác!”

“Chém nó vào cái đĩa đi! Ngay!”

Nàng tuần du đặt bàn tay lo âu lên vai anh phù thủy. “Rhonin, anh có thực sự nghĩ điều này sẽ có tác dụng không?”

“Tôi biết câu thần chú có thể trả lại sức mạnh cho họ, một biến thể của thứ tôi dùng để hút từ những di vật khác, nhưng nó yêu cầu cái cổ vật phải bị đập nát, để sức mạnh dùng để trói buộc ma thuật bên trong nó biến mất! Tôi có thể trả lại những con rồng những gì họ mất – nhưng chỉ khi tôi có thể mở được *Quỷ Hồn*!”

“Đó là lý do sao?” Falstad nhắc cây rìu chiến lên. “Lùi lại đi anh phù thủy! Anh muốn nó vỡ chính xác làm hai hay thành nhiều mảnh nhỏ?”

“Cứ phá hủy nó theo bất cứ cách nào ngài có thể!”

“Quá đơn giản...” Giơ cây rìu lên cao, ông lùn hít một hơi – rồi bổ thật mạnh đến độ Rhonin có thể thấy sức căng cơ mãnh liệt trên tay ông.

Cây rìu đập vào đúng vị trí-

Những mảnh kim loại bay tứ tung.

“Đỉnh Tổ Chim ơi! Cái lưỡi rìu! Nó hoàn toàn hỏng rồi!”

Kẽ nứt lớn trên lưỡi rìu cho thấy rằng *Quý Hồn* có bề mặt rất cứng. Falstad ném cây rìu đi trong phần nộ, nguyên rửa tay nghề tệ hại của lũ orc.

Nhưng Rhonin biết rằng đó không phải lỗi của cây rìu. “Điều này tệ hơn tất cả những gì tôi tưởng tượng!”

“Ma thuật đã bảo vệ nó,” Vereesa thì thầm. “Liệu ma thuật cũng có thể phá hủy nó không?”

“Chắc hẳn phải có thứ gì đó rất mạnh mẽ. Chỉ mình ma thuật của tôi thì không thể làm được, nhưng nếu tôi có thêm một cái bùa nữa-” Ông nhớ về cái mẽ đay của Krasus – hay đúng hơn là Korialstrasz – đã đưa cho Vereesa, nhưng thứ đó đã bị bỏ lại khi anh phù thủy và ông rồng đỏ quay lại chiến trường. Bên cạnh đó Rhonin e rằng mình nó vẫn không đủ. Tốt nhất là anh có được thứ gì đó từ chính Deathwing, nhưng cái mẽ đay đã bị mất trong ngọn núi-

Nhưng anh vẫn còn viên đá! Viên đá tạo ra từ chính một chiếc vảy của gã rồng đen!

“Nó hẳn sẽ có tác dụng!” ông hét lên, với tay lấy cái túi.

“Anh có gì vậy?” Falstad hỏi.

“Thứ này!” Anh lấy ra một viên đá nhỏ, một đồ vật không hề có chút ấn tượng nào với hai người kia. “Deathwing tạo ra nó từ chính một phần của hắn, như là hắn tạo *Quý Hồn* từ ma thuật của hắn! Có thể nó sẽ làm được việc không thứ nào khác có thể!”

Khi họ dõi theo, anh đem viên đá lại gần cái đĩa. Rhonin cân nhắc về việc tốt nhất nên sử dụng nó như thế nào, rồi quyết định làm theo lời dạy trong nghề – thử cách đơn giản nhất trước.

Viên ngọc đen lóe sáng trong tay anh. Anh pháp sư quay cảnh sắc nhất của nó mà anh tìm thấy được ra ngoài. Rhonin biết rõ rằng kế hoạch này có thể sẽ không thành công, nhưng anh chẳng còn cách nào khác ngoài thử.

Cực kỳ cẩn trọng, anh cào viên đá dọc chính giữa cái bùa bắn thử.

Cái vảy của Deathwing cắt vào vỏ vàng cứng của *Quý Hồn* như một con dao cắt vào bơ.

“Cẩn thận!” Vereesa kéo anh ra vừa kịp lúc, một chùm sáng lóe ra từ vết cắt.

Rhonin cảm thấy lượng ma thuật kinh khủng thoát ra khỏi cái bùa bị hỏng và biết rằng anh phải nhanh lên, không được để nó bị mất đi mãi mãi mà không quay trở về được chủ nhân thật sự của nó.

Anh thì thầm thần chú, điều chỉnh nó theo cách anh cho là cần thiết. Anh pháp sư mệt mỏi tập trung hết sức, không muốn mạo hiểm rủi ro vào thời cơ quan trọng này. Nó *phải* có tác dụng.

Một cái cầu vồng rực rỡ kỳ diệu phóng lên cao và cao mãi, bay tới tận trời cao. Rhonin lặp lại thần chú, tập trung hết sức có thể vào kết quả anh mong muốn...

Một chùm sáng nhẹ gần như không thấy được, cao tới cả trăm bộ, và xoắn tít – hướng thẳng hướng những con rồng đang đánh nhau.

“Anh vừa làm được sao?” nàng tuần du nín thở hỏi.

Rhonin nhìn về phía hình thù phía xa của Alexstrasza, Deathwing, và những kẻ khác. “Tôi nghĩ vậy – tôi *hi vọng* như thế...”

“Các người đã làm đủ trò chưa? Các người có định tiếp tục chiến đấu với kẻ các người không thể thắng?” Deathwing nhìn các đối thủ với vẻ hoàn toàn khinh miệt. Chút tôn trọng đối với họ từ lâu đã biến mất hoàn toàn. Những kẻ ngốc vẫn tiếp tục đâm đầu vào bức tường đó, mặc dù họ thừa biết rằng dù cùng với nhau, họ vẫn không có đủ sức mạnh.

“Người đã tạo ra quá nhiều đau đớn, quá nhiều kinh hãi rồi Deathwing,” Alexstrasza trả miếng. “Không chỉ cho bọn ta, mà cho tất cả các sinh vật phàm trên thế giới này!”

“Chúng là gì đối với ta – hoặc thậm chí cả với người chứ? Ta sẽ không bao giờ thềm hiếu!”

Bà lắc đầu theo kiểu mà hẳn nhận ra rằng đó là sự thương hại – cho *hắn* ư? “Không... người sẽ không bao giờ...”

“Ta đã chơi đùa với các người đủ rồi – tất cả các người! Ta đáng ra đã phải phá hủy các người bốn năm về trước!”

“Nhưng người không thể! Việc tạo ra *Quý Hồn* đã làm suy yếu cả người trong một khoảng thời gian...”

Hắn khịt mũi. “Nhưng giờ ta đã phục hồi lại toàn bộ sức mạnh! Kế hoạch của ta đối với thế giới này đang tiến triển nhanh chóng... và sau đi ta giết tất cả các người, ta sẽ lấy đám trứng *của người*, Alexstrasza à, và tạo ra thế giới hoàn hảo của ta!”

Để trả lời, bà rống đỏ lại tấn công. Deathwing cười, biết rằng thần chú của bà sẽ không thể tác động đến hắn hơn lúc trước. Với sức mạnh của hắn và

những tấm giáp được phù phép gắn trên da hắc, *không một thứ gì* có thể hại hắc-

“Aaa!!” Cơn thịnh nộ từ đòn tấn công ma thuật của bà xé toạc hắc ra với sức mạnh hắc không tưởng tượng nổi. Những tấm adamantium chẳng giảm đi được mấy tác động kinh khủng đó. Deathwing ngay lập tức phản lại bằng một lá chắn mạnh mẽ, nhưng tổn thương đã gây ra rồi. Cả cơ thể hắc đau đớn tới mức hắc chưa từng biết đến trong nhiều thế kỷ qua.

“Người-đã làm-gì với ta?”

Đầu tiên chính Alexstrasza cũng tỏ ra ngạc nhiên, nhưng rồi một nụ cười hiểu biết – và hân hoan nở ra trên khuôn mặt rồng của bà. “Chính sự bắt đầu những gì ta đã muốn làm trong mấy năm qua, đồ bẩn thỉu!”

Cô có vẻ to lớn hơn, mạnh mẽ hơn. Thực ra là cả bốn bọn họ. Một cảm giác chạy dọc người gã rồng đen, cảm giác rằng có thứ gì đó cực kỳ tồi tệ đã xảy ra với kế hoạch hoàn hảo của hắc.

“Các người cảm thấy không? Các người có thể cảm thấy không?” Malygos lảm nhảm. “Ta lại là chính ta! Thật là một điều tuyệt vời!”

“Và thật là đúng lúc!” Nozdormu trả lời, đôi mắt ngọc rực sáng bất thường. “Đúúúng, cực kỳ đúng lúc!”

Ysera mở đôi mắt lồi cuốn ra, lần này đầy mê hoặc tới độ Deathwing chỉ có thể tránh ánh mắt khỏi chúng. “Đến đây là kết thúc cơn ác mộng,” bà thì thầm. “Giấc mộng của bọn ta đã thành sự thật!”

Alexstrasza gật đầu. “Những gì mất đi đã trở lại với chúng ta. *Quý Hồn... Quý Hồn đã không còn nữa.*”

“Không thể nào!” gã quái vật mặc giáp rống lên. “Lừa dối! Lừa dối!”

“Không,” hình thù màu đỏ dính chính. “Thứ lừa dối duy nhất còn lại cần phải bác bỏ bây giờ là người là vô địch.”

“Đúúúng,” Nozdormu quát. “Ta đang chờ để bááác bỏ cái ảo tưởng buồồồồ cười đó đây...”

Và Deathwing bị tấn công bởi bốn lực lượng hắc chưa từng phải đối đầu. Hắc không còn phải chiến đấu với cái bóng của các đối thủ nữa, mà giờ là một bộ tứ, mỗi kẻ đều ngang hàng hắc – và hắc không thể chống lại tất cả cùng một lúc.

Malygos mang những đám mây tới bao quanh hắc, những đám mây ngọt thờ bao quanh hàm và mũi gã rồng đen. Nozdormu khiến thời gian bị đẩy nhanh chỉ với Deathwing, lấy đi sức mạnh của đối thủ bằng cách ép Deathwing phải chịu đựng hàng tuần, tháng, và năm mà không được nghỉ ngơi. Sức phòng thủ của hắc đã bị sụt giảm bởi những đòn tấn công đó, Ysera không khó khăn gì xâm nhập vào tâm trí hắc, biến ý nghĩ của gã quái vật mặc giáp đó thành cơn ác mộng tồi tệ nhất.

Chỉ sau đó Alexstrasza vươn lên trước mặt hắc, sự báo ứng tồi tệ nhất. Bà nhìn chăm chăm Deathwing, vẫn còn vương vẻ thương hại, và nói, “Sự Sống là do ta Đại Diện, kẻ hắc ám kia, và ta, như tất cả các bà mẹ khác, đều biết đến nỗi đau đớn lẫn sự kỳ diệu mà nó mang lại! Chỉ trong vài năm qua, ta đã phải nhìn những đứa con của ta bị huấn luyện để làm công cụ cho chiến tranh, bị sát hại nếu chúng quá yếu đuối hay quá mạnh mẽ! Ta đã sống mà chứng kiến rất nhiều sinh mạng mất đi mà ta chẳng thể giúp gì được!”

“Lời của người chẳng có ý nghĩa gì với ta cả,” Deathwing rống lên khi hắc chống cự trong vô ích những đòn tấn công kinh hoàng của những kẻ kia. “*Chẳng chút nào cả!*”

“Không, có thể chúng không... đó là lý do tại sao ta sẽ để người trực tiếp trải qua tất cả những gì ta đã phải chịu đựng...”

Và bà ấy làm thế. Chống lại những đòn tấn công kia, kể cả cơn ác mộng của Ysera, Deathwing có thể tự vệ được đôi chút, nhưng chống lại Alexstrasza hẳn không có bất cứ vũ khí nào có thể cản phá. Bà tấn công bằng đau đớn, nhưng là chính đau đớn của bà. Bà không dùng thứ đau đớn mà hẳn đã biết, mà là thứ đau đớn của người mẹ đầy tình yêu thương đã phải mang nặng đẻ đau từng đứa con, để rồi đứa nào cũng bị biến thành những thứ tồi tệ.

Để rồi đứa nào cũng phải chết.

“Người sẽ phải trải qua tất cả những thứ ta đã trải qua, kẻ hắc ám. Để xem người có thể chịu đựng được tốt hơn ta không.”

Nhưng Deathwing chưa từng nếm mùi đòn nào như vậy. Nó xé toạc hẳn ra ở bất cứ chỗ nào cơn đau do những móng vuốt hay răng sắc cắn vào cũng không thể động đến, nó xé toạc chính sự sống của hẳn.

Con rồng tồi tệ nhất trong số những con rồng gào lên theo cách mà chưa ai từng nghe một con rồng gào như vậy.

Có lẽ chính điều đó đã cứu mạng hẳn. Những người kia quá hoảng hốt đến nỗi đã giảm nhẹ phép thuật đi đôi chút. Cuối cùng khi đã có thể thoát được, Deathwing quay lại và chạy trốn, bay đi nhanh và điên cuồng. Toàn thân hẳn run rẩy và hẳn tiếp tục gào lên kể cả khi hẳn đã bay xa ra khỏi tầm mắt.

“Chúng ta không được để hẳn trốn thoát!” Nozdormu đột ngột tỉnh lại.

“Đuổi theo hẳn, đuổi theo hẳn, ngay!” Malygos đồng ý.

“Ta đồng ý,” Cô Gái Của Giấc Mơ nhẹ nhàng thêm vào. Ysera nhìn Alexstrasza, kẻ đang kinh ngạc và băn khoăn về những gì bà vừa gây ra. “Chị?”

“Ừ,” bà rùng đỏ trả lời, gật đầu. “Cứ đi đi, theo ý các người! Ta sẽ theo sau các người sớm thôi...”

“Em hiểu rồi...”

Ba Đại Diện kia bay đi, tăng tốc khi họ bắt đầu đuổi theo kẻ phản bội.

Alexstrasza nhìn họ bay đi, gần như đã định tham gia cuộc săn. Bà không chắc rằng kể cả với sức mạnh đã trở lại, liệu họ có thể vĩnh viễn kết liễu nỗi kinh hoàng Deathwing không, nhưng rõ ràng hẳn phải bị ngăn chặn. Tuy nhiên có những vấn đề khác mà bà phải xử lý trước.

Nữ Hoàng Rồng nhìn lên bầu trời và cả mặt đất để tìm kiếm. Cuối cùng bà tìm thấy thứ bà đang tìm kiếm.

“Korialstrasz,” bà thì thầm. “Trông chàng *chẳng* giống như trong giấc mơ của Ysera chút nào...”

Nếu họ phải chiến đấu một mình, những người lùn đã phải chịu một số phận khác. Chắc rằng họ đã áp đảo được một thời gian, nhưng lũ orc không chỉ hơn họ về số lượng, chúng còn có điều kiện tốt hơn họ. Nhiều năm chui rúc dưới lòng đất đã thui rèn người của Rom theo nhiều cách, nhưng cũng đã lấy bớt đi của họ nhiều thứ.

May thay, đội ngũ của họ giờ đã được thêm vào một phù thủy dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, một tuần du tiên tài giỏi, và một trong số những bà con điên khùng của họ trên lưng một con băng sư có móng và mỏ sắc. *Quý*

Hồn đã bị phá hủy, cả ba đã dùng tài năng của họ để hỗ trợ những người lùn đòi đáng tin cậy và lật ngược tình thế.

Dĩ nhiên, việc ông rồng đỏ luôn càn quét lũ orc mỗi khi chúng cố chinh đồn lại hàng ngũ cũng đã trợ giúp rất nhiều.

Tàn quân của lực lượng orc Grim Batol nhanh chóng đầu hàng, chúng thua tới mức nếu chúng không quỳ gối trước những kẻ chiến thắng, chúng sẽ chết chắc. Rom, với cái ná của mình, sẽ ban cho chúng điều đó vì rất nhiều sinh mạng đã mất đi của những người thân và đồng chí của ông, gồm cả Gimmel. Tuy nhiên, người chỉ huy lùn phải tuân theo mệnh lệnh của kẻ khác – và ai dám cãi lại một con rồng chứ?

“Chúng sẽ bị giải tới phía tây, nơi những con tàu Liên Minh sẽ đưa chúng về những ập chiến lược. Đã có quá nhiều đổ máu vào hôm nay rồi, và miền bắc Khaz Modan sẽ vẫn còn gây ra nhiều nữa...” Korialstrasz trông có vẻ mệt mỏi, rất mệt mỏi. “Ta đã thấy đủ máu vào hôm nay rồi, cảm ơn các người...”

Khi Rom đã hứa sẽ làm theo những gì ông quái vật bảo, Korialstrasz hướng sự chú ý về phía Rhonin.

“Tôi sẽ không nói cho ai sự thật về ngài đầu *Krasus*,” anh pháp sư trẻ ngay lập tức nói. “Tôi nghĩ tôi đã hiểu tại sao ngài lại làm như vậy.”

“Nhưng ta vẫn sẽ không tha thứ cho chính mình vì sai lầm này. Ta chỉ mong rằng nữ hoàng của ta sẽ hiểu...” Ông thần lùn khổng lồ nhún vai đúng kiểu con người. “Với vị trí của ta ở Kirin Tor, sẽ có một vài tranh cãi. Không chỉ vì chuyện ta không chắc là ta sẽ ở lại, mà còn là sự thật về những chuyện đã xảy ra rồi sẽ được biết đến – ít nhất là một phần. Họ sẽ nhận ra rằng ta đã gửi anh đi làm một nhiệm vụ hơn cả trinh sát.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Nhiều thứ... rất nhiều thứ. Đại Tộc vẫn sẽ bám trụ ở Dun Algaz, nhưng sẽ không được lâu nữa đâu. Sau đó, thế giới này cần được xây dựng lại... được chu cấp ngay khi có cơ hội.” Ông dừng lại. “Ngoài ra, có vài vấn đề chính trị mà sau những sự kiện ngày hôm nay, chắc chắn sẽ thay đổi.” Korialstrasz nhìn sinh vật bé nhỏ trước mặt ông với chút băn khoăn. “Và ta sẽ nói với anh rằng giờ giống loài bọn ta phải chịu trách nhiệm vì những thay đổi đó với tất cả.”

Rhonin đã định tiếp tục nói, nhưng ngay lúc đó anh nhận ra Korialstrasz sẽ không trả lời những câu hỏi đó. Đã biết khả năng giả trang thành người của cả Deathwing và ông rồng đỏ đó, anh pháp sư không hề nghi ngờ chút nào rằng chủng tộc cổ xưa này đã can thiệp rất nhiều vào lịch sử của không chỉ loài người mà còn cả tiên và những loài khác nữa.

“Anh thật là nhanh trí đấy Rhonin,” ông quái vật nhận xét. “Anh đã luôn luôn là một học trò giỏi...”

Cuộc đối thoại đột ngột kết thúc khi một bóng đen khổng lồ bao trùm lấy tất cả. Trong một khắc, anh pháp sư mệt mỏi sợ rằng Deathwing bằng cách nào đó đã thoát được những kẻ truy đuổi và quay lại trả thù những kẻ gây ra sự thất bại của hắn.

Tuy nhiên con rồng bên trên không phải màu đen mà là đỏ như Korialstrasz.

“Kẻ hắc ám đã chạy trốn! Sự xấu xa của hắn nếu chưa dừng hắn thì chắc chắn cũng đã bị giảm bớt!”

Korialstrasz nhìn lên, giọng nói đầy mong đợi. “Nữ hoàng của ta...”

“Ta cứ nghĩ chàng đã chết,” Alexstrasza thì thầm với quân phu của bà. “Ta đã than khóc chàng suốt...”

Ông rồng có vẻ tội lỗi. “Ta cần phải lẩn tránh, nữ hoàng của ta, nếu điều đó cho ta cơ hội giải cứu được nàng. Ta xin lỗi không chỉ vì những đau đớn ta gây ra cho nàng, mà là vì sự thiếu suy nghĩ mà ta đã thao túng những kẻ phàm này. Ta biết nàng cảm thấy gì đối với họ...”

Bà gật đầu. “Nếu họ bỏ qua cho chàng, vậy thì ta cũng vậy.” Đuôi bà hạ xuống, quăn quýt bên đuôi ông ấy trong một lát. “Những người kia vẫn còn đuổi theo kẻ hắc ám, nhưng trước khi ta tham gia vào cuộc săn của họ, chúng ta phải tập hợp những gì còn sót lại của loài rồng bay của chúng ta và tái xây dựng lại quê nhà. Ta nghĩ điều này phải được ưu tiên trên hết.”

“Ta là đây tớ của nàng,” ông trả lời, cái đầu khổng lồ cúi xuống. “Bây giờ và mãi mãi, tình yêu của ta.”

Nhìn xuống anh phù thủy và những người bạn của anh, Nữ Hoàng Rồng nói thêm, “Vì sự hi sinh của các người, thứ tối thiểu bọn ta có thể làm là chở các người về nhà – với điều kiện các người chịu chờ thêm chút ít nữa.”

Dù rằng với chút nỗ lực, con bằng sư của Falstad vẫn có thể đưa họ về nhà, nhưng Rhonin vẫn chấp nhận đây biết ơn. Anh chợt nhận ra anh đã thích hai con rồng kia, bất kể sự phản trắc trước kia của Korialstrasz. Đặt mình vào vị trí đó, anh pháp sư hắc cũng đã hành động y hệt như ông quân phu.

“Những người lùn đồi sẽ cho các người đồ ăn và nơi nghỉ ngơi. Bọn ta sẽ trở lại với các người vào ngày mai khi đã lấy lại được đám trứng và chúng đã được đảm bảo bí mật.” Một nụ cười cay đắng nở trên khuôn mặt rồng của bà. “May thay đám trứng của bọn ta rất bền bỉ, nếu không dù bị đánh bại Deathwing vẫn còn có thể đánh vào ta một đòn cay đắng...”

“Đừng nghĩ về chuyện đó,” ông rồng động viên. “Đi nào! Chúng ta xong việc càng sớm càng tốt!”

“Đúng vậy...” Alexstrasza cúi đầu về phía ba người. “Người Rhonin, tiên, và người lùn! Ta cảm ơn cả ba người vì những việc các người đã làm, và hãy tin rằng một khi ta còn là nữ hoàng, giống loài của ta sẽ không bao giờ là kẻ thù với các người...”

Và rồi cả hai con rồng bay cao lên bầu trời, lao nhanh về phía Deathwing biến mất lúc mang đám trứng đầu tiên đi. Những quả vẫn còn ở lại với đoàn xe sẽ được bảo vệ bởi những người lùn đôi hân hoan, những kẻ cuối cùng đã có thể đoạt lại được pháo đài trong núi và tất cả Grim Batol đã lại trở về tay họ.

“Một cảnh tượng thật lộng lẫy, họ ấy!” Falstad nói lớn khi những con rồng đã biến mất. Ông quay lại với hai người bạn. “Nàng tiên của ta, nàng sẽ mãi mãi là một phần trong giấc mơ của ta!” Ông nắm và lắc bàn tay bối rối của nàng tuần du, rồi nói với Rhonin, “Anh phù thủy, ta chưa từng chạm trán nhiều với những người như anh, nhưng ta sẽ nói rằng ít nhất một trong số họ có trái tim của một chiến binh! Đó sẽ là một câu chuyện ta sẽ kể, Trận Chiếm Grim Batol! Đừng ngạc nhiên nếu một ngày nào đó thấy những người lùn kể về câu chuyện của anh ở một quán rượu nào đấy nhé?”

“Ngài định đi sao?” Rhonin hỏi đầy bối rối. Họ chỉ mới thắng một trận chiến. Anh vẫn còn chưa lấy lại được nhịp thở nữa.

“Ngài không nên đi trước trời sáng,” Vereesa nài nỉ.

Ông lùn man rợ nhún vai ngụ ý rằng đó là sự lựa chọn của ông, ông khó lòng mà ở lại. “Ta rất xin lỗi, nhưng tin tức này cần phải tới được đỉnh Tổ Chim sớm nhất có thể! Nhanh như một con rồng, ta sẽ trở lại đó trước cả khi họ tới Lordaeron! Đó là trách nhiệm của ta – và ta cũng muốn một vài người thân thiết biết được ta đã không thất bại sau tất cả mọi chuyện...”

Rhonin biết ơn nắm lấy bàn tay mạnh mẽ của Falstad, may rằng anh không phải dùng đến bàn tay bị thương để bắt tay. Cho dù đã mệt, ông kỵ sĩ bằng sư vẫn nắm tay rất chặt. “Cảm ơn ngài vì tất cả mọi thứ!”

“Không, anh người ạ, cảm ơn *anh*! Ta mong rằng sẽ được thấy một kỵ sĩ khác với một bài hát vẻ vang hơn ta! Sẽ khiến cho cái đầu của các quý cô ngoái lại nhìn, tin ta đi!”

Và trước sự ngạc nhiên của ông đối với một người dè dặt như vậy, Vereesa cúi xuống hôn nhẹ vào má ông lùn. Dưới bộ râu bự, Falstad đỏ tía mặt. Khiến cho Rhonin cảm thấy cực kỳ ghen tị.

“Hãy cẩn thận,” cô cảnh báo ông kỵ sĩ.

“Ta sẽ cẩn thận!” Ông nhảy lên lưng con bằng sư chỉ bằng một cú nhảy điêu luyện. Falstad vẫy tay với cả hai, rồi thúc nhẹ gót chân vào hông con vật.

“Có thể chúng ta sẽ tình cờ gặp lại nhau khi trận chiến này thực sự kết thúc!”

Con bằng sư bay lên bầu trời, lượn một vòng để Falstad có thể vẫy chào họ. Rồi con thú của ông lùn rẽ thẳng hướng tây, và cùng ông chiến binh lùn bay đi xa.

Rhonin vẫy chào hình thù đang thu nhỏ lại đó, cảm thấy chút có lỗi khi nhớ lại ấn tượng đầu tiên về ông lùn. Falstad đã chứng tỏ được mình có nhiều phẩm chất hơn hẳn những gì anh pháp sư thấy mình có được.

Một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bị thương của anh, từ từ nhấc nó lên.

“Điều này đã vượt quá với những gì cần phải làm,” Vereesa mắng anh. “Tôi đã tuyên thệ sẽ bảo vệ anh được an toàn. Điều này thật không ổn cho tôi...”

“Lời tuyên thệ của cô còn chưa kết thúc khi chúng ta tới bờ biển Khaz Modan sao?” anh trả lời cùng với một nụ cười nhẹ.

“Có lẽ, nhưng có vẻ như anh cần phải được canh gác mỗi giờ cho đến hết ngày! Anh còn định làm gì với bản thân nữa?” Nhưng nàng tiên cũng thoáng nở nụ cười nhẹ.

Rhonin cứ để cô rồi rút lên vì ngón tay gãy của anh, tự hỏi có lẽ còn cách để anh có thể tiếp tục kết hợp với Vereesa sau khi những con rồng đưa họ trở về Lordaeron. Hẳn sẽ tốt nhất với những người cầm quyền nếu cả hai cùng báo cáo với nhau, cách tốt nhất để xác minh lại sự kiện. Anh sẽ đề nghị điều đó với Vereesa và xem cô nghĩ thế nào.

Lạ thay, anh bỗng nhiên nghĩ rằng, làm thế nào mà một kẻ từ tìm kiếm cái chết, như anh làm lúc đầu, rồi lại muốn sống tới mãn kiếp – và cả sau khi suýt bị thiêu sống, đè nát, đánh đuổi, chặt đầu, và nuốt sống nữa. Anh vẫn luôn hối hận về những gì xảy ra vào nhiệm vụ lần trước, nhưng không còn bị ám ảnh nữa.

“Được rồi,” Vereesa báo. “Cứ giữ nó như thế tới khi tôi tìm được vật liệu nào đó tốt hơn. Nó sẽ sớm lành thôi.”

Cô đã lấy một mảnh vải trên chiếc áo choàng của cô và tạo ra một thanh nẹp từ một miếng gỗ từ cây rìu chiến hỏng. Rhonin ngắm nhìn thành quả của cô, cảm thấy nó cực kỳ đặc biệt.

Anh chưa từng buồn đề cập tới chuyện rằng một khi đã hồi phục, anh sẽ có thể tự chữa lành bàn tay đó. Cô ấy đã rất vui lòng muốn giúp anh.

“Cảm ơn cô.”

Anh hi vọng rằng những con rồng sẽ bận rộn làm việc của họ mà tạm thời quên đi thời gian dành cho hai người họ. Không còn gì phải sợ lũ orc, Rhonin thấy mình không cần phải gấp gáp về nhà làm gì.

Khi tin tức về sự sụp đổ của Grim Batol và việc mất đi loài rồng rồi sẽ dẫn đến cái chết của Đại Tộc cuối cùng cũng đã tỏa ra khắp Liên Minh, những cuộc ăn mừng đã nổ ra khắp nơi. Giờ đã chắc chắn rằng chiến tranh cuối cùng sắp tới hồi kết thúc. Chắc chắn rằng giờ hòa bình đã ở trong tay.

Mỗi vương quốc lớn đều khăng khăng đòi trực tiếp nghe tin từ chính anh phù thủy và nàng tiên, cứ chất vấn cả hai mãi. Tin xác minh từ đỉnh Tổ Chim đến từ một kỵ sĩ bằng sư, người hùng lừng danh Falstad.

Trong khi Rhonin và Vereesa tiếp tục hành trình đi đến nhiều vương quốc khác nhau – và càng ngày càng gần gũi nhau hơn – kẻ mang lối pháp sư Krasus cũng đang báo cáo lại tại Phòng Không Trung. Ban đầu, ông được chào đón bằng sự thù địch bởi những người cùng hội đồng, đặc biệt là những kẻ biết rằng ông đã hoàn toàn lừa dối tất cả. Tuy nhiên, không ai có thể phàn nàn về kết quả, và những người pháp sư, nếu không còn gì khác, thì rất thực dụng khi nói đến kết quả.

Drenden lắc cái đầu trong bóng tối của ông với người pháp sư vô diện.

“Ngài không thể phá hủy tất cả mọi thứ chúng ta cùng làm với nhau!” ông ta quát lớn, giọng nói ầm vang khi cơn bão bỗng nổi lên trong căn phòng. “Mọi thứ!”

“Ta biết rồi. Nếu ngài thích, ta sẽ lui ra khỏi hội đồng, thậm chí chấp nhận sự trừng phạt hay trục xuất, nếu đó là những gì các ngài muốn.”

“Có những kẻ đề cập tới thứ gì đó hơn cả trực xuất,” Modera nói. “Nhiều hơn cả trực xuất...”

“Nhưng chúng ta đều đã bàn luận về điều đó và quyết định rằng thành công của anh chàng Rhonin trẻ tuổi chỉ mang tới cho Dalaran ý chí mạnh mẽ, kể cả những kẻ là đồng minh của chúng ta cũng phải thừa nhận sự thiếu hiểu biết của họ về nhiệm vụ khó tin của anh ta. Người tiên đặc biệt rất hài lòng, vì một người trong số họ cũng có liên quan.” Drenden nhún vai. “Có vẻ như không còn lý do gì để tiếp tục đề tài này. Xem như là ngài bị khiển trách vậy, Krasus, nhưng cá nhân ta thì chúc mừng ngài.”

“Drenden!” Modera quát.

“Chúng ta chỉ ở đây có một mình, ta có thể nói những gì ta muốn. “Giờ thì nếu không ai có ý kiến gì nữa, ta sẽ nhắc đến vấn đề về Ngài Prestor, được coi là quốc vương được chọn của Alterac – hẳn có vẻ như đã biến mất hoàn toàn!”

“Lâu đài của hắn trống không, tay chân của hắn đã chạy trốn...” Modera nói thêm vào, vẫn còn bực về nhận xét mới đây của người đồng sự với Krasus.

Một người pháp sư khác, người to béo, cuối cùng cũng nói. “Phép thuật bao quanh nơi đó cũng đã bị xua tan. Và có dấu hiệu cho thấy lũ yêu tinh có làm việc cho tên pháp sư này!”

Cả hội đồng nhìn vào Korialstrasz.

Ông vươn tay ra khiến tất cả bối rối. “Ngài Prestor” rõ ràng đã chiếm tay trên trong chuyện này, hẳn sẽ có được tất cả lợi lộc; tại sao, những người còn lại muốn biết, sao hắn lại bỏ đi ngay lúc này? “Đúng là một câu đố với ta cũng như các ngài. Có lẽ hắn nhận ra rằng, cuối cùng, sức mạnh tổng hợp

của chúng ta rồi sẽ đập hấn xuống. Đó là suy đoán của ta. Rõ ràng không còn gì có thể giải thích tại sao hấn lại từ bỏ tất cả như vậy.”

Điều này cũng được những pháp sư khác chấp nhận. Giống như hầu hết sinh vật khác, Korialstrasz biết rằng họ có cái tôi rất dễ thỏa mãn.

“Ảnh hưởng của hấn đã suy yếu rồi,” ông tiếp tục. “Chắc hẳn các ngài cũng đã biết chuyện Genn Greymane đã đưa ra lời phản đối về việc đăng quang của Prestor, và cả Tướng Đô Đốc Admiral Proudmoore cũng đã theo ông ta. Vua Terenas cũng đã thông báo rằng cuộc kiểm tra thứ hai vào nơi ở của tên được gọi là quý tộc đó đặt ra nhiều nghi vấn. Tin đồn về việc hứa hôn sắp tới của Prestor với cô công chúa trẻ cũng đã mờ nhạt đi...”

“Ngài đã từng theo dõi nơi ở của hấn,” Modera nói.

“Có thể có vài thông tin trong số đó tới được Bộ Hạ, đúng vậy.”

Drenden gật đầu, khá hài lòng. “Nhiệm vụ của Rhonin đã đem chúng ta lại gần Terenas và những người khác, và chúng ta sẽ tận dụng tối đa điều này. Sau hai tuần nữa, ‘Ngài Prestor’ sẽ bị trục xuất trên toàn Liên Minh!”

Korialstrasz giơ một bàn tay cảnh báo. “Tốt nhất nên nhấn mạnh thêm một chuyện. Chúng ta có thời gian. Chẳng bao lâu, họ sẽ quên rằng hấn đã từng tồn tại.”

“Có lẽ ngài đúng.” Ông pháp sư có râu nhìn những người khác, họ gật đầu đồng ý. “Nhất trí nhỉ. Thật tuyệt vời.” Ông giơ tay, chuẩn bị giải tán hội đồng. “Vây, nếu không còn gì nữa-”

“Thật ra là có,” ông pháp sư rỗng xen ngang. Một đám mây từ một cơn bão đang tan bay xuyên qua người ông.

“Đó là gì?”

“Mặc dù các ngài đã tha thứ cho hành động đáng ngờ của ta, ta phải nói cho các ngài biết rằng ta phải ngừng công việc của hội đồng trong một khoảng thời gian.”

Họ bối rối. Không ai nhớ nổi ông có từng bỏ lỡ bất cứ buổi họp nào không.

“Trong bao lâu?” Modera hỏi.

“Ta không thể nói trước. Nàng ấy và ta đã xa cách quá lâu, sẽ mất khá nhiều thời gian để lấy lại những gì bọn ta từng có.”

Korialstrasza gần như thấy được Drenden đang nháy mắt, cho dù nó ẩn trong màn phép thuật. “Ngài có một... một bà vợ, phải không?”

“Đúng vậy. Thứ lỗi cho ta nếu ta chưa từng kể với các ngài. Như ta đã nói, bọn ta đã xa cách nhau một khoảng thời gian...” Ông cười mặc dù họ không thể nhìn thấy. “...nhưng giờ nàng ấy đã trở về với ta.”

Những người khác cùng nhìn nhau. Cuối cùng Drenden trả lời, “Vậy thì... dù thế nào... bọn ta cũng sẽ không cản ngài. Ngài hẳn có lý do để làm vậy...”

Ông cúi chào. Thực ra, ông rộng hi vọng sẽ được trở về, vì nó đã là một phần trong cả thế kỷ của ông – một cuộc sống cũ. Nhưng so với việc ở cùng với Alexstrasza, điều đó cũng trở nên mờ nhạt. “Ta xin cảm ơn. Dĩ nhiên ta cũng hi vọng là sẽ cùng được sát cánh bên những tin tức quan trọng, ta hứa với các ngài...”

Ông giơ một tay chào khi câu thần chú đưa ông ra khỏi Phòng Không Trung. Những lời nói chia ly của Korialstrasza thật tâm hơn cả những gì những pháp

sư kia nhận ra. Là một thành viên Kirin Tor – dù đã là một kẻ vắng mặt trong hội đồng – ông chắc chắn cũng sẽ dõi theo tình hình biến đổi của chính trị. Bất chấp sự biến mất của “Ngài Prestor”, sự mâu thuẫn dễ dẫn đến xung đột vẫn còn giữa các vương quốc, và Alterac vẫn còn là một vấn đề nóng hổi. Trách nhiệm của ông với Dalaran khiến Korialstrasz vẫn duy trì sự theo dõi đó.

Và với nữ hoàng của ông, với giống loài cổ xưa của ông, ông và những kẻ khác giống như ông cũng sẽ dõi theo... dõi theo và sẽ can thiệp nếu cần thiết. Alexstrasza tin vào những chủng loài trẻ đó, càng nhiều hơn sau những gì Rhonin và những người khác đã làm, và bởi vì điều đó Korialstrasz dự định sẽ làm tất cả những gì ông phải làm để giữ vững lòng tin của bà. Ông mang ơn bà và cả những người đã hỗ trợ ông trong nhiệm vụ đó.

Không ai còn trông thấy Deathwing kể từ khi gã thú đen đó trốn thoát trong tuyệt vọng. Giờ với những người luôn luôn canh chừng hắn, chắc rằng hắn sẽ thể không gây ra một nỗi kinh sợ nào trong một khoảng thời gian tới. Nhưng bởi vì hắn, những người khác đã lấy lại được sự quan tâm tới cuộc sống và tương lai.

Thời đại của rồng đã trôi qua, đúng vậy, nhưng điều đó không hề có nghĩa rằng họ sẽ ngừng để lại dấu vết trên thế giới này... kể cả khi không còn ai còn tin vào điều đó.

HẾT.

Lord of the Clans

The Last Guardian

Of Blood and Honor